Izdajatelj: Republika Slovenija Ref. št. dokumenta: 007-227/2017/98
Številka certifikata: 41 16 ee 45 00 Čas podpisa: 09:26, 28.06.2022
Potek veljavnosti: 08.06.2027 Podpisnik: Matjaž Han

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA GOSPODARSKI RAZVOJ IN TEHNOLOGIJO

Kotnikova ulica 5, 1000 Ljubljana

T: 01 400 33 11
E: gp.mgrt@gov.si
www.gov.si

Številka: 007-227/2017/98
Ljubljana, 28. 6. 2022
EVA: 2015-2130-0005
GENERALNI SEKRETARIAT VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE Gp.gs@gov.si

ZADEVA: Predlog Zakona o varstvu potrošnikov – predlog za obravnavo

1. Predlog sklepov vlade:

Na podlagi drugega odstavka 2. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13 in 47/13 – ZDU-1G, 65/14 in 55/17) je Vlada Republike Slovenije na …….. seji dne …….. pod točko ..... sprejela ta sklep:

Vlada Republike Slovenije je določila besedilo Predloga Zakona o varstvu potrošnikov (EVA 2015-2130-0005) ter ga posreduje Državnemu zboru Republike Slovenije v obravnavo in sprejem po nujnem zakonodajnem postopku.

Barbara Kolenko Helbl
GENERALNA SEKRETARKA

Priloga:

- Predlog Zakona o varstvu potrošnikov

Sklep prejmejo:

- Državni zbor Republike Slovenije,
- Ministrstvo za gospodarski razvoj in tehnologijo,
- Ministrstvo za finance,
- Služba Vlade Republike Slovenije za zakonodajo.

2. Predlog za obravnavo predloga zakona po nujnem ali skrajšanem postopku v državnem zboru z obrazložitvijo razlogov:

Vlada Republike Slovenije predlaga Državnemu zboru Republike Slovenije, da se skladno s 143. členom Poslovnika državnega zbora (Uradni list RS, št. 92/07 – uradno prečiščeno besedilo, 105/10, 80/13 in 38/17), predlog zakona obravnava po nujnem postopku. S tem se Republika Slovenija morebiti lahko izogne finančnim sankcijam, ki jih lahko pri direktivah, sprejetih v skladu z zakonodajnim postopkom, naloži Sodišče v skladu s členom 260(3) Pogodbe o delovanju Evropske unije in ki jih bo Komisija uporabila v skladu s sporočiloma z dne 11. novembra 2010 o izvajanju člena 260(3) Pogodbe in z dne 21. decembra 2016 z naslovom „Pravo EU: z boljšo uporabo do boljših rezultatov“. Ob tem bi dodatno poudarili, da je Republika Slovenija zaradi neprenosa treh direktiv, ki se prenašajo s tem predlogom zakona, že prejela tri opomine, dva 30. 9. 2021 in enega 28. 1. 2022.

3.a Osebe, odgovorne za strokovno pripravo in usklajenost gradiva:
– Matjaž Han, minister za gospodarski razvoj in tehnologijo, – mag. Dejan Židan, državni sekretar, – mag. Karla Pinter, generalna direktorica Direktorata za notranji trg, – Luka Omerzel, sekretar, vodja Sektorja za varstvo potrošnikov in konkurence, Direktorat za notranji trg.
3.b Zunanji strokovnjaki, ki so sodelovali pri pripravi dela ali celotnega gradiva:
/
4. Predstavniki vlade, ki bodo sodelovali pri delu državnega zbora:
– Matjaž Han, minister za gospodarski razvoj in tehnologijo, – mag. Dejan Židan, državni sekretar, – mag. Karla Pinter, generalna direktorica Direktorata za notranji trg, – Luka Omerzel, sekretar, vodja Sektorja za varstvo potrošnikov in konkurence, Direktorat za notranji trg.
5. Kratek povzetek gradiva:
S predlogom zakona se predlaga nov Zakon o varstvu potrošnikov, v katerega se poleg določb veljavnega Zakona o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18; v nadaljnjem besedilu: ZVPot) in veljavnega Zakona o varstvu potrošnikov pred nepoštenimi poslovnimi praksami (Uradni list RS, št. 53/07; v nadaljnjem besedilu: ZVPNPP) prenašajo tudi določbe treh novih direktiv, sprejetih na ravni Evropske unije, in sicer: – Direktiv (EU) 2019/770 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalne vsebine in digitalnih storitev (UL L št. 136 z dne 22. 5. 2019, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2019/770/EU), zadnjič popravljena s Popravkom (UL L št. 305 z dne 26. 11. 2019, str. 60), – Direktive (EU) 2019/771 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o nekaterih vidikih pogodb za prodajo blaga, spremembi Uredbe (EU) 2017/2394 in Direktive 2009/22/ES ter razveljavitvi Direktive 1999/44/ES (UL L št. 136 z dne 22. 5. 2019, str. 28, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2019/771/EU), zadnjič popravljena s Popravkom (UL L št. 305 z dne 26. 11. 2019, str. 62) in – Direktive (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2019/2161/EU). Direktiva 2019/770/EU in Direktiva 2019/771/EU državam članicam Evropske unije nalagata, da svojo zakonodajo uskladijo s sprejetima direktivama najpozneje do 1. julija 2021, Direktiva 2019/2161/EU pa državam članicam Evropske unije nalaga, da svojo zakonodajo uskladijo s sprejeto direktivo najpozneje do 28. novembra 2021. Zaradi prenosa navedenih direktiv v slovenski pravni red se v predlaganem zakonu v primerjavi z veljavnima ZVPot in ZVPNPP na novo ureja zlasti vsebina VIII. poglavja Drugega dela (nepoštene poslovne prakse), I., III. in IV. poglavja Tretjega dela (prodajna pogodba, pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve) ter III. poglavje Petega dela (kazenske določbe). S predlogom zakona se tudi jasneje opredeljuje, da drugi odstavek 4. člena Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL L št. 95 z dne 21. 4. 1993, str. 29), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7) ni bil prenesen v slovenski pravni red, ker je bilo s tem zagotovljeno višje varstvo potrošnikov. Evropska

komisija je namreč Republiko Slovenijo v pilotnem projektu opozorila na nejasnost veljavne ureditve.		
6. Presoja posledic za:		
a)	javnofinančna sredstva nad 40.000 EUR v tekočem in naslednjih treh letih	**DA**
b)	usklajenost slovenskega pravnega reda s pravnim redom Evropske unije	**DA**
c)	administrativne posledice	**NE**
č)	gospodarstvo, zlasti mala in srednja podjetja ter konkurenčnost podjetij	**DA**
d)	okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki	**NE**
e)	socialno področje	**NE**
f)	dokumente razvojnega načrtovanja: – nacionalne dokumente razvojnega načrtovanja – razvojne politike na ravni programov po strukturi razvojne klasifikacije programskega proračuna – razvojne dokumente Evropske unije in mednarodnih organizacij	**NE**

7.a Predstavitev ocene finančnih posledic nad 40.000 EUR:
Za leto 2022 načrtujemo, da bo porabljenih 100.000 EUR. Za leto 2023 načrtujemo, da bo porabljenih 100.000 EUR.

I. Ocena finančnih posledic, ki niso načrtovane v sprejetem proračunu

	Tekoče leto (t)	t + 1	t + 2	t + 3
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) prihodkov državnega proračuna				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) prihodkov občinskih proračunov				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) odhodkov državnega proračuna				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) odhodkov občinskih proračunov				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) obveznosti za druga javnofinančna sredstva				

II. Finančne posledice za državni proračun

II. a Pravice porabe za izvedbo predlaganih rešitev so zagotovljene:

Ime proračunskega uporabnika	Šifra in naziv ukrepa, projekta	Šifra in naziv proračunske postavke	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
MGRT	2120-11-0001 Zagotavljanje varstva potrošnikov	192910-Izvajanje programa varstva potrošnikov	100.000	100.000
			100.000	100.000
SKUPAJ				**200.000**

II. b Manjkajoče pravice porabe bodo zagotovljene s prerazporeditvijo:

Ime proračunskega uporabnika	Šifra in naziv ukrepa, projekta	Šifra in naziv proračunske postavke	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
SKUPAJ				

II. c Načrtovana nadomestitev zmanjšanih prihodkov in povečanih odhodkov proračuna:

Novi prihodki	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
SKUPAJ		

7.b Predstavitev ocene finančnih posledic pod 40.000 EUR:
/

8. Predstavitev sodelovanja z združenji občin:

Vsebina predloženega gradiva (predpisa) vpliva na: - pristojnosti občin, - delovanje občin, - financiranje občin.	**NE**

Gradivo (predpis) je bilo poslano v mnenje:
- Skupnosti občin Slovenije SOS: **NE**
- Združenju občin Slovenije ZOS: **NE**
- Združenju mestnih občin Slovenije ZMOS: **NE**

Predlogi in pripombe združenj so bili upoštevani:
- v celoti,
- večinoma,
- delno,
- niso bili upoštevani.

Bistveni predlogi in pripombe, ki niso bili upoštevani.

9. Predstavitev sodelovanja javnosti:

Gradivo je bilo predhodno objavljeno na spletni strani predlagatelja:	**DA**

Datum objave: Predlog zakona je bil dne 24. maja 2021 v okviru javne obravnave objavljen na Državnem portalu Republike Slovenje, eUprava v rubriki e-demokracija z rokom za predložitev predlogov in pripomb do 24. junija 2021.

V razpravo so bili vključeni:

- nevladne organizacije,
- predstavniki zainteresirane javnosti,

- predstavniki strokovne javnosti.

Mnenja, predloge in pripombe so dali: Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije (AKOS), Banka Slovenije (BS), Center za informiranje, sodelovanje in razvoj nevladnih organizacij (CNVOS), Civilna iniciativa za enakopravno prehrano otrok z medicinsko predpisanimi dietami (CI), Energetska zbornica Slovenije (EZS), GEN-I, Gospodarska zbornica Slovenije (GZS), Informacijski pooblaščenec, Obrtno-podjetniška zbornica Slovenije (OZS), Petrol d.d., Porsche Slovenija d.o.o., Slovenska oglaševalska zbornica (SOZ), Slovensko zavarovalno združenje (SZZ), Trgovinska zbornica Slovenije (TZS), Tržni inšpektorat Republike Slovenije (TIRS), Zagovornik načela enakosti, Združenje bank Slovenije (ZBS), Zdravstveni inšpektorat Republike Slovenije (ZIRS), Združenje za informatiko in telekomunikacije (ZIT), Zveza potrošnikov Slovenije (ZPS).

Predlog zakona je bil dne 4. 6. 2021 posredovan v medresorsko usklajevanje in kot takšen tudi objavljen na spletnih straneh državnega portala eUprava v rubriki e-demokracija.

Mnenja, predlogi in pripombe:

Največ pripomb, predlogov in mnenj različnih predlagateljev, ki so sodelovali v javni obravnavi, se je nanašalo na člene predloga:

- 6. Vsem potrošnikom enaki prodajni pogoji, in sicer naj se dopusti razlikovanje med potrošniki, v kolikor je utemeljeno na objektivnih razlikovalnih okoliščinah, saj se navedeno izvaja že po obstoječi zakonodaji.

- 7. Uporaba jezika, zlasti glede natančne obrazložitve pojma »lahko razumljiv jezik«, kar se vnese v obrazložitev člena.

- 9. Embalaža.

- 15. Določila v zvezi z znižanjem cene, veliko pripomb se je nanašalo na nejasnost pomena posebnih oblik prodaj in pojma razprodaja, zato sta se oba navedena pojma v členu nadomestila s pojmom znižanje cene; v obrazložitve tretjega in četrtega odstavka bodo vključeni posamezni konkretni primeri.

- 18. Obvezno informiranje potrošnikov pred sklenitvijo pogodbe: TZS, GZS in ZIT v zvezi z obveznostjo podjetja s predhodno seznanitvijo potrošnika z zakonskim jamstvom za skladnost blaga/storitve, kar naj bi bilo nepotrebno in predstavlja dodatno breme za podjetje. Predlog ni bil upoštevan, saj je namen ZVPot-1 varstvo potrošnika, ki ga je treba celovito seznaniti s predvidenimi jamčevalnimi zahtevki. Obenem gre za obvezen prenos določbe Direktive 2019/2161/EU. Nasproten predlog, in sicer za natančnejšo opredelitev te obveznosti podjetja do potrošnika, je podala ZPS, zato bo v obrazložitvi člena podrobneje opredeljeno, s katero vsebino določb podjetje predhodno seznani potrošnika.

- 23. Opredelitev nepoštenih pogodbenih pogojev – podanih je bilo nekaj predlogov manjših vsebinskih sprememb člena, podanih s strani GZS, ZBS, ZIT in TIRS, predvsem na predlog tretjega odstavka, katerega vsebina naj bi pomenila poseg v svobodno gospodarsko pobudo in prosto oblikovanje cen ter naj bi jo črtali, vendar ta predlog ni bil sprejet, saj je tretji odstavek dodan z namenom zagotovitve višjega varstva potrošnikov; ter na četrti odstavek, osmo alinejo, podan je bil predlog besedila »nesorazmerna« pogodbena kazen v korist podjetja, ki ni predmet prenosa.

- 25. Dopustnost dodatno dogovorjenih plačil – podana sta bila predloga s strani TZS in Petrola, da se člen v celoti briše, ker naj ločeno potrošnikovo soglasje za dodatna plačila ne bi bilo potrebno; ostali predlagatelji so podali manjše vsebinske spremembe, vendar tu ne gre za

prenos direktiv, ki se s sprejemom ZVPot-1 prenašajo, zato predlogov sprememb nismo upoštevali.

- 29. Na vsebino 29. člena, v zvezi z vračilom plačil ob odstopu od pogodbe sta bila podana predloga s strani GZS in ZIT, da se doda nov odstavek, da ima podjetje, ki je delno izpolnilo pogodbo, pravico do vrnitve tistega, kar je dalo. Predloga sprememb nismo mogli upoštevati, ker ne gre za prenos direktiv, ki se z ZVPot-1 prenašajo.

- 30. V zvezi z »zamudo potrošnika z izpolnitvijo« v 30. členu sta GZS in TIRS predlagala, da se doda definicija javnih dobrin/storitev. Predloga sprememb nismo upoštevali, ker ne gre za prenos direktiv, ki se z ZVPot-1 prenašajo.

- 34. Glede določb o predplačilu v 34. členu je OZS predlagala črtanje člena, ki je neugoden za obrtnika, npr. izdelovalca pohištva po naročilu, kar je vezano na naročilo surovine od dobavitelja. Predloga sprememb nismo mogli upoštevati, ker ne gre za prenos direktiv, ki se z ZVPot-1 prenašajo.

- 38. Glede zavajajočega oglaševanja v 38. členu, sta GZS in ZIT predlagala, da se določijo škodljive posledice, kot pogoj zavajajočega oglaševanja.

- 42. V zvezi z domnevnimi kršitvami podjetij pri oglaševanju sta v zvezi z rokom, določenim v 42. členu, GZS in ZIT podala predlog, da se 8-dnevni rok za predložitev dokazov nadomesti s »primernim rokom« glede na okoliščine primera.

- 56. V primeru nesporne ugotovitve, da je podjetje pri poslovanju uporabilo nepošteno poslovno prakso, je bilo v zvezi z rokom, določenim v 56. členu, za vračilo plačanega zneska in za vračilo blaga podanih več pripomb predlagateljev, in sicer: TIRS je podal pripombo v zvezi z določitvijo roka za odstop potrošnika od pogodbe; pripombo smo v celoti upoštevali in znaša rok 6 mesecev, odkar je bila ugotovljena nepoštena poslovna praksa. TZS je predlagala, naj se obveznost prodajalca na vračilo kupnine veže na obveznost kupca za vračilo blaga; predlog smo upoštevali, rok za kupca je 14 dni od dne, ko je podjetje prejelo zahtevek za vračilo kupnine, gre za t. i. sočasnost izpolnitve obveznosti obeh. ZPS je podala predlog glede določitve roka za vračilo kupnine s strani podjetja, tudi ta predlog smo v celoti upoštevali in določili rok 14 dni od prejema zahtevka. Tudi predlog za nadomestilo dikcije »od uveljavitve jamčevalnega zahtevka« v dikcijo »od prejema blaga« smo v celoti upoštevali.

- Na besedilo 58. člena predloga zakona, ki določa odgovornost za škodo zaradi napake stvari, so bile podane pripombe s strani GZS in ZIT, ker naj besedilo člena vsebinsko ne bi ustrezalo besedilu Direktive Sveta 85/374/EGS z dne 25. julija 1985 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z odgovornostjo za proizvode z napako (UL L št. 210 z dne 7. 8. 1985, str. 29, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 85/374/ES), zadnjič spremenjena z Direktivo 1999/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. maja 1999 o spremembi Direktive Sveta 85/374/EGS o prilagajanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z odgovornostjo za proizvode z napako (UL L št. 141 z dne 4. 6. 1999, str. 20). TZS in OZS za predlagala dvig soudeležbe potrošnika pri škodi, podjetje Porsche je predlagalo, naj se v zvezi s tem členom ne uporablja opredelitev proizvajalca iz 21. točke, 1. odst. 4. člena tega zakona. Navedenih predlogov ni bilo mogoče upoštevati, saj besedilo ustreza Direktive Sveta 85/374/ES, ki sedaj ni predmet prenosa.

- 66. V zvezi s 66. členom, ki opredeljuje prodajno pogodbo, so predloge za dopolnitev in uskladitev z drugim odstavkom 3. člena Direktive (EU) 2019/771 podali TZS, Petrol in Porsche Slovenija. Predloge smo upoštevali, kolikor je bilo mogoče.

- 72. Glede 72. člena, ki opredeljuje subjektivne zahteve za skladnost blaga, je bil s strani TZS in Petrol podan predlog, da se na koncu 1. in 4. točke doda besedilo »oz. je opisano pri predstavitvi

blaga ali spremnih dokumentih, ki so priloženi blagu«, ter s strani ZIT in GEN-i predlog spremembe 2. točke »posebni namen za potrebe potrošnika« ter črtanja 4. točke. Predloga nismo mogli upoštevati, saj gre za obvezen prenos 6. člena Direktive 2019/771/EU.

- 75. V zvezi s 75. členom, ki opredeljuje razbremenitev odgovornosti prodajalca za neskladnost blaga, so predloge sprememb člena podali TZS, ZIT, ZPS ter OZS, in sicer zlasti glede načina ločenega sprejemanja odstopanja s strani potrošnika od objektivnih zahtev za skladnost blaga. Predloga spremembe dela 75. člena ni bilo mogoče upoštevati, saj gre za prenos petega odstavka 7. člena Direktive 2019/771/EU.

- 82. Na prvi odstavek 82. člena, v zvezi z vzpostavitvijo skladnosti, so podali pripombe TZS, Porsche Slovenija, Petrol, ZIT ter GZS, in sicer zlasti v zvezi s 30-dnevnim »razumnim rokom«. Na drugi odstavek člena sta podala pripombe podjetje Porsche Slovenija in OZS, in sicer v zvezi z brezplačno vzpostavitvijo skladnosti s strani proizvajalca. Predlog spremembe prvega in drugega odstavka 82. člena se ni upošteval, saj gre za prenos Direktive 2019/771/EU (maksimalna harmonizacija), ki te možnosti ne predvideva. Porsche Slovenija je podal predlog, da se besedilo osmega odstavka 82. člena – »da prodajalec potrošniku ne sme zaračunati nadomestila za običajno uporabo blaga v obdobju pred zamenjavo« – nadomesti z besedilom: »Potrošniku ni treba plačati za običajno uporabo zamenjanega blaga v obdobju pred zamenjavo.« Predlog smo v celoti upoštevali, ker je navedeno skladno z besedilom četrtega odstavka 14. člena Direktive 2019/771/EU.

- 84. V zvezi z obvestilom o neskladnosti in pregledom blaga, ki ga določa 84. člen, so bile podane številne pripombe, in sicer s strani TZS, Porsche, ZIT, ZPS, GZS in OZS. Upoštevali smo pripombe, da se doda 2-mesečni subjektivni rok za obvestilo o neskladnosti blaga. Predlogov v zvezi z opisom načinov obveščanja in o založitvi stroškov pregleda blaga nismo mogli upoštevati, ker direktive, ki se prenašajo s tem zakonom, sprememb omenjenih določb ne predvidevajo.

- 86. člen določa rok za vračilo plačanega zneska in rok za vračilo blaga. TZS in OZS sta podali predlog za podaljšanje roka za vračilo kupnine; Porsche Slovenija predlog v zvezi s povračilom koristi, ki jih je imela stranka od prejetega pred vračilom; TZS bi predpisala sankcije za potrošnika, ki zamuja z rokom za vračilo blaga. Navedenih predlogov nismo mogli upoštevati, ker direktive, ki se prenašajo s tem zakonom, sprememb omenjenih določb ne predvidevajo.

- 97. člen določa pravice potrošnika iz obvezne garancije. TZS, GZS in ZIT so podali predloge za podaljšanje 30-dnevnega roka za vzpostavitev skladnosti s strani proizvajalca na 45 dni. Predloga nismo upoštevali, saj 30-dnevni rok šteje za razumen rok za popravilo v primeru uveljavljanja garancije.

- 100. Predlog zakona v zvezi s pogodbo o opravljanju storitev v členu 100 opredeljuje zahtevke potrošnika v primeru nepravilnosti pri opravljeni storitvi. Predlogov, da se določi hierarhija zahtevkov, ki jih lahko potrošnik uveljavlja pri nepravilno opravljeni storitvi, ter da lahko podjetje druge zahtevke do odprave nepravilnosti zavrne, nismo mogli upoštevati, ker ne gre za prenos določb treh direktiv, ki jih prenašamo v ZvPot-1. V tem delu ostaja v veljavi obstoječa ureditev, kjer potrošnik ohranja pravico do proste izbire med zahtevki.

- 106. V zvezi z določili t. i. paketne pogodbe, ki jo opredeljuje 106. člen predloga, je ZIT predlagal brisanje drugega do petega odstavka 106. člena predloga ZVPot. Drugi do peti odstavek 106. člena predloga ZVPot-1 so bili oblikovani na podlagi prenosa člena 3(6, tretji pododstavek) Direktive 2019/770/EU, zato se predlog ne upošteva. Tretji, četrti in peti odstavek so oblikovani primerljivo z ureditvijo v predlogu ZEKom-2 (odstop od paketa storitev). ZPS je v okviru petega odstavka predlagala spremembo besedila, iz katerega bo razvidno, da podjetje potrošniku za vrnjeno blago ne sme zaračunati nadomestila za običajno uporabo blaga v obdobju pred

vračilom tega blaga. Iz že navedenega razloga, ker gre za obvezen prenos Direktive 2019/770/EU, predloga spremembe nismo upoštevali.

- 129. člen predloga zakona določa izjeme od pogodbe, sklenjene na daljavo in zunaj poslovnih prostorov: na vsebino člena so podali pripombe CNVOS, TZS in GEN-I. Predlogov za spremembo besedila 129. člena nismo mogli upoštevati, saj ne gre za prenos določb treh direktiv (Direktiva 2019/770/EU, Direktiva 2019/771/EU in Direktiva 2019/2161/EU), ki jih trenutno prenašamo v ZVPot-1. Takšno določbo je vseboval že prvi odstavek 43.a člena obstoječega ZVPot. Pripombo TZS v zvezi z 8. točko prvega odstavka bomo kot pojasnilo vnesli v obrazložitve k členom.

- 130. V zvezi s 130. členom predloga, ki določa obveznost podjetij za predhodno informiranje potrošnikov z vsemi informacijami, ki so bistvene za uveljavljanje njegovih potrošniških pravic pred sklenitvijo pogodbe, so predloge podali OZS, ZIT, TZS, EZS in GZS. Vsebina pripomb se je nanašala na t. i. izrecno soglasje potrošnika, na katero je vezano podjetje v primeru, da se naknadno (po sklenitvi pogodbe) spremeni katera od obvezno navedenih informacij za potrošnika, ki jih mora vsebovati pogodba. Sprememb ni bilo mogoče upoštevati, saj ne gre za prenos določb treh direktiv (Direktiva 2019/770/EU, Direktiva 2019/771/EU in Direktiva 2019/2161/EU), ki jih trenutno prenašamo v ZVPot-1. Takšno določbo pa je že vseboval peti odstavek 43.b člena obstoječega ZVPot, kamor se je že prej prenesla določba iz Direktive 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 304 z dne 21. 11. 2011, str. 64, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2011/83/EU), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7). Podani so bili tudi predlogi za dopolnitev člena z navedbo, da se določba tega člena ne uporablja za elektronske komunikacijske storitve, kot so opredeljene v zakonu, ki ureja elektronske komunikacije. Predloga dopolnitve člena nismo mogli upoštevati, ZEKom je specialni zakon v razmerju do ZVPot-1 in se že na podlagi splošnih načel določbe specialnega (ali primarnega) zakona upoštevajo prednostno.

- 135. Glede naštetih izjem od pravice do odstopa od pogodbe, določenih v 135. členu predloga zakona, so na vsebino predloga člena podali pripombe Petrol, OZS, ZIT, GZS in TZS. V zvezi s tem je bil predlagan vnos dodatnih izjem v člen, ki pa ni mogoč, ker gre za maksimalno harmonizacijo prenosa že omenjenih direktiv.

- 144. V zvezi s posledicami odstopa od pogodbe z digitalno vsebino in digitalno storitvijo, določenimi v 144. členu, so predloge podali ZIT in GZS, in sicer na drugi odstavek, kar smo upoštevali in se besedilo »razen osebnih podatkov« nadomesti z besedilom »ki ni osebni podatek«. Informacijski pooblaščenec in ZPS sta podala pripombe na tretji odstavek, kar smo delno upoštevali, saj gre za prenos določbe desetega odstavka 4. člena Direktive 2019/2161/EU, ki dopolnjuje 13. člen Direktive 2011/83/EU. Predloga črtanja ali dopolnitve tretjega odstavka 144. člena predloga zakona, podanega s strani GEN-i, nismo mogli upoštevati zaradi že omenjenega obveznega prenosa besedila direktiv, ki pomensko ustreza besedilu predloga zakona.

- 146. V zvezi s 146. členom, ki ureja sklepanje pogodb na daljavo, prek telefona, so bili podani predlogi s strani ZIT, GZS, TIRS ter ZPS, in sicer predvsem na besedilo, da oseba, ki telefonira v imenu podjetja, »jasno izrazi komercialni namen klica«, kar naj bi se črtalo. Predloga spremembe ni bilo mogoče upoštevati, saj določbe treh direktiv (Direktiva 2019/770/EU, Direktiva

2019/771/EU in Direktiva 2019/2161/EU), ki jih trenutno prenašamo v ZVPot-1, te možnosti ne dopuščajo, niti tega ne dopušča Direktiva 2011/83/EU, iz katere je bila določba prenesena v 45.a členu obstoječega ZVPot. – 230. do 241. člen predloga zakona določajo inšpekcijski nadzor, upravne ukrepe in kazenske določbe, zadnji člen predloga ZVPot-1 pa začetek veljavnosti in začetek uporabe predpisa. V zvezi s številnimi predlogi, prejetimi na besedilo petega dela zakona, ki govori o nadzoru nad pravilnim uresničevanjem zakona in o kazenskih določbah v zvezi s kršitvami, glede na težo kršitev, smo lahko upoštevali le predloge sprememb, ki jih vsebinsko dopušča obvezen prenos vsebine evropskih direktiv. V zvezi z določitvijo višine ali razpona glob za kršitve pa je bilo potrebno besedilo ZVPot-1 uskladiti tudi s kazenskimi določbami Zakona o prekrških. Povzetek/kriterij dopustnosti upoštevanja podanih pripomb predlagateljev v javni obravnavi: V celoti so bili upoštevani predlogi, ki so bili skladni z besedilom treh direktiv (Direktiva 2019/770/EU, Direktiva 2019/771/EU in Direktiva 2019/2161/EU), ki so bile predmet prenosa v ZVPot-1. Predlogi sprememb na člene ZVPot in ZVPNPP, ko niso predmet prenosa navedenih direktiv, so bili upoštevani le, v kolikor bistveno ne spreminjajo besedila le-teh, vendar ne v besedilu člena, temveč v smislu dodatne obrazložitve k posameznim členom. To bo pripomoglo k jasnejšemu razumevanju posameznih členov tam, kjer je dosedanja praksa pokazala, da je to potrebno. Ostalih predlogov, mnenj in pripomb, ki spreminjajo obstoječo ureditev in niso predmet prenosa direktiv, ki se s predlogom ZVPot-1 prenašajo, ni bilo mogoče upoštevati.	
10. Pri pripravi gradiva so bile upoštevane zahteve iz Resolucije o normativni dejavnosti:	**DA**
11. Gradivo je uvrščeno v delovni program vlade:	**DA**
Matjaž Han **MINISTER**	

PREDLOG SKLEPA

Na podlagi drugega odstavka 2. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13, 47/13 – ZDU-1G in 65/14) je Vlada Republike Slovenije na … seji dne … pod točko ... sprejela sklep:

Vlada Republike Slovenije je določila besedilo Predloga Zakona o varstvu potrošnikov (EVA 2015-2130-0005) ter ga pošlje Državnemu zboru Republike Slovenije v obravnavo in sprejetje po nujnem zakonodajnem postopku.

Barbara Kolenko Helbl
V. D. GENERALNEGA SEKRETARJA

Priloga:
– Predlog Zakona o varstvu potrošnikov

Sklep prejmejo:

- Državni zbor Republike Slovenije,
- Ministrstvo za gospodarski razvoj in tehnologijo,
- Ministrstvo za finance,
- Služba Vlade Republike Slovenije za zakonodajo.

PRILOGA 3: **PREDLOG**
(EVA 2015-2130-0005)

ZAKON O VARSTVU POTROŠNIKOV

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

Področje varstva potrošnikov je v Republiki Sloveniji urejeno v Zakonu o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18; v nadaljnjem besedilu: ZVPot) in v Zakonu o varstvu potrošnikov pred nepoštenimi poslovnimi praksami (Uradni list RS, št. 53/07; v nadaljnjem besedilu ZVPNPP). ZVPot je bil sprejet leta 1998, ZVPNPP pa leta 2007. Z obema zakonoma so bile prenesene nekatere bistvene določbe direktiv Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU) s področja varstva potrošnikov. Namen sprejetja ZVPot in ZVPNPP je bil v dodatni zaščiti potrošnika kot ekonomsko šibkejše stranke v pogodbenem razmerju.

Ker se področje varstva potrošnikov zaradi razvoja trga hitro spreminja, je temu treba prilagajati tudi predpise. Glavno pobudo na tem področju je prevzela EU, ki z direktivami ureja večino potrošniškega prava. Z večjo harmonizacijo predpisov se namreč olajša čezmejna trgovina in okrepi delovanje notranjega trga.

Obsežno vrednotenje pravil o varstvu potrošnikov, ki ga je izvedla Evropska komisija, je namreč pokazalo, da je treba posodobiti nekatera pravila v skladu z razvojem v digitalni sferi, zmanjšati regulativna bremena na nekaterih področjih ter zagotoviti boljše izvajanje in uveljavljanje pravil. Treba je okrepiti pravice potrošnikov zlasti pri spletnih nakupih blaga in storitev, okrepiti varstvo potrošnikov v primeru nepoštenih poslovnih praks, uvesti učinkovitejše sankcije za kršitve prava EU, odstraniti nepotrebne administrativne ovire za podjetja in prilagoditi pravno varstvo digitalni dobi.

Ker je bil veljavni ZVPot sprejet že leta 1998 in je zaradi večkratnih korenitih sprememb postal slabo pregleden, se ne predlagajo zgolj spremembe veljavnega ZVPot, pač pa se predlaga sprejetje novega in moderniziranega Zakona o varstvu potrošnikov, v katerem so združene določbe veljavnih ZVPot in ZVPNPP. V predlog zakona so poleg veljavnih določb vključene tudi številne novosti, ki so predvsem posledica prenosa treh novih direktiv, ki so bile sprejete na ravni EU in odražajo spremembe v razvoju gospodarstva in navadah potrošnikov ter v največji možni meri sledijo pričakovanjem uporabnikov zakona. Glavno vodilo pri pripravi predloga zakona je bilo ohraniti visoko raven zaščite potrošnikov v Republiki Sloveniji in hkrati odpraviti nepotrebne administrativne ovire za gospodarstvo. Posebna pozornost je namenjena zlasti tistim področjem, na katerih so se v praksi pojavljale težave deležnikov, ki so izvirale iz nejasnosti in kompleksnosti obstoječe ureditve.

Na ravni EU so bili v letu 2019 sprejeti kar trije zakonodajni akti s področja varstva potrošnikov, katerih rok za prenos se je iztekel v letu 2021. S predlogom zakona se tako v slovenski pravni red na novo prenaša naslednje direktive:

- Direktiva (EU) 2019/770 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalne vsebine in digitalnih storitev (UL L št. 136 z dne 22. 5. 2019, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2019/770/EU), zadnjič popravljena s Popravkom (UL L št. 305 z dne 26. 11. 2019, str. 60)

- Direktiva (EU) 2019/771 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o nekaterih vidikih pogodb za prodajo blaga, spremembi Uredbe (EU) 2017/2394 in Direktive 2009/22/ES ter razveljavitvi Direktive 1999/44/ES (UL L št. 136 z dne 22. 5. 2019, str. 28, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2019/771/EU), zadnjič popravljena s Popravkom (UL L št. 305 z dne 26. 11. 2019, str. 62) in
- Direktiva (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2019/2161/EU).

Poleg navedenih direktiv se s predlogom zakona v slovenski pravni red prenaša tudi naslednje direktive, ki so že bile prenesene v veljavni ZVPot oziroma ZVPNPP:

- Direktiva Sveta 85/374/EGS z dne 25. julija 1985 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z odgovornostjo za proizvode z napako (UL L št. 210 z dne 7. 8. 1985, str. 29), zadnjič spremenjena z Direktivo 1999/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. maja 1999 o spremembi Direktive Sveta 85/374/EGS o prilagajanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z odgovornostjo za proizvode z napako (UL L št. 141 z dne 4. 6. 1999, str. 20);
- Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL L št. 95 z dne 21. 4. 1993, str. 29, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 93/13/EGS), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7);
- Direktiva 98/6/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 1998 o varstvu potrošnikov pri označevanju cen potrošnikom ponujenih proizvodov (UL L št. 80 z dne 18. 3. 1998, str. 27), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7);
- Direktiva 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (UL L št. 178 z dne 17. 7. 2000, str. 1);
- Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2002/65/ES z dne 23. septembra 2002 o trženju finančnih storitev potrošnikom na daljavo in o spremembi Direktive Sveta 90/619/EGS ter direktiv 97/7/ES in 98/27/ES (UL L št. 271 z dne 9. 10. 2002, str. 16), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES (UL L št. 337 z dne 23. 12. 2015, str. 35);
- Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 149 z dne 11. 6. 2005, str. 22), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7);
- Direktiva 2006/114/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o zavajajočem in primerjalnem oglaševanju (UL L št. 376 z dne 27. 12. 2006, str. 21);
- Direktiva 2008/122/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. januarja 2009 o varstvu potrošnikov v zvezi z nekaterimi vidiki pogodb časovnega zakupa, dolgoročnih počitniških proizvodov, nadaljnje prodaje in zamenjave (UL L št. 33 z dne 3. 2. 2009, str. 10);

- Direktiva 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 304 z dne 21. 11. 2011, str. 64), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7);
- Direktiva (EU) 2015/2302 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o paketnih potovanjih in povezanih potovalnih aranžmajih, spremembi Uredbe (ES) št. 2006/2004 in Direktive 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 90/314/EGS (UL L št. 326 z dne 11. 12. 2015, str. 1);
-

Vsebina prenosa navedenih direktiv v predlog zakona se v primerjavi z vsebino veljavne zakonodaje ne spreminja. Se pa s predlogom zakona jasneje opredeljuje, da drugi odstavek 4. člena Direktive 93/13/EGS ni bil prenesen v slovenski pravni red, ker je bilo s tem zagotovljeno višje varstvo potrošnikov. Evropska komisija je namreč Republiko Slovenijo v pilotnem projektu opozorila na nejasnost veljavne ureditve.

Ob upoštevanju posebnosti slovenskega pravnega prostora so v predlogu zakona pripravljene zakonodajne rešitve, primerljive z drugimi državami članicami EU. Usklajenost predpisov je namreč izjemnega pomena, ker so tako slovenski potrošniki kot tudi slovenska podjetja del enotnega notranjega trga.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji

- Uskladitev slovenske zakonodaje z evropsko: prenos Direktive 2019/770/EU (popolna uskladitev), prenos Direktive 2019/771/EU (popolna uskladitev) in prenos Direktive 2019/2161/EU (popolna uskladitev);
- poenotenje pravil med pravnimi redi držav članic EU glede pravic in obveznosti potrošnikov v zvezi z nepoštenimi poslovnimi praksami, prodajno pogodbo, pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve ter nekaterih pravil v zvezi s kazenskimi sankcijami.

2.2 Načela

Temeljna načela se glede na veljavna ZVPot in ZVPNPP ne spreminjajo, temveč se obstoječi sistem pravnega varstva potrošnikov le dopolnjuje in usklajuje z rešitvami, ki so posledica prenosa sprejetih direktiv na ravni EU v slovenski pravni sistem. Predlog zakona tako sledi ključnim načelom, ki so usmerjena v zaščito potrošnikov kot šibkejše stranke v razmerju s podjetji, pravici potrošnikov do sodnega in upravnega varstva, prav tako pa se z jasno določitvijo pravil zagotavlja načelo pravne varnosti, kar posledično koristi tako potrošnikom kot podjetjem.

2.3 Poglavitne rešitve

a) Predstavitev predlaganih rešitev:

Poglavitne zakonodajne spremembe glede na veljavna ZVPot in ZVPNPP se nanašajo na prenos Direktive 2019/771/EU, Direktive 2019/770/EU in Direktive 2019/2161/EU v slovenski pravni red.

<u>Prenos Direktive 2019/771/EU</u>

- Določa se, da se prodaja blaga z digitalnimi elementi obravnava po določbah, ki veljajo za prodajno pogodbo.
- Uvaja se hierarhija jamčevalnih zahtevkov potrošnika proti prodajalcu zaradi neskladnosti blaga (1. stopnja: brezplačno popravilo ali zamenjava blaga; 2. stopnja: znižanje kupnine ali odstop od pogodbe).
- Ob tem se uvaja tudi pravica do zavrnitve – pravica potrošnika, da kljub hierarhiji zahtevkov takoj odstopi od pogodbe, če se neskladnost blaga pojavi v 30 dneh od dobave blaga, ne da bi mu bilo treba prej zahtevati popravilo ali zamenjavo blaga.
- Kot razumni rok za popravilo oziroma zamenjavo je določen rok 30 dni.
- Obdobje obrnjenega dokaznega bremena (obdobje, v katerem mora prodajalec dokazati, da napaka na blagu ni obstajala že v času dobave blaga) je na prodajalcu prvo leto od dobave blaga.
- Uvaja se regresna pravica – zahtevek prodajalca, ki izpolni zahtevek potrošnika, proti odgovornemu podjetju v pogodbeni verigi.
- Urejajo se določeni vidiki tržne garancije, pri čemer se določa, da mora biti le-ta izdana brezplačno in v slovenskem jeziku, kadar je blago namenjeno prodaji na ozemlju Republike Slovenije.

<u>Prenos Direktive 2019/770/EU</u>

- Na novo se urejajo pogodbe o dobavi digitalne vsebine in digitalne storitve, in sicer se ureja izpolnitev pogodbe o dobavi digitalne vsebine in digitalne storitve, obvezno jamstvo za skladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve ter sprememba digitalne vsebine ali digitalne storitve.
- Kot zahteva za skladnost digitalne vsebine in digitalne storitve se določa tudi obveznost podjetja, da zagotavlja potrebne posodobitve digitalne vsebine in digitalne storitve, vključno z varnostnimi posodobitvami.
- Določa se, da je kupnina lahko tudi digitalna oblika vrednosti.
- Poglavje o pogodbi o dobavi digitalne vsebine in digitalne storitve se uporablja tudi v primeru, ko se potrošnik zaveže, da bo posredoval osebne podatke v zameno za dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve.

<u>Prenos Direktive 2019/2161/EU</u>

- Določa se obveznost spletnih tržnic, da potrošniku podajo dodatne informacije o parametrih za razvrstitev ponudb in informacije, ali se v konkretnem primeru prek spletne tržnice sklepa pogodba s podjetjem ali potrošnikom.
- Določa se obveznost podjetja, da potrošniku poda informacijo o prilagoditvi cene na podlagi avtomatiziranega sprejemanja odločitev (npr. prilagoditev cene na podlagi oblikovanja profilov potrošnikov).
- Prepove se skrito oglaševanje (npr. dolžnost platforme, da razkrije, da je višja razvrstitev izdelka posledica plačila prodajalca platformi).
- Prepove se lažno podajanje ocen in priporočil potrošnikov.
- Prepove se preprodaja vstopnic, ki so jih podjetja pridobila kljub tehničnim omejitvam prodajalca.
- Uvaja se možnost individualnih pravnih sredstev za potrošnika v primeru nepoštene poslovne prakse – odstop od pogodbe in odškodnina za potrošnika.
- Prepove se t. i. dvojna kakovost blaga, pri čemer je dovoljena različna kakovost blaga, prepovedano pa je različno blago enako označiti.
- Določa se posebne obveznosti za podjetja, kako in v kakšnih situacijah morajo pri ponujanju popustov označiti prejšnjo ceno in znižano ceno.
- Odpravljajo se nesorazmerna bremena za podjetja, in sicer se podjetjem omogoča več prožnosti pri izbiri najustreznejših načinov komuniciranja s potrošniki.
- Usklajuje se merila za odmero globe, da bodo v vseh državah članicah EU le-te učinkovitejše, sorazmerne in odvračilne.

- Pri čezmejnih kršitvah se določa globa v višini odstotka letnega prometa podjetja, pri čemer najvišji znesek takšne globe znaša vsaj 4 odstotke letnega prometa podjetja in je odstotek prilagojen glede na razširjenost kršitve.

Druge poglavitne rešitve
- Ohranja se enoletna obvezna garancija proizvajalca za t. i. tehnično blago, ki potrošniku in podjetju omogoča, da pri proizvajalcu uveljavljata brezplačno odpravo napake na blagu.
- Za t. i. tehnično blago se ohranja obveznost proizvajalca, da zagotavlja poprodajne storitve proti plačilu še tri leta po izteku obvezne garancije.
- Izrecno se določa, da se nepoštenost pogodbenih pogojev presoja tudi v zvezi z opredelitvijo glavnega predmeta pogodbe ter v zvezi z ustreznostjo med ceno in plačilom za izmenjane storitve ali blago, četudi so pogoji v jasnem in razumljivem jeziku;

b) Način reševanja:

- vprašanja, ki se bodo urejala s predlaganim zakonom

Predlog zakona celovito ureja področje varstva potrošnikov. Sestavljen je iz splošnega in posebnega dela. Splošni del zajema splošna pravila poslovanja podjetij s potrošniki, v posebnem delu pa so zajete posebnosti, ki veljajo za posamezne vrste potrošniških pogodb. Na koncu predloga zakona je urejen tudi institucionalni okvir varstva potrošnikov in nadzor nad določbami predlaganega zakona.

Glede vprašanj, ki v predlaganem zakonu niso izrecno urejena, se uporabljajo določbe zakona, ki ureja obligacijska razmerja.

- vprašanja, ki se bodo urejala z izvršilnimi predpisi, in seznam izvršilnih predpisov, ki bodo prenehali veljati

Predlog zakona predvideva sprejetje naslednjih uredb, ki jih bo sprejela Vlada republike Slovenije:
- Uredba o koncesiji za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov ter javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev ter
- Uredba o jamstvu zaradi likvidnostnih težav organizatorja potovanja in podjetja, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje.

Ministrstvo za gospodarski razvoj in tehnologijo pa bo na podlagi tega zakona izdalo naslednje pravilnike:
- Pravilnik o obrazcih v zvezi z uveljavljanjem pravice do odstopa od pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov;
- Pravilnik o blagu, za katero se izda obvezna garancija za brezhibno delovanje;
- Pravilnik o obrazcih za informacije o pogodbah o časovnem zakupu, o dolgoročnem počitniškem proizvodu, o nadaljnji prodaji in o zamenjavi ter o obrazcu za odstop od pogodb;
- Pravilnik o načinu vpisa in o organizacijskih, tehničnih in prostorskih pogojih za vpis potrošniških organizacij v register;
- Pravilnik o uporabi jezikov narodnih skupnosti v procesih poslovanja podjetij s potrošniki na območjih, kjer živita italijanska in madžarska narodna skupnost;
- Pravilnik o obrazcih za informacije pri pogodbah o paketnem potovanju in povezanih potovalnih aranžmajih ter
- Pravilnik o načinu označevanja cen blaga in storitev.

Z začetkom uporabe tega zakona prenehajo veljati naslednji podzakonski akti:

- Pravilnik o obrazcih v zvezi z uveljavljanjem pravice do odstopa od pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov (Uradni list RS, št. 43/14);
- Pravilnik o blagu, za katero se izda garancija za brezhibno delovanje (Uradni list RS, št. 14/12);
- Pravilnik o obrazcih za informacije o pogodbah o časovnem zakupu, o dolgoročnem počitniškem proizvodu, o nadaljnji prodaji in o zamenjavi ter o obrazcu za odstop od pogodb (Uradni list RS, št. 100/11);
- Pravilnik o uporabi jezikov narodnih skupnosti v procesih poslovanja podjetij s potrošniki na območjih, kjer živita italijanska in madžarska narodna skupnost (Uradni list RS, št. 78/08);
- Pravilnik o načinu vpisa in pogojih za vpis potrošniških organizacij v register (Uradni list RS, št. 8/12);
- Pravilnik o obrazcih za informacije pri pogodbah o paketnem potovanju in povezanih potovalnih aranžmajih (Uradni list RS, št. 43/18);
- Pravilnik o načinu označevanja cen blaga in storitev (Uradni list RS, št. 63/99, 27/01 in 65/03);
- Uredba o koncesiji za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov ter javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev (Uradni list RS, št. 47/15);
- Uredba o jamstvu zaradi likvidnostnih težav organizatorja potovanja in podjetja, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje (Uradni list RS, št. 52/18).

c) Normativna usklajenost predloga zakona:

Predlog zakona je usklajen z veljavnim pravnim redom Republike Slovenije in Evropske unije ter s splošno veljavnimi načeli mednarodnega prava in mednarodnimi pogodbami, ki obvezujejo Republiko Slovenijo.

Zaradi predloga tega zakona ni treba sprejeti oziroma spremeniti in »paketno« obravnavati drugih predpisov.

č) Usklajenost predloga zakona:

Predlog zakona je v pretežni meri usklajen s civilno družbo oziroma s ciljnimi skupinami, na katere se predpis nanaša. Njihovi predlogi in pripombe so bili, kolikor se je le dalo, smiselno upoštevani. Večjih nerešenih vprašanj ni.

Predlagatelj pri pripravi zakona ni neposredno sodeloval z znanstvenimi in strokovnimi institucijami.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Za leto 2022 načrtujemo, da bo porabljenih 100.000 EUR. Za leto 2023 načrtujemo, da bo porabljenih 100.000 EUR.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

Za leto 2022 so sredstva že zagotovljena na proračunski postavki 192910 – Izvajanje programa varstva potrošnikov. Za izvajanje zakona ni potrebno zagotoviti dodatnih sredstev v že sprejetem državnem proračunu.

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

Na ravni EU so bili v letu 2019 sprejeti kar trije zakonodajni akti s področja varstva potrošnikov, katerih rok za prenos se izteče v letu 2021. V slovenski pravni red oziroma pravni red drugih držav članic se tako na novo prenašajo Direktiva 2019/770/EU, Direktiva 2019/771/EU in Direktiva 2019/2161/EU.

Vse tri direktive temeljijo na pristopu maksimalne stopnje harmonizacije, tako da državam članicam ne dajejo veliko možnosti drugačne ureditve, zato prikaz ureditve v pravnih sistemih treh izbranih držav članic vsebuje spremembe, ki jih zahtevajo direktive, oziroma prikazuje prenos opcijskih možnostih navedenih direktiv. Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih se osredotoča na različne zakonodajne predloge prenosa Direktive 2019/770, Direktive 2019/771/EU in Direktive 2019/2161/EU.

Prikaz ureditve v treh pravnih sistemih držav članic EU

HRVAŠKA

Republika Hrvaška je določbe Direktive 2019/770/EU prenesla v nov **»Zakon o određenim aspektima ugovora o isporuci digitalnog sadržaja«** (Zakon o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalnih vsebin), določbe Direktive 2019/771/EU pa je prenesla v obstoječi **»Zakon o obveznim odnosima«** (Obligacijski zakon). Zaradi prenosa Direktive 2019/2161/EU je bil noveliran obstoječi **»Zakon o zaštiti potrošača«** (Zakon o varstvu potrošnikov).

1. Republika Hrvaška je v **»Zakon o obveznim odnosima«** (Obligacijski zakon, v nadaljevanju: ZOO) med drugim prenesla tudi Direktivo 1999/44./ES. Čeprav je Direktiva 1999/44/ES urejala nekatere vidike potrošniških pogodb o prodaji blaga, je bila v hrvaško zakonodajo prenesena na način, ki ni eksplicitno določen za potrošniške pogodbe, vendar velja tudi za njih. Določbe Direktive 1999/44/ES so bile prenesene kot določbe ZOO, ki urejajo institut odgovornosti prodajalca za stvarne napake in jamstva za pravilno delovanje prodanega blaga (garancije). Pravila ZOO, ki urejajo te institute, so splošna pravila za vse prodajne pogodbe, ne glede na status pogodbenih strank (ne glede na to, ali gre za civilne, B2B (poslovne) pogodbe ali potrošniške pogodbe). V nekaterih primerih so predpisana drugačna pravila za B2B pogodbe (npr. krajše obdobje odgovornosti prodajalca za napake) ali za potrošniške pogodbe (npr. potrošnik ni dolžan pregledati artikla). Zakonodajalec se je odločil za prenos Direktive 1999/44/ES v pravila ZOO o odgovornosti prodajalca za stvarne napake, ker tedanjih določb ZOO ni bilo treba korenito spremeniti, saj sta njihova struktura in vsebina v bistvu ustrezali določbam Direktive 1999/44/ES. Spremembe veljavne ureditve so se nanašale na razširitev seznama primerov, ki opredeljujejo stvarne napake, izključitev obveznosti pregleda stvari, če je kupec potrošnik, in podaljšanje rokov za uveljavljanje pravic iz odgovornosti za stvarne napake.

Vlada Republike Hrvaške je zakonodajalcu predlagala, da se določbe Direktive 2019/771/EU prenese v ZOO, saj je omenjena direktiva nadomestila Direktivo 1999/44/ES, katere določbe so bile predhodno že prenesene v ZOO. Določbe Direktive 2019/771/EU so bile v ZOO prenesene kot splošna pravila, ki bodo veljala za vse prodajne pogodbe in za vse stvari, s posebno ureditvijo nekaterih inštitutov za določene vrste pogodb. Na primer, za B2B (poslovne) pogodbe se je ohranilo šestmesečno obdobje, v katerem prodajalec nosi dokazno breme, da napaka ni obstajala že v času prenosa tveganja, medtem ko nekatera pravila veljajo le za potrošniške pogodbe, kot so posebne ureditve za zagotavljanje posodobitev za digitalne izdelke in s tem zagotovitev, da stvar ostane brez napak.

Zaradi uskladitve z Direktivo 2019/771/EU so določbe ZOO o odgovornosti prodajalca za stvarne napake spremenjene, in sicer:

- na novo je opredeljen pojem stvarne napake;

- uvedena so posebna pravila o obveznostih prodajalcev v primeru prodaje stvari z digitalnimi elementi v potrošniških pogodbah;
- podaljšalo se je obdobje, v katerem prodajalec nosi dokazno breme, da artikel v času prenosa tveganja ni imel napake, s šestih mesecev na eno leto (razen v B2B (poslovnih) pogodbah);
- določena je hierarhija pravic kupca v primeru stvarne napake tako, da:
    - kupec lahko najprej izbira med popravilom ali zamenjavo stvari, razen če bi bil izbrani način odprave napake nemogoč ali če bi v zvezi z drugim načinom odprave napake prodajalcu povzročil nesorazmerne stroške ob upoštevanju vseh okoliščine primera,
    - če kupec ne prejme zahtevanega popravila ali zamenjave, lahko zahteva znižanje cene ali odpoved pogodbe pod pogoji, ki jih določa zakon;
- določena je pravica prodajalca, da zavrne odpravo napake, če sta popravilo in zamenjava nemogoča ali bi povzročila nesorazmerne stroške, ob upoštevanju vseh okoliščin primera;
- določena je pravica kupca, da zavrne plačilo neporavnanega dela cene, dokler prodajalec ne izpolni svojih obveznosti iz odgovornosti za stvarne napake;
- regresna pravica – določena je pravica prodajalca, da v primeru, če kupec pri njem uveljavlja pravico iz naslova odgovornosti za stvarne napake, le-to lahko uveljavlja pri predhodnem prodajalcu;
- spremenjene so določbe o garanciji za skladnost prodane stvari.

V skladu z določbami Direktive 2019/771/EU je predlagani zakon začel veljati 1. januarja 2022 in se uporablja za pogodbe, sklenjene po 1. januarju 2022.

2. Obstoječi **»Zakon o zaštiti potrošača«** (Zakon o varstvu potrošnikov) bo noveliran zaradi uskladitve z določbami Direktive 2019/2161/EU. Ena najpomembnejših sprememb bo povezana z vprašanjem določanja sankcij za kršitve »Zakona o zaštiti potrošača«. Poleg uskladitve z določbami Direktive 2019/2161/EU o obveznosti predpisovanja meril za uvedbo sankcij bodo določena nova merila za prekrškovne sankcije, odvisno od tega, ali gre za močno razširjeno kršitev ali močno razširjeno kršitev z razsežnostjo Unije.

V primeru močno razširjene kršitve so predvidene globe v višini od 0,5 odstotka do 4 odstotkov letnega prometa podjetja, realiziranega v letu prekrška, kot je razvidno iz uradnih finančnih poročil za omenjeno leto. Če za omenjeno leto poročila niso na voljo, se vzame zadnje razpoložljivo uradno letno finančno poročilo. Če podatki o finančnih poročilih niso na voljo, se podjetje lahko kaznuje z globo od 1.000.000,00 do 15.000.000,00 HRK. Z globo od 15.000,00 do 50.000,00 HRK se za navedene kršitve kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe.
Za trgovce – fizične osebe (s. p.) je za omenjene kršitve predvidena globa v višini od 0,1 odstotka do 4 odstotkov letnega prometa storilca prekrška, realiziranega v letu prekrška, kot je razvidno iz uradnih finančnih poročil za omenjeno leto. Če za omenjeno leto poročila niso na voljo, se vzame zadnje razpoložljivo uradno letno finančno poročilo. Če podatki o finančnih poročilih niso na voljo, se kršitelj lahko kaznuje z globo od 15.000,00 do 15.000.000,00 HRK.

Za močno razširjene kršitve z razsežnostjo Unije bo predpisana globa od 2 do 5 odstotkov letnega prometa podjetja, realiziranega v letu prekrška, kot je razvidno iz uradnih finančnih poročil za omenjeno leto. Če za omenjeno leto poročila niso na voljo, se vzame zadnje razpoložljivo uradno letno finančno poročilo. Če podatki o finančnih poročilih niso na voljo, se podjetje lahko kaznuje z globo od 5.000.000,00 do 15.000.000,00 HRK. Z globo od 50.000,00 do 150.000,00 HRK se za navedene kršitve kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe.
Za trgovce – fizične osebe (s. p.) je za omenjene kršitve predvidena globa v višini od 1 odstotka do 4 odstotkov letnega prometa storilca prekrška, realiziranega v letu prekrška, kot je razvidno iz uradnih finančnih poročil za omenjeno leto. Če za omenjeno leto poročila niso na voljo, se

vzame zadnje razpoložljivo uradno letno finančno poročilo. Če podatki o finančnih poročilih niso na voljo, se kršitelj lahko kaznuje z globo od 50.000,00 do 15.000.000,00 HRK.

Zaradi izpolnjevanja zahtev iz Direktive 2019/2161/EU, ki se nanašajo na predpisovanje učinkovitih, sorazmernih in odvračilnih sankcij, bo v soglasju z organom državne uprave, pristojnim za inšpekcijske zadeve, obseg glob povečan za 10.000,00 HRK do 500.000,00 HRK za vse prekrške v zvezi s trgovci – pravnimi osebami.

Poleg omenjenega bodo v »Zakon o zaštiti potrošača« prenesene določbe Direktive 2019/2161/EU, ki ureja druge vidike potrošniškega prava, ki so se v praksi nadzornih organov izkazali za posebej zahtevne. Določena so bila na primer nova pravila glede zahtev po preglednosti podatkov o osebi, s katero je sklenjena pogodba, ter o odgovornosti teh oseb in internetnih posrednikov.

Glede na nenehni razvoj digitalnih orodij bodo prilagojene ustrezne definicije in druga določila glede na prejšnjo zakonsko ureditev, z namenom, da bi se v zakonodajo v večji meri kot prej vključili digitalni segmenti sklepanja pogodb.

V skladu z Direktivo 2019/2161/EU bodo prenesene določbe, da se pod določenimi pogoji nekatere prakse trgovcev, ki do sedaj niso bile urejene in so kršile pravice potrošnikov v določenih sektorjih (na primer v primeru blaga dvojne kakovosti), opredelijo kot nepoštene poslovne prakse, vse zato, da bi zagotovili najvišjo raven varstva potrošnikov pri nakupu blaga in storitev.

Poleg navedenih določb Direktive 2019/2161/EU, ki bodo z »Zakonom o zaštiti potrošača« prenesene v pravni red Republike Hrvaške, bodo nekatere določbe spremenjene ali dopolnjene, vse z namenom posodobitve ureditve. Določbe, ki so povzročale težave pri izvajanju, bodo črtane.

Nadalje bo v »Zakonu o zaštiti potrošača« zaradi upoštevanja novih oblik komuniciranja med potrošniki in trgovci določena obveza trgovca, da omogoči vložitev pisne pritožbe osebno v poslovnih prostorih trgovca, po pošti in elektronski pošti. Trgovec lahko omogoči vložitev pritožb potrošnikov tudi prek sredstev spletne komunikacije z obveznostjo, da omenjeno komunikacijsko sredstvo omogoča shranjevanje vsebine komunikacije na trajnem nosilcu podatkov za določeno časovno obdobje. Uporaba tovrstnih komunikacijskih sredstev zahteva določeno infrastrukturo, zato, da ne bi prišlo do nesorazmerne obremenitve trgovcev (predvsem mikro podjetij), uporaba tovrstnih sredstev ni dolžnost trgovca, temveč jo trgovec sam, odvisno od njegove zmožnosti, lahko omogoči potrošnikom. Poleg tega se trgovec zavezuje, da bo na pritožbo potrošnika odgovoril v 15 dneh po prejemu pritožbe, pri čemer jasno navede, ali se strinja z vsebino pritožbe potrošnika.

Kot posledica prenosa Direktive 2019/2161/EU bodo dodane ustrezne določbe o posebni obliki prodaje, po kateri morajo trgovci ves čas trajanja posebne oblike prodaje opozarjati na znižanje cene (sezonsko znižanje cen, razprodaja, akcijska prodaja, prodaja izdelkov z napako, kot tudi med drugimi akcijskimi ponudbami trgovcev, v okviru katerih lahko potrošniki kupijo izdelke po nižjih cenah kot v redni prodaji) in označiti najnižjo ceno, ki jo je trgovec uporabil za isti izdelek v obdobju 30 dni pred izvedbo posebne oblike prodaje.

Poleg tega bo glede storitev, ki se po »Zakonu o zaštiti potrošača« štejejo za javne, z namenom, da se poveča učinkovitost sistema obravnavanja pritožb, na seznam javnih storitev dodano opravljanje storitev parkiranja na urejenih javnih površinah in javnih garažah.

Glede določb »Zakona o zaštiti potrošača«, ki urejajo nepoštene poslovne prakse, bo ena najpomembnejših novosti, ki izhajajo iz uskladitve z določbami Direktive 2019/2161/EU, prepoved dajanja blaga na trg Republike Hrvaške z zagotovilom, da gre za identično blago, kot je dano na trg drugih držav članic, čeprav se v resnici bistveno razlikuje po sestavi ali značilnostih. Tako ravnanje bi veljalo za zavajajočo nepošteno poslovno prakso, vendar se bo kršitev ugotavljala v vsakem posameznem primeru. Razlike v blagu je namreč mogoče upravičiti z legitimnimi in objektivnimi pričakovanji. Pri presojanju bi moral pristojni organ upoštevati, ali potrošniki zlahka opazijo takšne razlike, ali obstajajo kakršne koli omejitve, ki jih predpisuje nacionalna zakonodaja, glede na razpoložljivost ali sezonsko naravo surovin. Prav tako morajo biti potrošniki obveščeni o obstoju razlik med blagom zaradi legitimnih in objektivnih pričakovanj. Poleg tega je uskladitev z določbami Direktive 2019/2161/EU povzročila razširitev t. i. »Črne liste« okoliščin, ki predstavljajo zavajajoče nepoštene poslovne prakse, torej podrobnejša ureditev poslovnih praks trgovcev, ki se v vsakem primeru štejejo za nepoštene. Da bi potrošnikom izrecno zagotovili pravico do odškodnine v skladu z določbami petega odstavka 3. člena Direktive 2019/2161/EU, bo »Zakon o zaštiti potrošača« izrecno določal, da so potrošniki, ki so utrpeli škodo zaradi pogodbe, sklenjene kot posledica nepoštenih poslovnih praks, upravičeni do odškodnine in drugih sredstev, ki jih urejajo splošna pravila pogodbenega prava.

Poleg tega bodo izvedene ustrezne spremembe seznama pogodb, za katere se potrošniška pogodbena razmerja ne uporabljajo, ter določene spremembe predpisov, ki določajo, kdaj se določbe tega zakona ne uporabljajo, v skladu z zahtevami Direktive 2019/2161/EU. Prav tako bo obveznost obveščanja potrošnikov v predpogodbeni fazi usklajena z določbami Direktive 2019/2161/EU.

Ene od določb, ki bodo spremenjene v »Zakonu o zaštiti potrošača« ter niso posledica uskladitve z Direktivo 2019/2161/EU, so tudi določbe, ki urejajo vprašanje kritja stroškov strokovnega izvedenstva, ki se nujno izvede za ugotavljanje, ali gre za stvarno napako na blagu. Ustrezna določba veljavnega Zakona o varstvu potrošnikov je namreč predpisovala, da trgovec nosi stroške izvedenca za ugotovitev napake v sporih med trgovcem in potrošnikom, ko je stvarna napaka nastala v šestih mesecih od dneva prenosa tveganja na potrošnika. »Zakon o obveznim odnosima« določa, da je neskladnost, ki je nastala v šestih mesecih od prenosa tveganja, tudi obstajala v času prenosa tveganja, kar pomeni, da je prodajalec obremenjen z dokazovanjem nasprotnega. Če je iz izvedenskega mnenja razvidno, da na blagu ni stvarne napake, bi moral trgovec, ki je nosil stroške izvedenstva, proti potrošniku sprožiti pravdni postopek pred pristojnim sodiščem za povrnitev škode, ki jo uveljavlja po splošnem obligacijskem pravu. V praksi pa se je pogosto zastavljalo vprašanje, kakšen je obseg opisane določbe »Zakona o zaštiti potrošača« in ali »Zakon o zaštiti potrošača« omejuje trgovca pri uveljavljanju pravice do odškodnine. Predpisovanje obveznosti trgovca, da nosi stroške izvedenstva tudi v primerih, ko izvedensko mnenje ne kaže na obstoj stvarne napake na blagu, bi bilo za trgovca nesorazmerno breme. Zato bo »Zakon o zaštiti potrošača« izrecno določal, da trgovec te stroške le založi. Poleg omenjenega bo za uskladitev »Zakona o zaštiti potrošača« s prihodnjimi spremembami »Zakona o obveznim odnosima« treba ustrezno spremeniti določbe veljavnega »Zakona o zaštiti potrošača« in podaljšati rok, v katerem trgovec založi stroške izvedenstva, s šestih mesecev na eno leto od prenosa tveganja na potrošnika.

»Zakon o zaštiti potrošača« bo dopolnil obstoječo določbo, ki ureja pravico potrošnika do odpovedi pogodbe zaradi neizpolnitve pogodb v roku. Predmetna določba bo omogočila potrošniku, da odpove pogodbo, ne da bi pred tem dovolil dodatni rok za izpolnitev, če okoliščine primera kažejo, da trgovec niti v dodatnem roku ne bo mogel izpolniti pogodbe. To bo na primer vključevalo primere, ko trgovec ne bo mogel dostaviti blaga, ki je predmet pogodbe, tudi po izteku roka, ker zadevnega blaga ni več na trgu in ga ni mogoče proizvajati in/ali kupiti na drugih trgih med dodatnim obdobjem.

Republika Hrvaška bo dosledno prenesla tudi določbe Direktive 2019/2161/EU, ki urejajo nenaročene obiske trgovcev na domu potrošnikov ali izlete, ki jih organizira trgovec z namenom ali učinkom promocije ali prodaje izdelka potrošnikom, ki bodo časovno omejeni. Čeprav je namreč prodaja zunaj poslovnih prostorov legitimen in uveljavljen prodajni kanal, kot tudi prodaja trgovcev na drobno in prodaja na daljavo, so nekatere prodajne prakse posebej agresivne ali zavajajoče, saj se lahko v kontekstu obiska potrošnikovega doma ali izleta potrošniki pod pritiskom odločijo za nakup blaga ali storitev, ki jih sicer ne bi kupili. Takšne prakse so pogosto usmerjene proti starejšim ali drugim ranljivim skupinam potrošnikov, zato bo »Zakon o zaštiti potrošača« podrobneje uredil pogoje, pod katerimi se tovrstna prodaja lahko izvaja.

Obiski bodo dovoljeni le med delavniki, med 8. in 20. uro, potrošniki pa bodo lahko opozorili tudi na dodatne časovne omejitve obiskov svojih domov. Pravica do enostranske odpovedi takšnih pogodb se bo lahko uveljavila v 30 dneh. Prav tako bo izrecno predpisano, da je obveznost potrošnika, da kupi izdelke ali izvede katero koli drugo plačilo med brezplačnim potovanjem, ki ga organizira trgovec z namenom promocije ali prodaje izdelka, nepoštena poslovna praksa in bo zato prepovedana.

Prav tako bodo ustrezno spremenjene določbe, ki urejajo sklepanje pogodb na daljavo in zunaj poslovnih prostorov, v skladu z določbami Direktive 2019/2161/EU, ki se nanašajo na usklajevanje digitalnih trendov, ter dodatne zahteve glede preglednosti, povezane s sklepanjem pogodb in posredovanjem informacij ponudnikom internetnega trga ter določila v zvezi s tem, da mora pisna potrditev vsebovati potrdilo o predhodnem soglasju v primerih, ko je predmet pogodbe dobava digitalnih vsebin, ki niso dobavljene na materialnem nosilcu podatkov in za katere se potrošnik zaveže k plačilu, če se je izpolnjevanje pogodbe začelo z izrecnim predhodnim soglasjem potrošnika in z njegovo potrditvijo, da je seznanjen z dejstvom, da bo s tem izgubil pravico do enostranske odpovedi pogodbe.

3. **»Zakon o određenim aspektima ugovora o isporuci digitalnog sadržaja«** (Zakon o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalnih vsebin), s katerim je v hrvaški pravni red prenesena Direktiva 2019/770/EU.

Direktiva 2019/770/EU temelji na načelu maksimalne harmonizacije, kar pomeni, da države članice ne morejo odstopati od zahtev iz direktive. Vendar imajo države Evropske unije prostor, da presežejo določene zahteve, zlasti da ohranijo raven varstva potrošnikov, ki je že vzpostavljena na nacionalni ravni. »Ministarstvo gospodarstva i održivog razvoja« kot organ, pristojen za varstvo potrošnikov in digitalno gospodarstvo, priznava pomen potrebe po uskladitvi nacionalne zakonodaje z Direktivo 2019/770/EU zaradi potrebe po pravilnem delovanju trga Evropske unije.

Namen »Zakona o određenim aspektima ugovora o isporuci digitalnog sadržaja« je prispevati k pravilnemu delovanju in hitrejši rasti digitalnega in notranjega trga Evropske unije z odpravo ključnih ovir za čezmejno trgovino. Poleg tega se bo zmanjšala negotovost, s katero se soočajo podjetja in potrošniki zaradi zapletenosti pravnega okvira in stroškov, ki jih imajo podjetja zaradi razlik v pogodbenem pravu med državami članicami. Poleg tega se bo zaupanje potrošnikov povečalo z zagotavljanjem enotnih pravil z jasnimi pravicami potrošnikov.

»Zakon o određenim aspektima ugovora o isporuci digitalnog sadržaja« določa pravila v zvezi s pogodbami o dobavi digitalnih vsebin ali digitalnih storitev, zlasti pravila o skladnosti s pogodbo in pravna sredstva v primeru neskladnosti ali nedobave digitalne vsebine ali digitalne storitve.

Področje uporabe se nanaša na vsako pogodbo, v kateri trgovec potrošniku dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, potrošnik pa plača ali se zaveže plačati ceno. Velja tudi, kadar potrošnik ne plača cene, ampak posreduje ali se zaveže, da bo trgovcu posredoval osebne podatke, razen če se posredovani osebni podatki obdelujejo izključno za namen dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve ali za izpolnjevanje zakonskih zahtev.

Iz uporabe tega zakona so izključene pogodbe o nakupu in prodaji blaga (urejeno z Direktivo (EU) 2019/771), dostopu do interneta, besedilna sporočila (kot so sporočila SMS), razen o neodvisnih medosebnih komunikacijskih storitvah, zdravstvenem varstvu, storitvah iger na srečo, finančnih storitvah, programski opremi, ki jo trgovec ponuja v okviru proste in odprtokodne licence, kadar potrošnik ne plača kupnine, podjetje pa osebne podatke obdeluje izključno za namene izboljšanja varnosti, združljivosti ali interoperabilnosti, ter programske opreme, digitalne vsebine, kadar so del dogodkov, kot so digitalne kinematografske projekcije, ali digitalne vsebine, ki jo zagotavljajo organi javnega sektorja.

Potrošniki se pri čezmejnem nakupovanju ne počutijo vedno varne, zlasti pri spletnem nakupovanju. Eden od glavnih dejavnikov za pomanjkanje občutka varnosti potrošnikov je negotovost glede njihovih ključnih pogodbenih pravic in pomanjkanje jasnega pogodbenega okvira za digitalne vsebine ali digitalne storitve. Številni potrošniki se soočajo s težavami glede kakovosti ali dostopa do digitalnih vsebin ali digitalnih storitev. Prejmejo na primer napačno digitalno vsebino ali digitalne storitve ali ne morejo dostopati do zadevne digitalne vsebine ali te digitalne storitve. Zato potrošniki utrpijo finančno in nefinančno škodo. Za reševanje takih vprašanj bi se morala podjetja in potrošniki zanesti na popolnoma usklajene pogodbene pravice na nekaterih ključnih področjih za zagotavljanje digitalnih vsebin ali digitalnih storitev po vsej Evropski uniji.

Popolna uskladitev nekaterih ključnih regulativnih vidikov bo znatno povečala pravno varnost za potrošnike in podjetja. Usklajena pravila o potrošniškem pogodbenem pravu v vseh državah članicah bodo podjetjem, zlasti malim in srednje velikim podjetjem, olajšala zagotavljanje digitalnih vsebin ali digitalnih storitev po vsej Evropski uniji. Podjetjem bodo zagotovila stabilno okolje pogodbenega prava pri zagotavljanju digitalnih vsebin ali digitalnih storitev v drugih državah članicah. Preprečila se bo tudi razdrobljenost pravic, ki izhajajo iz posameznih zakonodajnih predlogov držav članic.

Glede na navedeno »Zakon o određenim aspektima ugovora o isporuci digitalnog sadržaja« predpisuje pravila o:
1) skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve s pogodbo na način, ki določa subjektivne in objektivne predpostavke ter roke, v skladu s katerimi se šteje, da je digitalna vsebina ali storitev usklajena;
2) načinih zagotavljanja digitalnih vsebin ali digitalnih storitev;
3) spreminjanju digitalne vsebine ali digitalne storitve v smislu določitve predpostavk in pogojev, pod katerimi je taka sprememba dovoljena;
4) pravnih sredstvih v primeru kršitve določb zakona, in sicer:
a) predpisovanje pooblaščenih organov za nadzor nad izvajanjem določb zakona,
b) predpisovanje ustreznih in učinkovitih prekrškovnih sankcij v primeru, da trgovec ravna v nasprotju z določbami tega zakona.

S sprejetjem zakona je prišlo do pravočasne in popolne uskladitve z evropsko zakonodajo na področju dobave digitalnih vsebin oziroma digitalnih storitev. Pravna varnost je zagotovljena tudi z zapolnjevanjem pravnih vrzeli v zvezi z nekaterimi vidiki pogodb za dobavo digitalnih vsebin in digitalnih storitev, zmanjšanjem stroškov za podjetja in povečanjem ravni varstva potrošnikov. Na splošno se bo okrepilo zaupanje potrošnikov in spodbudila poslovna dejavnost po vsej Evropski uniji.

Poleg naštetega je cilj »Zakona o određenim aspektima ugovora o isporuci digitalnog sadržaja« z visoko stopnjo varstva potrošnikov doseči predpogoje za resnično enoten digitalni trg, povečati pravno varnost in zmanjšati transakcijske stroške ter prilagoditi različni pravni okvir, zlasti za mala in srednja podjetja.

AVSTRIJA

V Avstriji je potrošniška zakonodaja urejena v različnih zakonih, in sicer v Zakonu o potrošniških kreditih (*Verbraucherkreditgesetz*), v Zakonu o hipotekarnih kreditih in nepremičninskih kreditih (*Hypothekar- und Immobilienkreditgesetz*), v Zakonu o prodaji na daljavo in prodaji zunaj poslovnih prostorov (*Fern- und Auswärtsgeschäfte-Gesetz*) ter v Zakonu o paketnih potovanjih (*Pauschalreisegesetz*). Obligacijska razmerja pa so urejena v Splošnem civilnem zakoniku (*Allgemeines bürgerliches Geseztbuch*).

Za prenos Direktive 2019/770 in Direktive 2019/771 so se v Avstriji odločili, da ju prenesejo v nov skupen Zvezni zakon o sprejetju Zveznega zakona o jamstvu za potrošniške pogodbe o blagu ali digitalnih storitvah (Zakon o jamstvu za potrošnike – VGG) ter o spremembi splošnega civilnega zakonika in Zakona o varstvu potrošnikov (Zakon o izvajanju jamstvene direktive) (*Bundesgesetz, mit dem ein Bundesgesetz über die Gewährleistung bei Verbraucherverträgen über Waren oder digitale Leistungen (Verbrauchergewährleistungsgesetz – VGG) erlassen wird sowie das allgemeine bürgerliche Gesetzbuch und das Konsumentenschutzgesetz geändert werden (Gewährleistungsrichtlinien-Umsetzungsgesetz – GRUG*) (BGBl. L, št. 57/2021, datum objave 25. 3. 2021). Delni prenos je bil izveden tudi z Zakonom, ki spreminja Zakon o sodelovanju med pristojnimi organi na področju varstva potrošnikov, Zakon o telekomunikacijah in Zakon o varstvu konkurence) (BGBl. L, št. 57/2021, datum objave 25. 3. 2021).

Zvezni zakon o sprejetju Zveznega zakona o jamstvu za potrošniške pogodbe o blagu ali digitalnih storitvah v 1. členu ureja prenos Direktive 2019/770 in Direktive 2019/771 v nov Zvezni zakon o jamstvu za potrošniške pogodbe za blago ali digitalne storitve *(Bundesgesetz über die Gewährleistung bei Verbraucherverträgen über Waren oder digitale Leistungen*), skrajšan kot »VGG«. Zvezni zakon o sprejetju zveznega zakona o jamstvu za potrošniške pogodbe o blagu ali digitalnih storitvah v 2. in 3. členu spreminja še Splošni civilni zakonik (*Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch*) in Zakon o varstvu potrošnikov (*Konsumentenschutzgesetz*). 4. člen omenjenega zakona pa ureja pravila o prenosu direktiv.

Tako imenovani Zakon o jamstvu za potrošniške pogodbe za blago ali digitalne storitve *(VGG*) vsebuje 4 člene, od katerih je 1. člen razdeljen na štiri sklope, in sicer so v 1. oddelku splošne določbe, v 2. oddelku so posebne določbe za nakup potrošniškega blaga, v 3. oddelku so posebne določbe za nakup digitalnih storitev in v 4. oddelku so določbe o zastaranju ter končne določbe.

<u>I. Splošne določbe (1.–8. člen VGG)</u>

Ta oddelek ureja splošne določbe tako za blago, blago z digitalnimi elementi kot tudi za digitalno vsebino in storitev. Izraz digitalna vsebina ali digitalna storitev je po tem zakonu združen v skupen izraz »digitalna storitev«.

Določa se uporaba zakona za potrošniške pogodbe, ki se zagotavljajo proti plačilu ali z osebnimi podatki. Navajajo se tudi pogodbe, za katere se omenjeni zakon ne uporablja, kakor to določata obe direktivi. Tako je poleg vseh navedenih pogodb, ki so izjema od uporabe po Direktivi 2019/770/EU, navedena še izjema za pogodbe o nakupu živih živali in nakupu blaga,

prodanega v okviru izvršbe ali drugega sodnega postopka. Slednjo izjemo od uporabe omogoča Direktiva 2019/771.

V 3. členu VGG je določeno, da so pogodbe, ki odstopajo od določb tega zakona, nične, razen če so bile sklenjene po obvestilu potrošnika o napaki. Takšno ureditev omogočata tudi obe direktivi.

4. člen VGG določa jamstvo za skladno dobavo in skladnost blaga ali digitalne storitve s pogodbo. Obveznost zajema tako skladnost blaga ali digitalne storitve z objektivnimi in s subjektivnimi zahtevami, kakor tudi obveznost posodobitve digitalne storitve in obveznosti glede pravilne izvedbe montaže oziroma namestitve blaga ali integracije digitalne storitve. 5. in 6. člen VGG nato podrobneje urejata subjektivne in objektivne zahteve za skladnost dobavljenega blaga ali digitalne storitve.
7. člen VGG ureja obveznost podjetja za posodobitev digitalne storitve. 8. člen VGG pa združuje obveznosti glede montaže ali namestitve blaga ter integracije digitalne storitve, in sicer prvi odstavek ureja jamstvo podjetja za pravilno montažo ali namestitev blaga, v kolikor je le-ta vključena v pogodbo. Enako velja, kadar mora montažo ali namestitev opraviti potrošnik, vendar je bila nepravilno izvedena zaradi napake v navodilih proizvajalca. V primeru blaga z digitalnimi elementi je podjetje odgovorno tudi, če so bila navodila z napako posredovana s strani ponudnika digitalnih elementov. Drugi odstavek pa ureja jamstvo podjetja za pravilno integracijo digitalne storitve, v kolikor je ta vključena v pogodbo. V tem primeru je podjetje odgovorno za integracijo tudi, kadar integracijo opravi potrošnik, vendar nepravilno, zaradi napake v navodilih proizvajalca.

<u>II. Pogodbe o nakupu blaga in blaga z digitalnimi elementi</u> (9.–15. člen VGG)

Ta oddelek se uporablja za pogodbe o nakupu blaga, ki vključuje tudi blago z digitalnimi elementi. Izrecno je navedeno, da se ta oddelek ne uporablja za materialne nosilce podatkov, ki služijo le kot nosilci digitalnih vsebin.

Jamstvo podjetja za stvarno napako, ki obstaja ob dobavi blaga in se pojavi v dveh letih od dobave, ureja 10. člen VGG. Če se pri blagu z digitalnimi elementi digitalna storitev zagotavlja za določen ali pa nedoločen čas, jamči podjetje tudi za vsako napako pri digitalni storitvi, ki se pojavi v obdobju zagotavljanja digitalnih storitev. V primeru zagotovitve digitalnih storitev (pri blagu z digitalnimi elementi) v obdobju, ki je krajše od dveh let, jamči podjetje za napako, ki je nastala v dveh letih od dobave blaga. Ta člen še določa, da se v primeru rabljenega blaga jamstvo lahko pogodbeno skrajša na eno leto, pod pogojem, da se o tem podrobno dogovorita pogodbeni stranki. Pri motornih vozilih je takšno skrajšanje roka veljavno le, če je od datuma prve registracije minilo več kot eno leto.

Obrnjeno dokazno breme za podjetje je v skladu z 11. členom določeno za 1 leto in ni prenesena opcija, da se obrnjeno dokazno breme lahko podaljša do 2 let.

Jamčevalni zahtevki potrošnika so urejeni v 12. členu VGG, in sicer vzpostavitev skladnosti, sorazmerno znižanje kupnine ali odstop od pogodbe. Vzpostavitev skladnosti (popravilo ali zamenjava z novim blagom) kot eno od jamčevalnih zahtevkov potrošnika mora biti brezplačna. Ravno tako podjetje v primeru zamenjave blaga krije stroške vračila blaga z napako. Nadalje se v 14. členu VGG ureja drugi jamčevalni zahtevek in sicer sorazmerno znižanje kupnine, ki se prenaša v skladu z določbami direktive.

V skladu s 15. členom VGG lahko potrošnik uveljavlja pravico do odstopa od pogodbe z izjavo, ki nima posebne uradne oblike. Če ima le del dobavljenega blaga napako, lahko potrošnik odstopi od pogodbe le za ta del blaga. To pa ne velja, če ni mogoče razumno pričakovati, da bo

potrošnik zadržal del blaga z napako. Po odstopu od pogodbe potrošnik vrne blago na stroške podjetja, podjetje pa mu mora povrniti kupnino, plačano za blago. Podjetnik lahko zadrži kupnino, dokler ne prejme vrnjenega blaga ali dokler potrošnik ne predloži dokazila o vrnitvi blaga.

III. Obveznosti, jamstvo in spremembe digitalnih storitev (16.–27. člen VGG)

Ta oddelek ureja obveznosti, jamstvo in spremembe digitalnih storitev v pogodbah o dobavi digitalnih storitev. Če se poleg zagotavljanja digitalnih storitev v pogodbi med istim podjetnikom in istim potrošnikom dogovori tudi zagotavljanje drugih storitev ali dobava blaga, se ta oddelek uporablja le za tiste dele pogodbe, ki se nanašajo na digitalne storitve. Ta oddelek se uporablja tudi za materialne nosilce podatkov, ki služijo le kot nosilci digitalnih vsebin. Ta oddelek pa se ne uporablja za blago z digitalnimi elementi, če to blago spada v področje uporabe II. oddelka.
Jamstvo in roke za jamčevanje ureja 18. člen VGG, ki sledi popolnemu prenosu določb direktive, in sicer je jamčevalni rok dve leti od dobave digitalnih storitev, ki se zagotavljajo enkratno ali v nizu dobav. V primeru digitalnih storitev, ki se zagotavljajo nepretrgoma, podjetje jamči za napako, ki se pojavi med trajanjem obveznosti zagotavljanja digitalnih storitev.

Jamčevalne zahtevke potrošnika ob nastali napaki ureja 20. člen VGG, in sicer vzpostavitev skladnosti, znižanje sorazmerne kupnine ali odstop od pogodbe. Določbe, ki urejajo vzpostavitev skladnosti digitalnih storitev, sorazmerno znižanje kupnine ter obveznosti podjetja in potrošnika v primeru odstopa od pogodbe sledijo popolnemu prenosu določb Direktive 2019/770/EU. Potrošnik pa lahko uveljavlja svojo pravico do odstopa od pogodbe z izjavo, ki ni vezana na nobeno posebno obliko.

Roki in plačilna sredstva za vrnitev plačil s strani podjetja v primeru odstopa od pogodbe ali sorazmernega znižanja kupnine se urejajo v 26. členu VGG, 27. člen VGG pa določa obveznosti v zvezi s spremembami digitalnih storitev in sledi popolni harmonizaciji določb direktive.

IV. Zastaralni roki in končne določbe (28.–31. člen VGG)

V 28. členu VGG je določeno, da potrošnikove pravice iz jamstvenih zahtevkov potečejo tri mesece po izteku jamstvenega roka. V primeru pravnih napak začne zastaranje teči dve leti od trenutka, ko je bila napaka potrošniku znana; dvoletni rok pa začne teči najprej od primopredaje blaga ali dobave digitalnih storitev. V primerih nepretrgane dobave digitalnih storitev pri blagu z digitalnimi elementi in nepretrgane dobave digitalnih storitev začne zastaranje teči najprej po treh mesecih po koncu obdobja za dobavo. Če potrošnik podjetnika o stvarni napaki obvesti v jamstvenem roku ali v primeru pravnih napak v zastaralnem roku, lahko napako uveljavlja neomejeno z ugovorom na zahtevek podjetja za plačilo.

29. člen ureja končne določbe, 30. in 31. člen pa urejata rok za uveljavitev tega zakona in določbe o prenosu Direktive 2019/770 in 2019/771 v ta zakon.

Druge spremembe

2. in 3. člen Zveznega zakona o sprejetju zveznega zakona o jamstvu za potrošniške pogodbe o blagu ali digitalnih storitvah urejata spremembe ABGB (*Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch*) in *Konsumentenschutzgesetz*, 4. člen pa navodila o prenosu direktiv v omenjeno zakonodajo.

NEMČIJA

V nemški zakonodaji ni posebnega zakona, ki bi urejal vso potrošniško zakonodajo. Osrednji predpisi glede varstva potrošnikov pri sklepanju pogodbe s podjetnikom so zajeti v t .i. nemškem Civilnem zakoniku (Bürgerliches Gesetzbuch (BGB). Dopolnjeni so z določbami v Uvedbenem zakoniku k civilnemu zakoniku (Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche (EGBGB), v Zakonu o opustitvenih tožbah (Unterlassungsklagengesetz – UKlaG) (UKlaG), v Uredbi BGB o obveznosti obveščanja (BGB-InfoV) in v Zakonu o odgovornosti za izdelke (Produkthaftungsgesetz (ProdHaftG)). Potrošnik je zaščiten tudi v konkurenčnem pravu, zlasti v Zakonu proti nelojalni konkurenci (Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (UWG)). UWG namreč vsebuje določbe za varstvo potrošnikov pred nelojalno konkurenco, zlasti pred zavajajočim oglaševanjem in nerazumnim nadlegovanjem. Ostala pravila in pravni standardi, ki se tičejo tudi potrošnikov, so urejeni še v Zakoniku o živilih in krmi (LFGB), Uredbi o kozmetičnih izdelkih (Kosmetikverordnung), Zakonu o zdravilih (AMG), Zakoniku o plačilni nesposobnosti (InsO), Uredbi o pravicah letalskih potnikov.
Civilni zakonik (BGB), ki je osrednji predpis glede varstva potrošnikov, je razdeljen na t. i. 5 knjig (Buch 1, 2, 3, 4 und 5). Prva knjiga je splošni del (Allgemeine Teil), Druga knjiga ureja obligacijsko pravo (Recht der Schuldverhältnisse), Tretja knjiga ureja stvarno pravo (Sachenrecht), Četrta knjiga ureja družinsko pravo (Familienrecht) in Knjiga 5 dedovanje (Erbrecht).

Pojem potrošnika je v Civilnem zakoniku opredeljen v Prvi knjigi v skladu z evropsko zakonodajo, in sicer da je potrošnik vsaka fizična oseba, ki sklene pravni posel za namene, ki jih večinoma ni mogoče pripisati njegovi poklicni ali pridobitni dejavnosti (člen 13 Civilnega zakonika). Zato opredelitev potrošnika zajema predvsem pogodbe, sklenjene za zasebne namene. V primeru pogodbe, sklenjene za komercialne in nekomercialne namene, je odločilen prevladujoči cilj. Če je zasebni namen uporabe prevladujoč, kupec deluje kot potrošnik. Po drugi strani je podjetje vsaka oseba, ki pri sklepanju pravnega posla deluje v okviru svoje poklicne ali pridobitne dejavnosti (člen 14 Civilnega zakonika).

Ostale določbe glede varstva potrošnikov so v Civilnem zakoniku urejene predvsem v Drugi knjigi (členi od 241–853) in obsegajo najrazličnejša področja, npr.:

- Nenaročene storitve (člen 241a Civilnega zakonika)
- Splošni pogodbeni pogoji (členi 305–310 Civilnega zakonika)
- Splošna načela v potrošniških pogodbah (členi 312–312k Civilnega zakonika)
- Pravica do odstopa od pogodbe, sklenjene zunaj poslovnih prostorov in pogodb, sklenjenih na daljavo (v členu 312 g Civilnega zakonika)
- Pravica do odstopa od potrošniške pogodbe (členi 355–361 Civilnega zakonika)
- Prostovoljna garancija (443 Civilnega zakonika)
- Jamstvo za napake (434–441 Civilnega zakonika)
- Zastaranje (438 Civilnega zakonika)
- Pravila o prodaji potrošniškega blaga (členi 474–479 Civilnega zakonika)
- Pogodbe o paketnem potovanju in povezani potovalni aranžmaji in časovnem zakupu (členi 481–487 Civilnega zakonika)
- Pogodbe o potrošniških kreditih (členi 491–505 Civilnega zakonika)
- Prodaja na obroke (člen 510 Civilnega zakonika)
- Določbe o zaščiti najemnikov v stanovanjih (členi 549–577a Civilnega zakonika)
- Pravila o posredovanju potrošniških kreditnih pogodb (členi 655a–655e Civilnega zakonika)
- Odgovornost za izdelek (člen 823 Civilnega zakonika)

Z novo potrošniško zakonodajo (New deal for consumers) so bile na evropski ravni sprejete tri direktive (t. i. Digitalna direktiva 2019/770, Prodajna direktiva 2019/771/EU in Omnibus direktiva 2019/2161). Za prenose vseh treh direktiv je Nemčija sledila pristopu popolne harmonizacije in jih prenesla s posebnimi zakoni, ki so navedeni v nadaljevanju besedila.

- DIREKTIVA 2019/770/EU

Nemčija je Direktivo o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalnih vsebin in digitalnih storitev (Direktiva 2019/770) prenesla z zakonom, ki vključuje predvsem spremembe nemškega Civilnega zakonika (BGB) in Uvedbenega zakonika k Civilnemu zakoniku (EGBGB) (Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie über bestimmte vertragsrechtliche Aspekte der Bereitstellung digitaler Inhalte und digitaler Dienstleistungen, št. 37, datum objave: 30. 6. 2021, stran 02123–02132). V nadaljevanju besedila se za zakon uporablja okrajšava »BGB-E«.

S prenosom direktive v Civilni zakonik se zasleduje pristop popolne harmonizacije. V BGB-E je v Drugi knjigi, v Oddelku 2, za Poglavjem 2, na novo urejeno Poglavje 2a »Pogodbe o digitalnih izdelkih« *(Verträge über digitale Produkte*). Poglavje 2a obsega dve podpoglavji, in sicer Podpoglavje 1 »Potrošniške pogodbe o digitalnih izdelkih« (*Verbraucherverträge über digitale Produkte*) in Podpoglavje 2 »Posebne določbe o pogodbah o dobavi digitalnih proizvodov med podjetji« (*Besondere Bestimmungen über digitale Produkte zwischen Unternehmern*). Za ostala poglavja Civilnega zakonika je bila narejena ustrezna prilagoditev v skladu s spremembami iz direktive.

Bistvene spremembe v Civilnem zakoniku v novem Poglavju 2a so naslednje (BGB-E):

1. Uporaba (členi 327–327a Civilnega zakonika)

Pojem »digitalna vsebina in digitalna storitev« se združuje v skupni pojem »digitalni izdelek«, ki se nato uporablja v preostalih določbah BGB-E. Poleg potrošniških pogodb za digitalne izdelke, katerih zagotavljanje se plača s kupnino, obseg uporabe poglavja 2a vključuje tudi potrošniške pogodbe za zagotavljanje digitalnih izdelkov, v katerih se potrošnik zaveže, da bo podjetju posredoval osebne podatke.

Uporaba poglavja 2a se razširja tudi na področje potrošniških pogodb za dobavo digitalnih izdelkov, ki so bili proizvedeni v skladu s potrošnikovimi posebnimi zahtevami (po naročilu) in tudi na potrošniške pogodbe za dobavo digitalnih izdelkov na materialnem nosilcu podatkov. Poglavje 2a se uporablja tudi za paketne pogodbe, ki vsebujejo druge produkte, ki niso digitalni izdelki. Pogodbe za blago z digitalnimi elementi, ki niso prodajne pogodbe, so vključene v področje uporabe poglavja 2a, kar zadeva digitalne izdelke.

V skladu z Direktivo 2019/770 se v tem členu navajajo tudi izjeme od uporabe, ki so dosledno prenesene.

2. Dobava digitalnih izdelkov (§ 327b in 327c BGB-E)

Urejajo se časovne zahteve in predpostavke za izpolnitev obveznosti podjetja glede dobave digitalnih izdelkov, določajo pa se tudi pravice potrošnika v primeru, da dobava digitalnih izdelkov ni opravljena. V kolikor potrošnik odstopi od pogodbe zaradi nedobave digitalnega izdelka, ima pravico odstopiti tudi od drugih delov paketne pogodbe, če zaradi nedobavljenega digitalnega izdelka drugi del paketne pogodbe ni primeren za običajno uporabo. To pa ne velja

za paketne pogodbe, pri katerih je drugi del elektronska komunikacijska storitev v smislu Direktive (EU) 2018/1972.

3. Obveznost zagotavljanja digitalnih izdelkov (oddelki 327d–327h BGB-E)

Določa se obveznost podjetja, da zagotovi dobavo digitalnih izdelkov brez stvarnih ali pravnih napak. Urejajo se zahteve glede vprašanja o obstoju stvarne napake izdelka in se razmejujejo med subjektivnimi in objektivnimi zahtevami ter zahtevami za integracijo digitalnih izdelkov. Ureja se tudi obveznost podjetja, da zagotavlja posodobitve za ohranjanje skladnosti digitalnih izdelkov. Posledice, če posodobitev ni nameščena za potrošnika, so posebej urejene v členu 327f BGB-E. Pogoji, pod katerimi lahko pogodbeni sporazumi odstopajo od objektivnih zahtev iz zgornjih določb, so navedeni v členu 327h BGB-E.

4. Potrošniške pravice v zvezi z jamstvom za stvarne napake (členi 327i–327n BGB-E)

Potrošnik ima v primeru okvare ali neskladnosti digitalnega izdelka pravico do vzpostavitve skladnosti, pravico do odstopa od pogodbe, pravico do znižanja kupnine in pravico do povrnitve škode ali stroškov.

Urejajo se tudi roki glede zastaranja jamstvenih zahtevkov potrošnika. Zastaralni rok je sprva dve leti in se dopolni z nadaljnjim dvomesečnim rokom za primere, v katerih bi lahko bilo zaradi bližajočega se konca zastaralnega roka onemogočeno pravočasno uveljavljanje garancijskih pravic.

Splošna ureditev o obrnjenem dokaznem bremenu se omejuje na eno leto po dobavi digitalnega izdelka. V primeru neprekinjene dobave digitalnega izdelka je obrnjeno dokazno breme določeno za celotno obdobje zagotavljanja digitalnih izdelkov. Ne glede na navedeno se določbe o obrnjenem dokaznem bremenu ne uporabljajo, ker potrošnikovo digitalno okolje ni bilo združljivo ali potrošnik ni sodeloval s podjetjem pri ugotavljanju napake.

Nadalje so v členu 327m BGB-E določeni pogoji, pod katerimi lahko potrošnik odstopi od pogodbe. Dopolnjuje se s pravico potrošnika do odškodninskega zahtevka. Pravica do znižanja kupnine je urejena v členu 327n BGB-E in zlasti vsebuje različne zahteve za izračun zneska sorazmernega znižanja kupnine.

5. Načini odstopa od pogodbe (členi 327o in 327p BGB-E)

Formalne zahteve za odstop od pogodbe in njihove pravne posledice so urejene v členu 327o BGB-E. Določa se tudi obveznost potrošnika, da preneha uporabljati digitalno vsebino po odstopu od pogodbe. Bistveno je tudi, da podjetje ne more več uporabljati digitalnih vsebin, ki jih je ustvaril potrošnik in ne predstavljajo osebnih podatkov. Temu primerno je urejena tudi potrošnikova pravica do zagotovitve digitalne vsebine s strani podjetja.

6. Druge ureditve iz poglavja 2a (členi 327q–327s BGB-E)

Člen 327q BGB-E pojasnjuje, da uveljavljanje pravic do varstva osebnih podatkov in predložitev izjave o obdelavi osebnih podatkov s strani potrošnika nima vpliva na obstoj pogodbe in v skladu s členom 327 (3) BGB-E podjetje tudi ne more sprožiti odškodninskih zahtevkov proti potrošniku. Nadalje se ureja odstop podjetja od pogodbe, v primeru da potrošnik prekliče svojo izjavo o obdelavi osebnih podatkov in s tem od podjetja ni več mogoče pričakovati, da bo nadaljeval pogodbo v ekonomskem smislu.

Člen 327r BGB-E vsebuje predpostavke in omejitve za spremembo digitalnih izdelkov s strani podjetja, kot tudi pravice potrošnikov pri odločitvi glede sprejema takšnih sprememb.

- DIREKTIVA 2019/2161/EU – OMNIBUS

Nemčija je za prenos Direktive 2019/2161 (direktiva Omnibus) pripravila 3 zakone, in sicer:

- Zakon o spremembah Civilnega zakonika in Uvedbenega akta k Civilnemu zakoniku pri izvajanju direktive EU za boljše izvrševanje in posodobitev predpisov Unije o varstvu potrošnikov ter za razveljavitev Odloka o prenosu odgovornosti za izvajanje Uredbe (ES) št. 2006/2004 o Zveznem ministrstvu za pravosodje in varstvo potrošnikov (Gesetz zur Änderung des Bürgerlichen Gesetzbuchs und des Einführungsgesetzes zum Bürgerlichen Gesetzbuche in Umsetzung der EU-Richtlinie zur besseren Durchsetzung und Modernisierung der Verbraucherschutzvorschriften der Union und zur Aufhebung der Verordnung zur Übertragung der Zuständigkeit für die Durchführung der Verordnung (EG) Nr. 2006/2004 auf das Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz) (št. 53, datum objave: 17. 8. 2021, stran 03483–03489). Z omenjenim osnutkom zakona se prenašajo predvsem določbe Direktive 2019/2161.
- Zakon o krepitvi varstva potrošnikov v konkurenčni in trgovinski zakonodaji (Gesetz zur Stärkung des Verbraucherschutzes im Wettbewerbs- und Gewerberecht) (št. 53, datum objave: 17. 8. 2021, stran 03504–03512.
- Uredba o spremembi Uredbe o označevanju cen (Verordnung zur Novellierung der Preisangabenverordnung) (št. 79, datum objave: 23. 11. 2021, stran 04921-04931).

Pomembne spremembe Civilnega zakonika in Uvedbenega akta k Civilnemu zakoniku, ki se uvajajo s sprejetjem zakona, so predvsem zaradi prilagoditve Direktive o pravicah potrošnikov v zvezi s pogodbami o digitalni vsebini in digitalnih storitvah, uvedbi novih predpisov o sankcijah, uvedbi dodatnih, posebnih zahtev po informacijah za operaterje spletnih tržnic in uvedbi zahteve po informacijah za prilagajanje cen, ki temeljijo na avtomatiziranem določanju.

Pristop prenosa določb Direktive 2019/2161 sledi pristopu popolne uskladitve ter vključuje predvsem spremembe nemškega civilnega zakonika (BGB) in Uvedbenega zakonika k Civilnemu zakoniku (EGBGB).

1. Prilagoditev Direktive o digitalni vsebini

Direktiva o pravicah potrošnikov – tako kot Direktiva o dobavi digitalnih izdelkov –, kakor je bila spremenjena z direktivo, se zdaj uporablja tudi za pogodbe o opravljanju digitalnih storitev, za katere potrošnik ne plača kupnine, ampak trgovcu zagotavlja osebne podatke. Izrecno so urejene tudi pogodbe o posredovanju digitalnih podatkov, ki niso podatki na materialnem nosilcu podatkov, za katerega potrošnik v zameno zagotovi osebne podatke. Vendar te spremembe zahtevajo le delne spremembe obstoječih določb Civilnega zakonika.

Člen 312 in naslednji členi BGB, katerih namen je zlasti prenos Direktive o pravicah potrošnikov, se namreč že uporabljajo za vse pogodbe, katerih predmet je »odplačno opravljanje storitev«, kar pomeni tudi za pogodbe o dobavi digitalnih storitev, za katere se »plača« z osebnimi podatki. Zato razširitev področja uporabe direktive o pravicah potrošnikov na take pogodbe ne pomeni dodatne potrebe po prenosu v nemški pravni red. Izjema iz člena 3(1)(a) Direktive o pravicah potrošnikov naj bi bila zaradi jasnosti vključena v novi člen 312(1a) BGB v osnutku zakona o prenosu Direktive o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalnih vsebin in digitalnih storitev.

2. Spremembe pravice do odstopa

Kar zadeva pogoje za ugasnitev pravice do odstopa od pogodbe v primeru pogodb o digitalnih storitvah, BGB po novem razlikuje med pogodbami, ki potrošniku nalagajo plačilo kupnine, in pogodbami, na podlagi katerih potrošnik posreduje osebne podatke. Podobno je tudi za pogodbe o dobavi digitalne vsebine, ki se ne dobavi na materialnem nosilcu podatkov. Pogoji za

ugasnitev pravice do odstopa od pogodbe v primeru pogodbe o dobavi digitalne vsebine, ki ni na materialnem nosilcu podatkov, za katerega se potrošnik zaveže, da ga bo plačal, se dopolnjujejo tudi s členom 356(5) BGB. Druge spremembe zadevajo pravila o pravnih posledicah odstopa od pogodb, sklenjenih zunaj poslovnih prostorov, in pogodb, sklenjenih na daljavo.

3. Zahteve po preglednosti spletnih tržnic

Obveznosti obveščanja upravljavcev spletnih tržnic se v BGB na novo urejajo (člen 312k), podrobnosti o obveščanju pa se na novo urejajo v Uvedbenem aktu k Civilnemu zakoniku (E-BGB).

Informacije se med drugim nanašajo na razkritje glavnih parametrov za določanje uvrstitve, predstavljene uporabniku, informacij o podjetniškem statusu tistih, ki ponujajo svoje blago, storitve ali digitalne vsebine na spletni tržnici, in uporabnosti zakonodaje o varstvu potrošnikov. Poleg tega se je uporabila možnost, ki jo omogoča direktiva, da se upravljalca spletne tržnice obveže, da zagotovi informacije o drugih okoliščinah, ki so najpomembnejše za odločitev potrošnika o sklenitvi pogodbe na spletni tržnici. To se zlasti nanaša na kakršne koli gospodarske medsebojne odnose in pokritost trga, ki jih je Bundeskartellamt v svojem končnem poročilu o preiskavi sektorskih primerjalnih portalov na internetu, ki ga je predstavil aprila 2019, opredelil kot problematična področja. Dodatne obveznosti glede posredovanja informacij zato vključujejo informacije o kakršnih koli medsebojnih odnosih med operaterjem spletne tržnice in ponudnikom na njegovem trgu; pri primerjalnih spletnih portalih, ki dajejo informacije o ponudnikih (tako imenovani pozitivni seznam ponudnikov), pa tudi – zlasti glede izmenjave vstopnic – informacije o ceni, ki jo organizator ponudi za prodajo na spletni tržnici.

4. Sankcije

Nemška zakonodaja trenutno že omogoča instrumente za ustrezno sankcioniranje kršitev določb, sprejetih pri izvajanju Direktive o pravicah potrošnikov. To so predvsem civilnopravne sankcije, kot so odobritev odškodninskih zahtevkov, pravice do odstopa od pogodb ali razveljavitev zahtevkov, ki jih je mogoče posamično izvršiti na sodišču. Zakon o opustitvenih tožbah in Zakon o nelojalni konkurenci predvidevata tudi opozorilne in pravne ukrepe, zlasti za združenja za varstvo potrošnikov, s katerimi je mogoče učinkovito preprečiti kršitve predpisov o varstvu potrošnikov s strani odvračilnih učinkov.

Vendar pa direktiva tudi izrecno zahteva, da se izvršilni ukrepi sprejmejo v okviru usklajenih ukrepov v skladu z Uredbo (EU) 2017/2394 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2017 o sodelovanju med organi pregona za varstvo potrošnikov, pristojnimi nacionalnimi organi (Uredba CPC), da kaznujejo razširjene kršitve ali razširjene kršitve z razsežnostjo Unije ter da naložijo globe.

Izpolnjevanje obveznosti iz Direktive 2019/2161/EU, da se oblikuje ureditev, ki omogoča kaznovanje razširjenih kršitev v smislu uredbe CPC zoper direktivo o pravicah potrošnikov in klavzulo v okviru usklajenih ukrepov z globo, ureja novi člen 246e EGBGB.

5. Uvedba obveznosti obveščanja glede prilagajanja cen in prilagajanja nadaljnjih predpogodbenih informacij

Direktiva določa obveznost obveščanja podjetij, ki svoje cene prilagajajo na podlagi avtomatiziranega odločanja (člen 246a EGBGB-E). To naj bi potrošnikom omogočilo, da pri odločanju glede sklenitve pogodbe upoštevajo tveganja, povezana s personalizacijo cen, z avtomatiziranim odločanjem, na primer na podlagi profila potrošnika. Tehnološki napredek

zahteva tudi nadaljnje prilagoditve glede na obseg obveznosti obveščanja, urejenih v členih 246 in 246a EGBGB.

- DIREKTIVA 2019/771/EU

Veljavno prodajno pogodbeno pravo Civilnega zakonika (Bürgerliches Gesetzbuch – BGB) v veliki meri temelji na Direktivi o prodaji blaga. Ta direktiva je bila razveljavljena in nadomeščena z novo prodajno direktivo 2019/771/EU z učinkom od 1. januarja 2022. Prenos Direktive 2019/771/EU v nemško zakonodajo je pripravljen z Zakonom, ki ureja prodajo blaga z digitalnimi elementi in druge vidike prodajne pogodbe *(Gesetz zur Regelung des Verkaufs von Sachen mit digitalen Elementen und anderer Aspekte des Kaufvertrags (št. 37, datum objave: 30. 6. 2021, stran 02133–02136).*

Za prenos prodajne Direktive 2019/771/EU je bilo treba prilagoditi določbe Civilnega zakonika v zvezi s prodajnimi pogodbami. Spremembe med drugim vključujejo ponovno opredelitev pojma neskladnosti, uvedbo obveznosti posodobitve blaga z digitalnimi elementi, uvedbo pravil za nakup predmetov s trajno dobavo digitalnih elementov in podaljšanje obrnjenega dokaznega bremena v zvezi s pomanjkljivostmi na eno leto (v dosedanji ureditvi je 6 mesecev).

Za izvajanje prodajne direktive 2019/771/EU zakon vključuje zlasti naslednje spremembe:

— uvedba obveznosti posodobitve blaga z digitalnimi elementi (člen 475b BGB-E),
— uvedba posebnih določb za blago, za katere je dogovorjena stalna dobava digitalnih elementov (člena 475c in 477(2) BGB-E),
— uvedba posebnih določb za odstop od prodajne pogodbe (člen 475(6) BGB-E),
— uvedba posebnih zahtev za odobritev odstopanja od objektivnih zahtev za nakup blaga (člen 476(1) BGB-E),
— podaljšanje obrnjenega dokaznega bremena v primeru napak na eno leto (člen 477(1) BGB-E) in
— dopolnitev določb o garancijah (člen 479 BGB-E).

Ostale določbe Direktive o prodaji blaga ne zahtevajo spremembe določb BGB, saj sedanja zakonodaja že izpolnjuje zahteve Direktive o prodaji blaga in je prenesena z že veljavnimi določbami BGB. To zadeva zlasti naslednje določbe: člen 275 BGB (izključitev obveznosti zagotavljanja storitev), člen 323 BGB (odstop zaradi neizpolnitve ali neopravljene storitve), člen 326 BGB (oprostitev plačila in odstopa pri izključitvi obveznosti zagotavljanja storitev), členi od 346 do 349 BGB (posledice odstopa od pogodbe), drugi oddelek 8, naslov 1, BGB (pogodbene obveznosti v prodajni pogodbi, stvarna napaka, pravna napaka, pravice kupca v primeru napak, omejitev zahtevkov zaradi napak, naknadna izpolnitev, jamstvo, izjava o omejitvi odgovornosti, omejitev odgovornosti na javnih dražbah, omejitev regresne pravice, prenos tveganja v zvezi s predajo pošiljk, stroški predaje pošiljk ipd.) in člen 650 BGB (uporaba prodajnega prava).

6. PRESOJA POSLEDIC, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov:

Predlog zakona ne bo imel posledic za poslovanje javne uprave ali pravosodnih organov.

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov:

Predlog zakona ne bo imel posledic za obveznosti stranke do javne uprave ali pravosodnih organov.

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki:
Predlog zakona ne bo imel posledic za okolje.

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo, in sicer za:

- poslovne stroške in poslovanje

S predlogom predpisa se pravno varstvo potrošnikov prilagaja digitalni dobi, kar prinaša določene novosti za podjetja. Te so vezane predvsem na uvedbo novega pravnega okvira za pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki med drugim zajema zagotavljanje posodobitve digitalne vsebine ali digitalne storitve ter za blago z digitalnimi elementi. Hkrati se uvaja tudi ustrezno obveščanje potrošnika pri nakupovanju digitalne vsebine ali digitalne storitve ter dodatno obveščanje potrošnika pri nakupovanju prek spletnih platform.

S poenotenjem zakonodajnega okvira znotraj enotnega evropskega trga se odpravljajo ovire in znižujejo stroški čezmejnega poslovanja.

- makroekonomsko okolje

Predlog zakona ne predvideva vpliva na stroške z učinki na raven cen, zlasti raven cen življenjskih potrebščin.

- konkurenčnost podjetij

Z večjo harmonizacijo predpisov se za podjetja olajšuje čezmejna trgovina, ker se zmanjšujejo pravne ovire za vstop na nove trge, ter s tem krepi konkurenca na notranjem trgu. Večja konkurenca pa spodbuja učinkovitost in inovativnost ter znižuje cene.

- potrošnike in gospodinjstva

- Večja pravna varnost potrošnikov zaradi podaljšanja roka za obrnjeno dokazno breme s 6 mesecev na 12 mesecev;
- višje varstvo potrošnikov na področju digitalne vsebine ali digitalne storitve zaradi uvedbe novega poglavja o pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve. V skladu z novim poglavjem bodo potrošniki predvsem upravičeni do posodobitev za ohranitev skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve s pogodbo oziroma subjektivnimi in objektivnimi zahtevami. Potrošniki bodo upravičeni tudi do uveljavljanja jamčevalnih zahtevkov v primeru nepravilnosti pri dobavi ali neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve;
- dodatna pravna varnost potrošnikov tudi v primerih, ko se digitalna vsebina ali digitalna storitev ne dobavi s plačilom kupnine, temveč s posredovanjem osebnih podatkov;
- večja pravna varnost potrošnikov tudi pri nakupu blaga z digitalnimi elementi (npr. zagotovitev posodobitev pri pametnih urah, hladilnikih, pametnih telefonih, robotskih sesalnikih, igralnih konzolah, sledilnikih ipd.);
- seznanitev potrošnikov z novimi informacijami, ki jih morajo zagotoviti operaterji spletnih tržnic (o parametrih razvrščanja ponudb, s kom sklepajo pogodbo, ali so objavljene ocene potrošnikov resnične in ali je cena prilagojena na podlagi avtomatiziranega sprejemanja odločitev).

- mala in srednja podjetja

Ker so spremembe v predlogu zakona vezane predvsem na spletno nakupovanje in novi pravni okvir za dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve, so v nadaljevanju prikazani nekateri

razpoložljivi podatki SURS o spletni prodaji v Republiki Sloveniji v letu 2019 in o spletnem nakupovanju v Republiki Sloveniji v prvem četrtletju 2020 (dosegljivo na spletni strani SURS: https://www.stat.si/StatWeb/News/Index/9191?guid=d24f59e4-423e-46ff-8001-b0934e15c416).

Med podjetji z vsaj 10 zaposlenimi jih ima spletno stran 81 %. Spletna stran podjetjem omogoča, da prodajajo izdelke ali storitve, prejemajo naročila ali rezervacije prek lastne ali prek spletne strani matičnega podjetja, prek ekstraneta ali prek e-tržnic, tj. spletnih strani, ki jih uporablja več podjetij za prodajo izdelkov ali ponujanje storitev, npr. prek platforme za spletne rezervacije.

Tabela 1: Podjetja z vsaj 10 zaposlenimi, ki so ustvarila del svojega prihodka s spletno prodajo, Slovenija, 2008–2019

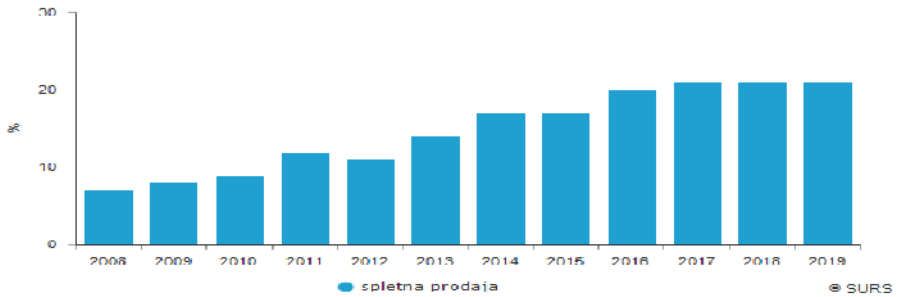

Vir: SURS.

Sama struktura podjetij po velikosti, ki je del svojega prihodka ustvarila s spletno prodajo v letu 2019, je naslednja.

Tabela 2: Podjetja, ki so ustvarila del svojega prihodka s spletno prodajo, Slovenija, 2019

	10 ali več zaposlenih	10–49 zaposlenih	50–249 zaposlenih	250 ali več zaposlenih
	%			
Spletna prodaja	21	20	22	31
Spletna prodaja prek lastne spletne strani	15	14	16	29
Spletna prodaja prek e-tržnic	8	8	8	6

Vir: SURS.

Spletna prodaja prek e-tržnice (leto 2019, vir: SURS)

S spletno prodaja prek e-tržnic (Booking, Bolha, TimoCom, Ebay) so podjetja v letu 2019 ustvarila za okoli 347 milijonov EUR prihodka (brez DDV). 65 % tega prihodka so ustvarila majhna podjetja, 29 % srednje velika in 6 % velika podjetja.

Spletna prodaja prek e-tržnic je najpomembnejša za podjetja, uvrščena (po SKD 2008: I 55) v gostinske nastanitvene dejavnosti. V letu 2019 je del svojega prihodka ustvarilo s prejemanjem rezervacij prek e-tržnic 77 % podjetij z omenjenimi dejavnostmi (22 % podjetij prek ene e-tržnice, 12 % prek dveh in 44 % prek več kot dveh e-tržnic). Ta podjetja so s prejemanjem

rezervacij prek e-tržnic ustvarila 9 % svojega prihodka, prek lastne spletne strani pa 5 % prihodka (brez DDV).

Spletni nakup blaga (prvo četrtletje 2020, vir: SURS)

25 % prebivalcev, starih 16–74 let, je v prvem četrtletju 2020 kupilo prek spleta oblačila (vključno s športnimi izdelki), čevlje ali dodatke (npr. torbico, nakit). 13 % jih je kupilo avdio-, video-, fotoizdelke (npr. televizijo, kamero, slušalke, glasbeni stolp) ali gospodinjske aparate (npr. belo tehniko, male gospodinjske aparate), 11 % zdravila brez recepta ali prehranska dopolnila (npr. vitamine), 10 % kozmetiko, lepotilne izdelke ali izdelke za sprostitev, po 9 % jih je kupilo športno opremo (brez športnih oblačil), namizni, prenosni ali tablični računalnik, mobilni telefon ali dodatke ter pohištvo, dodatke za dom (npr. preprogo, zavese) ali izdelke za vrt (npr. orodje, rastline), po 8 % jih je kupilo prek spleta otroške igrače ali izdelke za nego otrok (npr. plenice, stekleničke, voziček) in tiskane knjige, revije ali časopise, 6 % jih je prek interneta naročilo dostavo hrane (npr. iz restavracij, pri ponudnikih hitre prehrane) in 3 % hrano ali pijačo iz trgovin.

Velika večina e-kupcev, 87 %, od tistih, ki so v zadnjih 3 mesecih naročali ali kupovali prek spleta fizične izdelke, je nakup opravila pri spletnih trgovcih iz Slovenije. 43 % jih je nakup opravilo tudi pri spletnih prodajalcih iz drugih držav članic EU, 28 % pa pri prodajalcih iz držav zunaj EU.

28 % e-kupcev fizičnih izdelkov je te izdelke naročilo ali kupilo pri fizičnih osebah, npr. prek spletnih strani Bolha, prodajko.si, eBay, Facebook, Marketplace.

Spletni nakup digitalnih izdelkov (prvo četrtletje 2020, vir: SURS)

20 % prebivalcev, starih 16–74 let, je v zadnjih 3 mesecih pred anketiranjem kupilo prek spleta digitalne izdelke ali se naročilo na digitalne storitve. 8 % se jih je naročilo na ogled filmov ali nadaljevank na zahtevo (npr. prek pretočnih platform Netflix, HBO GO); 7 % jih je kupilo računalniške ali druge programe, vključno z nadgradnjami, ki so jih prenesli z interneta; 6 % jih je kupilo videoigre (za pametne telefone, računalnike, igralne konzole), ki so jih prenesli z interneta ali igrali na internetu. 4 % pa so kupili elektronske knjige, revije ali časopise in prav tako 4 % glasbo, ki so jo prenesli z interneta ali pridobili elektronski dostop in jo poslušali prek interneta (npr. iTunes, Google Play, Amazon Music).

Spletni nakup storitev (prvo četrtletje 2020, vir: SURS)

19 % prebivalcev, starih 16–74 let, je v zadnjih 3 mesecih pred anketiranjem naročilo ali kupilo prek spleta vsaj eno storitev. 15 % jih je prek spleta rezerviralo nastanitvene storitve: 13 % v hotelu, študentskem prenočišču (npr. prek spletnega portala ali spletne strani ali potovalne agencije), 4 % pa pri fizični osebi (npr. sobo, stanovanje, hišo, počitniško hišo prek spletne platforme Airbnb). 11 % jih je prek spleta kupilo vstopnice za kulturne ali druge storitve (npr. kino, koncert, sejem). 7 % jih je prek spleta sklenilo ali podaljšalo naročniško razmerje za dostop do interneta ali za storitve mobilne telefonije. 8 % si je prek spleta organiziralo transport: 7 % si je kupilo letalsko karto, karto za avtobus ali vlak, najelo prevoz (npr. prek GoOpti), taksi, avto; 2 % sta si organizirala prevoz z avtom pri drugi fizični osebi, da so potovali kot sopotniki (npr. prek prevoz.org, BlaBlacar).

6.4 Presoja posledic za socialno področje:
Predlog zakona ne bo imel posledic na socialnem področju.

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja:

Predlog zakona ne bo imel posledic za dokumente razvojnega načrtovanja.

6.6 Presoja posledic za druga področja:
Predlog zakona ne bo imel posledic za druga področja.

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa:
Sprejeti zakon bo objavljen na spletni strani Ministrstva za gospodarski razvoj in tehnologijo.
Za nadzor nad izvajanjem ZVPot-1 bodo pristojni Tržni inšpektorat RS in drugi inšpekcijski organi.

6.8 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona:
Ni drugih pomembnih okoliščin v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona.

7. PRIKAZ SODELOVANJA JAVNOSTI PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA:

Predlog zakona je bil dne 24. maja 2021 v okviru javne obravnave objavljen na Državnem portalu Republike Slovenije, eUprava v rubriki e-demokracija, z rokom za predložitev predlogov in pripomb do 24. junija 2021.

V razpravo so bili vključeni:
- nevladne organizacije,
- predstavniki zainteresirane javnosti,
- predstavniki strokovne javnosti.

Mnenja, predloge in pripombe so dali: Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije (AKOS), Banka Slovenije (BS), Center za informiranje, sodelovanje in razvoj nevladnih organizacij (CNVOS), Civilna iniciativa za enakopravno prehrano otrok z medicinsko predpisanimi dietami (CI), Energetska zbornica Slovenije (EZS), GEN-I, Gospodarska zbornica Slovenije (GZS), Informacijski pooblaščenec, Obrtno podjetniška zbornica Slovenije (OZS), Petrol d.d., Porsche Slovenija d.o.o., Slovenska oglaševalska zbornica (SOZ), Slovensko zavarovalno združenje (SZZ), Trgovinska zbornica Slovenije (TZS), Tržni inšpektorat Republike Slovenije (TIRS), Zagovornik načela enakosti, Združenje bank Slovenije (ZBS), Zdravstveni inšpektorat Republike Slovenije (ZIRS), Združenje za informatiko in telekomunikacije (ZIT), Zveza potrošnikov Slovenije (ZPS).

Predlog zakona je bil dne 4. 6. 2021 posredovan v medresorsko usklajevanje, in kot takšen tudi objavljen na spletnih straneh državnega portala eUprava v rubriki e-demokracija.

Mnenja, predlogi in pripombe:

Največ pripomb, predlogov in mnenj različnih predlagateljev, ki so sodelovali v javni obravnavi, se je nanašalo na člene predloga:
- 6. Vsem potrošnikom enaki prodajni pogoji, in sicer naj se dopusti razlikovanje med potrošniki, v kolikor je utemeljeno na objektivnih razlikovalnih okoliščinah, saj se navedeno izvaja že po obstoječi zakonodaji.
- 7. Uporaba jezika, zlasti glede natančne obrazložitve pojma »lahko razumljiv jezik«, kar se vnese v obrazložitev člena.
- 9. Embalaža.
- 15. Določila v zvezi z znižanjem cene, veliko pripomb se je nanašalo na nejasnost pomena posebnih oblik prodaj in pojma razprodaja, zato sta se oba navedena pojma v členu nadomestila s pojmom znižanje cene; v obrazložitve tretjega in četrtega odstavka bodo vključeni posamezni konkretni primeri.
- 18. Obvezno informiranje potrošnikov pred sklenitvijo pogodbe: TZS, GZS in ZIT v zvezi z obveznostjo podjetja s predhodno seznanitvijo potrošnika z zakonskim jamstvom za

skladnost blaga/storitve, kar naj bi bilo nepotrebno in predstavlja dodatno breme za podjetje. Predlog ni bil upoštevan, saj je namen ZVPot-1 varstvo potrošnika, ki ga je treba celovito seznaniti s predvidenimi jamčevalnimi zahtevki. Obenem gre za obvezen prenos določbe Direktive 2019/2161/EU. Nasproten predlog, in sicer za natančnejšo opredelitev te obveznosti podjetja do potrošnika, je podala ZPS, zato bo v obrazložitvi člena podrobneje opredeljeno, s katero vsebino določb podjetje predhodno seznani potrošnika.

- 23. Opredelitev nepoštenih pogodbenih pogojev – podanih je bilo nekaj predlogov manjših vsebinskih sprememb člena podanih s strani GZS, ZBS, ZIT in TIRS, predvsem na predlog tretjega odstavka, katerega vsebina naj bi pomenila poseg v svobodno gospodarsko pobudo in prosto oblikovanje cen ter naj bi jo črtali, vendar ta predlog ni bil sprejet, saj je tretji odstavek dodan z namenom zagotovitve višjega varstva potrošnikov; ter na četrti odstavek, osmo alinejo, podan je bil predlog besedila »nesorazmerna« pogodbena kazen v korist podjetja, ki ni predmet prenosa.
- 25. Dopustnost dodatno dogovorjenih plačil – podana sta bila predloga s strani TZS in Petrola, da se člen v celoti briše, ker naj ločeno potrošnikovo soglasje za dodatna plačila ne bi bilo potrebno; ostali predlagatelji so podali manjše vsebinske spremembe, vendar tu ne gre za prenos direktiv, ki se s sprejemom ZVPot-1 prenašajo, zato predlogov sprememb nismo upoštevali.
- 29. Na vsebino 29. člena, v zvezi z vračilom plačil ob odstopu od pogodbe sta bila podana predloga s strani GZS in ZIT, da se doda nov odstavek, da ima podjetje, ki je delno izpolnilo pogodbo, pravico do vrnitve tistega, kar je dalo. Predloga sprememb nismo mogli upoštevati, ker ne gre za prenos direktiv, ki se z ZVPot-1 prenašajo.
- 30. V zvezi z »zamudo potrošnika z izpolnitvijo« v 30. členu sta GZS in TIRS predlagala, da se doda definicija javnih dobrin/storitev. Predloga sprememb nismo upoštevali, ker ne gre za prenos direktiv, ki se z ZVPot-1 prenašajo.
- 34. Glede določb o predplačilu v 34. členu je OZS predlagala črtanje člena, ki je neugoden za obrtnika, npr. izdelovalca pohištva po naročilu, kar je vezano na naročilo surovine od dobavitelja. Predloga sprememb nismo mogli upoštevati, ker ne gre za prenos direktiv, ki se z ZVPot-1 prenašajo.
- 38. Glede zavajajočega oglaševanja v 38. členu, sta GZS in ZIT predlagala, da se določijo škodljive posledice, kot pogoj zavajajočega oglaševanja.
- 42. V zvezi z domnevnimi kršitvami podjetij pri oglaševanju sta v zvezi z rokom, določenim v 42. členu, GZS in ZIT podala predlog, da se 8-dnevni rok za predložitev dokazov nadomesti s »primernim rokom« glede na okoliščine primera.
- 56. V primeru nesporne ugotovitve, da je podjetje pri poslovanju uporabilo nepošteno poslovno prakso, je bilo v zvezi z rokom, določenim v 56. členu, za vračilo plačanega zneska in za vračilo blaga podanih več pripomb predlagateljev, in sicer: TIRS je podal pripombo v zvezi z določitvijo roka za odstop potrošnika od pogodbe; pripombo smo v celoti upoštevali in znaša rok 6 mesecev, odkar je bila ugotovljena nepoštena poslovna praksa. TZS je predlagala, naj se obveznost prodajalca na vračilo kupnine veže na obveznost kupca za vračilo blaga; predlog smo upoštevali, rok za kupca je 14 dni od dne, ko je podjetje prejelo zahtevek za vračilo kupnine, gre za t. i. sočasnost izpolnitve obveznosti obeh. ZPS je podala predlog glede določitve roka za vračilo kupnine s strani podjetja, tudi ta predlog smo v celoti upoštevali in določili rok 14 dni od prejema zahtevka. Tudi predlog za nadomestilo dikcije »od uveljavitve jamčevalnega zahtevka« v dikcijo »od prejema blaga« smo v celoti upoštevali.
- Na besedilo 58. člena predloga zakona, ki določa odgovornost za škodo zaradi napake stvari, so bile podane pripombe s strani GZS in ZIT, ker naj besedilo člena vsebinsko ne bi ustrezalo besedilu Direktive Sveta 85/374/ES. TZS in OZS za predlagala dvig soudeležbe potrošnika pri škodi, podjetje Porsche je predlagalo, naj se v zvezi s tem členom ne uporablja opredelitev proizvajalca iz 21. točke, 1. odst. 4. člena tega zakona. Navedenih predlogov ni bilo mogoče upoštevati, saj besedilo prenaša Direktivo Sveta 85/374/ES, ki sedaj ni predmet prenosa.

- 66. V zvezi s 66. členom, ki opredeljuje prodajno pogodbo, so predloge za dopolnitev in uskladitev z drugim odstavkom 3. člena Direktive (EU) 2019/771 podali TZS, Petrol in Porsche Slovenija. Predloge smo upoštevali, v kolikor je bilo mogoče.
- 72. Glede 72. člena, ki opredeljuje subjektivne zahteve za skladnost blaga, je bil s strani TZS in Petrol podan predlog, da se na koncu 1. in 4. točke doda besedilo »oz. je opisano pri predstavitvi blaga ali spremnih dokumentih, ki so priloženi blagu«, ter s strani ZIT in GEN-i predlog spremembe 2. točke »posebni namen za potrebe potrošnika« ter črtanja 4. točke. Predloga nismo mogli upoštevati, saj gre za obvezen prenos 6. člena Direktive 2019/771/EU.
- 75. V zvezi s 75. členom, ki opredeljuje razbremenitev odgovornosti prodajalca za neskladnost blaga, so predloge sprememb člena podali TZS, ZIT, ZPS ter OZS, in sicer zlasti glede načina ločenega sprejemanja odstopanja s strani potrošnika od objektivnih zahtev za skladnost blaga. Predloga spremembe dela 75. člena ni bilo mogoče upoštevati, saj gre za prenos petega odstavka 7. člena Direktive 2019/771/EU.
- 82. Na prvi odstavek 82. člena, v zvezi z vzpostavitvijo skladnosti, so podali pripombe TZS, Porsche Slovenija, Petrol, ZIT ter GZS, in sicer zlasti v zvezi s 30-dnevnim »razumnim rokom«. Na drugi odstavek člena sta podala pripombe podjetje Porsche Slovenija in OZS, in sicer v zvezi z brezplačno vzpostavitvijo skladnosti s strani proizvajalca. Predlog spremembe prvega in drugega odstavka 82. člena se ni upošteval, saj gre za prenos Direktive 2019/771/EU (maksimalna harmonizacija), ki te možnosti ne predvideva. Porsche Slovenija je podal predlog, da se besedilo osmega odstavka 82. člena – »da prodajalec potrošniku ne sme zaračunati nadomestila za običajno uporabo blaga v obdobju pred zamenjavo« – nadomesti z besedilom: »Potrošniku ni treba plačati za običajno uporabo zamenjanega blaga v obdobju pred zamenjavo.« Predlog smo v celoti upoštevali, ker je navedeno skladno z besedilom četrtega odstavka 14. člena Direktive 2019/771/EU.
- 84. V zvezi z obvestilom o neskladnosti in pregledom blaga, ki ga določa 84. člen, so bile podane številne pripombe, in sicer s strani TZS, Porsche, ZIT, ZPS, GZS in OZS. Upoštevali smo pripombe, da se doda 2-mesečni subjektivni rok za obvestilo o neskladnosti blaga. Predlogov v zvezi z opisom načinov obveščanja in o založitvi stroškov pregleda blaga nismo mogli upoštevati, ker direktive, ki se prenašajo s tem zakonom, sprememb omenjenih določb ne predvidevajo.
- 86. člen določa rok za vračilo plačanega zneska in rok za vračilo blaga. TZS in OZS sta podali predlog za podaljšanje roka za vračilo kupnine; Porsche Slovenija predlog v zvezi s povračilom koristi, ki jih je imela stranka od prejetega pred vračilom; TZS bi predpisala sankcije za potrošnika, ki zamuja z rokom za vračilo blaga. Navedenih predlogov nismo mogli upoštevati, ker direktive, ki se prenašajo s tem zakonom, sprememb omenjenih določb ne predvidevajo.
- 97. člen določa pravice potrošnika iz obvezne garancije. TZS, GZS in ZIT so podali predloge za podaljšanje 30-dnevnega roka za vzpostavitev skladnosti s strani proizvajalca na 45 dni. Predloga nismo upoštevali, saj 30-dnevni rok šteje za razumen rok za popravilo v primeru uveljavljanja garancije.
- 100. Predlog zakona v zvezi s pogodbo o opravljanju storitev v členu 100 opredeljuje zahtevke potrošnika v primeru nepravilnosti pri opravljeni storitvi. Predlogov, da se določi hierarhija zahtevkov, ki jih lahko potrošnik uveljavlja pri nepravilno opravljeni storitvi, ter da lahko podjetje druge zahtevke do odprave nepravilnosti zavrne, nismo mogli upoštevati, ker ne gre za prenos določb treh direktiv, ki jih prenašamo v ZvPot-1. V tem delu ostaja v veljavi obstoječa ureditev, kjer potrošnik ohranja pravico do proste izbire med zahtevki.
- 106. V zvezi z določili t. i. paketne pogodbe, ki jo opredeljuje 106. člen predloga, je ZIT predlagal brisanje drugega do petega odstavka 106. člena predloga ZVPot. Drugi do peti odstavek 106. člena predloga ZVPot-1 so bili oblikovani na podlagi tretjega pododstavka, šestega odstavka 3. člena Direktive 2019/770/EU, zato se predlog ne upošteva. Tretji, četrti in peti odstavek so oblikovani primerljivo z ureditvijo v predlogu ZEKom-2 (odstop od paketa

storitev). ZPS je v okviru petega odstavka predlagala spremembo besedila, iz katerega bo razvidno, da podjetje potrošniku za vrnjeno blago ne sme zaračunati nadomestila za običajno uporabo blaga v obdobju pred vračilom tega blaga. Iz že navedenega razloga, ker gre za obvezen prenos Direktive 2019/770/EU, predloga spremembe nismo upoštevali.

- 129. člen predloga zakona določa izjeme od pogodbe, sklenjene na daljavo in zunaj poslovnih prostorov: na vsebino člena so podali pripombe CNVOS, TZS in GEN-I. Predlogov za spremembo besedila 129. člena nismo mogli upoštevati, saj ne gre za prenos določb treh direktiv (direktiva 2019/770/EU, direktiva 2019/771/EU in direktiva 2019/2161/EU), ki jih trenutno prenašamo v ZVPot-1. Takšno določbo je vseboval že prvi odstavek 43.a člena obstoječega ZVPot. Pripombo TZS v zvezi z 8. točko prvega odstavka bomo kot pojasnilo vnesli v obrazložitve k členom.
- 130. V zvezi s 130. členom predloga, ki določa obveznost podjetij za predhodno informiranje potrošnikov z vsemi informacijami, ki so bistvene za uveljavljanje njegovih potrošniških pravic pred sklenitvijo pogodbe, so predloge podali OZS, ZIT, TZS, EZS in GZS. Vsebina pripomb se je nanašala na t. i. izrecno soglasje potrošnika, na katero je vezano podjetje v primeru, da se naknadno (po sklenitvi pogodbe) spremeni katera od obvezno navedenih informacij za potrošnika, ki jih mora vsebovati pogodba. Sprememb ni bilo mogoče upoštevati, saj ne gre za prenos določb treh direktiv (direktiva 2019/770/EU, direktiva 2019/771/EU in direktiva 2019/2161/EU), ki jih trenutno prenašamo v ZVPot-1. Takšno določbo pa je že vseboval peti odstavek 43.b člena obstoječega ZVPot, kamor se je že prej prenesla določba iz Direktive 2011/83/EU. Podani so bili tudi predlogi za dopolnitev člena z navedbo, da se določba tega člena ne uporablja za elektronske komunikacijske storitve, kot so opredeljene v zakonu, ki ureja elektronske komunikacije. Predloga dopolnitve člena nismo mogli upoštevati, ZEKom je specialni zakon v razmerju do ZVPot-1 in se že na podlagi splošnih načel določbe specialnega (ali primarnega) zakona upoštevajo prednostno.
- 135. Glede naštetih izjem od pravice do odstopa od pogodbe, določenih v 135. členu predloga zakona, so na vsebino predloga člena podali pripombe Petrol, OZS, ZIT, GZS in TZS. V zvezi s tem je bil predlagan vnos dodatnih izjem v člen, ki pa ni mogoč, ker gre za maksimalno harmonizacijo prenosa že omenjenih direktiv.
- 144. V zvezi s posledicami odstopa od pogodbe z digitalno vsebino in digitalno storitvijo, določenimi v 144. členu, so predloge podali ZIT in GZS, in sicer na drugi odstavek, kar smo upoštevali in se besedilo »razen osebnih podatkov«, nadomesti z besedilom »ki ni osebni podatek«. Informacijski pooblaščenec in ZPS sta podala pripombe na tretji odstavek, kar smo delno upoštevali, saj gre za prenos določbe desetega odstavka 4. člena Direktive 2019/2161/EU, ki dopolnjuje 13. člen Direktive 2011/83/EU. Predloga črtanja ali dopolnitve tretjega odstavka 144. člena predloga zakona, podanega s strani GEN-i, nismo mogli upoštevati zaradi že omenjenega obveznega prenosa besedila direktiv, ki pomensko ustreza besedilu predloga zakona.
- 146. V zvezi s 146. členom, ki ureja sklepanje pogodb na daljavo, prek telefona, so bili podani predlogi s strani ZIT, GZS, TIRS ter ZPS, in sicer predvsem na besedilo, da oseba, ki telefonira v imenu podjetja, »jasno izrazi komercialni namen klica«, kar naj bi se črtalo. Predloga spremembe ni bilo mogoče upoštevati, saj določbe treh direktiv (direktiva 2019/770/EU, direktiva 2019/771/EU in direktiva 2019/2161/EU), ki jih trenutno prenašamo v ZVPot-1, te možnosti ne dopuščajo, niti tega ne dopušča Direktiva 2011/83/EU, iz katere je bila določba prenesena v 45.a členu obstoječega ZVPot.
- 230. do 241. člen predloga zakona določajo inšpekcijski nadzor, upravne ukrepe in kazenske določbe, zadnji člen predloga ZVPot-1 pa začetek veljavnosti in začetek uporabe predpisa. V zvezi s številnimi predlogi, prejetimi na besedilo petega dela zakona, ki govori o nadzoru nad pravilnim uresničevanjem zakona in o kazenskih določbah v zvezi s kršitvami, glede na težo kršitev, smo lahko upoštevali le predloge sprememb, ki jih vsebinsko dopušča obvezen prenos vsebine evropskih direktiv. V zvezi z določitvijo višine ali razpona glob za

kršitve pa je bilo potrebno besedilo ZVPot-1 uskladiti tudi s kazenskimi določbami Zakona o prekrških.

Povzetek/kriterij dopustnosti upoštevanja podanih pripomb predlagateljev v javni obravnavi:

V celoti so bili upoštevani predlogi, ki so bili skladni z besedilom treh direktiv (direktiva 2019/770/EU, direktiva 2019/771/EU in direktiva 2019/2161/EU), ki so bile predmet prenosa v ZVPot-1.

Predlogi sprememb na člene ZVPot in ZVPNPP, ko niso predmet prenosa navedenih direktiv, so bili upoštevani le, v kolikor bistveno ne spreminjajo besedila le-teh, vendar ne v besedilu člena, temveč v smislu dodatne obrazložitve k posameznim členom. To bo pripomoglo k jasnejšemu razumevanju posameznih členov tam, kjer je dosedanja praksa pokazala, da je to potrebno.

Ostalih predlogov, mnenj in pripomb, ki spreminjajo obstoječo ureditev in niso predmet prenosa direktiv, ki se s predlogom ZVPot-1 prenašajo, ni bilo mogoče upoštevati.

8. PODATEK O ZUNANJEM STROKOVNJAKU OZIROMA PRAVNI OSEBI, KI JE SODELOVALA PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA, IN ZNESKU PLAČILA ZA TA NAMEN

Pri pripravi gradiva niso sodelovali zunanji strokovnjaki.

9. NAVEDBA, KATERI PREDSTAVNIKI PREDLAGATELJA BODO SODELOVALI PRI DELU DRŽAVNEGA ZBORA IN DELOVNIH TELES

- Matjaž Han, minister,
- mag. Dejan Židan, državni sekretar,
- mag. Karla Pinter, generalna direktorica Direktorata za notranji trg,
- Luka Omerzel, sekretar, vodja Sektorja za varstvo potrošnikov in konkurence, Direktorat za notranji trg.

II. BESEDILO ČLENOV

ZAKON O VARSTVU POTROŠNIKOV

Prvi del
SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen
(vsebina zakona)

(1) Ta zakon ureja pravice potrošnikov in potrošnic (v nadaljnjem besedilu: potrošnikov) pri ponujanju, prodajanju in drugih oblikah trženja blaga, storitev in digitalne vsebine s strani podjetij ter določa dolžnosti podjetij, državnih organov in drugih subjektov, da te pravice zagotavljajo.

(2) Kadar se določbe tega zakona uporabljajo za digitalno vsebino, ki se ne dobavi na materialnem nosilcu podatkov, ali za digitalno storitev, se uporabljajo tudi v primeru, kadar se podjetje zaveže, da bo dobavilo digitalno vsebino, ki se ne dobavi na materialnem nosilcu podatkov, ali opravilo digitalno storitev za potrošnika, pri čemer se potrošnik zaveže, da bo podjetju posredoval osebne podatke, razen kadar podjetje obdeluje osebne podatke, ki jih zagotovi potrošnik, izključno za namen dobave digitalne vsebine ali izvedbe digitalne storitve ali za to, da podjetje zagotovi skladnost s pravnimi zahtevami, ki veljajo zanj, ter teh osebnih podatkov ne obdeluje za noben drug namen.

2. člen
(prenos predpisov Evropske unije)

S tem zakonom se v pravni red Republike Slovenije prenašajo naslednje direktive:

1. Direktiva Sveta 85/374/EGS z dne 25. julija 1985 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z odgovornostjo za proizvode z napako (UL L št. 210 z dne 7. 8. 1985, str. 29), zadnjič spremenjena z Direktivo 1999/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. maja 1999 o spremembi Direktive Sveta 85/374/EGS o prilagajanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z odgovornostjo za proizvode z napako (UL L št. 141 z dne 4. 6. 1999, str. 20);
2. Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL L št. 95 z dne 21. 4. 1993, str. 29), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7);
3. Direktiva 98/6/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 1998 o varstvu potrošnikov pri označevanju cen potrošnikom ponujenih proizvodov (UL L št. 80 z dne 18. 3. 1998, str. 27), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7);
4. Direktiva 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (UL L št. 178 z dne 17. 7. 2000, str. 1);
5. Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2002/65/ES z dne 23. septembra 2002 o trženju finančnih storitev potrošnikom na daljavo in o spremembi Direktive Sveta 90/619/EGS ter direktiv 97/7/ES in 98/27/ES (UL L št. 271 z dne 9. 10. 2002, str. 16), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES (UL L št. 337 z dne 23. 12. 2015, str. 35);

6. Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 149 z dne 11. 6. 2005, str. 22), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7);
7. Direktiva 2006/114/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o zavajajočem in primerjalnem oglaševanju (UL L št. 376 z dne 27. 12. 2006, str. 21);
8. Direktiva 2008/122/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. januarja 2009 o varstvu potrošnikov v zvezi z nekaterimi vidiki pogodb časovnega zakupa, dolgoročnih počitniških proizvodov, nadaljnje prodaje in zamenjave (UL L št. 33 z dne 3. 2. 2009, str. 10);
9. Direktiva 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 304 z dne 21. 11. 2011, str. 64), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7);
10. Direktiva (EU) 2015/2302 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o paketnih potovanjih in povezanih potovalnih aranžmajih, spremembi Uredbe (ES) št. 2006/2004 in Direktive 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 90/314/EGS (UL L št. 326 z dne 11. 12. 2015, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2015/2302/EU);
11. Direktiva (EU) 2019/770 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalne vsebine in digitalnih storitev (UL L št. 136 z dne 22. 5. 2019, str. 1), zadnjič popravljena s Popravkom (UL L št. 305 z dne 26. 11. 2019, str. 60, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2019/770/EU);
12. Direktiva (EU) 2019/771 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o nekaterih vidikih pogodb za prodajo blaga, spremembi Uredbe (EU) 2017/2394 in Direktive 2009/22/ES ter razveljavitvi Direktive 1999/44/ES (UL L št. 136 z dne 22. 5. 2019, str. 28), zadnjič popravljena s Popravkom (UL L št. 305 z dne 26. 11. 2019, str. 62, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2019/771/EU) in
13. Direktiva (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2019/2161/EU).

3. člen
(razmerje z drugimi zakoni)

(1) Potrošniška razmerja so lahko z zakonom drugače urejena kot z zakonom, ki ureja obligacijska razmerja. Za razmerja, ki jih zakoni, ki urejajo varstvo potrošnikov, ne urejajo, se uporablja določbe zakona, ki ureja obligacijska razmerja.

(2) V primerih, ko so vprašanja varstva potrošnikov urejena v drugih zakonih, ki urejajo posebna področja varstva potrošnikov, se postopa po določbah posebnega zakona, po določbah tega zakona pa glede vprašanj, ki niso urejena v takem zakonu.

(3) Vsi osebni podatki potrošnika se zbirajo, obdelujejo in varujejo v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov.

4. člen
(pomen izrazov)

Izrazi, uporabljeni v tem zakonu, pomenijo:

1. »blago« je:
   - vsaka premična stvar, razen stvari, ki so prodane v okviru izvršbe ali drugih sodnih postopkov; za blago v smislu tega zakona štejejo tudi voda, plin in elektrika, kadar se prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini,
   - vsaka premična stvar, ki vključuje digitalno vsebino ali digitalno storitev ali je z njo medsebojno povezana na način, da blago brez te digitalne vsebine ali digitalne storitve ne bi moglo opravljati svoje funkcije (v nadaljnjem besedilu: blago z digitalnimi elementi);
2. »blago, izdelano po natančnih navodilih potrošnika«, je blago, ki ni izdelano vnaprej, temveč na podlagi osebne potrošnikove izbire ali odločitve;
3. »digitalna storitev« je:
   - storitev, ki potrošniku omogoča ustvarjanje, obdelavo ali hrambo podatkov v digitalni obliki ali dostop do njih, ali
   - storitev, ki omogoča izmenjavo podatkov v digitalni obliki ali katero koli drugo obliko interakcije s temi podatki, ki jih naložijo ali ustvarijo potrošnik ali drugi uporabniki te storitve;
4. »digitalna vsebina« so podatki, ki nastanejo in so dobavljeni v digitalni obliki;
5. »distributer blaga, ki ni proizvedeno v Republiki Sloveniji« je podjetje, ki kot prvo v distribucijski verigi blago da na trg Republike Slovenije;
6. »finančne storitve« po tem zakonu so storitve, ki so predmet zakonov, ki urejajo področje bančništva, zavarovalništva, trga finančnih instrumentov, investicijskih skladov, pokojninskih skladov, plačilnih storitev in potrošniških kreditov;
7. »funkcionalnost« je zmožnost blaga, digitalne vsebine ali digitalne storitve, da opravlja svoje funkcije glede na svoj namen;
8. »interoperabilnost« je zmožnost blaga, digitalne vsebine ali digitalne storitve, da deluje s strojno ali programsko opremo, ki se razlikuje od tiste, s katero se digitalna vsebina ali digitalne storitve iste vrste običajno uporabljajo;
9. »javna dražba« je način prodaje, pri kateri podjetje ponudi blago ali storitve potrošnikom, ki se dražbe udeležijo ali se je imajo možnost osebno udeležiti, po preglednem in konkurenčnem postopku, ki ga vodi dražitelj in pri katerem je uspešen ponudnik zavezan kupiti blago ali storitve;
10. »kodeks ravnanja« je sporazum ali zbirka pravil, ki jih ne določa zakon ali drug predpis, in določa ravnanje podjetij, ki se zavežejo, da bodo upoštevala kodeks v zvezi z eno ali več poslovnimi praksami v razmerju do potrošnikov ali poslovnimi področji;
11. »odločitev o poslu« je vsaka odločitev potrošnika, ne glede na to, ali se odloči za dejanje ali opustitev dejanja, ki jo sprejme v zvezi z vprašanji: kupiti blago ali ne, kako in pod kakšnimi pogoji kupiti blago, ali ga plačati v celoti ali deloma, ga obdržati ali z njim nadalje razpolagati in ali v zvezi z blagom uveljavljati katero od pogodbenih pravic;
12. »osebni podatki« so osebni podatki, kot so opredeljeni v 1. točki 4. člena Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L št. 119 z dne 4. 5. 2016, str. 1);
13. »podjetje« je pravna ali fizična oseba, ki opravlja pridobitno dejavnost, ne glede na njeno pravnoorganizacijsko obliko ali lastninsko pripadnost, vključno z drugimi organizacijami oziroma drugimi fizičnimi osebami, ki zagotavljajo potrošnikom blago, storitve in digitalno vsebino proti plačilu. Ta oseba se šteje za podjetje, tudi če deluje prek osebe, ki nastopa v njenem imenu ali po njenem naročilu;
14. »poklicna skrbnost« je standard posebne veščine in skrbnosti, za katerega se upravičeno pričakuje, da ga bo podjetje uporabljalo na področju svoje dejavnosti v razmerju do potrošnikov v skladu z dobrimi poslovnimi običaji ali s spoštovanjem splošnega načela dobre vere;
15. »ponudnik spletne tržnice« je vsako podjetje, ki potrošnikom ponuja spletno tržnico;
16. »ponudnik storitev informacijske družbe« je vsako podjetje, ki ponuja storitve informacijske družbe;
17. »poslovni prostori« so nepremični maloprodajni prostori, v katerih podjetje stalno opravlja dejavnost, ali premični maloprodajni prostori, v katerih podjetje običajno opravlja svojo dejavnost;

18. »potrošnik« je fizična oseba, ki pridobiva ali uporablja blago, storitve in digitalno vsebino za namene zunaj njegove poklicne ali pridobitne dejavnosti;
19. »prodajalec« je podjetje, ki sklepa prodajne pogodbe;
20. »proizvajalec« je podjetje, ki izdeluje končno blago ali sestavne dele ali pridobiva osnovne surovine, oziroma druga oseba, ki se s svojo firmo, blagovnim znakom ali drugim znakom razlikovanja na blagu predstavlja kot njegov proizvajalec. Za proizvajalca se štejejo tudi uvoznik in distributer blaga, ki ni proizvedeno v Republiki Sloveniji, predstavništvo proizvajalca v Republiki Sloveniji ali katera koli druga oseba, ki daje videz, da je proizvajalec, s tem, da blago označi s svojim imenom, blagovno znamko ali drugim znakom razlikovanja;
21. »razvrstitev« je relativna izpostavljenost izdelkov, kot jo predstavi, organizira ali sporoči podjetje, ne glede na tehnološka sredstva, uporabljena za tako predstavitev, organizacijo ali sporočanje;
22. »spletna tržnica« je storitev z uporabo programske opreme, vključno s spletnim mestom, delom spletnega mesta ali aplikacijo, ki jo upravlja podjetje ali se upravlja v njegovem imenu in ki potrošnikom omogoča sklepanje pogodb na daljavo z drugimi podjetji ali potrošniki;
23. »sredstva za komuniciranje na daljavo« so tista komunikacijska sredstva, ki omogočajo sklenitev pogodbe tako, da ni potrebna istočasna fizična prisotnost pogodbenih strank;
24. »storitve informacijske družbe« so tiste gospodarske dejavnosti, ki se izvajajo prek interneta ter vključujejo prodajo storitev, blaga in digitalne vsebine na podlagi sklepanja pogodb prek interneta ter brezplačne storitve, kot so posredovanje podatkov in oglaševalska sporočila, če ni drugače urejeno s tem ali drugim zakonom;
25. »trajni nosilec podatkov« je vsak instrument, ki potrošniku ali podjetju omogoča trajno shranjevanje nanj naslovljenih podatkov ali informacij, trajen dostop do njih in njihovo reprodukcijo;
26. »trajnost« je zmožnost blaga, da ohranja svoje potrebne funkcije in zmogljivosti z običajno uporabo;
27. »tvorec kodeksa« je pravna ali fizična oseba, vključno s podjetjem ali skupino podjetij, ki je odgovorna za sestavo in revizijo kodeksa ravnanja ter izvajanje nadzora nad spoštovanjem kodeksa s strani podjetij, ki so se zavezala, da ga bodo spoštovala;
28. »uvoznik blaga« je vsak, kdor uvozi blago na carinsko območje Evropske unije;
29. »zakonsko urejen poklic« je poklicna dejavnost ali skupina poklicnih dejavnosti, pri katerih so dostop, opravljanje ali eden od načinov opravljanja pogojeni s posebnimi poklicnimi kvalifikacijami, ki jih neposredno ali posredno urejajo zakoni in drugi predpisi;
30. »združljivost« je zmožnost blaga, digitalne vsebine ali digitalne storitve, da deluje s strojno ali programsko opremo, s katero se običajno uporablja blago, digitalna vsebina ali digitalne storitve iste vrste, ne da bi bilo treba blago, strojno ali programsko opremo, digitalno vsebino ali digitalno storitev predelati oziroma pretvoriti.

5. člen
(pravna narava določb)

Pravic, ki pripadajo potrošnikom po tem zakonu, s pogodbo ni mogoče omejiti ali izključiti.

Drugi del
POSLOVANJE PODJETIJ S POTROŠNIKI

I. poglavje
SPLOŠNE DOLOČBE

6. člen
(prodajni pogoji)

(1) Podjetje prodaja blago in digitalno vsebino oziroma opravlja storitve vsem potrošnikom pod enakimi pogoji.

(2) Podjetje prodaja blago in digitalno vsebino potrošniku oziroma opravlja storitve zanj na način, ki ni v nasprotju z dobrimi poslovnimi običaji.

7. člen
(uporaba jezika)

(1) Podjetje s potrošniki posluje v slovenskem jeziku, na območjih, kjer avtohtono živita italijanska ali madžarska narodna skupnost, pa tudi v jeziku narodne skupnosti. Pri tem mora v pisnih sporočilih uporabljati celotno ime svoje firme in sedež.

(2) Pri označevanju blaga, storitve in digitalne vsebine podjetje potrošniku posreduje potrebne informacije glede značilnosti, prodajnih pogojev, uporabe in namembnosti blaga, storitve in digitalne vsebine. Te informacije so v jeziku, ki je potrošnikom na območju Republike Slovenije lahko razumljiv. Namesto besednega jezika lahko podjetje pri označevanju blaga ali digitalne vsebine uporablja tudi splošno razumljive simbole in slike.

(3) Procese poslovanja, v katerih podjetje na območjih, kjer avtohtono živita italijanska ali madžarska narodna skupnost, uporablja tudi jezik narodne skupnosti, podrobneje določi minister, pristojen za varstvo potrošnikov.

(4) Podjetje lahko v pisnih sporočilih, ki niso namenjena individualno določenemu potrošniku, uporablja tudi skrajšano firmo, če je s skrajšano firmo vpisano v register, in kraj, kjer posluje, ali naslov spletnih strani, če je iz njih nedvoumno razvidna identifikacija podjetja.

(5) Poleg podatkov iz prvega in drugega odstavka tega člena ter prejšnjega odstavka mora ponudnik storitev informacijske družbe omogočiti tudi enostaven, neposreden in stalen dostop do:

- svojih podatkov, vključno s svojim elektronskim naslovom,
- podatkov o vpisu v register oziroma drugo javno evidenco z navedbo registra oziroma evidence in številke vpisa,
- naziva pristojnega državnega organa, zbornice ali druge nadzorne organizacije, če za svojo dejavnost potrebuje posebno dovoljenje,
- naziva poklicne zbornice oziroma združenja, poklicnega naziva in države, v kateri je bil ta podeljen, ter napotil na veljavna poklicna pravila te države in načinov dostopa do njih, če gre za poklic oziroma dejavnost, za katera so predpisani posebni pogoji ali obvezno združevanje v zbornice ali podobna združenja,
- podatkov o obveznosti plačila davka na dodano vrednost in s tem povezanih predpisanih podatkov.

8. člen
(račun)

(1) Podjetje potrošniku za prodano blago, opravljeno storitev ali dobavljeno digitalno vsebino izda račun, razen če ni z drugim predpisom drugače določeno.

(2) Podjetje potrošniku omogoči, da preveri pravilnost zaračunanega zneska glede na dogovorjene lastnosti in količino kupljenega blaga, opravljene storitve ali dobavljene digitalne vsebine.

9. člen
(embalaža)

(1) Podjetje blago prodaja v primerni embalaži.

(2) Na potrošnikovo zahtevo mora podjetje blago posebej zaviti. Takšno zavijanje lahko podjetje potrošniku posebej zaračuna do višine dejanskih stroškov.

(3) Embalaža ne sme biti škodljiva zdravju, zavajajoča glede velikosti in teže blaga ter mora biti primerna obliki in teži blaga.

(4) Podjetje na potrošnikovo zahtevo obdrži embalažo.

10. člen

(navodila)

(1) Blagu, pri katerem je za njegovo pravilno uporabo potreben določen postopek ali bi potrošnik z njegovo napačno uporabo lahko povzročil nevarnost zase ali za druge ali onesnažil okolje, proizvajalec priloži navodilo za uporabo.

(2) Navodilo za uporabo je lahko tudi prilepljeno ali natisnjeno na blagu oziroma na njegovi embalaži.

(3) Navodilo za uporabo je lahko v obliki besedila, slike ali skice oziroma kombinacije teh oblik.

(4) Vsebina navodila za uporabo mora biti za potrošnika lahko razumljiva in mu mora omogočati pravilno uporabo blaga. Kadar je blago namenjeno prodaji na ozemlju Republike Slovenije, mora biti navodilo za uporabo v celoti v slovenskem jeziku.

(5) Navodilo za uporabo mora priložiti tudi podjetje pri prodaji blaga potrošnikom.

11. člen
(spremni dokumenti)

Podjetje za blago, ki je namenjeno prodaji potrošnikom, zagotovi označbe, certifikat, listino o skladnosti, garancijski list, navodilo za sestavo in uporabo oziroma druge spremne dokumente, če je s tem ali drugim predpisom tako določeno.

12. člen
(skrb za blago)

(1) Podjetje zagotovi, da se ohranijo vse lastnosti blaga, ki je namenjeno prodaji, zlasti blaga z omejenim rokom uporabnosti.

(2) Če je za blago predpisan rok uporabnosti, je ta rok na blagu vidno in čitljivo označen.

(3) Če blago zaradi svojih lastnosti ni primerno za običajno uporabo, ga podjetje ne sme dati v prodajo oziroma ustavi njegovo prodajo ali na njem označi, za katere namene je uporabno tudi s temi lastnostmi.

13. člen
(komunikacija s potrošniki)

Če podjetje vzpostavi telefonsko številko za namene komuniciranja s potrošniki v zvezi s sklenjeno pogodbo, lahko potrošnika za klice na to številko bremeni le osnovna cena telefonskega pogovora, ki jo zaračunava telekomunikacijski operater.

II. poglavje
OZNAČEVANJE CEN IN BLAGA

14. člen
(navajanje in upoštevanje cen)

(1) Podjetje za blago, storitev ali digitalno vsebino, ki jo ponuja potrošniku, vidno označi ceno, ki vključuje davek na dodano vrednost v primeru, da je podjetje zavezanec za davek na dodano vrednost.

(2) Cena blaga, storitve ali digitalne vsebine je označena v eurih.

(3) Podjetje upošteva označeno ceno.

(4) V primeru, da gre za ponudbo v okviru storitev informacijske družbe, mora biti poleg cene jasno in nedvoumno navedeno, ali cena vključuje tudi stroške dostave.

(5) Minister, pristojen za varstvo potrošnikov, podrobneje predpiše način označevanja prodajnih cen in cen za enoto blaga, ki ga podjetja ponujajo potrošnikom, ter način označevanja cen storitve ali digitalne vsebine, ki jo podjetja ponujajo potrošnikom.

15. člen
(znižanje cene)

(1) Podjetje mora znižanje cene objaviti na krajevno običajen način. Objava o uvedbi znižanja cene mora vsebovati podatek o vrsti blaga ter odstotku znižanja in času trajanja tovrstne prodaje.

(2) Pri znižanju cene blaga podjetje označi prejšnjo ceno in znižano ceno.

(3) Za prejšnjo ceno se šteje najnižja cena, ki jo je podjetje uporabljalo v obdobju, ki ni krajše od 30 dni pred uporabo znižane cene.

(4) Kadar podjetje v obdobju do 30 dni pred uporabo znižane cene tega blaga ni ponujalo, se za prejšnjo ceno šteje najnižja cena, po kateri je podjetje ponujalo blago pred znižanjem cene.

(5) Izjemoma se v primeru neprekinjenega postopnega zniževanja cene za prejšnjo ceno iz tretjega odstavka tega člena šteje cena, ki je bila najnižja cena najmanj 30 dni pred prvo znižano ceno v neprekinjenem postopnem zniževanju cene.

(6) Če je odstotek znižanja objavljen v razponu, mora najvišji odstotek znižanja zajemati najmanj eno četrtino vrednosti vsega blaga, ki se prodaja po znižani ceni.

16. člen
(prodaja blaga pred potekom roka uporabnosti)

(1) Blago, ki se prodaja po znižani ceni, ker mu bo v kratkem pretekel rok uporabnosti, ima poleg označbe iz drugega odstavka prejšnjega člena tudi posebej označen datum, ko poteče rok uporabnosti.

(2) Pri označbi cene se za prejšnjo ceno šteje cena, ki jo je podjetje uporabljalo neposredno pred uporabo znižane cene.

17. člen
(prodaja blaga z napako)

Podjetje, ki prodaja blago z napako, takšno blago fizično loči od preostalega brezhibnega blaga, jasno in vidno opozori, da gre za blago z napako ter vsak kos takega blaga posebej označi.

III. poglavje
INFORMIRANJE POTROŠNIKOV

18. člen
(predhodne informacije)

(1) Podjetje mora potrošniku pred sklenitvijo pogodbe oziroma preden potrošnika zavezuje ponudba na jasen in razumljiv način zagotoviti naslednje informacije, če niso jasne že iz okoliščin:

1. glavne značilnosti blaga, storitve ali digitalne vsebine v obsegu, ki ustreza nosilcu podatkov in blagu, storitvi ali digitalni vsebini;
2. firmo, naslov sedeža podjetja in telefonsko številko podjetja, kadar je ta na voljo;
3. končno ceno blaga, storitve ali digitalne vsebine, vključno z davki, ali način izračuna cene, če je zaradi narave blaga, storitve ali digitalne vsebine ni mogoče izračunati vnaprej;
4. informacije o morebitnih dodatnih stroških prevoza, dostave ali pošiljanja ali opozorilo, da taki stroški lahko nastanejo, če jih ni mogoče vnaprej izračunati;

5. plačilne pogoje ter pogoje dostave blaga in izvedbe storitve oziroma dobave digitalne vsebine, rok dostave blaga in izvedbe storitve oziroma dobave digitalne vsebine, kadar je to potrebno;
6. informacije o pritožbenem postopku pri podjetju;
7. seznanitev z zakonskim jamstvom za skladnost blaga, storitve ali digitalne vsebine;
8. seznanitev z možnostjo in pogoji poprodajnih storitev in prostovoljnega jamstva (tržne garancije), kadar je to potrebno;
9. trajanje pogodbe, kadar je to primerno, in pogoje za odstop od pogodbe, sklenjene za nedoločen čas, ali pogodbe s samodejnim podaljševanjem;
10. funkcionalnost, vključno z veljavnimi ukrepi za tehnično zaščito blaga z digitalnimi elementi, digitalne vsebine ali digitalne storitve, kadar je to primerno;
11. informacijo o združljivosti in interoperabilnosti blaga z digitalnimi elementi, digitalne vsebine ali digitalne storitve, s katero je podjetje seznanjeno oziroma bi moralo biti seznanjeno.

(2) Določba prejšnjega odstavka se uporablja tudi za pogodbe o dobavi vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, in daljinskega ogrevanja.

(3) Določba prvega odstavka tega člena se ne uporablja za pogodbe, ki vključujejo vsakodnevne transakcije in se izpolnijo nemudoma ob sklenitvi.

19. člen
(prikaz lastnosti blaga)

(1) Podjetje potrošnika seznani z lastnostmi ponujenega blaga, po katerem povprašuje.

(2) Na izbranem kosu blaga podjetje potrošniku nazorno prikaže delovanje in ugotovi njegovo brezhibnost. Če zaradi narave blaga to ni mogoče, podjetje potrošniku zagotovi podrobna navodila in pojasnila o ponujenem blagu.

(3) Če podjetje ne more zagotoviti zahteve iz prejšnjega odstavka, blago odstrani iz prodaje.

IV. poglavje
POGODBENI POGOJI

20. člen
(opredelitev)

Za pogodbene pogoje po tem zakonu se štejejo vse sestavine pogodbe, ki jih določi podjetje, zlasti tiste, ki so določene v obliki formularne pogodbe ali splošnih pogojev poslovanja, na katere se pogodba sklicuje.

21. člen
(zavezujoča narava)

(1) Pogodbeni pogoji zavezujejo potrošnika le, če je bil pred sklenitvijo pogodbe seznanjen z njihovim celotnim besedilom.

(2) Šteje se, da je bil potrošnik seznanjen s celotnim besedilom pogodbenih pogojev, če ga je nanje podjetje izrecno opozorilo in če so mu bili dostopni brez težav.

(3) Pogodbeni pogoji iz prejšnjega člena so v jasnem in razumljivem jeziku.

22. člen
(razlaga pogodbenih določil)

Nejasna določila se razlaga v korist potrošnika.

23. člen

(opredelitev nepoštenih pogodbenih pogojev)

(1) Pogodbeni pogoji se štejejo za nepoštene, če:

- v škodo potrošnika povzročijo znatno neravnotežje v pogodbenih pravicah in obveznostih strank ali
- povzročijo, da je izpolnitev pogodbe neutemeljeno v škodo potrošnika, ali
- povzročijo, da je izpolnitev pogodbe znatno drugačna od tistega, kar je potrošnik utemeljeno pričakoval, ali
- nasprotujejo načelu poštenja in vestnosti.

(2) Pogodbene pogoje je treba razlagati v povezavi z drugimi pogoji v isti pogodbi ali v drugi pogodbi med istima strankama ter ob upoštevanju narave blaga, storitve ali digitalne vsebine in vseh drugih okoliščin v zvezi s sklenitvijo pogodbe.

(3) Nepoštenost pogodbenih pogojev se presoja tudi v zvezi z opredelitvijo glavnega predmeta pogodbe in v zvezi z ustreznostjo med ceno in plačilom za izmenjano storitev, blago ali digitalno vsebino, četudi so pogoji v jasnem in razumljivem jeziku.

(4) Če so izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka tega člena, se šteje za nepošten pogodbeni pogoj zlasti določba:

1. po kateri lahko podjetje odstopi od pogodbe v vsakem primeru;
2. s katero se potrošnik odpove pravici do uveljavljanja določenih ugovorov (npr. ugovor zaradi ničnosti, izpodbojnosti, neizpolnitve ali nepravilne izpolnitve pogodbe);
3. po kateri cena ni določena ali ni dovolj določena;
4. ki izključuje odgovornost za škodo, ki jo je podjetje ali oseba, za katero je podjetje odgovorno, povzročila namenoma ali iz malomarnosti;
5. s katero si podjetje zagotovi neprimerno dolg rok za izpolnitev potrošnikovega naročila;
6. s katero se podjetju dovoljuje, da enostransko spremeni pogodbene pogoje, ki so bistveni za pogodbeno razmerje;
7. po kateri si podjetje pridrži pravico odločati, ali je dobavljeno blago, opravljena storitev ali dobavljena digitalna vsebina v skladu s pogoji iz pogodbe;
8. s katero se določi pogodbena kazen v korist podjetja;
9. s katero lahko podjetje prenese svoje pogodbene obveznosti na tretjo osebo, ki v pogodbi ni bila navedena po imenu;
10. s katero se na potrošnika prenese dokazno breme, ki ga po veljavnem pravu nosi podjetje;
11. ki izključuje ali omejuje odgovornost podjetja za primer smrti ali poškodb potrošnika, ki so posledica dejanja ali opustitve podjetja;
12. ki od potrošnika zahteva plačilo nesorazmerno visokega nadomestila v primeru, ko potrošnik ne izpolni svojih pogodbenih obveznosti;
13. ki podjetju omogoča, da brez primernega odstopnega roka odstopi od pogodbe, sklenjene za nedoločen čas;
14. ki podjetju omogoča, da enostransko in brez navedbe razlogov spremeni lastnosti blaga, storitve ali digitalne vsebine, ki so predmet pogodbe;
15. ki podjetju omogoča, da ceno blaga, storitve ali digitalne vsebine določi ali zviša ob dobavi, potrošniku pa ne daje možnosti odstopa od pogodbe, če je tako določena cena previsoka glede na ceno, dogovorjeno ob sklenitvi pogodbe;
16. ki podjetju daje izključno pravico razlage pogodbenih določil;
17. ki potrošnika zavezuje k izpolnitvi vseh pogodbenih obveznosti tudi v primeru, ko podjetje ne izpolni svojih pogodbenih obveznosti;
18. ki omejuje ali izključuje potrošnikove pravice do pravnega varstva, zlasti še določbe, ki potrošniku omejujejo dostop do dokaznega gradiva;
19. ki daje podjetju pravico do podaljševanja pogodbe, sklenjene za določen čas, kadar je rok, v katerem lahko potrošnik izrazi voljo, da ne bo podaljšal pogodbe, nerazumno kratek;
20. ki omejuje obveznost podjetja, da spoštuje obveznosti, ki so jih prevzeli njegovi zastopniki.

24. člen
(prepoved nepoštenih pogodbenih pogojev)

(1) Podjetje ne sme postavljati pogodbenih pogojev, ki so nepošteni do potrošnika.

(2) Pogodbeni pogoji iz prejšnjega odstavka so nični.

25. člen
(dodatno dogovorjena plačila)

(1) Če se potrošnik s pogodbo poleg plačila za glavno pogodbeno obveznost zaveže k dodatnim plačilom, podjetje za tako plačilo pridobi potrošnikovo izrecno soglasje, preden ga pogodba zavezuje.

(2) Če je podjetje soglasje iz prejšnjega odstavka pridobilo z uporabo privzetih možnosti, ki jih mora potrošnik zavrniti, da se izogne dodatnemu plačilu, je potrošnik upravičen do vračila dodatnih plačil.

V. poglavje
IZPOLNITEV OBVEZNOSTI

1. oddelek
ROK ZA IZPOLNITEV POGODBE IN ZAMUDA Z IZPOLNITVIJO

26. člen
(rok za izpolnitev)

(1) Podjetje svojo obveznost iz pogodbe izpolni brez odlašanja, vendar najpozneje v 30 dneh po sklenitvi pogodbe, razen če sta se stranki dogovorili drugače.

(2) Določbe tega oddelka se ne uporabljajo za pogodbe o dobavi vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, daljinskega ogrevanja ali digitalne vsebine, ki se ne dobavi na materialnem nosilcu podatkov, ali digitalne storitve.

27. člen
(dodatni rok za izpolnitev in pravica do odstopa)

(1) Če podjetje ne izpolni svoje obveznosti iz pogodbe v dogovorjenem roku ali v roku iz prejšnjega člena, če rok ni bil dogovorjen, mu potrošnik določi primeren dodatni rok za izpolnitev pogodbe.

(2) Če podjetje niti v dodatnem roku, ki mu ga določi potrošnik, ne izpolni svojih obveznosti, lahko potrošnik odstopi od pogodbe.

28. člen
(odstop od pogodbe brez naknadnega roka)

Ne glede na prvi odstavek prejšnjega člena lahko potrošnik po preteku dogovorjenega roka ali po preteku roka iz prvega odstavka 26. člena tega zakona, če rok ni bil dogovorjen, odstopi od pogodbe, ne da bi podjetju pustil dodaten rok za izpolnitev svojih obveznosti, če:

- podjetje zavrne dostavo blaga, izvedbo storitve ali dobavo digitalne vsebine, ki je dobavljena na materialnem nosilcu podatkov,
- je glede na okoliščine ob sklenitvi pogodbe dogovorjeni rok bistvena sestavina pogodbe ali
- potrošnik pred sklenitvijo pogodbe podjetje obvesti, da je dogovorjeni rok bistvena sestavina pogodbe.

29. člen
(vračilo plačil)

Če potrošnik v skladu z drugim odstavkom 27. člena tega zakona ali v skladu s prejšnjim členom odstopi od pogodbe, mu podjetje brez odlašanja vrne vsa opravljena plačila.

30. člen
(zamuda potrošnika z izpolnitvijo)

(1) Podjetja in druge organizacije, ki zagotavljajo potrošnikom javne storitve in dobrine, so dolžni zagotoviti redno in kakovostno opravljanje storitev ter skrbeti za ustrezen razvoj in dvig kakovosti storitev.

(2) Če potrošnik pri pogodbah o zagotavljanju javnih storitev in dobrin zamudi z izpolnitvijo obveznosti, ga upnik s pisnim opominom pozove k izpolnitvi obveznosti in mu določi naknadni rok za izpolnitev, ki ne sme biti krajši od 15 dni, če drug zakon ne določa daljšega roka.

(3) Pred iztekom dodatnega roka za izpolnitev upnik ne sme prekiniti zagotavljanja javne storitve ali dobrine.

2. oddelek
PLAČILO OBVEZNOSTI

31. člen
(plačilo denarne obveznosti)

Ne glede na splošna pravila o obligacijskih razmerjih se denarna obveznost potrošnika, ki se plačuje s posredovanjem banke ali drugega ponudnika plačilnih storitev, šteje za plačano z dnem, ko je potrošnik dal nalog takemu ponudniku.

32. člen
(stroški plačilnega instrumenta)

Stroški, ki jih prejemnik plačila zaračuna potrošniku za uporabo določenega plačilnega instrumenta, ne smejo presegati dejanskih stroškov, ki jih ima prejemnik plačila z uporabo tega instrumenta.

33. člen
(zamudne obresti in stroški opomina)

(1) V primeru zamude pri plačilu s strani potrošnika kot pogodbene stranke se ne sme dogovoriti uporabe višjih zamudnih obresti od zakonsko določenih.

(2) Stroški opomina, ki ga izda podjetje v primeru zamude plačila potrošnika kot pogodbene stranke, ne smejo presegati dejanskih stroškov izdelave in pošiljanja opomina, hkrati pa tudi ne višine zamudnih obresti.

34. člen
(predplačilo)

(1) Če podjetje molče ali izrecno pogojuje nakup blaga, opravljanje storitve ali dobavo digitalne vsebine z delnim ali celotnim predplačilom in dobavi blago, opravi storitev ali dobavi digitalno vsebino po prejemu predplačila, mora ob dobavi blaga, izvedbi storitve ali dobavi digitalne vsebine obračunati in plačati potrošniku obresti po obrestni meri, po kakršni se obrestujejo hranilne vloge, vezane nad tri mesece.

(2) Določba prejšnjega odstavka se ne uporablja, če je predplačilo plačano v roku manj kot tri delovne dni pred dnem, ko se opravi dobava, začne z opravljanjem storitve in dobavo digitalne vsebine.

(3) Ta člen se ne uporablja v primeru, ko podjetje pogojuje nakup blaga, opravljanje storitve ali dobavo digitalne vsebine z izročitvijo are.

VI. poglavje
NENAROČENA PONUDBA BLAGA, STORITVE ALI DIGITALNE VSEBINE

35. člen
(nenaročena ponudba blaga, storitve, digitalne vsebine ali digitalne storitve)

(1) Nenaročena ponudba blaga, storitve ali digitalne vsebine, ki poziva potrošnika k takojšnjemu ali odloženemu plačilu, ni dovoljena. Potrošnik nima nikakršnih obveznosti v primeru nenaročene ponudbe blaga, storitve ali digitalne vsebine. Če potrošnik na ponudbo ne odgovori, se šteje, da ponudbe ne sprejema.

(2) Ta člen se uporablja tudi za nenaročeno dobavo vode, plina, električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, daljinskega ogrevanja in za nenaročene finančne storitve.

VII. poglavje
OGLAŠEVANJE

36. člen
(oglaševanje)

(1) Oglaševanje je vsaka oblika predstavitve, ki je podana v okviru poslovanja ali opravljanja samozaposlenih dejavnosti, katere namen je spodbujanje prodaje blaga, storitev ali digitalne vsebine, vključno z nepremičninami, pravicami in obveznostmi.

(2) Oglaševalska sporočila so v jeziku, ki je potrošnikom na območju Republike Slovenije lahko razumljiv.

(3) Oglaševanje iz prvega odstavka tega člena ne sme biti v nasprotju z zakonom, ne sme biti nedostojno ali zavajajoče.

37. člen
(nedostojno oglaševanje)

Nedostojno oglaševanje blaga, storitve ali digitalne vsebine pomeni oglaševanje, ki vsebuje sestavine, ki so žaljive ali bi lahko bile žaljive za potrošnike, bralce, poslušalce in gledalce, ali sestavine, ki nasprotujejo morali.

38. člen
(zavajajoče oglaševanje)

(1) Zavajajoče oglaševanje, ki je namenjeno potrošnikom, je zavajajoča poslovna praksa po tem zakonu.

(2) Oglaševanje, ki je namenjeno podjetjem ali lahko doseže podjetja, se šteje kot zavajajoče, če na kateri koli način, vključno s predstavitvijo, zavaja podjetja ali bi jih utegnilo zavajati in bi zaradi svoje zavajajoče narave verjetno vplivalo na ekonomsko obnašanje podjetij ali bi iz enakih razlogov škodilo ali bi utegnilo škoditi konkurentom.

39. člen
(primerjalno oglaševanje)

(1) Primerjalno oglaševanje po tem zakonu pomeni vsako oglaševanje, ki na kakršen koli način, izrecno ali z nakazovanjem, določa identiteto konkurenta oziroma blaga, storitve ali digitalne vsebine, ki jo ponuja konkurent.

(2) Primerjalno oglaševanje je dovoljeno, če:
1. ni zavajajoče;
2. primerja resnične podatke glede blaga, storitve ali digitalne vsebine, ki zadovoljujejo iste potrebe ali imajo enak pomen;

3. objektivno primerja eno ali več objektivnih, namenskih ali predstavitvenih lastnosti glede takega blaga, storitve ali digitalne vsebine, tudi cene;
4. ne ustvarja zmede na trgu med oglaševalcem in konkurentom ali med blagovnimi oziroma storitvenimi znamkami, trgovskimi imeni, drugimi znaki razlikovanja, blagom, storitvijo ali digitalno vsebino oglaševalca in konkurentov;
5. ne diskreditira ali očrni blagovnih oziroma storitvenih znamk, trgovskih imen, drugih znakov razlikovanja, storitev, dejavnosti ali razmer konkurenta;
6. pri blagu z označbo porekla blaga v vsakem primeru obravnava blago z enakim poreklom;
7. se nelojalno ne okorišča z ugledom blagovne oziroma storitvene znamke, trgovskega imena ali drugimi znaki razlikovanja konkurenta ali s poreklom konkurenčnega blaga;
8. ne predstavlja blaga, storitve ali digitalne vsebine kot ponaredke ali kopije blaga, storitve ali digitalne vsebine, ki ima zavarovano blagovno oziroma storitveno znamko ali trgovsko ime.

(3) Vsaka primerjava, ki se nanaša na posebno ponudbo, jasno in nedvoumno navaja datum prenehanja ponudbe. Če ponudba še ni pričela veljati, navaja tudi datum začetka obdobja, v katerem se uporablja posebna cena ali kaki drugi pogoji. Primerjava navaja, da posebna ponudba velja le za omejene količine blaga, storitve ali digitalne vsebine.

40. člen
(posebno varstvo otrok)

Oglaševanje ne sme vsebovati sestavin, ki povzročajo ali bi lahko povzročile telesno, duševno ali drugačno škodo pri otrocih, ali sestavin, ki izkoriščajo ali bi lahko izkoriščale njihovo zaupljivost ali pomanjkanje izkušenj.

41. člen
(oglaševanje v okviru storitev informacijske družbe)

(1) V vseh oglaševalskih sporočilih, ki so del ali pa predstavljajo storitev informacijske družbe, se, če ni to z drugim predpisom že urejeno v enakem ali večjem obsegu, poleg podatkov iz 7. člena tega zakona zagotovi tudi, da je jasno prepoznavno, da gre za oglaševalsko sporočilo in katero podjetje je njegov naročnik.

(2) Če oglaševalsko sporočilo obsega posebne ponudbe (popusti, premije, darila in podobno), dovoljena nagradna tekmovanja ali igre na srečo, so te jasno prepoznavne, pogoji za njihovo pridobitev pa dostopni in jasni ter nedvoumno navedeni.

42. člen
(predložitev dokazov)

(1) Glede na okoliščine konkretnega primera in upoštevajoč upravičen interes oglaševalca, potrošnika in drugih strank v postopku lahko sodišče ali organ, pred katerim teče postopek v postopku, ki se nanaša na oglaševanje, od oglaševalca zahteva, naj predloži dokaze o resničnosti oglaševalskih trditev, v katerih navaja domnevana dejstva, pri primerjalnem oglaševanju pa, da predloži dokaze v roku, ki ni daljši od osmih dni.

(2) Če oglaševalec dokazov iz prejšnjega odstavka ne predloži ali če predloži pomanjkljive dokaze, se šteje, da trditve, v katerih so navedena domnevana dejstva, niso točne.

43. člen
(mnenje stanovskega združenja)

(1) Na zahtevo državnega organa, organizacije potrošnikov, potrošnika ali na lastno pobudo lahko poda stanovsko združenje oglaševalcev iz 44. člena tega zakona mnenje o tem, ali je določeno oglaševanje nedostojno oziroma zavajajoče.

(2) Stanovsko združenje iz 44. člena tega zakona lahko opravlja nadzor in daje mnenje skladno s prvim odstavkom 231. člena tega zakona v okviru svojega področja delovanja, opredeljenega s kodeksom ravnanja, ki so ga sprejeli njegovi organi v skladu s pravili delovanja stanovskega združenja.

44. člen
(Slovenska oglaševalska zbornica)

(1) Pravne in fizične, domače ali tuje osebe, ki opravljajo dejavnost oglaševanja na območju Republike Slovenije, se lahko združujejo v Slovensko oglaševalsko zbornico.

(2) Zbornica je pravna oseba. Svojo organizacijo in delovanje določi s statutom.

45. člen
(uporaba določil)

Določbe tega poglavja se uporabljajo tudi za oblike oglaševanja, ki niso namenjene potrošnikom.

VIII. poglavje
NEPOŠTENE POSLOVNE PRAKSE

1. oddelek
SPLOŠNE DOLOČBE

46. člen
(pomen izrazov)

Za namene tega poglavja imajo posamezni izrazi ta pomen:

1. »izdelek« je vsako blago ali storitev, vključno z nepremičnino in digitalno vsebino ter pravicami in obveznostmi;
2. »bistveno izkrivljanje ekonomskega obnašanja potrošnikov« je uporaba poslovne prakse v razmerju do potrošnikov z namenom bistveno omejiti potrošnikovo sposobnost sprejeti odločitev ob poznavanju vseh pomembnih dejstev (odločitev na podlagi prejetih informacij) in tako povzročiti, da potrošnik sprejme odločitev o poslu, ki je sicer ne bi sprejel;
3. »nedopustno vplivanje« je izkoriščanje premoči v razmerju do potrošnika z namenom izvajati pritisk, tudi brez uporabe ali brez grožnje uporabe sile, na način, ki bistveno omejuje potrošnikovo sposobnost, da sprejme odločitev ob poznavanju vseh pomembnih dejstev;
4. »poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov« so vsa dejanja, opustitve, ravnanja, izjave ali tržno komuniciranje podjetij, vključno z oglaševanjem in trženjem, ki so neposredno povezani s promocijo, prodajo ali dobavo izdelka potrošnikom;
5. »vabilo k nakupu« je tržno komuniciranje, pri katerem se navajajo značilnosti blaga in cena na način, ki ustreza uporabljenemu sredstvu tržnega komuniciranja in s tem omogoča potrošniku nakup.

47. člen
(prepoved nepoštenih poslovnih praks)

(1) Nepoštene poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov (v nadaljnjem besedilu: nepoštene poslovne prakse) so prepovedane pred, med in po sklenitvi posla, ki je povezan z nakupom izdelka.

(2) Poslovna praksa je nepoštena, če nasprotuje zahtevam poklicne skrbnosti in v zvezi z izdelkom bistveno izkrivlja ali bi lahko izkrivljala ekonomsko obnašanje:

- povprečnega potrošnika, ki ga doseže ali mu je namenjena, ali
- povprečnega člana posebne ciljne skupine potrošnikov, če je namenjena posebni ciljni skupini potrošnikov.

(3) Poslovne prakse, ki bi lahko povzročile bistveno izkrivljanje ekonomskega obnašanja samo ene od jasno določljivih ciljnih skupin potrošnikov, ki so zaradi telesne ali duševne bolezni, posebne lastnosti, starosti ali lahkovernosti še posebej dovzetni za določeno poslovno prakso ali izdelek, na katerega se ta praksa nanaša, na učinke ki jih podjetje pričakovano lahko predvidi, se presojajo z vidika povprečnega člana ciljne skupine. To ne vpliva na običajne oglaševalske trditve, ki vsebujejo očitna pretiravanja, če so ta za ciljne skupine jasno prepoznavna kot namerna in očitna pretiravanja, ki niso mišljena dobesedno.

(4) Zlasti so nepoštene poslovne prakse tiste, ki so:
- zavajajoče ali
- agresivne.

48. člen
(razmerje z drugimi predpisi)

(1) Določbe tega poglavja ne posegajo v:
1. del pogodbenega prava, ki ureja veljavnost, sklenitev in učinke pogodb;
2. predpise, ki urejajo varstvo zdravja in varnost proizvodov;
3. predpise, ki urejajo pristojnost sodišč;
4. zakon, ki ureja kazniva dejanja;
5. pogoje ustanavljanja ali sisteme izdajanja dovoljenj, deontološke kodekse ravnanja ali druga posebna pravila za zakonsko urejene poklice, katerih namen je vzdrževati visoko raven poštenosti oseb, ki opravljajo te poklice;
6. uporabo predpisov, ki urejajo izdajanje potrdil in označevanje čistosti predmetov iz plemenitih kovin.

(2) Določbe tega poglavja se uporabljajo za nepoštene poslovne prakse v razmerju do potrošnikov, če drug zakon, ki ureja posebne vidike nepoštenih poslovnih praks v razmerju do potrošnikov, ne določa drugače.

2. oddelek
ZAVAJAJOČE POSLOVNE PRAKSE

49. člen
(zavajajoča dejanja)

(1) Poslovna praksa se šteje za zavajajočo, če vsebuje napačne informacije in je torej neresnična. Poslovna praksa se šteje za zavajajočo tudi, če kakor koli, vključno s celotno predstavitvijo, zavaja ali bi utegnila zavajati povprečnega potrošnika, čeprav je informacija točna glede enega ali več naštetih elementov, ter v vsakem primeru povzroči ali bi utegnila povzročiti, da povprečen potrošnik sprejme odločitev o poslu, ki je sicer ne bi sprejel, in sicer:
1. glede obstoja ali narave izdelka;
2. glede glavnih značilnosti izdelka, na primer njegove razpoložljivosti, prednosti, tveganj, izvedbe, sestave, dodatkov, poprodajnih storitev za potrošnike in obravnavanja pritožb, postopka in datuma izdelave ali dobave, dostave, primernosti za namen, uporabe, količine, specifikacije, geografskega ali tržnega porekla ali rezultatov, ki se lahko pričakujejo od njegove uporabe, ali rezultatov in stvarnih značilnosti preizkusov ali pregledov izdelka;
3. glede obsega obveznosti podjetja, motivov za uporabo določenih poslovnih praks in narave prodaje, kakršne koli izjave ali znaka v povezavi s posrednim ali neposrednim sponzorstvom ali odobritvijo podjetja ali izdelka;
4. glede cene ali načina izračunavanja cene ali določene cenovne prednosti;
5. glede potrebe po storitvi, nadomestnem delu, zamenjavi ali popravilu;
6. glede narave, lastnosti in pravic podjetja ali njegovega zastopnika, na primer njegove identitete in premoženja, kvalifikacij, statusa, odobritve, članstva ali povezav ter imetništva pravic intelektualne lastnine ali nagrad in priznanj, ki jih je prejel;
7. glede pravic, ki jih ima potrošnik v skladu s tem zakonom, vključno s pravico do popravila ali zamenjave izdelka ali do vračila kupnine, ali glede tveganj, s katerimi se lahko sooči.

(2) Poslovna praksa se šteje za zavajajočo tudi, če v konkretnem primeru ob upoštevanju vseh njenih značilnosti in okoliščin povzroči ali bi utegnila povzročiti, da povprečen potrošnik sprejme odločitev o poslu, ki je sicer ne bi sprejel, in vključuje:

1. kakršen koli način trženja izdelka, vključno s primerjalnim oglaševanjem, ki ustvarja zmedo s kakršnim koli drugim izdelkom, znamko, trgovskim imenom ali drugim znakom razlikovanja konkurenta;
2. kršitev kodeksa, za katerega se je podjetje zavezalo, da ga bo spoštovalo, če:
   - pri zavezi ne gre zgolj za namero, temveč za trdno zavezo, ki jo je mogoče preveriti, in
   - podjetje v okviru določene poslovne prakse navaja, da ga zavezuje kodeks;
3. vsako trženje blaga v eni državi članici kot enakega blagu, ki se trži v drugih državah članicah, pri čemer ima to blago bistveno različno sestavo ali značilnosti, razen če je to utemeljeno z legitimnimi in objektivnimi dejavniki.

50. člen
(zavajajoče opustitve)

(1) Poslovna praksa se šteje za zavajajočo, če podjetje v določenem primeru ob upoštevanju vseh značilnosti in okoliščin ter omejitev sredstva komuniciranja izpusti bistvene informacije, ki jih glede na dejanske okoliščine povprečen potrošnik potrebuje za sprejem odločitve ob poznavanju vseh pomembnih dejstev, in tako povzroči ali bi utegnilo povzročiti, da povprečen potrošnik sprejme odločitev o poslu, ki je sicer ne bi sprejel.

(2) Za zavajajočo opustitev se šteje tudi:

- če podjetje ob upoštevanju vidikov, opisanih v prejšnjem odstavku, prikriva ali nejasno, nerazumljivo, dvoumno ali ob neprimernem času navede bistvene informacije iz prejšnjega odstavka ali
- če podjetje ne opredeli komercialnega namena poslovne prakse ali če ta ni razviden iz njene vsebine in s tem povzroči ali bi utegnilo povzročiti, da povprečen potrošnik sprejme odločitev o poslu, ki je sicer ne bi sprejel.

(3) Če so za sredstvo komuniciranja, ki je uporabljeno za poslovne prakse, značilne prostorske ali časovne omejitve, se te omejitve in vsi ukrepi, ki jih podjetje sprejme, da bi potrošnikom zagotovilo informacije prek drugih sredstev komuniciranja, upoštevajo pri odločanju o tem, ali so bile informacije opuščene.

(4) Pri vabilu k nakupu se za bistvene štejejo naslednje informacije, če niso razvidne že iz njegove vsebine:

1. glavne značilnosti izdelka v obsegu, ki ustreza sredstvu komuniciranja in izdelku;
2. geografski naslov in identiteta podjetja, na primer njegovo ime, ter po potrebi geografski naslov in identiteta podjetja, v imenu katerega nastopa;
3. cena, vključno z davki, ali če je zaradi narave izdelka ceno nemogoče razumno izračunati vnaprej, način izračunavanja cene, ter po potrebi vključno z dodatnimi prevoznimi, dostavnimi ali poštnimi stroški, ali če teh stroškov ni mogoče razumno izračunati vnaprej, dejstvo, da bo take dodatne stroške morebiti treba plačati;
4. plačilni pogoji, pogoji dostave in izpolnitve, če ta odstopa od zahtev poklicne skrbnosti;
5. za izdelke in posle, ki vključujejo pravico do odstopa ali pravico do preklica, obstoj take pravice;
6. za izdelke na spletnih tržnicah podatek o tem, ali je tretja oseba, ki ponuja izdelke, podjetje ali ne, na podlagi izjave te tretje osebe ponudniku spletne tržnice.

(5) Pri zagotavljanju možnosti potrošnikom, da izdelke, ki jih ponujajo različna podjetja ali potrošniki, iščejo na podlagi poizvedbe v obliki ključne besede, besedne zveze ali drugega vnosa se, ne glede na to, kje je na koncu sklenjen posel, za bistvene štejejo splošne informacije o glavnih parametrih, ki določajo razvrstitev izdelkov, predstavljeno potrošniku kot rezultat iskalne poizvedbe, in splošne informacije o relativni pomembnosti teh parametrov glede na druge parametre.

(6) Splošne informacije iz prejšnjega odstavka so dane na voljo v posebnem oddelku spletnega vmesnika, ki je neposredno in enostavno dostopen s strani, na kateri so predstavljeni rezultati poizvedbe.

(7) Peti odstavek tega člena in prejšnji odstavek se ne uporabljata za ponudnike spletnih iskalnikov, kot so opredeljeni v 6. točki 2. člena Uredbe (EU) 2019/1150 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. junija 2019 o spodbujanju pravičnosti in preglednosti za poslovne uporabnike spletnih posredniških storitev (UL L št. 186 z dne 11. 7. 2019, str. 57).

(8) Za bistvene se štejejo tiste zahteve po informacijah glede tržnega komuniciranja, vključno z oglaševanjem in trženjem, ki so zajete s predpisi o varstvu potrošnikov, predpisi o vrednostnih papirjih, zavarovalništvu in zdravilih ter so v skladu s predpisi Evropske unije.

(9) Kadar podjetje zagotovi dostop do ocen izdelkov, ki so jih podali potrošniki, se za bistvene štejejo informacije o tem, ali in kako podjetje zagotavlja, da so objavljene ocene podali potrošniki, ki so izdelek dejansko uporabili ali kupili.

51. člen
(zavajajoče poslovne prakse, ki v vseh okoliščinah veljajo za nepoštene)

Zavajajoče poslovne prakse, ki v vseh okoliščinah veljajo za nepoštene, so predvsem, če podjetje:

1. trdi, da je podpisnik kodeksa ravnanja, čeprav ni;
2. prikazuje znak zaupanja, kakovosti ali podobno, ne da bi za to pridobil ustrezno dovoljenje;
3. trdi, da je kodeks ravnanja odobrila javna ali druga organizacija, čeprav to ni res;
4. trdi, da izpolnjuje pogoje za pridobitev ustreznega dovoljenja ali da je za podjetje (vključno z njegovimi poslovnimi praksami) ali za izdelek izdal ustrezno dovoljenje javni organ ali druga organizacija, čeprav to ni res;
5. vabi k nakupu izdelka po določeni ceni, ne da bi razkrilo, da obstajajo utemeljeni razlogi, spričo katerih:
   - ne bo moglo zagotoviti dobave določenega izdelka ali njemu enakovrednega izdelka po navedeni ceni, za ustrezno obdobje in v ustreznih količinah glede na izdelek, obseg oglaševanja izdelka in ponujeno ceno, ali
   - ne bo moglo zagotoviti, da bi izdelek pod pogoji iz prejšnje alineje zagotovilo drugo podjetje (»bait« oglaševanje);
6. vabi k nakupu izdelka po določeni ceni, pa potrošnikom ne pokaže izdelka, ki se oglašuje, ali noče sprejeti naročil zanj ali ga dostaviti v razumnem času ali pokaže vzorec z napako z namenom pospeševati prodajo drugega izdelka (»bait-and-switch« tehnika);
7. lažno zatrjuje, da bo izdelek na voljo zelo omejen čas ali da bo na voljo samo pod posebnimi pogoji zelo omejen čas, da bi tako potrošnika napeljalo k takojšnji odločitvi in ga prikrajšalo za možnost ali čas za izbiro na podlagi informacij;
8. se obveže, da bo potrošnikom, s katerimi se je pred sklenitvijo posla sporazumevalo v jeziku, ki ni uradni jezik države članice, v kateri ima podjetje sedež, zagotavljalo poprodajno storitev, potem pa to storitev ponuja izključno v drugem jeziku, ne da bi bili potrošniki na to jasno opozorjeni, preden so se zavezali k sklenitvi posla;
9. izjavi ali sicer ustvari vtis, da se izdelek lahko zakonito prodaja, čeprav to ni res;
10. pravice, ki jih imajo potrošniki po zakonu, predstavlja kot posebnost ponudbe;
11. uporabi programske vsebine medijev za promocijo izdelka in samo plača tako promocijo, ne da bi bilo to jasno označeno v vsebini, slikah ali zvokih, ki jih potrošnik z lahkoto prepozna. Ta določba ne posega v določbe zakona, ki ureja medije;
12. zagotovi rezultate iskanja kot odgovor na iskalno poizvedbo potrošnika na spletu brez nedvoumnega razkritja plačanega oglaševanja ali plačila, namenjenega posebej za doseganje boljše razvrstitve izdelkov med rezultati iskanja;
13. navaja vsebinsko netočno trditev glede narave in obsega tveganja za osebno varnost potrošnika ali njegove družine, če potrošnik ne kupi izdelka;
14. izdelek, ki je podoben izdelku drugega proizvajalca, predstavlja tako, da namerno zavaja potrošnika v prepričanje, da je izdelek proizvedel ta proizvajalec, čeprav to ni res;

15. ustanovi, vodi ali spodbuja piramidni sistem pospeševanja prodaje, pri katerem se potrošnik nadeja plačila ali nagrade predvsem zato, ker je v sistem uvedel nove potrošnike, ne pa toliko zaradi prodaje ali uporabe izdelka;
16. trdi, da bo v kratkem prenehalo z dejavnostjo ali preselilo poslovne prostore, čeprav tega ne namerava storiti;
17. trdi, da lahko izdelek pripomore k zmagi v igrah na srečo;
18. lažno zatrjuje, da lahko izdelek pozdravi bolezni, motnje v delovanju organov ali telesne hibe;
19. daje bistveno netočne informacije o tržnih pogojih ali o možnostih, da se izdelek najde, da bi tako napeljalo potrošnika k nakupu izdelka pod pogoji, ki so manj ugodni kot običajni tržni pogoji;
20. v okviru poslovne prakse trdi, da se razpisuje nagradno tekmovanje ali da je mogoče prejeti promocijsko nagrado, ne da bi se napovedane nagrade ali ustrezna nadomestila tudi dejansko razdelila;
21. izdelek označi kot »gratis«, »zastonj«, »brezplačno« ali podobno, če potrošnik plača kakršen koli strošek razen neizogibnih stroškov, nastalih, ker se je odzval na poslovno prakso, kot so stroški prevzema ali dostave izdelka;
22. v marketinško gradivo vključi račun ali podoben dokument za plačilo, ki daje potrošniku vtis, da je že naročil izdelek, ki se oglašuje, čeprav tega ni storil;
23. lažno zatrjuje ali daje vtis, da ne deluje za namene, ki so povezani z njegovo trgovsko, poslovno, obrtno dejavnostjo ali svobodno poklicno dejavnostjo, ali se lažno predstavlja za potrošnika;
24. ustvarja lažni vtis, da so poprodajne storitve za izdelek na voljo v državi članici, ki ni tista, v kateri se izdelek prodaja;
25. preprodaja vstopnice za prireditve potrošnikom, če jih je podjetje pridobilo z uporabo avtomatiziranih sredstev z namenom obiti morebitno omejitev števila vstopnic, ki jih lahko posameznik kupi, ali druga pravila, ki se uporabljajo za nakup vstopnic;
26. navede, da so ocene izdelka podali potrošniki, ki so izdelek dejansko uporabili ali kupili, brez sprejetja razumnih in sorazmernih ukrepov za preverjanje, ali so ocene dejansko podali ti potrošniki;
27. poda lažne ocene ali priporočila potrošnikov oziroma naroča takšne ocene ali priporočila pri drugih pravnih ali fizičnih osebah oziroma napačno prikazuje ocene potrošnikov ali priporočila na družbenih omrežjih z namenom promocije izdelkov.

3. oddelek
AGRESIVNE POSLOVNE PRAKSE

52. člen
(agresivne poslovne prakse)

Poslovna praksa se šteje za agresivno, če v določenem primeru ob upoštevanju vseh značilnosti in okoliščin z nadlegovanjem, prisilo, vključno z uporabo sile, ali nedopustnim vplivanjem bistveno zmanjša ali bi utegnila bistveno zmanjšati svobodo izbire ali ravnanja povprečnega potrošnika v zvezi z izdelkom ter s tem povzroči ali bi utegnila povzročiti, da potrošnik sprejme odločitev o poslu, ki je sicer ne bi sprejel.

53. člen
(uporaba nadlegovanja, prisile in nedopustnega vplivanja)

Pri ugotavljanju, ali se v poslovni praksi uporabljajo nadlegovanje, prisila, vključno z uporabo sile, in nedopustno vplivanje, se upoštevajo:
1. časovni trenutek in kraj odvijanja poslovne prakse, njena narava in vztrajnost;
2. uporaba grozečega ali žaljivega jezika ali ravnanja;
3. izkoriščanje nesrečnega dogodka ali okoliščin, ki zaradi svoje resnosti zmanjšujejo potrošnikovo sposobnost presoje, česar se podjetje zaveda, pa to kljub temu izkoristi, da bi tako vplivalo na potrošnikovo odločitev glede izdelka;
4. vsaka težavna ali nesorazmerna nepogodbena ovira, ki jo vsili podjetje, ko želi potrošnik uveljavljati pogodbene pravice, vključno s pravicami do odstopa od pogodbe, do izbire drugega izdelka ali do izbire drugega podjetja;
5. vsaka grožnja s protipravnim ravnanjem.

54. člen
(agresivne poslovne prakse, ki v vseh okoliščinah veljajo za nepoštene)

Agresivne poslovne prakse, ki v vseh okoliščinah veljajo za nepoštene, so predvsem, če podjetje:

1. ustvari vtis, da potrošnik ne more zapustiti poslovnih prostorov, dokler pogodba ni sklenjena;
2. potrošnika obiskuje na domu in ne upošteva potrošnikove prošnje, da zapusti njegov dom ali da se ne vrača, razen v okoliščinah in mejah v skladu z zakonom, če je to potrebno zaradi izpolnjevanja pogodbene obveznosti;
3. z namenom pridobivanja novih kupcev potrošnika vztrajno in brez njegovega soglasja nadleguje po telefonu, telefaksu, elektronski pošti ali drugem sredstvu za sporazumevanje na daljavo, razen v okoliščinah in mejah v skladu z zakonom zaradi izpolnjevanja pogodbene obveznosti. To se ne nanaša na pogodbe, sklenjene na daljavo, kakor so opredeljene s tem zakonom, ter ne posega v določbe zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov, in zakona, ki ureja elektronsko komuniciranje;
4. zahteva, da potrošnik, ki želi vložiti odškodninski zahtevek iz zavarovalne police, predloži dokumente, ki jih ni mogoče utemeljeno šteti za pomembne pri določanju veljavnosti zahtevka, ali sistematično opušča odgovarjanje na upravičeno pošto z namenom potrošnika odvrniti od uveljavljanja njegovih pogodbenih pravic;
5. v oglaševalskem sporočilu neposredno nagovarja otroke k nakupu oglaševanega izdelka ali prepričuje starše ali druge odrasle, da otrokom kupijo oglaševani izdelek. To se ne nanaša na določbe zakona o medijih, ki urejajo varstvo otrok pred nedovoljenim oglaševanjem;
6. zahteva takojšnje ali odloženo plačilo za izdelek ali vračilo ali hrambo izdelka, ki ga je podjetje dobavilo, vendar ga potrošnik ni naročil;
7. potrošnika izrecno obvesti, da ogroža posamično delovno mesto ali obstoj podjetja, če ne kupi izdelka;
8. ustvari lažen vtis, da je potrošnik tudi brez nakupa že dobil, bo dobil ali bo na podlagi določenega dejanja dobil nagrado ali drugo enakovredno ugodnost, čeprav:

- nagrada ali druga enakovredna ugodnost dejansko ne obstaja ali
- dejanje, na podlagi katerega je mogoče zahtevati nagrado ali drugo enakovredno ugodnost, vključuje potrošnikovo plačilo ali izpostavljanje potrošnika stroškom.

4. oddelek
PRAVNO VARSTVO

55. člen
(zahtevki potrošnika)

(1) Če podjetje pred, med ali po sklenitvi posla, ki je povezan z nakupom izdelka, uporabi nepošteno poslovno prakso in s tem povzroči oškodovanje potrošnika, lahko potrošnik, kadar je to ustrezno, zahteva znižanje kupnine ali odstopi od pogodbe in zahteva vračilo plačanega zneska.

(2) Če podjetje pred, med ali po sklenitvi posla, ki je povezan z nakupom izdelka, uporabi nepošteno poslovno prakso in s tem povzroči oškodovanje potrošnika, ima potrošnik tudi pravico, da od podjetja zahteva povrnitev škode po splošnih pravilih o odgovornosti za škodo.

(3) Pravno varstvo, ki ga ima potrošnik po tem oddelku, ne posega v pravno varstvo, ki je potrošniku na voljo na podlagi prava Evropske unije ali prava Republike Slovenije.

56. člen
(rok za vračilo plačanega zneska in rok za vračilo blaga)

(1) Če ni sporno, da je podjetje uporabilo nepošteno poslovno prakso, ali je nepoštena poslovna praksa ugotovljena s pravnomočno odločbo sodišča ali inšpekcijskega organa iz 230. člena tega zakona in potrošnik v skladu s prvim odstavkom prejšnjega člena zahteva znižanje kupnine ali odstopi od pogodbe ter zahteva vračilo plačanega zneska, podjetje vrne plačani znesek ali

del kupnine v 14 dneh od prejema zahtevka. Potrošnik zahtevek uveljavlja z izjavo podjetju v roku šest mesecev, odkar je bila nepoštena poslovna praksa ugotovljena v skladu s tem odstavkom.

(2) Če ni sporno, da je podjetje uporabilo nepošteno poslovno prakso, ali je nepoštena poslovna praksa ugotovljena s pravnomočno odločbo sodišča ali inšpekcijskega organa iz 230. člena tega zakona in potrošnik v skladu s prvim odstavkom prejšnjega člena odstopi od pogodbe in zahteva vračilo plačanega zneska, podjetju vrne blago v roku 14 dni od prejema zahtevka.

(3) Potrošniku ni treba plačati za običajno uporabo blaga v obdobju pred vračilom blaga.

57. člen
(predložitev dokazov)

(1) Sodišče in upravni organ iz 230. člena tega zakona lahko od podjetja zahtevata, da v roku, ki ne sme biti daljši od osmih dni, predloži dokaze o resničnosti spornih navedb v njegovi poslovni praksi, če se taka zahteva zdi primerna glede na okoliščine posameznega primera ter ob upoštevanju upravičenih interesov podjetja in vseh drugih strank v postopku.

(2) Če podjetje ne predloži dokazov iz prejšnjega odstavka ali če predloži pomanjkljive dokaze, se šteje, da sporne navedbe v njegovi poslovni praksi niso resnične.

IX. poglavje
ODGOVORNOST PROIZVAJALCA ZA BLAGO Z NAPAKO

58. člen
(povrnitev škode)

(1) V skladu s splošnimi pravili o odgovornosti za škodo in s pravilom o odgovornosti proizvajalca blaga z napako proizvajalec blaga povrne nastalo škodo, kadar napaka na blagu povzroči smrt, telesno poškodbo ali okvaro zdravja človeka ali kadar zaradi napake na blagu nastane škoda na drugi stvari.

(2) Proizvajalec povrne škodo na drugi stvari, če je poškodovana stvar običajno namenjena za zasebno uporabo in jo je oškodovanec pretežno uporabljal za zasebno uporabo, pri čemer znaša soudeležba oškodovanca pri škodi 500 eurov.

(3) Če proizvajalca blaga ali uvoznika ni mogoče ugotoviti, se vsak dobavitelj blaga šteje za proizvajalca, razen če v razumnem roku oškodovanca obvesti o tem, kdo je proizvajalec ali uvoznik oziroma katera oseba mu je blago dobavila.

59. člen
(opredelitev blaga)

Za namene tega poglavja se za blago šteje vsaka premična stvar, tudi če je del druge premične stvari ali je povezana z nepremično stvarjo, vključno z električno energijo.

60. člen
(kdaj ima blago napako)

(1) Blago ima napako, kadar njegova varnost ni takšna, kot jo potrošnik lahko upravičeno pričakuje. Pri oceni, kakšno varnost je potrošnik upravičen pričakovati, je treba upoštevati zlasti:
1. predstavitev blaga glede na njegovo namembnost,
2. predvidljivo uporabo blaga na razumen način,
3. čas, ko je bilo blago dano v promet.

(2) Ne šteje se, da ima blago napako samo zato, ker je bilo pozneje dano v promet boljše blago.

61. člen

(dokazno breme)

Oškodovanec mora dokazati napako, škodo in vzročno zvezo med njima.

62. člen
(kdaj je blago dano v promet)

Blago je dano v promet v trenutku, ko ga je proizvajalec ne glede na pravni naslov dal na razpolago ali v uporabo oziroma ga je odposlal.

63. člen
(rok za odgovornost)

Proizvajalec je odgovoren za škodo, ki jo je povzročilo blago z napako, če je škoda nastala deset let od dneva, ko je to blago dal v promet.

64. člen
(razbremenitev odgovornosti in prepoved izključitve ali omejitve odgovornosti)

(1) Proizvajalec ni odgovoren za škodo, če dokaže, da:
1. blaga ni dal v promet;
2. iz okoliščin izhaja, da napake, ki je povzročila škodo, ni bilo v času, ko je blago dal v promet;
3. je napaka posledica skladnosti blaga s prisilnimi predpisi;
4. je izdelal le sestavni del oziroma sestavino blaga oziroma pridobil osnovno surovino ali dodatno surovino ali aditiv in da je napaka nastala zaradi konstrukcije ali izdelave blaga, v katerega je bil sestavni del vgrajen oziroma za katerega je bila uporabljena osnovna ali dodatna surovina oziroma aditiv, ali da je napaka nastala zaradi navodila proizvajalca tega blaga;
5. svetovna raven znanosti in tehničnega napredka v času, ko je dal blago v promet, ni bila takšna, da bi bilo možno napako na blagu odkriti (npr. z znanimi metodami in analizami);
6. blaga ni izdelal za prodajo ali kakršno koli drugo obliko distribucije v ekonomske namene, niti ga ni izdelal ali dal v promet v okviru svoje dejavnosti.

(2) Odgovornosti za škodo po tem poglavju s pogodbo ni mogoče omejiti ali izključiti.

65. člen
(uporaba določb)

Pravice iz tega poglavja pripadajo tudi osebam, ki se po tem zakonu ne štejejo za potrošnike.

Tretji del
POSEBNI VIDIKI POSAMEZNIH VRST POGODB

I. poglavje
PRODAJNA POGODBA

1. oddelek
SPLOŠNE DOLOČBE

66. člen
(opredelitev)

Prodajna pogodba po tem zakonu je pogodba, s katero se prodajalec zaveže, da bo blago, ki ga prodaja, izročil potrošniku tako, da bo ta pridobil lastninsko pravico, potrošnik pa se zaveže, da bo prodajalcu plačal kupnino. Za prodajno pogodbo po tem zakonu se šteje tudi pogodba, katere predmet so blago in storitve ter pogodba med potrošnikom in prodajalcem za dobavo blaga, ki ga je treba izdelati ali proizvesti.

67. člen
(področje uporabe)

(1) Določbe tega poglavja se uporabljajo tudi za digitalno vsebino ali digitalno storitev, ki je vključena v blago ali je z njim medsebojno povezana na način, da blago brez te digitalne vsebine ali digitalne storitve ne bi moglo opravljati svoje funkcije, in je zagotovljena z blagom v skladu s prodajno pogodbo, ne glede na to, ali tako digitalno vsebino ali digitalno storitev dobavlja prodajalec ali tretja oseba. V primeru dvoma, ali je dobava vključene in medsebojno povezane digitalne vsebine ali digitalne storitve del prodajne pogodbe, se šteje, da je digitalna vsebina ali digitalna storitev zajeta s prodajno pogodbo.

(2) Določbe tega poglavja se ne uporabljajo za materialne nosilce podatkov, ki se uporabljajo izključno kot nosilci digitalne vsebine.

(3) Določbe tega poglavja se ne uporabljajo za digitalno vsebino ali digitalno storitev, ki ni digitalna vsebina ali digitalna storitev, vključena v blago z digitalnimi elementi iz prvega odstavka tega člena.

2. oddelek
OBVEZNOSTI PODJETJA

1. odsek
IZPOLNITEV PRODAJNE POGODBE

68. člen
(nevarnost)

(1) Nevarnost za izgubo ali poškodovanje odposlanega blaga preide s podjetja na potrošnika, ko ta blago fizično prejme ali ko blago fizično prejme tretja oseba, ki ni prevoznik in jo v ta namen imenuje potrošnik.

(2) Če je potrošnik naročil prevoz pri prevozniku, ki ga ni ponudilo podjetje, preide nevarnost za izgubo ali poškodovanje blaga ne glede na prejšnji odstavek na potrošnika ob dostavi blaga prevozniku brez poseganja v pravice, ki jih ima potrošnik do prevoznika.

69. člen
(izpolnitev obveznosti)

Podjetje izpolni svojo obveznost iz prodajne pogodbe z izročitvijo dejanske posesti nad blagom potrošniku ali s prenosom nadzora nad blagom na potrošnika.

70. člen
(dostava blaga na dom)

(1) Če se podjetje in potrošnik dogovorita o dostavi na dom ali na drug kraj, podjetje dostavi blago potrošniku v brezhibnem stanju, v dogovorjeni količini in v dogovorjenem času v potrošnikovo stanovanje ter mu hkrati izroči vso pripadajočo dokumentacijo.

(2) Za dostavo na dom se ne šteje puščanje blaga pred vrati potrošnikovega stanovanja.

2. odsek
OBVEZNO JAMSTVO ZA SKLADNOST BLAGA

I. ZAHTEVE ZA SKLADNOST

71. člen
(odgovornost prodajalca za neskladnost blaga)

Prodajalec dobavi potrošniku blago, ki izpolnjuje zahteve iz 72., 73. in 74. člena tega zakona, kadar je to primerno, ter odgovarja za neskladnosti, ki jih je imelo blago v času dobave.

72. člen
(subjektivne zahteve za skladnost blaga)

Blago je skladno s prodajno pogodbo zlasti, kadar je to primerno:

1. ustreza opisu, vrsti, količini in kakovosti ter ima funkcionalnost, združljivost, interoperabilnost in druge lastnosti, kot je zahtevano v prodajni pogodbi;
2. je primerno za poseben namen, za katerega ga potrošnik potrebuje in s katerim je potrošnik seznanil prodajalca najpozneje ob sklenitvi prodajne pogodbe, prodajalec pa je s tem soglašal;
3. je dobavljeno skupaj z vsemi dodatki in navodili, vključno z navodili za namestitev, kot je določeno v prodajni pogodbi, ter
4. je posodobljeno, kot je določeno v prodajni pogodbi.

73. člen
(objektivne zahteve za skladnost blaga)

Poleg izpolnjevanja zahtev iz prejšnjega člena mora blago tudi:

1. ustrezati namenom, za katere se običajno uporablja blago iste vrste, pri čemer je treba, kadar je to primerno, upoštevati pravo Republike Slovenije in pravo Evropske unije, tehnične standarde ali v primeru neobstoja takih tehničnih standardov panožne kodekse ravnanja, ki se uporabljajo za posamezni sektor;
2. biti take kakovosti in ustrezati opisu vzorca ali modela, ki ju je prodajalec dal na razpolago potrošniku pred sklenitvijo prodajne pogodbe, kadar je to primerno;
3. biti dobavljeno skupaj s takimi dodatki, vključno z embalažo, navodili za namestitev ali drugimi navodili, za katere lahko potrošnik razumno pričakuje, da jih bo prejel, kadar je to primerno, in
4. biti take količine ter imeti značilnosti in druge lastnosti, vključno v zvezi s trajnostjo, funkcionalnostjo, združljivostjo in varnostjo, kot je običajno za blago iste vrste in ki jih potrošnik lahko razumno pričakuje glede na naravo blaga in ob upoštevanju kakršne koli javne izjave, podane pri oglaševanju ali označevanju s strani ali v imenu prodajalca ali drugih oseb v predhodnih členih pogodbene verige, vključno s proizvajalcem, razen če prodajalec dokaže, da:

- za javno izjavo ni vedel in od njega ni mogoče razumno pričakovati, da bi zanjo vedel,
- je bila javna izjava do sklenitve prodajne pogodbe popravljena na enak ali primerljiv način, kot je bila podana, ali
- javna izjava ni mogla vplivati na odločitev za nakup blaga.

74. člen
(objektivne zahteve za skladnost blaga z digitalnimi elementi)

(1) V primeru blaga z digitalnimi elementi prodajalec zagotovi, da je potrošnik obveščen o posodobitvah, vključno z varnostnimi posodobitvami, ki so potrebne za ohranjanje skladnosti blaga z digitalnimi elementi, in so mu te posodobitve tudi dobavljene v obdobju:

- ki ga potrošnik lahko razumno pričakuje glede na vrsto in namen blaga in digitalnih elementov ter ob upoštevanju okoliščin in narave pogodbe, kadar prodajna pogodba določa enkratno dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve, ali
- dveh let od dobave blaga z digitalnimi elementi, kadar prodajna pogodba določa nepretrgano dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve v določenem obdobju, ali
- v katerem je treba v skladu s prodajno pogodbo dobaviti digitalno vsebino ali digitalno storitev, kadar prodajna pogodba določa nepretrgano dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve v obdobju, daljšem od dveh let.

(2) Kadar potrošnik v razumnem roku ne namesti posodobitev, dobavljenih v skladu s prejšnjim odstavkom, prodajalec ni odgovoren za neskladnost, ki je posledica samo tega, da ni bila opravljena ustrezna posodobitev, pod pogojem, da:

- je prodajalec obvestil potrošnika o razpoložljivosti posodobitve in posledicah, če je potrošnik ne namesti, ter

- razlog za to, da potrošnik posodobitve ni namestil ali jo je napačno namestil, niso bila pomanjkljiva navodila za namestitev, ki so bila zagotovljena potrošniku.

75. člen
(razbremenitev odgovornosti prodajalca za neskladnost blaga)

Prodajalec ne odgovarja za neskladnost blaga, ki je posledica neizpolnjevanja objektivnih zahtev za skladnost blaga iz 73. člena tega zakona in prejšnjega člena, če je prodajalec potrošnika ob sklenitvi prodajne pogodbe posebej obvestil, da posamezna lastnost blaga odstopa od objektivnih zahtev za skladnost iz 73. člena tega zakona in prejšnjega člena, ter je potrošnik ob sklenitvi prodajne pogodbe izrecno in ločeno sprejel to odstopanje.

76. člen
(neskladnost zaradi nepravilne namestitve)

(1) Če je namestitev sestavni del prodajne pogodbe in jo je izvedel ali bil zanjo odgovoren prodajalec, se kakršna koli neskladnost, ki je posledica nepravilne namestitve blaga, šteje za neskladnost blaga.

(2) Če je potrošnik blago, ki ga je moral namestiti sam, nepravilno namestil zaradi pomanjkljivih navodil za namestitev, ki jih je zagotovil prodajalec ali v primeru blaga z digitalnimi elementi prodajalec oziroma podjetje, ki dobavlja digitalno vsebino ali digitalno storitev, se kakršna koli neskladnost, ki je posledica nepravilne namestitve blaga, šteje za neskladnost blaga.

77. člen
(pravice tretjih oseb)

Kadar omejitev, ki je posledica kršitve pravic tretje osebe, zlasti pravic intelektualne lastnine, preprečuje ali omejuje uporabo blaga v skladu s 72., 73., 74. in 75. členom tega zakona, je potrošnik upravičen do jamčevalnih zahtevkov zaradi neskladnosti blaga v skladu s tem poglavjem, razen če drugi predpis določa ničnost ali razveljavitev prodajne pogodbe zaradi kršenja pravic tretjih oseb.

II. OBJEKTIVNI ROK IN PREPOVED OMEJITVE ALI IZKLJUČITVE ODGOVORNOSTI

78. člen
(jamčevalni rok)

(1) Prodajalec odgovarja za vsako neskladnost blaga, ki obstaja ob dobavi blaga in ki se pokaže v dveh letih od dobave blaga.

(2) Prejšnji odstavek se ne glede na prvi odstavek 74. člena tega zakona uporablja tudi za blago z digitalnimi elementi.

(3) V primeru blaga z digitalnimi elementi, pri katerem prodajna pogodba določa nepretrgano dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve v določenem obdobju, je prodajalec odgovoren za vsako neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki nastane ali se pokaže v dveh letih od dobave blaga z digitalnimi elementi.

(4) V primeru blaga z digitalnimi elementi, pri katerem prodajna pogodba določa nepretrgano dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve za obdobje, daljše od dveh let, je prodajalec odgovoren za vsako neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki nastane ali se pokaže v obdobju, v katerem je treba v skladu s prodajno pogodbo dobaviti digitalno vsebino ali digitalno storitev.

(5) Če je predmet prodajne pogodbe rabljeno blago, se lahko prodajalec in potrošnik dogovorita za krajši rok odgovornosti prodajalca, kot je določen v prvem do četrtem odstavku tega člena, vendar ta rok ne sme biti krajši kot eno leto.

79. člen

(prepoved omejitve ali izključitve odgovornosti)

(1) Z nobenim pogodbenim določilom ni mogoče omejiti ali izključiti odgovornosti prodajalca za neskladnost blaga, kot je določena s tem zakonom.

(2) Pogodbeno določilo, ki nasprotuje prejšnjemu odstavku, je nično.

III. DOKAZNO BREME

80. člen
(splošne določbe)

(1) Domneva se, da je neskladnost blaga obstajala že v času dobave, če se pokaže v enem letu od dobave blaga, razen če prodajalec dokaže drugače ali če ta domneva ni združljiva z naravo blaga ali naravo neskladnosti.

(2) V primeru blaga z digitalnimi elementi, pri katerem prodajna pogodba določa nepretrgano dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve v določenem obdobju, prodajalec nosi dokazno breme glede tega, ali je bila digitalna vsebina ali digitalna storitev skladna v obdobju iz tretjega in četrtega odstavka 78. člena tega zakona, če se neskladnost pokaže v tem obdobju.

IV. JAMČEVALNI ZAHTEVKI V PRIMERU NESKLADNOSTI

81. člen
(jamčevalni zahtevki in druge pravice potrošnika)

(1) V primeru neskladnosti blaga je potrošnik, ki je o neskladnosti blaga obvestil prodajalca, pod pogoji in v vrstnem redu iz tega odseka, upravičen da:

1. zahteva od prodajalca brezplačno vzpostavitev skladnosti blaga;
2. zahteva znižanje kupnine v sorazmerju z neskladnostjo ali odstopi od prodajne pogodbe in zahteva vračilo plačanega zneska.

(2) Potrošnik lahko zadrži plačilo preostalega dela kupnine ali dela tega preostalega dela kupnine, dokler prodajalec ne izpolni svoje obveznosti iz tega odseka. Potrošnik to pravico uveljavlja z izjavo, s katero prodajalca obvesti o svoji odločitvi.

(3) V vsakem primeru ima potrošnik tudi pravico, da od prodajalca zahteva povrnitev škode, zlasti pa povračilo stroškov materiala, nadomestnih delov, dela, prenosa in prevoza blaga, ki nastanejo zaradi uveljavljanja jamčevalnega zahtevka iz prvega odstavka tega člena.

82. člen
(vzpostavitev skladnosti)

(1) Potrošnik lahko od prodajalca zahteva, da v razumnem roku od trenutka, ko je potrošnik prodajalca obvestil o neskladnosti, ki ni daljši od 30 dni, brezplačno vzpostavi skladnost blaga brez znatnih nevšečnosti za potrošnika, pri čemer se upoštevata zlasti narava blaga in namen, za katerega potrošnik blago potrebuje.

(2) Šteje se, da je skladnost blaga vzpostavljena brezplačno, če prodajalec nosi tudi plačilo potrebnih stroškov, ki nastanejo pri vzpostavitvi skladnosti blaga, zlasti stroške pošiljanja, prevoza, dela ali materiala.

(3) Da bi se vzpostavila skladnost blaga, lahko potrošnik izbere med popravilom blaga in zamenjavo blaga z novim brezhibnim blagom, razen če:

- je izpolnitev izbranega jamčevalnega zahtevka nemogoča ali
- izpolnitev izbranega jamčevalnega zahtevka predstavlja nesorazmerne stroške za prodajalca v primerjavi z drugim jamčevalnim zahtevkom ob upoštevanju vseh okoliščin.

(4) Okoliščine iz druge alineje prejšnjega odstavka so zlasti vrednost, ki bi jo imelo blago, če ne bi bilo neskladno, pomen neskladnosti in možnost, da bi se potrošniku brez znatnih nevšečnosti zagotovil drug jamčevalni zahtevek.

(5) Prodajalec lahko zavrne potrošnikov jamčevalni zahtevek za vzpostavitev skladnosti blaga, če popravilo in zamenjava nista mogoča ali če bi mu povzročila nesorazmerne stroške ob upoštevanju vseh okoliščin, tudi tistih iz prejšnjega odstavka.

(6) Kadar je za vzpostavitev skladnosti potrebno popravilo ali zamenjava blaga, da potrošnik blago na voljo prodajalcu. Kadar je za vzpostavitev skladnosti potrebna zamenjava blaga, prodajalec zamenjano blago vzame nazaj na lastne stroške.

(7) Kadar je treba blago, ki je bilo nameščeno v skladu z njegovo naravo in namenom, preden se je pokazala neskladnost, za namene popravila ali zamenjave blaga odstraniti, obveznost popravila ali zamenjave blaga vključuje tudi odstranitev neskladnega blaga in namestitev nadomestnega ali popravljenega blaga oziroma kritje stroškov te odstranitve in nove namestitve.

(8) Potrošniku ni treba plačati za običajno uporabo zamenjanega blaga v obdobju pred zamenjavo.

83. člen
(znižanje kupnine in odstop od prodajne pogodbe)

(1) Potrošnik lahko zahteva sorazmerno znižanje kupnine ali odstopi od prodajne pogodbe v katerem koli od naslednjih primerov:

- prodajalec ni popravil ali zamenjal blaga ali, kadar je to ustrezno, ni končal popravila ali izvedel zamenjave blaga v skladu s tem zakonom oziroma je zavrnil potrošnikov jamčevalni zahtevek za vzpostavitev skladnosti blaga v skladu s petim odstavkom prejšnjega člena;
- neskladnost obstaja, čeprav je prodajalec poskušal vzpostaviti skladnost;
- narava neskladnosti je tako resna, da upravičuje takojšnje sorazmerno znižanje kupnine ali odstop od prodajne pogodbe, ali
- prodajalec je izjavil ali pa je iz okoliščin očitno, da prodajalec ne bo vzpostavil skladnosti blaga v razumnem roku ali brez znatnih nevšečnosti za potrošnika.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek lahko potrošnik odstopi od prodajne pogodbe in zahteva vračilo plačanega zneska, če se neskladnost pojavi v manj kot 30 dneh od dobave blaga.

(3) Če potrošnik zahteva sorazmerno znižanje kupnine, je znižanje kupnine sorazmerno zmanjšanju vrednosti blaga, ki ga je potrošnik prejel, v primerjavi z vrednostjo, ki bi jo imelo blago, če bi bilo skladno.

(4) Odstop od prodajne pogodbe potrošnik uveljavlja z izjavo, s katero prodajalca obvesti o odločitvi, da odstopa od prodajne pogodbe.

(5) Kadar se neskladnost nanaša le na del blaga, dobavljenega na podlagi prodajne pogodbe, in obstaja razlog za odstop od prodajne pogodbe v skladu s prvim ali drugim odstavkom tega člena, lahko potrošnik odstopi od prodajne pogodbe v zvezi s tem blagom in katerim koli drugim blagom, ki ga je pridobil skupaj z neskladnim blagom, če od potrošnika ni mogoče razumno pričakovati, da bo obdržal le blago, ki je skladno.

(6) Kadar potrošnik odstopi od prodajne pogodbe, potrošnik prodajalcu na stroške prodajalca vrne blago.

(7) Potrošnik ne more odstopiti od prodajne pogodbe, če je neskladnost zgolj neznatna. Dokazno breme glede tega, ali je neskladnost neznatna, nosi prodajalec.

84. člen
(obvestilo o neskladnosti in pregled blaga)

(1) Potrošnik lahko uveljavlja svoje pravice iz naslova neskladnosti, če o neskladnosti obvesti prodajalca v roku dveh mesecev od dneva, ko je bila neskladnost odkrita.

(2) Potrošnik v obvestilu o neskladnosti natančno opiše neskladnost.

(3) Obvestilo o neskladnosti lahko potrošnik prodajalcu sporoči osebno, o čemer mu prodajalec izda potrdilo, ali ga pošlje v prodajalno, kjer je bilo blago kupljeno, ali pa ga sporoči zastopniku prodajalca, s katerim je sklenil prodajno pogodbo.

(4) Potrošnik prodajalcu omogoči, da blago, za katerega potrošnik zatrjuje, da je neskladno, pregleda.

85. člen
(obstoj neskladnosti)

Če je obstoj neskladnosti blaga sporen, prodajalec o tem pisno obvesti potrošnika v osmih dneh od prejema jamčevalnega zahtevka potrošnika.

86. člen
(rok za vračilo plačanega zneska ali dela kupnine)

(1) Kadar potrošnik odstopi od prodajne pogodbe, prodajalec potrošniku vrne plačan znesek nemudoma, vendar najpozneje v osmih dneh po prejemu blaga ali dokazila, da je potrošnik blago poslal nazaj.

(2) Kadar potrošnik v skladu s tretjim odstavkom 83. člena tega zakona zahteva znižanje kupnine v sorazmerju z neskladnostjo, prodajalec vrne del kupnine v osmih dneh od prejema zahtevka za sorazmerno znižanje kupnine.

87. člen
(izguba pravic)

Pravice iz prvega odstavka 81. člena tega zakona ugasnejo v dveh letih od dneva, ko je potrošnik o neskladnosti blaga obvestil prodajalca.

3. odsek
REGRESNA PRAVICA

88. člen
(regresna pravica)

(1) Kadar je prodajalec odgovoren potrošniku zaradi neskladnosti, ki je posledica dejanja ali opustitve dejanja, vključno z opustitvijo zagotavljanja posodobitev za blago z digitalnimi elementi v skladu s 74. členom tega zakona, s strani osebe v predhodnih členih pogodbene verige, je prodajalec upravičen do uveljavljanja regresne pravice proti predhodnemu podjetju v pogodbeni verigi.

(2) Prodajalec ima upravičenja do predhodnega podjetja v pogodbeni verigi le, če so v razmerju med njim in predhodnim podjetjem v pogodbeni verigi izpolnjene predpostavke odgovornosti za stvarne napake iz zakona, ki ureja obligacijska razmerja.

(3) Prodajalec mora predhodno podjetje v pogodbeni verigi brez odlašanja obvestiti, da je potrošniku izpolnil jamčevalni zahtevek po tem zakonu, ter mu posredovati vse podatke, pomembne za presojo odgovornosti za neskladnost.

(4) Predhodno podjetje v pogodbeni verigi ne odgovarja za jamčevalne zahtevke, za katere je prodajalec odgovarjal potrošniku, če sta minili več kot dve leti od prenosa tveganja med predhodnim podjetjem v pogodbeni verigi in prodajalcem.

(5) Glede odgovornosti za nastalo škodo odgovornega podjetja v pogodbeni verigi se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja obligacijska razmerja.

(6) Določbe 80. člena tega zakona, ki urejajo dokazno breme, se smiselno uporabljajo tudi za razmerje med prodajalcem in predhodnim podjetjem.

(7) Za razmerja med drugimi predhodnimi podjetji v pogodbeni verigi se smiselno uporabljajo določbe tega člena.

4. odsek
GARANCIJA

I. SPLOŠNE DOLOČBE

89. člen
(opredelitev)

(1) Garancija je vsaka obveznost, ki jo prodajalec ali proizvajalec (v nadaljnjem besedilu: garant) prevzame do potrošnika poleg zakonskih obveznosti prodajalca iz naslova obveznega jamstva za skladnost blaga in s katero se zaveže, da bo potrošniku brezplačno popravil ali zamenjal blago, vrnil del ali vso kupnino, kadar blago ne izpolnjuje specifikacij ali nima lastnosti, navedenih v garancijskem listu ali ustreznem oglaševalskem sporočilu, ki je na voljo ob sklenitvi pogodbe ali pred tem.

(2) Garancija je prostovoljna (tržna) ali obvezna.

90. člen
(obveznost)

(1) Garancija garanta pravno zavezuje pod pogoji, določenimi v garancijskem listu in s tem povezanih oglaševalskih sporočilih, ki so na voljo ob sklenitvi pogodbe ali pred tem.

(2) Če so pogoji iz garancijskega lista za potrošnika manj ugodni od tistih, ki so določeni v povezanih oglaševalskih sporočilih, je garancija zavezujoča pod pogoji, določenimi v povezanih oglaševalskih sporočilih, razen če so bila povezana oglaševalska sporočila pred sklenitvijo pogodbe popravljena na enak ali primerljiv način, kot so bila izdana.

91. člen
(garancijski list)

(1) Za blago, za katero je izdana garancija, podjetje najpozneje ob dobavi blaga potrošniku izroči garancijski list garanta.

(2) Garancijski list vsebuje naslednje podatke:
1. firmo in naslov sedeža garanta;
2. datum dobave blaga;
3. podatke, ki identificirajo blago, za katerega velja garancija;
4. izjavo garanta, da jamči za lastnosti ali brezhibno delovanje v garancijskem roku, ki začne teči z dobavo blaga potrošniku;
5. pravice, ki jih ima potrošnik v primeru, da blago ne izpolnjuje specifikacij ali nima lastnosti, navedenih v garancijskem listu ali ustreznem oglaševalskem sporočilu;
6. postopek, ki ga mora potrošnik uporabiti za uveljavljanje garancije;
7. rok za rešitev reklamacije;
8. trajanje garancijskega roka;
9. ozemeljsko območje veljavnosti garancije;
10. jasno opozorilo, da ima potrošnik zakonsko pravico, da zoper prodajalca v primeru neskladnosti blaga brezplačno uveljavlja jamčevalne zahtevke in da garancija ne izključuje pravic potrošnika, ki izhajajo iz obveznega jamstva za skladnost blaga;
11. za blago, za katero je izdaja garancije obvezna, čas po preteku garancijskega roka, v katerem garant zagotavlja potrošniku vzdrževanje, nadomestne dele in priklopne aparate.

(3) Garancijski list je sestavljen v jasnem in razumljivem jeziku ter je izdan na trajnem nosilcu podatkov. Kadar je blago namenjeno prodaji na ozemlju Republike Slovenije, je garancijski list v celoti v slovenskem jeziku.

(4) Neizpolnjevanje zahtev iz tega člena ne vpliva na zavezujočo naravo garancije za garanta.

92. člen
(tržna garancija trajnosti)

(1) Pod pogoji, določenimi v tem odseku, in ne glede na katere koli druge določbe predpisov Republike Slovenije ali predpisov Evropske unije proizvajalec neposredno odgovarja potrošniku v celotnem obdobju tržne garancije trajnosti za popravilo ali zamenjavo blaga v skladu s prvim in šestim do osmim odstavkom 82. člena tega zakona, kadar da potrošniku tržno garancijo trajnosti določenega blaga za določeno obdobje.

(2) Proizvajalec lahko potrošniku v garancijskem listu pri tržni garanciji trajnosti nudi ugodnejše pogoje.

93. člen
(izguba pravic)

Pravice potrošnika, ki jih lahko uveljavlja na podlagi garancijskega lista, ugasnejo po preteku dveh let od dneva, ko jih je uveljavljal.

II. OBVEZNA GARANCIJA

94. člen
(obvezna garancija)

Minister, pristojen za varstvo potrošnikov, izda pravilnik, s katerim določi blago, za katero proizvajalec izda garancijo za brezhibno delovanje za obdobje najmanj enega leta.

95. člen
(obveznost proizvajalca)

Proizvajalec za blago iz prejšnjega člena:
- zagotavlja potrošniku poleg garancijskega lista tudi navodila za sestavo in uporabo ter seznam pooblaščenih servisov;
- zagotavlja servis, ki ima pooblastilo proizvajalca za izvajanje servisnih del na blagu ter z njim sklenjeno pogodbo za dobavo nadomestnih delov, razen če sam ne opravlja te dejavnosti;
- zagotavlja brezplačno odpravo napak v času garancijskega roka;
- zagotavlja proti plačilu popravilo, vzdrževanje blaga, nadomestne dele in priklopne aparate vsaj tri leta po poteku garancijskega roka tako, da servis opravlja sam ali ima sklenjeno pogodbo o servisiranju z drugo osebo.

96. člen
(obveznost, če garancijski list ni izdan)

(1) Proizvajalec ima vse obveznosti po pododseku II. Obvezna garancija tudi, če za blago, za katero je izdaja garancije obvezna, garancijski list ni bil izdan ali potrošniku ni bil izročen.

(2) Šteje se, da garancijski list ni bil izdan, če potrošniku niso bile izročene listine, na katerih so podatki iz drugega odstavka 91. člena tega zakona. Če so podatki na različnih listinah, proizvajalec potrošnika na to posebej opozori.

97. člen
(pravice potrošnika)

(1) Če blago, za katero je izdana obvezna garancija, ne izpolnjuje specifikacij ali nima lastnosti, navedenih v garancijskem listu ali oglaševalskem sporočilu, lahko potrošnik najprej zahteva odpravo napak. Če napake niso odpravljene v skupnem roku 30 dni od dneva, ko je proizvajalec ali pooblaščeni servis od potrošnika prejel zahtevo za odpravo napak, mora proizvajalec potrošniku brezplačno zamenjati blago z enakim, novim in brezhibnim blagom.

(2) Če proizvajalec v roku iz prejšnjega odstavka ne popravi ali ne zamenja blaga z novim, lahko potrošnik zahteva vračilo celotne kupnine od proizvajalca ali zahteva sorazmerno znižanje.

(3) Če potrošnik zahteva sorazmerno znižanje kupnine, je znižanje kupnine sorazmerno zmanjšanju vrednosti blaga, ki ga je potrošnik prejel, v primerjavi z vrednostjo, ki bi jo imelo blago, če bi bilo skladno.

(4) Ne glede na prvi in drugi odstavek tega člena lahko potrošnik zahteva vračilo plačanega zneska od proizvajalca, če se neskladnost pojavi v manj kot 30 dneh od dobave blaga.

(5) Za zamenjano blago ali zamenjan bistveni del blaga z novim proizvajalec izda nov garancijski list.

(6) Proizvajalec oziroma pooblaščeni servis lahko potrošniku za čas popravila blaga, za katero je bila izdana obvezna garancija, zagotovi brezplačno uporabo podobnega blaga.

(7) Če proizvajalec potrošniku ne zagotovi nadomestnega blaga v začasno uporabo, ima potrošnik pravico uveljavljati škodo, ki jo je utrpel, ker blaga ni mogel uporabljati od trenutka, ko je zahteval popravilo ali zamenjavo, do njune izvršitve.

(8) Stroške za material, nadomestne dele, delo, prenos in prevoz izdelkov, ki nastanejo pri odpravljanju okvar oziroma nadomestitvi blaga z novim, plača proizvajalec.

98. člen
(uporaba določb)

Pravice iz pododseka II. Obvezna garancija pripadajo tudi osebam, ki se po tem zakonu ne štejejo za potrošnike.

II. poglavje
POGODBA O OPRAVLJANJU STORITEV

99. člen
(opredelitev)

(1) Pogodba o opravljanju storitev po tem zakonu je pogodba, razen prodajne pogodbe, na podlagi katere se podjetje zavezuje opraviti storitev za potrošnika, potrošnik pa se zavezuje, da bo za to plačal določeno ceno.

(2) Določbe tega poglavja se za storitve uporabljajo, če ni z zakonom za posebne storitve drugače določeno.

100. člen
(zahtevki potrošnika)

(1) V primeru nepravilnosti pri opravljeni storitvi lahko potrošnik, ki je o tem obvestil podjetje:
- zahteva neodplačno odpravo nepravilnosti pri opravljeni storitvi;
- zahteva ponovno izvedbo storitve;
- zahteva vračilo dela kupnine v sorazmerju z nepravilnostmi pri opravljeni storitvi ali
- odstopi od pogodbe in zahteva vračilo plačanega zneska.

(2) Roki, ki so določeni za odgovornost prodajalca za neskladnost blaga, se smiselno uporabljajo tudi za izvajalca storitve, če s posebnim zakonom ni določen daljši rok.

101. člen
(smiselna uporaba določb)

(1) Če obstoj nepravilnosti pri opravljeni storitvi ni sporen, podjetje čimprej, vendar najpozneje v roku osmih dni ugodi potrošnikovi zahtevi iz 100. člena tega zakona.

(2) Podjetje pisno odgovori potrošniku na zahtevo najpozneje v osmih dneh po njenem prejemu, če je obstoj nepravilnosti pri opravljeni storitvi sporen.

102. člen
(poškodba, uničenje, izguba blaga)

(1) Če podjetje poškoduje ali pokvari blago, ki mu je bilo dano v popravilo, vzdrževanje ali dodelavo, na lastne stroške v treh dneh odpravi poškodbo oziroma okvaro, kadar se s tem ne zmanjšata vrednost in uporabnost blaga.

(2) Če podjetje uniči ali izgubi blago, ki mu je bilo dano v popravilo, vzdrževanje ali dodelavo, ali ni mogoče zagotoviti odprave poškodb oziroma okvar v skladu s prejšnjim odstavkom, podjetje potrošniku v osmih dneh izroči novo enako blago ali plača odškodnino v višini drobnoprodajne cene novega blaga.

III. poglavje
POGODBA O DOBAVI DIGITALNE VSEBINE ALI DIGITALNE STORITVE

1. oddelek
SPLOŠNE DOLOČBE

103. člen
(opredelitev)

(1) Pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve po tem zakonu je pogodba, s katero se podjetje zaveže, da bo potrošniku dobavilo digitalno vsebino ali digitalno storitev, potrošnik pa se zaveže, da bo podjetju plačal kupnino.

(2) Za namene tega poglavja imajo posamezni izrazi ta pomen:
1. »digitalno okolje« so strojna oprema, programska oprema in vse omrežne povezave, ki jih potrošnik uporablja za dostop do digitalne vsebine ali digitalne storitve ali za njihovo uporabo;
2. »elektronska komunikacijska storitev« je storitev, ki se navadno izvaja za plačilo prek elektronskih komunikacijskih omrežij in ne vključuje storitev, ki zagotavljajo ali izvajajo uredniško nadzorovanje vsebine, ki se prenaša prek elektronskih komunikacijskih omrežij ali z elektronskimi komunikacijskimi storitvami ter vključuje:
   - storitev dostopa do interneta iz 2. točke drugega odstavka 2. člena Uredbe (EU) 2015/2120 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o določitvi ukrepov v zvezi z dostopom do odprtega interneta in spremembi Direktive 2002/22/ES o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami ter Uredbe (EU) št. 531/2012 o gostovanju v javnih mobilnih komunikacijskih omrežjih v Uniji (UL L št. 310 z dne 26. 11. 2015, str. 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 2015/2120/EU), zadnjič spremenjena z Uredbo (EU) 2018/1971 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o ustanovitvi Organa evropskih regulatorjev za elektronske komunikacije (BEREC) in Agencije za podporo BEREC-u (Urad BEREC), spremembi Uredbe (EU) 2015/2120 ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1211/2009 (UL L št. 321 z dne 17. 12. 2018, str. 1),
   - medosebno komunikacijsko storitev in
   - storitev, ki obsega v celoti ali pretežno prenos signalov, kot je storitev prenosa, ki se uporablja za opravljanje storitve stroj-stroj in za radiodifuzijo;
3. »integracija« je povezovanje digitalne vsebine ali digitalne storitve z elementi potrošnikovega digitalnega okolja in njihovo vključevanje vanje, da bi se digitalna vsebina

ali digitalna storitev uporabljala v skladu z zahtevami za skladnost, določenimi v tem poglavju;

4. »kupnina« pomeni denarni znesek ali digitalno obliko vrednosti, ki jo je treba zagotoviti v zameno za dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve;
5. »medosebna komunikacijska storitev« je storitev, ki se navadno izvaja za plačilo in omogoča neposredno medosebno in interaktivno izmenjavo informacij prek elektronskih komunikacijskih omrežij med omejenim številom oseb, pri čemer osebe, ki začnejo komunikacijo ali sodelujejo v njej, določajo prejemnike. Ne vključuje pa storitev, pri katerih je medosebna in interaktivna komunikacija zgolj manjši pomožni del storitve, ki je dejansko povezan z drugo storitvijo;
6. »medosebna komunikacijska storitev na podlagi številke« je medosebna komunikacijska storitev, ki se povezuje ali omogoča komunikacijo z elementi oštevilčenja, dodeljenimi na podlagi zakona, ki ureja elektronske komunikacije, in sicer s številko ali številkami iz načrta oštevilčenja Republike Slovenije iz zakona, ki ureja elektronske komunikacije ali iz mednarodnega načrta oštevilčenja;
7. »medosebna komunikacijska storitev, neodvisna od številke« je medosebna komunikacijska storitev, ki za vzpostavitev zveze ne potrebuje elementov oštevilčenja, dodeljenih na podlagi zakona, ki ureja elektronske komunikacije, in sicer številke ali številk iz načrta oštevilčenja Republike Slovenije iz zakona, ki ureja elektronske komunikacije, ali iz mednarodnega načrta oštevilčenja, ali ki ne omogoča komunikacije s številko ali številkami iz načrta oštevilčenja Republike Slovenije iz zakona, ki ureja elektronske komunikacije ali iz mednarodnega načrta oštevilčenja.

104. člen
(področje uporabe)

(1) Določbe tega poglavja se uporabljajo tudi za pogodbo, s katero se potrošnik zaveže, da bo podjetju posredoval osebne podatke, razen če podjetje osebne podatke, ki jih je posredoval potrošnik, obdeluje izključno za namen dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu s tem zakonom ali za to, da lahko podjetje izpolni pravne zahteve, ki veljajo zanj, in podjetje teh podatkov ne obdeluje za noben drug namen.

(2) Določbe tega poglavja se uporabljajo tudi za pogodbo, s katero je digitalna vsebina ali digitalna storitev razvita v skladu z navodili potrošnika ter za vse materialne nosilce podatkov, ki služijo izključno kot nosilci digitalne vsebine, razen določb 107. člena in 108. člena tega zakona.

105. člen
(izjema od uporabe določb)

(1) Določbe tega poglavja se ne uporabljajo za pogodbo o:

1. zagotavljanju storitve, ki ni digitalna storitev, ne glede na to, ali podjetje za zagotovitev storitve ali za njeno dobavo ali prenos potrošniku uporablja digitalne oblike ali sredstva;
2. elektronski komunikacijski storitvi, razen o medosebni komunikacijski storitvi, neodvisni od številke;
3. zdravstvenem varstvu, kot je opredeljeno v predpisih, ki urejajo pravice v zvezi z zdravstvenimi storitvami v državah članicah Evropske unije;
4. storitvah iger na srečo, in sicer storitvah, ki vključujejo denarni vložek pri igrah na srečo, vključno s tistimi, za katere so potrebne določene spretnosti, kot so loterije, igralniške igre, igre pokra in stavne transakcije, v elektronski obliki ali prek katere koli druge tehnologije, ki omogoča komunikacijo, in na posamezno zahtevo prejemnika takih storitev;
5. finančnih storitvah;
6. programski opremi, ki jo ponuja podjetje v okviru proste in odprtokodne licence, kadar potrošnik ne plača kupnine, podjetje pa osebne podatke, ki jih zagotovi potrošnik, obdeluje izključno za namene izboljšanja varnosti, združljivosti ali interoperabilnosti te programske opreme;

7. dobavi digitalne vsebine, kadar se digitalna vsebina daje na razpolago splošni javnosti brez prenosa signala kot del predstave ali prireditve, kot so digitalne kinematografske projekcije;
8. digitalni vsebini, ki jo v skladu z zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja, zagotavljajo organi javnega sektorja.

(2) Določbe tega poglavja se ne uporabljajo za digitalno vsebino ali digitalno storitev, ki je vključena v blago z digitalnimi elementi ali je z njim medsebojno povezana in ki se zagotavlja z blagom v skladu s prodajno pogodbo za to blago, ne glede na to, ali tako digitalno vsebino ali digitalno storitev dobavlja prodajalec ali tretja oseba.

(3) V primeru dvoma, ali je dobava vključene ali medsebojno povezane digitalne vsebine ali digitalne storitve iz prejšnjega odstavka del prodajne pogodbe, se šteje, da je digitalna vsebina ali digitalna storitev del prodajne pogodbe.

106. člen
(paketna pogodba)

(1) Če pogodba, sklenjena med istim podjetjem in istim potrošnikom, v paketu vključuje poleg elementov dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve tudi elemente zagotavljanja drugih storitev ali blaga (v nadaljnjem besedilu: paketna pogodba), se določbe tega poglavja uporabljajo le za elemente paketne pogodbe v zvezi z digitalno vsebino ali digitalno storitvijo.

(2) V primeru odstopa potrošnika od določenega elementa paketne pogodbe iz prejšnjega odstavka lahko potrošnik odstopi tudi od drugih elementov te paketne pogodbe, če od potrošnika ni mogoče razumno pričakovati, da bo obdržal druge elemente te paketne pogodbe.

(3) Če potrošnik izkoristi možnost odstopa od drugih elementov pogodbe skladno s prejšnjim odstavkom, ne plača stroškov prekinitve naročniškega razmerja oziroma drugih administrativnih stroškov, pogodbenih kazni, zneskov prejetih ugodnosti ali drugih dodatnih stroškov.

(4) Potrošnik, ki je ob sklenitvi paketne pogodbe prejel blago in je v skladu s prejšnjim odstavkom odstopil od paketne pogodbe, lahko pri odstopu od te paketne pogodbe pred potekom obdobja trajanja pogodbe izbira, ali bo podjetju povrnil znesek, ki ustreza sorazmernemu delu celotne vrednosti prejetega blaga in prejeto blago obdržal, ali pa bo podjetju na stroške podjetja vrnil blago v stanju, v kakršnem mu je bilo dobavljeno, podjetje pa mu bo vrnilo kupnino.

(5) Znesek sorazmernega dela celotne vrednosti prejetega blaga iz prejšnjega odstavka ne sme presegati njegove vrednosti, določene ob sklenitvi paketne pogodbe, ali preostalega dela mesečnih plačil za prejeto blago do izteka obdobja trajanja pogodbe, odvisno od tega, kateri znesek je nižji.

(6) Drugi, tretji, četrti in prejšnji odstavek se ne uporabljajo za paket storitev iz petega odstavka 126. člena tega zakona.

2. oddelek
OBVEZNOSTI PODJETJA

1. odsek
IZPOLNITEV POGODBE O DOBAVI DIGITALNE VSEBINE ALI DIGITALNE STORITVE

107. člen
(izpolnitev obveznosti glede dobave)

(1) Podjetje dobavi digitalno vsebino ali digitalno storitev potrošniku po sklenitvi pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve brez nepotrebnega odlašanja, razen če sta se stranki dogovorili drugače.

(2) Šteje se, da je podjetje izpolnilo obveznost glede dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve, ko:

- je digitalna vsebina ali primerna sredstva za dostop do digitalne vsebine ali prenašanje digitalne vsebine na voljo ali dostopno potrošniku oziroma fizični ali virtualni platformi, ki jo je za ta namen izbral potrošnik;
- je digitalna storitev dostopna potrošniku oziroma je dostopna fizični ali virtualni platformi, ki jo je za ta namen izbral potrošnik.

108. člen
(zahtevki v primeru nedobave)

(1) Če podjetje ne dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu s prejšnjim členom, potrošnik pozove podjetje k dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

(2) Če podjetje kljub pozivu potrošnika iz prejšnjega odstavka digitalne vsebine ali digitalne storitve ne dobavi brez nepotrebnega odlašanja ali v dodatnem roku, za katerega se izrecno dogovorita s potrošnikom, lahko potrošnik odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena in prejšnji odstavek lahko potrošnik takoj odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, če:

- podjetje izjavi ali je iz okoliščin očitno, da podjetje ne bo dobavilo digitalne vsebine ali digitalne storitve;
- se potrošnik in podjetje dogovorita ali je iz okoliščin ob sklenitvi pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve očitno, da je v pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve dogovorjen čas dobave bistven za potrošnika, podjetje pa digitalne vsebine ali digitalne storitve ne dobavi do tega časa ali v tem času.

(4) V primeru odstopa potrošnika od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu z drugim odstavkom tega člena ali prejšnjim odstavkom se smiselno uporabljajo določbe petega odstavka 120. člena in 122. do 125. člena tega zakona.

2. odsek
OBVEZNO JAMSTVO ZA SKLADNOST DIGITALNE VSEBINE ALI DIGITALNE STORITVE

I. ZAHTEVE ZA SKLADNOST

109. člen
(odgovornost podjetja za skladnost)

Ne glede na 115. člen tega zakona podjetje dobavi potrošniku digitalno vsebino ali digitalno storitev v skladu z zahtevami za skladnost iz 110., 111., 112., 113. in 114. člena tega zakona ter odgovarja za neskladnost dobavljene digitalne vsebine ali digitalne storitve.

110. člen
(subjektivne zahteve za skladnost)

Digitalna vsebina ali digitalna storitev je skladna s pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve zlasti, kadar je to primerno:

1. ustreza opisu, količini in kakovosti ter ima funkcionalnost, združljivost, interoperabilnost in druge lastnosti, kot je dogovorjeno v pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve;
2. je primerna za poseben namen, za katerega jo potrošnik potrebuje in s katerim je potrošnik seznanil podjetje najpozneje ob sklenitvi pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, podjetje pa je s tem soglašalo;
3. je dobavljena skupaj z vsemi dodatki, navodili, vključno z navodili za namestitev, in s pomočjo strankam, kot je dogovorjeno v pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, in
4. je posodobljena, kot je določeno v pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

111. člen
(objektivne zahteve za skladnost)

(1) Poleg izpolnjevanja subjektivnih zahtev za skladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve iz prejšnjega člena mora digitalna vsebina ali digitalna storitev tudi:
1. ustrezati namenom, za katere se običajno uporablja digitalna vsebina ali digitalna storitev iste vrste, pri čemer je treba, kadar je to primerno, upoštevati pravo Republike Slovenije in pravo Evropske unije, tehnične standarde ali panožne kodekse ravnanja, ki se uporabljajo za posamezni sektor, če tehnični standardi za določen sektor ne obstajajo;
2. biti dobavljena skupaj z vsemi dodatki in navodili, za katere lahko potrošnik razumno pričakuje, da jih bo prejel, kadar je to primerno;
3. biti skladna z morebitno poskusno različico ali predogledom digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki ga je podjetje dalo na razpolago pred sklenitvijo pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, ter
4. biti take količine ter imeti značilnosti in zmogljivostne lastnosti, vključno v zvezi s funkcionalnostjo, združljivostjo, dostopnostjo, kontinuiteto in varnostjo, kot so običajne za digitalno vsebino ali digitalno storitev iste vrste in ki jih lahko potrošnik razumno pričakuje glede na naravo digitalne vsebine ali digitalne storitve in ob upoštevanju javne izjave, podane zlasti pri oglaševanju ali označevanju s strani ali v imenu podjetja ali drugih oseb v predhodnih členih pogodbene verige, vključno s proizvajalcem, razen če podjetje dokaže, da:
- za zadevno javno izjavo ni vedelo in od njega ni mogoče razumno pričakovati, da bi zanjo vedelo,
- je bila javna izjava do sklenitve pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve popravljena na enak ali primerljiv način, kot je bila podana, ali
- javna izjava ni mogla vplivati na odločitev za nakup digitalne vsebine ali digitalne storitve.

(2) Digitalna vsebina ali digitalna storitev se dobavi v najnovejši različici, ki je bila na razpolago ob sklenitvi pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, razen če sta se pogodbeni stranki dogovorili drugače.

(3) Če je s pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve dogovorjena nepretrgana dobava digitalne vsebine ali digitalne storitve v določenem obdobju, se šteje, da je digitalna vsebina ali digitalna storitev skladna, če je skladna med celotnim trajanjem tega obdobja.

112. člen
(objektivne zahteve za skladnost posodobitev digitalne vsebine ali digitalne storitve)

(1) Podjetje zagotovi, da je potrošnik obveščen o posodobitvah, vključno z varnostnimi posodobitvami, ki so potrebne za ohranjanje skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve s pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

(2) Podjetje zagotovi, da so posodobitve iz prejšnjega odstavka dobavljene oziroma dane na razpolago potrošniku v obdobju:
- v katerem je treba v skladu s pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve dobavljati digitalno vsebino ali digitalno storitev, kadar pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve določa nepretrgano dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve v določenem obdobju, ali
- ki ga lahko potrošnik razumno pričakuje glede na vrsto in namen digitalne vsebine ali digitalne storitve ter ob upoštevanju okoliščin in narave pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, kadar pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve določa enkratno dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve ali niz posameznih dobav digitalne vsebine ali digitalne storitve.

(3) Če potrošnik v razumnem roku ne namesti posodobitev, ki jih podjetje zagotovi ali da na razpolago v skladu s prvim odstavkom tega člena in prejšnjim odstavkom, podjetje ni odgovorno za neskladnost, ki je posledica samo tega, da ni bila opravljena ustrezna posodobitev, pod pogojem, da:
- je podjetje obvestilo potrošnika o razpoložljivosti posodobitve in posledicah, če potrošnik posodobitev ne namesti, ter

- razlog, da potrošnik ni namestil posodobitev ali jih je napačno namestil, niso bila pomanjkljiva navodila za namestitev, ki jih je zagotovilo podjetje.

113. člen
(razbremenitev odgovornosti podjetja za neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve)

Podjetje ne odgovarja za neskladnost dobavljene digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki je posledica neizpolnjevanja objektivnih zahtev za skladnost iz prvega odstavka 111. člena tega zakona ali prvega in drugega odstavka prejšnjega člena, če je podjetje potrošnika ob sklenitvi pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve posebej obvestilo, da posamezna lastnost digitalne vsebine ali digitalne storitve odstopa od objektivnih zahtev za skladnost iz prvega odstavka 111. člena tega zakona ali prvega in drugega odstavka prejšnjega člena, in je potrošnik ob sklenitvi pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve izrecno in ločeno sprejel to odstopanje.

114. člen
(neskladnost zaradi nepravilne integracije digitalne vsebine ali digitalne storitve)

Katera koli neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki je nastala zaradi nepravilne integracije digitalne vsebine ali digitalne storitve v digitalno okolje potrošnika, se šteje za neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve, če:

- je bila digitalna vsebina ali digitalna storitev integrirana s strani podjetja ali v okviru odgovornosti podjetja ali
- je bilo predvideno, da digitalno vsebino ali digitalno storitev integrira potrošnik, do nepravilne integracije pa je prišlo zaradi pomanjkljivih navodil za integracijo, ki jih je zagotovilo podjetje.

115. člen
(neskladnost zaradi kršitev pravic tretjih oseb)

Kadar omejitev, ki je posledica kršitve pravic tretje osebe, zlasti pravic intelektualne lastnine, preprečuje ali omejuje uporabo digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu s 110., 111., 112. in 113. členom tega zakona, je potrošnik upravičen uveljavljati jamčevalne zahtevke zaradi neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve iz tega poglavja, razen če drugi predpis določa ničnost ali razveljavitev pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve zaradi kršenja pravic tretjih oseb.

II. ROKI

116. člen
(odgovornost podjetja za nedobavo in neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve)

(1) Podjetje je odgovorno za vsako nedobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu s 107. členom tega zakona.

(2) Če je v skladu s pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve določena enkratna dobava digitalne vsebine ali digitalne storitve oziroma niz posameznih dobav digitalne vsebine ali digitalne storitve, je podjetje ne glede na drugo alinejo drugega odstavka 112. člena tega zakona odgovorno za vsako neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve iz 110., 111., 112., 113. in 114. člena tega zakona, ki obstaja v času dobave in se pokaže v dveh letih od dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve.

(3) Če pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve določa nepretrgano dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve v določenem obdobju, je podjetje v skladu s 110., 111., 112., 113. in 114. členom tega zakona odgovorno za neskladnost, ki nastane ali se pokaže v obdobju, v katerem je treba v skladu s pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve dobaviti digitalno vsebino ali digitalno storitev.

III. DOKAZNO BREME

117. člen
(splošne določbe)

(1) Dokazno breme glede tega, ali je bila digitalna vsebina ali digitalna storitev dobavljena v skladu s 107. členom tega zakona, nosi podjetje.

(2) V primeru enkratne dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve ali niza posameznih dobav digitalne vsebine ali digitalne storitve podjetje nosi dokazno breme glede tega, ali je bila digitalna vsebina ali digitalna storitev v času dobave skladna, če se neskladnost pokaže v enem letu od trenutka dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve.

(3) V primeru nepretrgane dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve v določenem obdobju podjetje nosi dokazno breme glede tega, ali je bila digitalna vsebina ali digitalna storitev skladna v obdobju, v katerem jo je bilo treba v skladu s pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve dobaviti, če se neskladnost pokaže v tem obdobju.

(4) Ne glede na drugi odstavek tega člena in prejšnji odstavek podjetje ne nosi dokaznega bremena glede skladnosti dobavljene digitalne vsebine ali digitalne storitve, če podjetje dokaže, da digitalno okolje potrošnika ni združljivo s tehničnimi zahtevami za digitalno vsebino ali digitalno storitev, ter če je podjetje na jasen in razumljiv način potrošnika obvestilo o takšnih zahtevah pred sklenitvijo pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

(5) Potrošnik sodeluje s podjetjem, kolikor je razumno mogoče in potrebno, da se ugotovi, ali je digitalno okolje potrošnika vzrok za neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve v obdobju, določenem v drugem oziroma tretjem odstavku 116. člena tega zakona, kakor je primerno. Pri tem je obveznost sodelovanja potrošnika omejena na tehnično razpoložljiva sredstva, ki so najmanj moteča za potrošnika.

(6) Če potrošnik ne sodeluje s podjetjem v skladu s prejšnjim odstavkom in je podjetje o tej zahtevi potrošnika obvestilo na jasen in razumljiv način pred sklenitvijo pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, dokazno breme glede tega, ali je neskladnost obstajala v obdobju, določenem v drugem oziroma tretjem odstavku 116. člena tega zakona, kakor je primerno, nosi potrošnik.

IV. JAMČEVALNI ZAHTEVKI V PRIMERU NESKLADNOSTI

118. člen
(jamčevalni zahtevki)

(1) Potrošnik lahko v primeru neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve pod pogoji iz tega odseka:

- zahteva vzpostavitev skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve,
- zahteva sorazmerno znižanje kupnine ali
- odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

(2) Potrošnik ima pravico, da od podjetja zahteva tudi povrnitev škode, zlasti če dobavljena digitalna vsebina ali digitalna storitev povzroči škodo na strojni opremi ali drugi digitalni vsebini ali digitalni storitvi v lasti potrošnika in povzročitev škode ni posledica ravnanja ali opustitve potrošnika. Povrnitev škode potrošnik zahteva v skladu s splošnimi pravili o odgovornosti za povzročeno škodo.

(3) Potrošnik lahko zadrži plačilo preostalega dela kupnine ali dela tega preostalega dela kupnine, dokler podjetje ne izpolni svoje obveznosti iz tega poglavja. Potrošnik to pravico uveljavlja z izjavo, s katero podjetje obvesti o svoji odločitvi.

(4) Pravice potrošnika iz prvega odstavka tega člena ugasnejo v dveh letih od dneva, ko je potrošnik o neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve obvestil podjetje.

119. člen
(vzpostavitev skladnosti)

(1) Potrošnik lahko zahteva vzpostavitev skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve, razen če bi bilo to nemogoče ali bi podjetju povzročilo nesorazmerne stroške, pri čemer je treba upoštevati vse okoliščine primera, vključno z:

- vrednostjo, ki bi jo digitalna vsebina ali digitalna storitev imela, če bi bila skladna, in
- pomenom neskladnosti.

(2) Podjetje vzpostavi skladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu s prejšnjim odstavkom v razumnem roku od trenutka, ko je potrošnik podjetje obvestil o neskladnosti, in sicer brezplačno in brez znatnih nevšečnosti za potrošnika, pri čemer se upoštevata vrsta digitalne vsebine ali digitalne storitve in namen, za katerega je potrošnik to digitalno vsebino ali digitalno storitev potreboval.

120. člen
(znižanje kupnine ali odstop od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve)

(1) Potrošnik lahko zahteva sorazmerno znižanje kupnine v skladu z drugim in tretjim odstavkom tega člena, kadar je digitalna vsebina ali digitalna storitev dobavljena proti plačilu kupnine, ali odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu s četrtim odstavkom tega člena, v katerem koli od naslednjih primerov:

- vzpostavitev skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve ni mogoča ali je nesorazmerna v skladu s prvim odstavkom prejšnjega člena;
- podjetje ni vzpostavilo skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu z drugim odstavkom prejšnjega člena;
- digitalna vsebina ali digitalna storitev ostaja neskladna kljub poskusu podjetja, da bi vzpostavilo skladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve;
- narava neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve je tako resna, da upravičuje takojšnje sorazmerno znižanje kupnine ali odstop od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, ali
- podjetje je izjavilo ali je iz okoliščin očitno, da podjetje ne bo vzpostavilo skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve v razumnem roku ali brez znatnih nevšečnosti za potrošnika.

(2) Vrednost sorazmernega znižanja kupnine je sorazmerna zmanjšanju vrednosti digitalne vsebine ali digitalne storitve, dobavljene potrošniku, v primerjavi z vrednostjo, ki bi jo digitalna vsebina ali digitalna storitev imela, če bi bila skladna.

(3) Če je v pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve določeno, da se digitalna vsebina ali digitalna storitev dobavlja v določenem obdobju proti plačilu kupnine, se kupnina zniža za obdobje, ko skladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve ni bila zagotovljena.

(4) Ne glede na prvi odstavek tega člena lahko potrošnik v primeru, ko je digitalna vsebina ali digitalna storitev dobavljena proti plačilu kupnine, odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve le, če neskladnost ni neznatna. Dokazno breme glede tega, ali je neskladnost neznatna, nosi podjetje.

(5) Potrošnik uveljavlja pravico do odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve z izjavo, s katero obvesti podjetje, da odstopa od te pogodbe.

121. člen
(posledice preklica privolitve za obdelavo osebnih podatkov)

(1) Če potrošnik prekliče privolitev za obdelavo osebnih podatkov ali ugovarja nadaljnji uporabi osebnih podatkov pri pogodbah iz prvega odstavka 104. člena tega zakona, lahko podjetje odstopi od pogodbe, ki zavezuje podjetje k dobavi digitalnih storitev ali digitalnih vsebin.

Pogodba je razvezana s takojšnjim učinkom, če bi pomenil zakonski ali pogodbeni odpovedni rok nesorazmerno breme za podjetje.

(2) Odškodninski zahtevki podjetja do potrošnika zaradi preklica privolitve za obdelavo osebnih podatkov so v primerih iz prejšnjega odstavka izključeni.

(3) Osebni podatki potrošnika iz prvega odstavka tega člena se po preklicu privolitve vrnejo potrošniku ali se v dogovoru z njim zbrišejo ali drugače uničijo.

3.odsek
OBVEZNOSTI PODJETJA V PRIMERU ODSTOPA OD POGODBE O DOBAVI DIGITALNE VSEBINE ALI DIGITALNE STORITVE

122. člen
(vračilo plačil)

(1) Če potrošnik odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, podjetje potrošniku vrne vsa opravljena plačila v skladu s pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek podjetje v primeru, da je v pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve določena dobava digitalne vsebine ali digitalne storitve proti plačilu kupnine in za določeno obdobje ter je bila pred odstopom od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve nekaj časa zagotovljena skladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve, potrošniku vrne le sorazmerni del plačane kupnine, ki ustreza obdobju, ko skladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve ni bila zagotovljena.

(3) Podjetje v primeru iz prejšnjega odstavka potrošniku vrne tudi morebitni del kupnine, ki ga je potrošnik plačal vnaprej, za obdobje pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki bi ostalo, če potrošnik ne bi odstopil od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

123. člen
(roki in načini povračila)

(1) V primeru potrošnikovega uveljavljanja zahtevka za sorazmerno znižanje kupnine ali za odstop od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu s 120. ali 122. členom tega zakona podjetje vrne potrošniku prejeta plačila brez nepotrebnega odlašanja in najpozneje v roku 14 dni od dneva, ko je bilo podjetje obveščeno o odločitvi potrošnika, da uveljavlja zahtevek do sorazmernega znižanja kupnine ali do odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

(2) Podjetje vrne prejeta plačila z uporabo istega plačilnega sredstva, kot ga je uporabil potrošnik za plačilo digitalne vsebine ali digitalne storitve, razen če potrošnik izrecno soglaša z drugim plačilnim sredstvom in potrošnik zaradi tega ne nosi nobenih stroškov.

(3) Podjetje potrošniku ne zaračuna nobenih stroškov za povrnitev prejetih plačil.

124. člen
(uporaba digitalne vsebine in digitalne storitve)

(1) Po odstopu od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve podjetje ne sme uporabljati nobene vsebine, ki ni osebni podatek in ki jo je potrošnik zagotovil ali ustvaril pri uporabi digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki jo dobavlja podjetje, razen če:

- ta vsebina zunaj okvira digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki jo dobavlja podjetje, ni uporabna;
- ta vsebina zadeva le dejavnost potrošnika pri uporabi digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki jo dobavlja podjetje;
- je podjetje to vsebino združilo z drugimi podatki in je ni več mogoče ločiti oziroma bi bil zato potreben nesorazmeren napor ali

- so to vsebino skupaj ustvarili potrošnik in drugi ter lahko drugi potrošniki to vsebino še naprej uporabljajo.

(2) Razen v primerih iz prve, druge in tretje alineje prejšnjega odstavka da podjetje potrošniku na zahtevo na voljo vso vsebino, ki ni osebni podatek in ki jo je potrošnik zagotovil ali ustvaril pri uporabi digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki jo dobavlja podjetje.

(3) Potrošnik lahko digitalno vsebino iz prejšnjega odstavka ponovno pridobi brezplačno, v razumnem roku in v obliki, ki je v splošni rabi in strojno berljiva, ne da ga podjetje pri tem ovira.

(4) V primeru odstopa potrošnika od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve lahko podjetje ne glede na drugi odstavek tega člena in prejšnji odstavek potrošniku prepreči vsakršno nadaljnjo uporabo digitalne vsebine ali digitalne storitve, in sicer zlasti tako, da potrošniku onemogoči dostop do digitalne vsebine ali digitalne storitve ali onemogoči potrošnikov uporabniški račun.

3. oddelek
OBVEZNOSTI POTROŠNIKA V PRIMERU ODSTOPA OD POGODBE O DOBAVI DIGITALNE VSEBINE ALI DIGITALNE STORITVE

125. člen
(uporaba digitalne vsebine ali digitalne storitve in vračilo materialnega nosilca podatkov)

(1) Po odstopu od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve se potrošnik vzdrži uporabe digitalne vsebine ali digitalne storitve in je ne daje na voljo tretjim osebam.

(2) Če je bila digitalna vsebina potrošniku dobavljena na materialnem nosilcu podatkov, potrošnik na zahtevo podjetja in na stroške podjetja vrne materialni nosilec podatkov podjetju brez nepotrebnega odlašanja.

(3) Zahtevo o vračilu materialnega nosilca podatkov iz prejšnjega odstavka poda podjetje v 14 dneh od dneva, ko je bilo obveščeno o odločitvi potrošnika, da odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

(4) Potrošniku ni treba plačati za uporabo digitalne vsebine ali digitalne storitve za obdobje pred odstopom od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, v katerem ni bila zagotovljena skladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve.

4. oddelek
SPREMEMBA DIGITALNE VSEBINE ALI DIGITALNE STORITVE

126. člen
(splošne določbe)

(1) Če je s pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve določeno, da se digitalna vsebina ali digitalna storitev dobavlja ali je dostopna potrošniku v določenem obdobju, lahko podjetje digitalno vsebino ali digitalno storitev spremeni v obsegu, ki presega tisto, kar je nujno potrebno za zagotovitev skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu s 110., 111. in 112. in 113. členom tega zakona, če so izpolnjeni naslednji pogoji:
- pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve omogoča in ustrezno utemeljuje tako spremembo;
- taka sprememba se izvede brez dodatnih stroškov za potrošnika;
- potrošnik je na jasen in razumljiv način obveščen o spremembi in
- v primerih iz drugega odstavka tega člena je potrošnik v razumnem roku vnaprej na trajnem nosilcu podatkov obveščen o lastnostih in času spremembe ter o svoji pravici, da odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu z drugim odstavkom tega člena, oziroma o možnosti, da obdrži digitalno vsebino ali digitalno storitev brez take spremembe v skladu s četrtim odstavkom tega člena.

(2) Potrošnik lahko odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, če ima sprememba digitalne vsebine ali digitalne storitve negativen učinek na dostop potrošnika do digitalne vsebine ali digitalne storitve ali njeno uporabo, razen če je ta negativni učinek neznaten. V tem primeru je potrošnik upravičen do brezplačnega odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve v roku 30 dni po prejemu obvestila o spremembi digitalne vsebine ali digitalne storitve ali od trenutka, ko podjetje spremeni digitalno vsebino ali digitalno storitev, odvisno kaj nastopi pozneje.

(3) Če potrošnik odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu s prejšnjim odstavkom, se smiselno uporabljajo določbe petega odstavka 120. člena in določbe od 122. do 125. člena tega zakona.

(4) Ne glede na drugi odstavek tega člena in prejšnji odstavek potrošnik nima pravice do odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, če je podjetje potrošniku omogočilo, da brez dodatnih stroškov obdrži nespremenjeno digitalno vsebino ali digitalno storitev in je zagotovljena skladnost te digitalne vsebine ali digitalne storitve.

(5) Določbe tega člena se ne uporabljajo za paket storitev iz zakona, ki ureja elektronske komunikacije in vključuje elemente storitve dostopa do interneta, kot je opredeljena v 2. točki 2. člena Uredbe (EU) 2015/2120 ali vključuje medosebno komunikacijsko storitev na podlagi številke.

5. oddelek
REGRESNA PRAVICA

127. člen
(regresna pravica)

(1) Podjetje, pri katerem je potrošnik uveljavljal jamčevalni zahtevek zaradi nedobave ali neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve, ima v primeru, da je nedobava ali neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve posledica ravnanja ali opustitve drugega podjetja v isti pogodbeni verigi, je upravičen uveljavljati regresno pravico od predhodnega podjetja v pogodbeni verigi.

(2) Podjetje ima upravičenja do predhodnega podjetja v pogodbeni verigi le, če so v razmerju med njim in predhodnim podjetjem izpolnjene predpostavke odgovornosti za stvarne napake iz zakona, ki ureja obligacijska razmerja.

(3) Podjetje je dolžno predhodno podjetje v pogodbeni verigi brez odlašanja obvestiti, da je potrošniku izpolnilo jamčevalni zahtevek po tem zakonu, ter mu posredovati vse podatke, pomembne za presojo odgovornosti za nedobavo ali neskladnost.

(4) Predhodno podjetje v pogodbeni verigi ne odgovarja za jamčevalni zahtevek, za katerega je podjetje odgovarjalo potrošniku, če sta minili več kot dve leti od prenosa tveganja med predhodnim podjetjem in podjetjem.

(5) Ne glede na prvi odstavek tega člena podjetje ne more uveljavljati jamčevalnega zahtevka iz prvega odstavka tega člena od podjetja v pogodbeni verigi, ki je neodplačno ter na podlagi proste in odprtokodne licence dobavilo programsko opremo, iz katere je sestavljena ali zgrajena digitalna vsebina ali digitalna storitev.

(6) Glede odgovornosti za nastalo škodo odgovornega podjetja v pogodbeni verigi se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja obligacijska razmerja.

(7) Določbe 117. člena tega zakona, ki urejajo dokazno breme, se smiselno uporabljajo tudi za razmerje med podjetjem in predhodnim podjetjem.

(8) Za razmerja med drugimi predhodnimi podjetji v pogodbeni verigi se smiselno uporabljajo določbe tega člena.

IV. poglavje
POGODBA, SKLENJENA NA DALJAVO, IN POGODBA, SKLENJENA ZUNAJ POSLOVNIH PROSTOROV

1. oddelek
SPLOŠNE DOLOČBE

128. člen
(opredelitev)

(1) Pogodba, sklenjena na daljavo, po tem zakonu je pogodba, sklenjena med podjetjem in potrošnikom na podlagi organizirane prodaje na daljavo ali sistema opravljanja storitev brez istočasne fizične prisotnosti pogodbenih strank, ki ga vodi podjetje, ki za namen sklenitve uporablja izključno enega ali več sredstev za komuniciranje na daljavo vse do takrat in vključno s trenutkom, ko je pogodba sklenjena.

(2) Pogodba, sklenjena zunaj poslovnih prostorov, po tem zakonu je pogodba med podjetjem in potrošnikom:
1. ki se sklene ob istočasni prisotnosti podjetja in potrošnika zunaj poslovnih prostorov podjetja;
2. za katero je potrošnik dal ponudbo za sklenitev v okoliščinah iz prejšnje točke;
3. ki je sklenjena v poslovnih prostorih podjetja ali z uporabo sredstev za komuniciranje na daljavo takoj za tem, ko je bil potrošnik s strani podjetja ob njuni istočasni prisotnosti osebno obravnavan v prostorih, ki niso poslovni prostori podjetja;
4. ki se sklene med izletom, ki ga organizira podjetje z namenom ali učinkom trženja in prodaje blaga, storitve ali digitalne vsebine.

(3) Pomožna pogodba po tem poglavju je vsaka pogodba, s katero potrošnik pridobi blago, storitev ali digitalno vsebino, povezano s pogodbo, sklenjeno na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, blago, storitev ali digitalno vsebino pa dobavi ali zagotovi podjetje ali tretja oseba po dogovoru s podjetjem.

129. člen
(izjeme)

(1) Določbe tega poglavja se ne uporabljajo za pogodbe:
1. o gradnji ali prodaji nepremičnin, o prenosu drugih pravic na nepremičninah ter o bistvenih spremembah namembnosti stavb in najemne pogodbe za bivanje;
2. o socialnovarstvenih storitvah, o socialnih stanovanjih in o varstvu otrok, ki jih zagotavlja država, od nje pooblaščeni ponudniki ali od nje priznane dobrodelne organizacije, pri čemer se v to izjemo ne uvrščajo npr. tovrstne storitve zasebnih ponudnikov brez pooblastila državnih organov;
3. o zdravstvenem varstvu, kot je opredeljeno v predpisih, ki urejajo pravice v zvezi z zdravstvenimi storitvami v državah članicah Evropske unije;
4. o igrah na srečo;
5. o finančnih storitvah;
6. o paketnem potovanju in povezanem potovalnem aranžmaju;
7. o časovnem zakupu nepremičnin;
8. sklenjene z nosilcem javnega pooblastila, ki je skladno s predpisi zavezan k neodvisnosti in nepristranskosti dajanja informacij;
9. o prodaji hrane, pijače ali drugega blaga, ki je namenjeno vsakodnevni porabi ter ga podjetje redno in pogosto dobavlja potrošniku na njegov dom, prebivališče ali delovno mesto;
10. o prevozu potnikov, razen določb drugega in tretjega odstavka 132. člena tega zakona;
11. sklenjene z uporabo prodajnih avtomatov ali v poslovnih prostorih, opremljenih s prodajnimi avtomati;

12. sklenjene z operaterji telekomunikacij prek javnih telefonskih govorilnic, za njihovo uporabo ali za uporabo ene povezave, ki jo potrošnik vzpostavi po telefonu, internetu ali telefaksu.

(2) Določbe tega poglavja se ne uporabljajo za pogodbe, sklenjene zunaj poslovnih prostorov, če vsota vseh plačil, ki jih mora plačati potrošnik na podlagi te pogodbe, ne presega 20 eurov.

2. oddelek
INFORMIRANJE POTROŠNIKOV

130. člen
(predhodne informacije)

(1) Pri pogodbah, sklenjenih na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, mora potrošnik poleg informacij iz prvega odstavka 18. člena tega zakona najpozneje, preden ga pogodba ali ponudba zavezuje, prejeti še informacije o:

1. naslovu sedeža podjetja, telefonski številki in naslovu elektronske pošte podjetja, po potrebi pa tudi o firmi in naslovu sedeža podjetja, v imenu katerega deluje;
2. podrobnostih drugega sredstva spletnega komuniciranja, kadar podjetje zagotovi drugo sredstvo spletnega komuniciranja. Drugo sredstvo spletnega komuniciranja zagotavlja, da lahko potrošnik vodi kakršno koli korespondenco s podjetjem na trajnem nosilcu podatkov, vključno z datumom in časom take korespondence;
3. naslovu, na katerem podjetje dejansko opravlja dejavnost, če se razlikuje od naslova iz 1. točke tega odstavka, in po potrebi o naslovu, na katerem dejansko opravlja dejavnost podjetje, v imenu katerega deluje, kamor lahko potrošnik naslovi pritožbo;
4. stroških, povezanih z uporabo komunikacijskega sredstva, če se razlikujejo od osnovne tarife;
5. podatku, da je bila cena prilagojena na podlagi avtomatiziranega sprejemanja odločitev, če je potrebno;
6. pogojih, rokih in postopku za uveljavljanje pravice do odstopa od pogodbe v skladu s 134., 135. in 136. členom tega zakona, skupaj z obrazcem za odstop od pogodbe iz petega odstavka 138. člena tega zakona;
7. navedbi, da potrošnik krije stroške vračila blaga v primeru odstopa od pogodbe, če je potrebno;
8. stroških vračila blaga, če ga pri pogodbah, sklenjenih na daljavo, zaradi njegove narave ni mogoče vrniti po pošti;
9. stroških, ki jih mora potrošnik plačati podjetju v skladu s tretjim odstavkom 141. člena tega zakona, če odstopi od pogodbe po tem, ko je vložil zahtevo v skladu s sedmim odstavkom 132. ali tretjim odstavkom 133. člena tega zakona;
10. neobstoju pravice do odstopa od pogodbe, če potrošnik v skladu s 135. členom tega zakona nima pravice do odstopa, ali po potrebi o okoliščinah, v katerih potrošnik izgubi pravico do odstopa od pogodbe;
11. obstoju kodeksov ravnanja in dostopnosti do morebitnih kodeksov ravnanja;
12. minimalnem trajanju obveznosti potrošnika na podlagi pogodbe, če je potrebno;
13. pologih ali drugih finančnih garancijah in pogojih v zvezi z njimi, ki jih mora plačati ali zagotoviti potrošnik na zahtevo podjetja, če je potrebno;
14. možnosti izvensodnega reševanja sporov in drugih pravnih sredstev, ki se uporabljajo za podjetja, ter njihovi dostopnosti, če je potrebno.

(2) Prejšnji odstavek se uporablja tudi za pogodbo o dobavi vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, daljinskega ogrevanja ali digitalne vsebine.

(3) Pri pogodbi, sklenjeni za nedoločen čas, ali pogodbi, ki vključuje naročnino, končna cena vsebuje skupne stroške za obračunsko obdobje. Če se taki stroški zaračunavajo po določeni nespremenljivi stopnji, skupna cena vsebuje tudi skupne mesečne stroške. Kadar skupnih stroškov ni mogoče vnaprej izračunati, podjetje navede način izračuna cene.

(4) Pri prodaji na javni dražbi se podatki o podjetju iz 1. in 3. točke prvega odstavka tega člena ter 2. točke prvega odstavka 18. člena tega zakona nadomestijo s podatki dražitelja.

(5) Informacije iz prvega odstavka tega člena so sestavni del pogodbe in se lahko naknadno spremenijo le z izrecnim soglasjem pogodbenih strank.

(6) Sredstva komuniciranja, o katerih podjetje potrošniku zagotovi informacije v skladu s 1. in 2. točko prvega odstavka tega člena, potrošniku omogočajo, da hitro stopi v stik s podjetjem in učinkovito komunicira z njim.

(7) Informacije iz 6., 7., 8. in 9. točke prvega odstavka tega člena lahko podjetje zagotovi potrošniku na obrazcu iz desetega odstavka tega člena. Šteje se, da podjetje potrošniku zagotovi informacije iz 6., 7., 8. in 9. točke prvega odstavka tega člena, če pravilno izpolni obrazec iz desetega odstavka tega člena in ga posreduje potrošniku.

(8) Če podjetje potrošniku ne posreduje informacij o dodatnih stroških iz 7. in 8. točke prvega odstavka tega člena, tretjega odstavka tega člena ter 4. točke prvega odstavka 18. člena tega zakona, jih potrošnik ni dolžan plačati.

(9) Dokazno breme glede izpolnjevanja obveznosti podjetja v zvezi z obveščanjem potrošnika nosi podjetje.

(10) Obliko in vsebino obrazca z informacijami v zvezi z uveljavljanjem pravice do odstopa od pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, predpiše minister, pristojen za varstvo potrošnikov.

131. člen
(dodatne specifične obveznosti glede informacij za pogodbe, sklenjene na spletnih tržnicah)

(1) Preden se potrošnik zaveže s pogodbo, sklenjeno na daljavo, ali kakršno koli drugo podobno ponudbo na spletni tržnici, ponudnik spletne tržnice potrošniku na jasen in razumljiv način ter na način, prilagojen sredstvom komuniciranja na daljavo, zagotovi naslednje informacije:

1. splošne informacije o glavnih parametrih, ki določajo razvrstitev ponudb, predstavljenih potrošniku kot rezultat iskalne poizvedbe, in o relativni pomembnosti teh parametrov glede na druge parametre;
2. ali je tretja oseba, ki ponuja blago, storitve ali digitalno vsebino, podjetje ali ne na podlagi izjave zadevne tretje osebe ponudniku spletne tržnice;
3. kadar tretja oseba, ki ponuja blago, storitve ali digitalno vsebino, ni podjetje, podatek o tem, da potrošnik v zvezi s pogodbo nima pravic, ki izhajajo iz tega zakona;
4. kako se obveznosti, povezane s pogodbo, razdelijo med tretjo osebo, ki ponuja blago, storitve ali digitalno vsebino, in ponudnika spletne tržnice, kadar je to ustrezno.

(2) Informacije iz 1. točke prejšnjega odstavka so potrošniku dane na voljo v posebnem oddelku spletnega vmesnika, ki je neposredno in enostavno dostopen s strani, na kateri so predstavljene ponudbe.

(3) Informacije iz 4. točke prvega odstavka tega člena ne posegajo v odgovornost, ki jo ima lahko ponudnik spletne tržnice ali podjetje, ki je tretja oseba, v zvezi s pogodbo na podlagi drugih predpisov Republike Slovenije ali predpisov Evropske unije.

132. člen
(formalne zahteve pri pogodbah, sklenjenih na daljavo)

(1) Pri pogodbah, sklenjenih na daljavo, podjetje potrošniku na način, ki je primeren za uporabljeno sredstvo za komuniciranje na daljavo, v enostavnem in razumljivem jeziku zagotovi ali da na voljo informacije iz prvega odstavka 130. člena tega zakona. Če so napisane na trajnem nosilcu podatkov, morajo biti čitljive.

(2) Preden pogodba, ki se sklepa na daljavo z uporabo elektronskih sredstev, zavezuje potrošnika k plačilu, podjetje jasno in v vidni obliki potrošnika opozori na informacije iz 1., 3., 4.,

in 9. točke prvega odstavka 18. člena ter 12. točke prvega odstavka in tretjega odstavka 130. člena tega zakona, neposredno preden potrošnik odda naročilo.

(3) Podjetje zagotovi, da potrošnik v postopku oddaje naročila pri sklenitvi pogodbe na daljavo z uporabo elektronskih sredstev izrecno potrdi, da se z oddajo naročila strinja s plačilom. Funkcija, ki sproži oddajo naročila, je označena z besedami »naročilo z obveznostjo plačila« ali z drugo izjavo, iz katere nedvoumno izhaja, da je z oddajo naročila povezana obveznost plačila podjetju. Če podjetje ne spoštuje določil tega odstavka, potem pogodba ali naročilo ne zavezuje potrošnika.

(4) Če se pogodba na daljavo sklene z uporabo sredstev za komuniciranje na daljavo z omejenim prostorom ali časom za prikaz informacij, podjetje na tem sredstvu ali prek njega zagotovi najmanj informacije iz 1., 2., 3., 4. in 9. točke prvega odstavka 18. člena ter 6. točke prvega odstavka 130. člena, razen obrazca za odstop od pogodbe iz petega odstavka 138. člena, in tretjega odstavka 130. člena tega zakona, preden pogodba zavezuje potrošnika. Druge informacije iz prvega odstavka 130. člena tega zakona, vključno z obrazcem za odstop od pogodbe iz petega odstavka 138. člena, podjetje zagotovi potrošniku na ustrezen način v skladu s prvim odstavkom tega člena.

(5) Podjetje na svojih spletnih straneh najpozneje na začetku postopka za naročanje jasno in razločno navede, ali obstajajo omejitve glede dostave ali oblik plačila.

(6) Podjetje v razumnem času po sklenitvi pogodbe na daljavo, vendar najpozneje ob dostavi blaga ali pred začetkom opravljanja storitve ali dobavo digitalne vsebine zagotovi potrošniku potrdilo o sklenjeni pogodbi na trajnem nosilcu podatkov. Potrdilo vsebuje informacije iz prvega odstavka 130. člena tega zakona, razen če jih je podjetje zagotovilo potrošniku na trajnem nosilcu podatkov pred sklenitvijo pogodbe na daljavo, in soglasje potrošnika iz 13. točke 135. člena tega zakona, če je to potrebno.

(7) Pri pogodbah, ki potrošnika zavezujejo k plačilu, podjetje lahko začne z opravljanjem storitev ali dobavo vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, daljinskega ogrevanja ali digitalne vsebine v odstopnem roku iz 134. člena tega zakona na podlagi izrecne zahteve potrošnika in njegove privolitve, da bo izgubil pravico do odstopa od pogodbe, ko bo podjetje pogodbo v celoti izpolnilo.

133. člen
(formalne zahteve pri pogodbah, sklenjenih zunaj poslovnih prostorov)

(1) Pri pogodbah, sklenjenih zunaj poslovnih prostorov, podjetje pisno na papirju ali drugem trajnem nosilcu, če se potrošnik s tem strinja, v enostavnem in razumljivem jeziku zagotovi čitljive informacije iz prvega odstavka 130. člena tega zakona.

(2) Podjetje potrošniku posreduje izvod podpisane pogodbe ali potrdilo o sklenjeni pogodbi na papirju ali, če se potrošnik s tem strinja, na drugem trajnem nosilcu, vključno s potrdilom o predhodnem izrecnem soglasju glede začetka opravljanja storitev in privolitvijo potrošnika v skladu s 13. točko 135. člena tega zakona, če je to potrebno.

(3) Pri pogodbah, ki potrošnika zavezujejo k plačilu, podjetje lahko začne z opravljanjem storitev ali dobavo vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, daljinskega ogrevanja ali digitalne vsebine v odstopnem roku iz 134. člena tega zakona na podlagi izrecne zahteve potrošnika na trajnem nosilcu podatkov in njegove privolitve, da bo izgubil pravico do odstopa od pogodbe, ko bo podjetje pogodbo v celoti izpolnilo.

3. oddelek
ODSTOP OD POGODBE

1. odsek
UVELJAVLJANJE PRAVICE DO ODSTOPA OD POGODBE

134. člen
(pravica do odstopa od pogodbe)

Pri pogodbah, sklenjenih na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, ima potrošnik pravico, da v 14 dneh obvesti podjetje, da odstopa od pogodbe, ne da bi mu bilo treba navesti razlog za svojo odločitev.

135. člen
(izjeme od pravice do odstopa od pogodbe)

Razen če sta se pogodbeni stranki dogovorili drugače, potrošnik nima pravice do odstopa od pogodbe iz prejšnjega člena pri teh pogodbah:

1. o blagu ali storitvah, katerih cena je odvisna od nihanj na trgih, na katera podjetje nima vpliva in ki lahko nastopijo v roku odstopa od pogodbe;
2. o blagu, ki je izdelano po natančnih navodilih potrošnika in prilagojeno njegovim osebnim potrebam;
3. o blagu, ki je hitro pokvarljivo ali mu hitro preteče rok uporabe;
4. o opravljanju storitve, ki potrošnika zavezuje k plačilu, če podjetje pogodbo v celoti izpolni ter se je opravljanje storitve začelo na podlagi potrošnikovega izrecnega predhodnega soglasja in s privolitvijo, da izgubi pravico do odstopa od pogodbe, ko jo podjetje v celoti izpolni;
5. o dobavi zapečatenih avdio- ali videoposnetkov in računalniških programov, če je potrošnik po dostavi odprl varnostni pečat;
6. o dobavi časopisov, periodičnega tiska ali revij razen pri naročniških pogodbah za dobavo takih publikacij;
7. o dobavi zapečatenega blaga, ki ni primerno za vračilo zaradi varovanja zdravja ali higienskih vzrokov, če je potrošnik po dostavi odprl pečat;
8. o dobavi blaga, ki je zaradi svoje narave neločljivo pomešano z drugimi predmeti;
9. o dobavi alkoholnih pijač, katerih cena je dogovorjena ob sklenitvi prodajne pogodbe in ki se lahko dostavijo po 30 dneh, njihova dejanska vrednost pa je odvisna od nihanj na trgu, na katera podjetje nima vpliva;
10. sklenjenih na javnih dražbah;
11. pri katerih je potrošnik izrecno zahteval obisk podjetja na domu zaradi izvedbe nujnega popravila ali vzdrževanja. Če podjetje pri takem obisku opravi še dodatne storitve, ki jih potrošnik ni izrecno zahteval, ali dostavi blago, ki ne predstavlja nadomestnih delov, nujno potrebnih za vzdrževanje ali popravilo, ima potrošnik za navedene dodatne storitve in blago pravico do odstopa od pogodbe;
12. o nastanitvi, ki ni namenjena stalnemu bivanju, prevozu blaga, najemu vozil, pripravi in dostavi hrane, ali storitvah za prosti čas, pri katerih se podjetje zaveže, da bo izpolnilo svojo obveznost ob točno določenem datumu ali v točno določenem roku;
13. o dobavi digitalne vsebine, ki se ne dobavi na materialnem nosilcu podatkov, če se je izvajanje začelo in, kadar pogodba potrošnika zavezuje k plačilu, če:
    - je potrošnik predhodno podal izrecno soglasje za začetek izvajanja v času odstopnega roka,
    - je potrošnik privolil, da s tem izgubi pravico do odstopa od pogodbe, in
    - je podjetje predložilo potrdilo v skladu s šestim odstavkom 132. člena ali z drugim odstavkom 133. člena tega zakona.

136. člen
(štetje roka)

(1) Pri prodajni pogodbi začne odstopni rok iz 134. člena tega zakona teči z dnem, ko:

1. potrošnik ali tretja oseba, ki ni prevoznik in jo imenuje potrošnik, pridobi dejansko posest nad blagom;
2. potrošnik ali tretja oseba, ki ni prevoznik in jo imenuje potrošnik, pridobi dejansko posest nad zadnjim kosom blaga, če je predmet pogodbe več kosov blaga, ki jih potrošnik naroči v enem naročilu;
3. potrošnik ali tretja oseba, ki ni prevoznik in jo imenuje potrošnik, pridobi dejansko posest nad zadnjo pošiljko ali kosom blaga, če je dostava blaga sestavljena iz več pošiljk ali kosov;

4. potrošnik ali tretja oseba, ki ni prevoznik in jo imenuje potrošnik, pridobi dejansko posest nad prvim kosom blaga, če je dostava blaga v določenem obdobju redna.

(2) Določbe prejšnjega odstavka se uporabljajo tudi za digitalno vsebino, ki se dobavi na materialnem nosilcu podatkov.

(3) Pri pogodbi o opravljanju storitve ali dobavi digitalne vsebine, ki se ne dobavi na materialnem nosilcu podatkov, začne odstopni rok iz prvega odstavka tega člena teči z dnem sklenitve pogodbe.

(4) Pri pogodbi o dobavi vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, ter daljinskega ogrevanja začne odstopni rok iz prvega odstavka tega člena teči z dnem sklenitve pogodbe.

137. člen
(roki pri opustitvi informiranja o pravici do odstopa od pogodbe)

(1) Če podjetje potrošniku ne poda informacij o pravici do odstopa od pogodbe iz 6. točke prvega odstavka 130. člena tega zakona, je rok za odstop od pogodbe 12 mesecev. Rok začne teči po izteku odstopnega roka iz 134. člena tega zakona.

(2) Če podjetje potrošniku poda informacije o pravici do odstopa od pogodbe iz 6. točke prvega odstavka 130. člena tega zakona v 12 mesecih po začetku teka odstopnega roka iz 134. člena tega zakona, začne odstopni rok iz 134. člena tega zakona teči z dnem, ko potrošnik prejme informacije.

138. člen
(obvestilo o odstopu od pogodbe)

(1) Obvestilo o odstopu lahko potrošnik predloži podjetju na obrazcu iz petega odstavka tega člena ali z nedvoumno izjavo, iz katere jasno izhaja, da odstopa od pogodbe.

(2) Šteje se, da je potrošnik podal odstopno izjavo pravočasno, če jo pošlje v roku, določenem za odstop od pogodbe.

(3) Podjetje lahko na svoji spletni strani ponudi potrošniku tudi možnost, da elektronsko izpolni in predloži obrazec iz petega odstavka tega člena ali poda nedvoumno izjavo, iz katere izhaja potrošnikova volja za odstop od pogodbe. V takem primeru mu podjetje nemudoma potrdi prejem obvestila o odstopu od pogodbe na trajnem nosilcu podatkov.

(4) Dokazno breme glede uveljavljanja pravice do odstopa iz tega člena nosi potrošnik.

(5) Obliko in vsebino obrazca z odstopno izjavo predpiše minister, pristojen za varstvo potrošnikov.

2. odsek
POSLEDICE ODSTOPA OD POGODBE

139. člen
(prenehanje obveznosti strank)

Z uveljavitvijo pravice do odstopa od pogodbe iz 134. člena tega zakona prenehajo obveznosti strank glede:
- izpolnjevanja pogodbe ali
- sklenitve pogodbe, kadar je dal ponudbo za sklenitev pogodbe potrošnik.

140. člen
(vračilo blaga)

(1) Če je potrošnik blago že prejel in odstopi od pogodbe, ga vrne ali izroči podjetju ali osebi, ki jo podjetje pooblasti za prevzem blaga, nemudoma oziroma najpozneje v 14 dneh po obvestilu iz 134. člena tega zakona, razen če podjetje ponudi, da samo prevzame vrnjeno blago.

(2) Šteje se, da potrošnik pravočasno vrne blago, če ga pošlje pred iztekom 14-dnevnega roka za vračilo.

141. člen
(stroški, povezani z odstopom od pogodbe)

(1) Potrošnik z uveljavljanjem pravice do odstopa od pogodbe ne prevzema nobenih obveznosti razen obveznosti iz tega člena in iz tretjega odstavka 143. člena tega zakona.

(2) Potrošnik v zvezi z odstopom od pogodbe krije samo stroške vračila blaga ali digitalne vsebine, ki je dobavljena na materialnem nosilcu podatkov, razen če te stroške krije podjetje ali če podjetje predhodno ne seznani potrošnika, da ga bremeni ta strošek.

(3) Če potrošnik odstopi od pogodbe po tem, ko je skladno s sedmim odstavkom 132. člena ali tretjim odstavkom 133. člena tega zakona zahteval, da podjetje začne opravljati storitev ali dobavo vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, ali daljinskega ogrevanja v odstopnem roku iz 134. člena tega zakona, plača podjetju znesek v sorazmerju z opravljeno storitvijo do dneva obvestitve podjetja o odstopu od pogodbe. Sorazmerni del se izračuna glede na skupno vrednost pogodbe. Če je cena v pogodbi glede na tržno ceno previsoka, se sorazmerni del izračuna glede na tržno vrednost.

(4) Potrošnika ne bremeni znesek iz prejšnjega odstavka, če mu podjetje ni zagotovilo informacij iz 6. in 9. točke prvega odstavka 130. člena tega zakona ali če ni zahteval, da podjetje začne opravljati storitev ali dobavo vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, ali daljinskega ogrevanja skladno s sedmim odstavkom 132. člena ali tretjim odstavkom 133. člena tega zakona.

(5) Potrošnika ne bremenijo stroški celotne ali delne dobave digitalne vsebine, ki se ne dobavi na materialnem nosilcu podatkov, če:
- potrošnik ni dal predhodnega soglasja, da se začne opravljati storitev pred pretekom odstopnega roka iz 134. člena tega zakona;
- potrošnik ni potrdil, da s soglasjem iz prejšnje točke izgubi pravico do odstopa, ali
- podjetje potrošniku ni zagotovilo potrdila v skladu s šestim odstavkom 132. člena ali drugim odstavkom 133. člena tega zakona.

142. člen
(odgovornost za zmanjšano vrednost)

(1) Potrošnik odgovarja za zmanjšanje vrednosti blaga, če je zmanjšanje vrednosti posledica ravnanja, ki ni nujno potrebno za ugotovitev narave, lastnosti in delovanja blaga.

(2) Potrošnik ne odgovarja za zmanjšanje vrednosti blaga, če ga podjetje ne seznani s pravico do odstopa od pogodbe skladno s 6. točko prvega odstavka 130. člena tega zakona.

143. člen
(vračilo plačil)

(1) V primeru odstopa od pogodbe podjetje nemudoma oziroma najpozneje v 14 dneh po prejemu obvestila o odstopu od pogodbe vrne vsa prejeta plačila.

(2) Podjetje vrne prejeta plačila potrošniku z enakim plačilnim sredstvom, kot ga je uporabil potrošnik, razen če se je potrošnik izrecno strinjal z uporabo drugega plačilnega sredstva in če potrošnik zaradi tega ne nosi nobenih stroškov.

(3) Potrošnik ni upravičen do povračila dodatnih stroškov, ki so nastali, če se je izrecno odločil za drugo vrsto pošiljke, kakor je cenovno najugodnejša standardna pošiljka, ki jo ponuja podjetje.

(4) Pri prodajni pogodbi lahko podjetje zadrži vračilo prejetih plačil do prevzema vrnjenega blaga ali dokler potrošnik ne predloži dokazila, da je blago poslal nazaj, razen če podjetje ponudi možnost, da samo prevzame vrnjeno blago.

(5) Kadar je pri pogodbi, sklenjeni zunaj poslovnih prostorov, blago dostavljeno na dom ob sklenitvi pogodbe, ga podjetje prevzame na lastne stroške, če zaradi narave blaga takega blaga običajno ni mogoče vrniti po pošti.

144. člen
(uporaba digitalne vsebine in digitalne storitve)

(1) V primeru odstopa od pogodbe potrošnik ne sme uporabljati digitalne vsebine ali digitalne storitve in je ne sme dati na voljo tretjim osebam.

(2) Podjetje ne sme uporabiti nobene vsebine, ki ni osebni podatek, ki jo je potrošnik zagotovil ali ustvaril pri uporabi digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki jo dobavlja podjetje, razen kadar:

- ta vsebina zunaj okvira digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki jo dobavlja podjetje, ni uporabna;
- ta vsebina zadeva le dejavnosti potrošnika pri uporabi digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki jo dobavlja podjetje;
- je podjetje to vsebino združilo z drugimi podatki in je ni več mogoče ločiti oziroma bi bil zato potreben nesorazmeren napor ali
- so to vsebino skupaj ustvarili potrošnik in drugi ter lahko drugi potrošniki to vsebino še naprej uporabljajo.

(3) Razen v primerih iz prve, druge in tretje alineje prejšnjega odstavka da podjetje potrošniku na zahtevo na voljo vso vsebino, ki ni osebni podatek, ki jo je potrošnik zagotovil ali ustvaril pri uporabi digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki jo dobavlja podjetje.

(4) Potrošnik lahko vsebino iz prejšnjega odstavka ponovno pridobi brezplačno, v razumnem roku in v obliki, ki je v splošni rabi in strojno berljiva, ne da ga podjetje pri tem ovira.

(5) V primeru odstopa od pogodbe lahko podjetje ne glede na četrti odstavek tega člena potrošniku prepreči vsakršno nadaljnjo uporabo digitalne vsebine ali digitalne storitve, in sicer zlasti tako, da potrošniku onemogoči dostop do digitalne vsebine ali digitalne storitve ali onemogoči potrošnikov uporabniški račun.

145. člen
(veljavnost pomožnih pogodb)

(1) Če potrošnik odstopi od pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, prenehajo veljati vse pomožne pogodbe brez stroškov za potrošnika, razen stroškov iz 141., 142. ter tretjega in petega odstavka 143. člena tega zakona.

(2) Ta člen ne posega v določbe zakona, ki ureja potrošniške kredite, glede odstopa od povezane kreditne pogodbe.

4. oddelek
POGODBA, SKLENJENA Z UPORABO TELEFONA

146. člen
(sklepanje pogodb na daljavo prek telefona)

(1) Pri telefonskih pogovorih oseba, ki v imenu podjetja vzpostavi telefonski stik s potrošnikom z namenom sklenitve pogodbe na daljavo, na začetku pogovora predstavi firmo podjetja, po

potrebi pa tudi identiteto osebe, v imenu katere telefonira, ter potrošnika seznani o komercialnem namenu klica.

(2) Pri sklepanju pogodbe na daljavo po telefonu podjetje potrošniku poda tudi informacije iz četrtega odstavka 132. člena tega zakona.

(3) Pri sklepanju pogodbe na daljavo po telefonu podjetje posreduje potrditev ponudbe potrošniku na trajnem nosilcu podatkov. Pogodba je sklenjena, ko jo potrošnik podpiše ali pošlje pisno izjavo, da ponudbo sprejema.

V. poglavje
POGODBA O FINANČNIH STORITVAH, SKLENJENA NA DALJAVO

1. oddelek
SPLOŠNE DOLOČBE

147. člen
(opredelitev)

Pogodba o finančnih storitvah, sklenjena na daljavo, po tem zakonu je pogodba, sklenjena med podjetjem in potrošnikom na podlagi organizirane prodaje na daljavo ali sistema opravljanja storitev brez istočasne fizične prisotnosti pogodbenih strank, ki ga vodi podjetje, ki za namen sklenitve uporablja izključno enega ali več sredstev za komuniciranje na daljavo vse do takrat in vključno s trenutkom, ko je pogodba sklenjena.

148. člen
(uporaba določb)

(1) Če pogodbe o finančnih storitvah obsegajo začetni sporazum o storitvi, ki mu sledijo zaporedni posli ali niz ločenih poslov iste vrste, se določbe tega poglavja uporabljajo za začetni sporazum.

(2) Kadar začetnega sporazuma ni, zaporedni ali ločeni posli pa so iste vrste, opravljeni v določenem času med istimi pogodbenimi strankami, se za prvi posel uporabljajo 149., 150. in 151. člen tega zakona. Kadar se posel iste vrste ne opravlja več kot eno leto, velja naslednji posel za prvega v novem nizu poslov.

2. oddelek
INFORMIRANJE POTROŠNIKOV

149. člen
(predhodne informacije)

(1) Pri pogodbi o finančnih storitvah, sklenjeni na daljavo, podjetje, preden potrošnika pogodba ali ponudba zavezuje, potrošniku zagotovi te informacije:

1. o ponudniku:
   - glavna poslovna dejavnost podjetja, naslov sedeža podjetja ter vsi naslovi iz poslovnega razmerja med potrošnikom in podjetjem,
   - identiteta in naslov morebitnega zastopnika podjetja v državi članici, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče, ter identiteta, naslov in funkcija morebitne tretje osebe, ki poklicno sodeluje v poslu, pa ni podjetje,
   - register, v katerega je podjetje vpisano, z navedbo vpisne številke ali druge enakovredne oznake, če je vpisano v sodni ali drug javni register,
   - nadzorni organ, če je za dejavnost podjetja potrebno posebno dovoljenje;
2. o finančni storitvi:
   - opis glavnih značilnosti finančne storitve,
   - skupna cena, ki jo potrošnik za finančno storitev plača podjetju, vključno s provizijami, taksami in izdatki ter davki, ki jih podjetje odvede pri opravljanju storitve, ali če natančne cene ni mogoče navesti, način izračuna, ki potrošniku omogoča preverjanje cene,

- po potrebi opozorilo, da je finančna storitev povezana z instrumenti, ki so zaradi lastnosti ali postopkov za izvedbo obremenjeni s tveganjem ali je njihova cena odvisna od nihanj na finančnih trgih, na katera podjetje nima vpliva, z opozorilom, da pretekli donosi niso kazalec prihodnjih donosov;
- opozorilo glede možnosti obstoja dodatnih davkov oziroma stroškov, ki jih ne odvede ali zaračuna podjetje,
- omejitve glede obdobja veljavnosti danih informacij, ki so na voljo,
- plačilo in izpolnitev,
- stroški, povezani z uporabo komunikacijskega sredstva, če se razlikujejo od običajne osnovne tarife, ki jo potrošnik običajno plačuje;

3. o pogodbi, sklenjeni na daljavo:

- pogoji, roki in postopek za uveljavljanje pravice do odstopa od pogodbe v skladu s 152. členom tega zakona; v primerih, ko potrošnik v skladu s 154. členom tega zakona nima pravice do odstopa, je o tem izrecno obveščen,
- podatki o morebitnem znesku, ki ga potrošnik plača v primeru odstopa od pogodbe na podlagi 155. člena tega zakona,
- najkrajši rok trajanja pogodbe, če je predmet pogodbe trajna ali ponavljajoča se finančna storitev,
- pogodbeno določilo glede prava, ki se uporablja za pogodbo, sklenjeno na daljavo, in pristojnega sodišča,
- informacije o pravicah v primeru predčasne ali enostranske prekinitve pogodbe, vključno z vsemi pogodbenimi kaznimi;

4. o pravnih sredstvih:

- podatki o mehanizmu za izvensodno reševanje sporov in opis morebitnih pogojev za dostop do tega mehanizma,
- informacije o obstoju sistema jamstva ali drugih odškodninskih dogovorov, ki niso urejeni v zakonu, ki ureja bančništvo, in zakonu, ki ureja trg finančnih instrumentov.

(2) Podjetje jasno izrazi komercialni namen informacij iz prejšnjega odstavka in jih predstavi jasno in nedvoumno ter na način, ki je primeren glede na sredstvo komuniciranja na daljavo, pri čemer upošteva tudi načelo vestnosti in poštenja ter načelo varstva oseb, ki niso poslovno sposobne.

150. člen
(telefonsko komuniciranje)

(1) Pri ustnih sporočilih po telefonu podjetje na začetku pogovora potrošniku jasno predstaviti firmo in naslov sedeža podjetja, ki opravlja finančne storitve, in poslovni namen telefonskega klica ter ob izrecnem potrošnikovem soglasju informacije o identiteti osebe, ki je v stiku s potrošnikom, o njeni povezavi s podjetjem, ki opravlja finančne storitve, ter informacije iz prve, druge in četrte alineje 2. točke ter prve in druge alineje 3. točke prvega odstavka prejšnjega člena.

(2) Pri ustnih sporočilih po telefonu podjetje seznani potrošnika, da se mu na njegovo zahtevo posredujejo dodatne informacije iz prvega odstavka prejšnjega člena. Poleg tega je podjetje dolžno izpolniti tudi svojo obveznost iz 151. člena tega zakona.

151. člen
(način zagotavljanja informacij)

(1) Podjetje zagotovi potrošniku predhodne informacije iz prvega odstavka 149. člena tega zakona ter pogodbene pogoje na enostaven in razumljiv način ter na primernem trajnem nosilcu podatkov v času, preden potrošnika zavezuje pogodba ali ponudba.

(2) Izjemoma lahko podjetje izpolni svojo obveznost iz prejšnjega odstavka nemudoma po sklenitvi pogodbe, če je bila pogodba na potrošnikovo željo sklenjena z uporabo sredstva za komuniciranje na daljavo, ki ne omogoča predložitve informacij in pogodbenih pogojev v navedeni obliki.

(3) Potrošnik lahko kadar koli v času pogodbenega odnosa zahteva predložitev pogodbenih pogojev na papirju in spremembo sredstva za komuniciranje na daljavo, razen če je sredstvo za sporazumevanje na daljavo nezdružljivo s sklenjeno pogodbo ali vrsto finančne storitve.

3. oddelek
ODSTOP OD POGODBE

152. člen
(pravica do odstopa od pogodbe)

(1) Pri pogodbah o finančnih storitvah, sklenjenih na daljavo, ima potrošnik pravico, da v 14 dneh podjetju sporoči, da odstopa od pogodbe, ne da bi mu bilo treba navesti razlog za svojo odločitev ali plačati pogodbeno kazen.

(2) Pri pogodbah o življenjskem zavarovanju, sklenjenih na daljavo, in pogodbah o osebnih pokojninskih zavarovanjih, sklenjenih na daljavo, je rok za odstop od pogodbe 30 dni.

(3) Šteje se, da je sporočilo o odstopu od pogodbe iz prvega odstavka tega člena in prejšnjega odstavka pravočasno, če je poslano v roku, določenem za odstop od pogodbe.

153. člen
(štetje rokov)

Če je podjetje v celoti izpolnilo obveznost iz 151. člena tega zakona, začne teči rok za uveljavljanje pravice iz prvega in drugega odstavka 152. člena tega zakona z dnem sklenitve pogodbe oziroma z dnem, ko je podjetje izpolnilo to obveznost, če je bila izpolnjena po sklenitvi pogodbe.

154. člen
(izjeme od pravice do odstopa)

Razen če sta se pogodbeni stranki dogovorili drugače, potrošnik nima pravice do odstopa od pogodbe iz prvega in drugega odstavka 152. člena tega zakona pri teh pogodbah:

1. pogodbah, katerih predmet je blago ali storitve, katerih vrednost je odvisna od nihanj na finančnih trgih, na katera podjetje nima vpliva in ki lahko nastopijo v roku odstopa od pogodbe, ter storitve v zvezi z devizami, instrumenti denarnega trga, prenosljivimi vrednostnimi papirji, deleži v kolektivnih naložbenih podjemih, finančnimi terminskimi pogodbami, vključno z enakovrednimi instrumenti z gotovinskim plačilom, terminskimi pogodbami o obrestni meri, obrestnimi in valutnimi zamenjavami, zamenjavami na podlagi delnic ali delniškega indeksa ter opcijami za nakup ali prodajo katerega koli navedenega instrumenta, vključno z enakovrednimi instrumenti z gotovinskim plačilom;
2. zavarovalnih pogodbah za potovanje in prtljago ali podobnih kratkoročnih zavarovalnih pogodbah z veljavnostjo, krajšo od enega meseca;
3. pogodbah o finančnih storitvah, ki sta jih na potrošnikovo izrecno zahtevo obe stranki že v celoti izpolnili, preden je potrošnik uresničil svojo pravico do odstopa od pogodbe.

155. člen
(pravica do plačila za opravljene storitve)

(1) Če je potrošnik odstopil od pogodbe o finančnih storitvah, lahko podjetje zahteva od potrošnika plačilo storitve, ki jo je zanj opravilo.

(2) Plačilo iz prejšnjega odstavka je sorazmerno obsegu opravljene storitve v primerjavi s celotno pogodbo in ne sme pomeniti pogodbene kazni.

(3) Podjetje lahko zahteva od potrošnika plačilo iz prvega odstavka tega člena le, če dokaže, da je bil potrošnik obveščen o znesku plačila v primeru odstopa od pogodbe iz druge alineje 3. točke prvega odstavka 149. člena tega zakona na način, določen v 151. členu tega zakona, in je potrošnik podal soglasje za začetek izpolnjevanja pogodbe pred iztekom odstopnega roka.

156. člen
(obveznosti potrošnika)

Če je potrošnik znesek oziroma blago že prejel in od pogodbe odstopi, nemudoma oziroma najpozneje v 30 dneh od oddaje sporočila iz prvega in drugega odstavka 152. člena tega zakona vrne podjetju znesek oziroma blago.

157. člen
(obveznosti podjetja)

Vračilo plačil podjetje opravi nemudoma, najpozneje pa v 30 dneh po prejemu sporočila o odstopu od pogodbe, razen zneska iz prejšnjega člena.

158. člen
(dokazno breme)

Dokazno breme glede izpolnjevanja obveznosti podjetja v zvezi z obveščanjem potrošnika, glede potrošnikovega soglasja za sklenitev pogodbe, kadar je to primerno, in glede izpolnitve pogodbe nosi podjetje.

VI. poglavje
POGODBA O PRODAJI BLAGA NA OBROKE

1. oddelek
SPLOŠNE DOLOČBE

159. člen
(opredelitev)

(1) S pogodbo o prodaji blaga na obroke se podjetje zavezuje, da bo potrošniku izročilo določeno blago, še preden mu bo kupnina popolnoma izplačana, potrošnik pa se zavezuje, da ga bo odplačal v obrokih v določenih časovnih presledkih.

(2) Določbe tega zakona, ki urejajo prodajo blaga na obroke, se smiselno uporabljajo tudi za prodajo storitev.

160. člen
(uporaba določil)

(1) Določbe o prodaji blaga na obroke iz tega poglavja veljajo tudi pri drugih dogovorih, ki imajo enako vsebino, kot npr. zakupna pogodba z določilom, da bo v zakup dano blago prešlo v potrošnikovo lastnino, če bo določen čas plačeval zakupnino.

(2) Določbe o prodaji na obroke iz tega poglavja se uporabljajo tudi pri posojilu, ki je bilo potrošniku dano za nakup določenega blaga, če sta se podjetje, ki je potrošniku dalo posojilo (posojilodajalec) in prodajalec sporazumela, da bo potrošnik blago, ki mu ga je prodal prodajalec, odplačeval v obrokih po pogodbi, sklenjeni med potrošnikom in prodajalcem.

161. člen
(razmerje z zakonom, ki ureja potrošniške kredite)

Določbe tega poglavja, ki urejajo prodajo blaga na obroke, ne vplivajo na pravice potrošnikov po zakonu, ki ureja potrošniške kredite.

2. oddelek
OBLIKA IN SESTAVINE POGODBE O PRODAJI BLAGA NA OBROKE

162. člen
(obličnost)

Pogodba o prodaji blaga na obroke mora biti sestavljena v pisni obliki.

163. člen
(obvezne sestavine pogodbe o prodaji blaga na obroke)

(1) Pogodba o prodaji blaga na obroke vsebuje te sestavine:
1. podatki o blagu;
2. cena blaga pri prodaji za gotovino;
3. skupen znesek vseh obročnih odplačil, vštevši tudi tisto, kar je bilo plačano ob sklenitvi pogodbe;
4. znesek posameznih obrokov;
5. število obrokov;
6. roki zapadlosti obrokov in
7. pravice, ki pripadajo potrošniku po tem poglavju (164., 165., 166., 168., 169. člen).

(2) Če pogodba o prodaji blaga na obroke ne vsebuje vseh bistvenih sestavin iz prejšnjega odstavka, lahko potrošnik od pogodbe o prodaji blaga na obroke odstopi oziroma pravice, ki mu pripadajo po tem poglavju, kljub temu uveljavlja.

(3) Nična so določila pogodbe o prodaji blaga na obroke, ki bi bila za potrošnika manj ugodna od določb tega poglavja, razen določil o lastninskem pridržku.

3. oddelek
PLAČILO OBVEZNOSTI

164. člen
(predčasno plačilo)

Potrošnik ima pravico, da kadar koli predčasno odplača ostanek dolžne kupnine, in sicer brez pogodbenih obresti, razen stroškov izdelave obračuna predčasnega odplačila kupnine.

165. člen
(podaljšanje rokov)

Kadar to opravičuje okoliščine primera, lahko sodišče na zahtevo potrošnika podaljša roke za plačilo zamujenih obrokov, če da potrošnik zavarovanje, da bo izpolnil obveznost in če podjetje zaradi tega ne trpi škode.

166. člen
(prepoved pogodbene kazni)

Nično je pogodbeno določilo o pogodbeni kazni za primer, če bi potrošnik prišel v zamudo s plačilom kakšnega obroka kupnine.

4. oddelek
ODSTOP OD POGODBE O PRODAJI BLAGA NA OBROKE

167. člen
(odstop od pogodbe o prodaji blaga na obroke zaradi zamude s plačili obrokov)

(1) Podjetje lahko odstopi od pogodbe o prodaji blaga na obroke, če pride potrošnik v zamudo z začetnim obrokom.

(2) Po plačilu začetnega obroka lahko podjetje odstopi od pogodbe o prodaji blaga na obroke, če pride potrošnik v zamudo z najmanj dvema zaporednima obrokoma, ki pomenita najmanj osmino kupnine.

(3) Ne glede na prejšnji odstavek lahko podjetje odstopi od pogodbe o prodaji blaga na obroke, če potrošnik pride v zamudo le z enim obrokom, kadar za plačilo kupnine niso predvideni več kot štirje obroki.

(4) V primerih iz drugega odstavka tega člena in prejšnjega odstavka lahko podjetje namesto odstopa od pogodbe o prodaji blaga na obroke zahteva od potrošnika, da plača ves ostanek kupnine, vendar mu mora pred tem pustiti dodaten 15-dnevni rok.

168. člen
(odstop potrošnika od pogodbe o prodaji blaga na obroke)

(1) Potrošnik lahko v vsakem primeru odstopi od pogodbe o prodaji blaga na obroke, če to pisno sporoči podjetju v 15 dneh po podpisu. Potrošnik se tej pravici ne more vnaprej odpovedati.

(2) Pogodbeno določilo, ki ni v skladu s prejšnjim odstavkom, je nično.

169. člen
(posledice odstopa od pogodbe o prodaji blaga na obroke)

(1) Če podjetje ali potrošnik v skladu z določbami tega poglavja odstopi od pogodbe o prodaji blaga na obroke, podjetje vrne potrošniku prejete obroke z zakonitimi obrestmi od dneva, ko jih je prejel, in mu povrne nujne stroške, ki jih je imel za blago.

(2) Potrošnik vrne podjetju blago v stanju, v kakršnem je bilo tedaj, ko mu je bilo izročeno, in plača povračilo za njegovo uporabo vse do odstopa od pogodbe o prodaji blaga na obroke.

VII. poglavje
POGODBA O PAKETNEM POTOVANJU IN POVEZAN POTOVALNI ARANŽMA

1. oddelek
SPLOŠNE DOLOČBE

170. člen
(opredelitev)

(1) Pogodba o paketnem potovanju po tem zakonu je vsaka pogodba o turističnem paketu. Če se turistični paket zagotovi na podlagi ločenih pogodb, se za pogodbo o paketnem potovanju štejejo vse pogodbe, ki zajemajo potovalne storitve, vključene v turistični paket.

(2) Povezan potovalni aranžma pomeni vsaj dve različni vrsti potovalnih storitev, kupljeni za namene istega potovanja ali počitnic, ki ne štejejo za turistični paket, zaradi česar so sklenjene ločene pogodbe s posameznimi ponudniki potovalnih storitev, če podjetje:

- omogoči, da potrošnik ob enkratnem obisku njegove prodajne točke ali stiku z njo izbere in ločeno plača posamezne potovalne storitve, ali
- usmerjeno omogoča nakup vsaj ene dodatne potovalne storitve drugega podjetja, če je pogodba s tem drugim podjetjem sklenjena največ 24 ur po potrditvi rezervacije prve potovalne storitve.

171. člen
(področje uporabe)

(1) Določbe tega poglavja se uporabljajo za turistične pakete in povezane potovalne aranžmaje, tudi kadar jih podjetja ponujajo ali prodajajo osebam, ki se po tem zakonu ne štejejo za potrošnika, razen v primerih iz tretje alineje drugega odstavka tega člena.

(2) Določbe tega poglavja se ne uporabljajo za:

- turistične pakete in povezane potovalne aranžmaje, ki trajajo manj kot 24 ur in ne vključujejo prenočevanja;

- turistične pakete in povezane potovalne aranžmaje, ki so ponujeni ali izvedeni občasno na nepridobitni osnovi samo za zaključene skupine potrošnikov;
- turistične pakete in povezane potovalne aranžmaje, kupljene na podlagi okvirne pogodbe za organiziranje poslovnih potovanj med podjetjem in drugo fizično ali pravno osebo, ki deluje za namene, povezane z njegovo pridobitno dejavnostjo (trgovsko, poslovno, obrtno ali poklicno dejavnostjo).

(3) Šteje se, da so turistični paketi in povezani potovalni aranžmaji iz druge alineje prejšnjega odstavka izvedeni občasno, če skupna letna višina vplačanih zneskov za njihovo izvedbo ne presega 15.000 eurov. Navedena omejitev vplačil se ne uporablja za:
- vzgojno-izobraževalne ustanove pri izvajanju strokovnih ekskurzij in podobnih oblik dela, ki so določene z letnim delovnim načrtom, če te izvajajo za svoje udeležence izobraževanja v okviru javno veljavnega vzgojno-izobraževalnega ali študijskega programa;
- pravne osebe, ki jim je priznan status delovanja v javnem interesu;
- verske skupnosti, registrirane skladno z zakonom, ki ureja versko svobodo, pri izvajanju njihovih rednih aktivnosti.

172. člen
(pomen izrazov)

(1) V tem poglavju imajo posamezni izrazi naslednji pomen:
1. »potovalna storitev« pomeni:
- prevoz,
- nastanitev, ki ni neločljivo povezana s prevozom in ni za namene bivanja,
- najem osebnih avtomobilov in drugih motornih vozil, kot so opredeljena v zakonu, ki ureja motorna vozila, ali motornih koles, za katera je v skladu z zakonom, ki ureja vozniška dovoljenja, zahtevano vozniško dovoljenje za vozila kategorije A,
- drugo turistično storitev, ki ni neločljivo povezana s prevozom, nastanitvijo ali najemom motornih vozil ali motornih koles iz prejšnje alineje;
2. »turistični paket« pomeni kombinacijo vsaj dveh različnih potovalnih storitev za namene istega potovanja ali počitnic, če podjetje pred sklenitvijo ene pogodbe o vseh potovalnih storitvah združi vse potovalne storitve, tudi če so te potovalne storitve združene na zahtevo potrošnika ali v skladu z izbiro potrošnika, ali se, ne glede na to, če so s posameznimi podjetji, ki ponujajo potovalne storitve, sklenjene ločene pogodbe, te potovalne storitve:
- kupijo na eni prodajni točki in so izbrane, preden se potrošnik strinja s plačilom,
- ponujajo, prodajajo ali zaračunavajo po skupni ali celotni ceni,
- oglašujejo ali prodajajo z uporabo izraza »turistični paket« ali podobnim izrazom,
- sestavijo po sklenitvi pogodbe, s katero podjetje potrošniku omogoči, da sam izbira med različnimi vrstami potovalnih storitev, ali
- kupijo pri različnih podjetjih po povezanih postopkih spletne rezervacije, pri katerih podjetje, s katerim je bila sklenjena prva pogodba, drugemu ali drugim podjetjem posreduje ime potrošnika, njegov elektronski naslov in podatke o plačilu ter je pogodba z drugim ali drugimi podjetji sklenjena najpozneje 24 ur po potrditvi rezervacije prve potovalne storitve;
3. »začetek turističnega paketa« pomeni začetek izvajanja potovalnih storitev, vključenih v turistični paket;
4. »organizator potovanja« je podjetje, ki neposredno ali posredno prek drugega podjetja ali skupaj z drugim podjetjem kombinira turistične pakete in jih prodaja ali ponuja v prodajo, ali podjetje, ki podatke o potrošniku posreduje drugemu podjetju v skladu s peto alinejo 2. točke tega odstavka;
5. »prodajalec potovanja« je podjetje, ki ni organizator potovanja in ki prodaja ali ponuja v prodajo turistične pakete, ki jih kombinira organizator potovanja;
6. »prodajna točka« pomeni vsak premični ali nepremični maloprodajni prostor ali spletno stran podjetja ali podobno spletno prodajno orodje, tudi če je spletna stran podjetja ali podobno spletno prodajno orodje potrošnikom predstavljeno kot eno samo orodje, vključno s telefonsko storitvijo;
7. »ustanovitev« pomeni dejansko izvajanje storitvene dejavnosti po 49. členu Pogodbe o delovanju Evropske unije (Prečiščena različica Pogodbe o delovanju Evropske unije:

UL C št. 326 z dne 26. 10. 2012, str. 47), ki jo izvaja ponudnik storitev za nedoločen čas in s stalno infrastrukturo, kjer se dejavnost opravljanja storitev dejansko izvaja;

8. »neizogibne in izredne okoliščine« so okoliščine, na katere stranka, ki se na njih sklicuje, ne more vplivati in katerih posledice bi bile kljub sprejetju vseh razumnih ukrepov neizbežne;
9. »neskladnost« pomeni neizvedbo ali pomanjkljivo izvedbo potovalnih storitev, vključenih v turistični paket;
10. »povratek« pomeni vrnitev potrošnika na kraj odhoda ali na drug kraj, o katerem se dogovorita pogodbeni stranki.

(2) Kombinacija potovalnih storitev, pri katerih se največ ena potovalna storitev iz prve, druge ali tretje alineje 1. točke prejšnjega odstavka kombinira z eno ali več turističnih storitev iz četrte alineje 1. točke prejšnjega odstavka, se ne šteje za turistični paket, če slednje turistične storitve:

- ne predstavljajo več kot četrtine vrednosti celotnega turističnega paketa, se ne oglašujejo kot bistveni element turističnega paketa ali kako drugače ne predstavljajo bistvenega elementa turističnega paketa ali
- potrošnik izbere in kupi šele po začetku izvajanja potovalne storitve iz prve, druge ali tretje alineje 1. točke prejšnjega odstavka.

(3) Kombinacija potovalnih storitev, pri katerih se največ ena potovalna storitev iz prve, druge ali tretje alineje 1. točke prvega odstavka tega člena kombinira z eno ali več turističnih storitev iz četrte alineje 1. točke prvega odstavka tega člena, se ne šteje za povezan potovalni aranžma, če turistične storitve ne predstavljajo več kot četrtine skupne vrednosti storitev, se ne oglašujejo kot bistveni element kombinacije ali kako drugače ne predstavljajo bistvenega elementa potovanja ali počitnic.

173. člen
(predhodne informacije)

(1) Organizator potovanja in prodajalec potovanja, kadar se turistični paket prodaja prek njega, pred sklenitvijo pogodbe o paketnem potovanju oziroma preden potrošnika zavezuje ponudba potrošniku, zagotovita standardne informacije na obrazcu iz petega odstavka tega člena in naslednje informacije o turističnem paketu, če se nanašajo na vsebino turističnega paketa:

1. o glavnih značilnostih potovalnih storitev:
   - kraj oziroma kraje potovanja, načrt potovanja, obdobje bivanja z datumi in število vključenih nočitev, kadar je vključena nastanitev,
   - kraj, datum in čas odhoda in povratka oziroma okviren čas odhoda in povratka, če čas še ni natančno določen,
   - prevozna sredstva, njihove značilnosti in kategorije, trajanje prevoza in kraji vmesnih postankov ter prometne povezave,
   - lokacija, glavne značilnosti in po potrebi turistična kategorija nastanitve v skladu s pravili države potovanja,
   - načrt obrokov,
   - obiski, izleti ali druge storitve, vključene v skupno dogovorjeno ceno turističnega paketa,
   - ali bo katera od potovalnih storitev zagotovljena v okviru skupine in po možnosti podatek o velikosti skupine, kadar iz okoliščin ne izhaja, da bo katera od potovalnih storitev zagotovljena v okviru skupine,
   - jezik, v katerem bodo zagotovljene druge turistične storitve, kadar so koristi potrošnika od teh storitev odvisne od ustne komunikacije,
   - ali je potovanje na splošno primerno za osebe z omejeno mobilnostjo in na zahtevo potrošnika podrobne informacije o primernosti potovanja ob upoštevanju potreb potrošnika;
2. firmo, poslovni naslov, telefonsko številko in po potrebi elektronski naslov organizatorja potovanja in prodajalca potovanja, kadar je to potrebno;
3. skupno ceno turističnega paketa, vključno z davki in z vsemi morebitnimi dodatnimi pristojbinami, taksami in drugimi stroški ali navedbo vrste morebitnih dodatnih stroškov, ki jih bo potrošnik še moral plačati, kadar teh stroškov ni mogoče razumno izračunati pred sklenitvijo pogodbe;

4. plačilne pogoje, vključno z vsemi zneski ali odstotki cene, ki se plačajo kot predplačilo, in roke za plačilo razlike, ali finančna jamstva, ki jih mora plačati ali zagotoviti potrošnik;
5. najmanjše število prijavljenih oseb za izvedbo turističnega paketa in rok iz 2. točke 181. člena tega zakona, v katerem lahko organizator potovanja odstopi od pogodbe, če je manj prijavljenih;
6. potne listine in morebitne zahteve za vizume, vključno z okvirnim obdobjem za pridobitev vizumov, ki veljajo za državljane Republike Slovenije, ter zdravstvene formalnosti, ki so potrebne za potovanje in bivanje v namembnem kraju potovanja;
7. o pravici do odstopa od pogodbe, ki jo ima potrošnik v skladu s prvim odstavkom 186. člena tega zakona, kadar koli pred začetkom potovanja proti plačilu odstopnine ali proti plačilu standardiziranih odstopnin, ki jih morebiti zahteva organizator potovanja;
8. o prostovoljnih ali obveznih zavarovanjih za kritje stroškov odstopa od pogodbe s strani potrošnika ali stroškov pomoči, vključno s povratkom, v primeru nesreče, bolezni ali smrti.

(2) Če je pogodba o paketnem potovanju sklenjena po telefonu, organizator potovanja in prodajalec potovanja, kadar se turistični paket prodaja prek njega, potrošniku zagotovita standardne informacije na obrazcu iz petega odstavka tega člena in informacije iz 1. do 8. točke prejšnjega odstavka.

(3) Pri turističnih paketih, ki se kupijo pri različnih podjetjih prek povezanih postopkov spletne rezervacije, pri katerih podjetje, s katerim je bila sklenjena prva pogodba, drugemu ali drugim podjetjem posreduje ime potrošnika, njegov elektronski naslov in podatke o plačilu ter je pogodba z drugim ali drugimi podjetji sklenjena najpozneje 24 ur po potrditvi rezervacije prve potovalne storitve, organizator potovanja in podjetje, ki so mu bili podatki posredovani, zagotovita, da vsak od njiju potrošniku posreduje informacije iz 1. do 8. točke prvega odstavka tega člena, če so povezane s potovalnimi storitvami, ki jih ponujata, pred sklenitvijo pogodbe o paketnem potovanju oziroma preden potrošnika zavezuje ponudba. Organizator potovanja hkrati potrošniku zagotovi standardne informacije na obrazcu iz petega odstavka tega člena.

(4) Informacije iz tega člena so podane na jasen, razumljiv in viden način. Kadar so podane v pisni obliki, se navedejo čitljivo.

(5) Obrazec za standardne informacije iz prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena predpiše minister, pristojen za varstvo potrošnikov.

174. člen
(narava predhodnih informacij)

(1) Informacije iz 1., 3. do 5. in 7. točke prvega odstavka prejšnjega člena, ki jih organizator potovanja ali prodajalec potovanja zagotovita potrošniku, so sestavni del pogodbe o paketnem potovanju in se ne spreminjajo, razen če se stranki izrecno dogovorita drugače.

(2) Organizator potovanja in prodajalec potovanja, kadar se turistični paket prodaja prek njega, potrošniku pred sklenitvijo pogodbe o paketnem potovanju sporočita vse spremembe predhodnih informacij na jasen, razumljiv in viden način.

(3) Če organizator potovanja in prodajalec potovanja, kadar se turistični paket prodaja prek njega, ne zagotovi informacij o dodatnih pristojbinah, taksah in drugih stroških iz 3. točke prvega odstavka prejšnjega člena na način, določen v četrtem odstavku prejšnjega člena, potrošnik teh dodatnih plačil ne krije.

175. člen
(sklenitev pogodbe)

(1) Pogodba o paketnem potovanju je sestavljena v preprostem in razumljivem jeziku. Kadar se sklene v pisni obliki, je napisana čitljivo.

(2) Organizator potovanja ali prodajalec potovanja potrošniku zagotovi izvod pogodbe o paketnem potovanju ali potrdilo o sklenjeni pogodbi na trajnem nosilcu podatkov ob sklenitvi

pogodbe ali po njeni sklenitvi brez nepotrebnega odlašanja. Če je bila pogodba sklenjena ob hkratni fizični prisotnosti strank, lahko potrošnik zahteva izvod pogodbe na papirju.

(3) Pri pogodbah o paketnem potovanju, sklenjenih zunaj poslovnih prostorov, kot jih opredeljuje drugi odstavek 128. člena tega zakona, potrošnik prejme kopijo pogodbe o paketnem potovanju ali potrdilo o sklenjeni pogodbi na papirju ali na drugem trajnem nosilcu podatkov, če se s tem strinja.

176. člen
(vsebina pogodbe)

(1) Pogodba o paketnem potovanju ali potrdilo o sklenjeni pogodbi vsebuje vse dogovore glede turističnega paketa, kar vključuje informacije o turističnem paketu iz 1. do 8. točke prvega odstavka 173. člena tega zakona in naslednje informacije:

1. posebne zahteve potrošnika, ki jih je organizator potovanja sprejel;
2. o odgovornosti organizatorja potovanja, ki jo ima v skladu z določbami od 189. do 194. člena tega zakona glede ustrezne izvedbe vseh potovalnih storitev, vključenih v pogodbo;
3. obveznosti organizatorja, da v skladu z 200. členom tega zakona zagotavlja pomoč potrošniku, če ima težave;
4. naziv subjekta, ki zagotavlja varstvo v primeru likvidnostnih težav, in njegove kontaktne podatke, vključno z naslovom;
5. ime, naslov, telefonsko številko, elektronski naslov in po potrebi številko telefaksa lokalnega predstavnika organizatorja potovanja, kontaktne točke ali druge službe, ki potrošniku omogoča, da lahko hitro pride v stik z organizatorjem potovanja in z njim učinkovito komunicira, zahteva pomoč, ko je v težavah, ali se pritoži glede neskladnosti izvajanja storitev s pogodbo, ki jih je opazil med izvedbo turističnega paketa;
6. obveznost potrošnika, da v skladu s 190. členom tega zakona brez nepotrebnega odlašanja, pri čemer se upoštevajo vse okoliščine primera, obvesti organizatorja potovanja o neskladnostih izvedbe turističnega paketa, ki jih opazi med izvedbo;
7. kadar v okviru pogodbe o paketnem potovanju, ki vključuje tudi nočitev, potuje mladoletnik brez spremstva staršev ali zastopnika, informacije, ki omogočajo neposredne stike z mladoletnikom ali z osebo, ki je odgovorna zanj v kraju njegove nastanitve;
8. o razpoložljivem notranjem postopku za reševanje pritožb;
9. o mehanizmih za izvensodno reševanje potrošniških sporov v skladu z zakonom, ki ureja izvensodno reševanje potrošniških sporov, ter informacijo o izvajalcu izvensodnega reševanja potrošniških sporov, če ga priznava, in o platformi za spletno reševanje potrošniških sporov v skladu z Uredbo (EU) št. 524/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2013 o spletnem reševanju potrošniških sporov ter spremembi Uredbe (ES) št. 2006/2004 in Direktive 2009/22/ES (UL L št. 165 z dne 18. 6. 2013, str. 1), kadar je to potrebno;
10. o pravici do prenosa pogodbe na drugega potrošnika v skladu s 185. členom tega zakona.

(2) Pri turističnih paketih, ki se kupijo pri različnih podjetjih prek povezanih postopkov spletne rezervacije in pri katerih podjetje, s katerim je bila sklenjena prva pogodba, drugemu ali drugim podjetjem posreduje ime potrošnika, njegov elektronski naslov in podatke o plačilu ter je pogodba z drugim ali drugimi podjetji sklenjena najpozneje 24 ur po potrditvi rezervacije prve potovalne storitve, podjetje, ki so mu bili podatki posredovani, obvesti organizatorja potovanja o sklenitvi pogodbe o paketnem potovanju, na podlagi katere se oblikuje turistični paket, in mu posreduje informacije, ki jih kot organizator potovanja potrebuje za izpolnitev svojih obveznosti.

(3) V primerih iz prejšnjega odstavka organizator potovanja zagotovi potrošniku na trajnem nosilcu podatkov informacije iz 1. do 10. točke prvega odstavka tega člena takoj, ko je obveščen o oblikovanju turističnega paketa.

(4) Informacije iz tega člena so podane na jasen, razumljiv in viden način.

177. člen

(izročitev dokumentacije)

Organizator potovanja potrošniku pravočasno pred začetkom turističnega paketa zagotovi potrebne račune, vavčerje, vozovnice in informacije o načrtovanem času odhoda. Če je treba, zagotovi tudi informacije o rokih za prijavo in načrtovani čas vmesnih postankov, prometnih povezav in prihoda.

178. člen
(dokazno breme)

Dokazno breme glede izpolnjevanja obveznosti podjetja v zvezi z informiranjem potrošnika nosi podjetje.

2. oddelek
PRAVICE IN OBVEZNOSTI POGODBENIH STRANK

179. člen
(sprememba cene)

(1) Organizator potovanja lahko po sklenitvi pogodbe o paketnem potovanju poviša cene le, če je ta možnost določena v pogodbi, če pogodba vsebuje tudi določilo, da je potrošnik upravičen tudi do znižanja cene v skladu s petim odstavkom tega člena in če pogodba vsebuje način izračuna spremembe cene.

(2) Povišanje cene iz prejšnjega odstavka je možno kot neposredna posledica sprememb:
- cene prevoza zaradi sprememb cene goriva ali drugih virov energije;
- ravni davkov ali pristojbin za potovalne storitve, vključene v pogodbi, ki jih naložijo tretje stranke, ki niso neposredno vključene v izvedbo turističnega paketa, vključno s turističnimi taksami, pristajalnimi pristojbinami ali pristojbinami za vkrcanje ali izkrcanje v pristaniščih in letališčih, ali
- menjalnih tečajev valute, povezanih s turističnim paketom.

(3) Če povišanje cene iz prvega odstavka tega člena presega osem odstotkov dogovorjene cene turističnega paketa, se uporabljajo pravila o spremembi pogodbenih pogojev iz drugega do petega odstavka 180. člena tega zakona.

(4) Ne glede na njegov obseg je povišanje cen mogoče le, če organizator potovanja vsaj 20 dni pred začetkom turističnega paketa o tem obvesti potrošnika jasno in razumljivo na trajnem nosilcu podatkov z vključeno obrazložitvijo in izračunom tega povišanja.

(5) Če je v pogodbi o paketnem potovanju določena možnost povišanja cene, ima potrošnik v primeru zmanjšanja stroškov iz drugega odstavka tega člena pravico do znižanja cene, če so se ti stroški zmanjšali po sklenitvi pogodbe in pred začetkom turističnega paketa.

(6) V primerih znižanja cene iz prejšnjega odstavka lahko organizator od zneska, ki ga dolguje potrošniku, odšteje dejanske administrativne stroške, ki jih je imel zaradi znižanja cene. Na zahtevo potrošnika organizator potovanja predloži dokazila o teh administrativnih stroških.

180. člen
(sprememba drugih pogodbenih pogojev)

(1) Z izjemo spremembe cene v skladu s 179. členom tega zakona organizator potovanja pred začetkom turističnega paketa ne sme enostransko spremeniti pogodbenih pogojev, razen če:
- si je to pravico pridržal s pogodbo;
- je sprememba zanemarljiva in
- organizator potovanja obvesti potrošnika o spremembi na jasen, razumljiv in viden način na trajnem nosilcu podatkov.

(2) Če organizator potovanja ugotovi, da je pred začetkom turističnega paketa prisiljen znatno spremeniti bistvene značilnosti potovalnih storitev iz 1. točke prvega odstavka 173. člena tega

zakona, ne more zagotoviti posebnih zahtev potrošnika v skladu s 1. točko prvega odstavka 176. člena tega zakona ali v skladu s tretjim odstavkom 179. člena tega zakona predlaga povišanje cene za več kot osem odstotkov, lahko potrošnik v razumnem roku, ki ga določi organizator potovanja, privoli v predlagano spremembo ali odstopi od pogodbe o paketnem potovanju, ne da bi plačal odstopnino. Če potrošnik v postavljenem roku ne odgovori, se šteje, da odstopa od pogodbe.

(3) Če potrošnik v primerih iz prejšnjega odstavka odstopi od pogodbe o paketnem potovanju, lahko sprejme nadomestni turistični paket, ki je po možnosti enakovredne ali višje kakovosti, če ga organizator potovanja ponuja.

(4) Če potrošnik v skladu z drugim odstavkom tega člena odstopi od pogodbe o paketnem potovanju in ne sprejme nadomestnega turističnega paketa, mu organizator potovanja brez nepotrebnega odlašanja, vendar najpozneje v 14 dneh po odstopu od pogodbe, vrne vsa plačila. Pri tem se smiselno uporabljajo določbe od 195. do 198. člena tega zakona.

(5) Organizator potovanja brez nepotrebnega odlašanja na jasen, razumljiv in viden način na trajnem nosilcu podatkov obvesti potrošnika o:

- predlaganih spremembah iz drugega odstavka tega člena in, kadar je ustrezno, o njihovem vplivu na ceno turističnega paketa;
- razumnem roku, v katerem lahko potrošnik obvesti organizatorja potovanja o odločitvi na podlagi drugega odstavka tega člena, in o posledicah, če na predlagano spremembo ne odgovori v tem roku, in
- ponujenem nadomestnem turističnem paketu in njegovi ceni, kadar je to primerno.

(6) Če potrošnik v primerih iz drugega in tretjega odstavka tega člena privoli v predlagano spremembo ali sprejme nadomestni turistični paket, je upravičen do ustreznega znižanja cene, če je posledica sprememb slabša kakovost ali nižji stroški turističnega paketa.

181. člen
(pravica organizatorja potovanja, da odstopi od pogodbe o paketnem potovanju)

Organizator potovanja lahko odstopi od pogodbe o paketnem potovanju in potrošniku vrne vsa plačila, ne da bi moral potrošniku povrniti škodo, le če:

1. organizator potovanja zaradi neizogibnih in izrednih okoliščin ne more izpolniti pogodbe o paketnem potovanju ter o odstopu od pogodbe obvesti potrošnika pred začetkom turističnega paketa brez nepotrebnega odlašanja ali če
2. se ni zbralo najmanjše število oseb, navedenih v pogodbi o paketnem potovanju, in organizator potovanja obvesti potrošnika o odstopu od pogodbe v pogodbeno dogovorjenem roku, vendar najpozneje:

- 20 dni pred začetkom turističnega paketa pri potovanjih, daljših od šest dni;
- sedem dni pred začetkom turističnega paketa pri potovanjih, ki trajajo od dva do šest dni;
- 48 ur pred začetkom turističnega paketa pri potovanjih, krajših od dveh dni.

182. člen
(odgovornost prodajalca potovanja, če ima organizator potovanja sedež v tujini)

Če organizator potovanja nima sedeža znotraj Evropskega gospodarskega prostora, prodajalec potovanja, ki ima sedež v Republiki Sloveniji, odgovarja za skladnost izvedbe turističnega paketa s pogodbo o paketnem potovanju v skladu z določbami tega zakona, razen če dokaže, da organizator potovanja ravna v skladu s temi določbami.

183. člen
(odgovornost za napake pri rezervaciji)

(1) Podjetje je odgovorno za napake, ki so nastale zaradi tehničnih okvar v sistemu rezervacije in jih je podjetju mogoče pripisati.

(2) Če podjetje soglaša, da opravi rezervacijo turističnega paketa ali rezervacijo potovalnih storitev, ki so del povezanega potovalnega aranžmaja, podjetje odgovarja za napake, storjene v procesu rezervacije, razen če je za te napake odgovoren potrošnik ali so posledica neizogibnih in izrednih okoliščin.

(3) V primerih iz prvega odstavka tega člena in prejšnjega odstavka potrošnik lahko zahteva povrnitev škode.

184. člen
(regresni zahtevek)

Organizator potovanja, in v primerih iz 182. člena tega zakona tudi prodajalec potovanja, ima pravico zahtevati povrnitev škode od tretje osebe, ki je prispevala k neskladnosti izvedbe turističnega paketa s pogodbo o paketnem potovanju, v tolikšni meri, kolikor je povrnil škodo potrošniku, znižal ceno ali izpolnil druge obveznosti po tem zakonu.

185. člen
(prenos pogodbe)

(1) Potrošnik lahko prenese pogodbo o paketnem potovanju na tretjo osebo, ki izpolnjuje pogoje, ki se uporabljajo za to pogodbo, potem, ko je v razumnem roku pred začetkom turističnega paketa na trajnem nosilcu podatkov o tem obvestil organizatorja potovanja.

(2) Če potrošnik v primerih iz prejšnjega odstavka organizatorja potovanja obvesti o prenosu pogodbe o paketnem potovanju vsaj sedem dni pred začetkom turističnega paketa, se v vsakem primeru šteje, da je bilo obvestilo podano v razumnem roku.

(3) Prenositelj in prevzemnik pogodbe o paketnem potovanju sta solidarno odgovorna za plačilo preostalih pogodbenih obveznosti in vseh dodatnih pristojbin, taks ali drugih stroškov, nastalih pri prenosu.

(4) Organizator potovanja obvesti prenositelja o dejanskih stroških prenosa pogodbe o paketnem potovanju. Ti stroški so razumni in ne presegajo dejanskih stroškov, ki jih ima organizator potovanja s prenosom pogodbe.

(5) Organizator potovanja zagotovi prenositelju dokazila o dodatnih pristojbinah, taksah ali drugih stroških, ki nastanejo zaradi prenosa pogodbe o paketnem potovanju.

186. člen
(pravica potrošnika, da odstopi od pogodbe)

(1) Potrošnik lahko kadar koli pred začetkom turističnega paketa odstopi od pogodbe o paketnem potovanju.

(2) V primeru odstopa potrošnika od pogodbe o paketnem potovanju lahko organizator potovanja zahteva od potrošnika plačilo ustrezne in upravičene odstopnine.

(3) S pogodbo o paketnem potovanju se lahko določi razumne standardne odstopnine, pri čemer se upošteva preostali čas do začetka turističnega paketa ter pričakovane prihranke stroškov in prihodke iz nadomestne uporabe potovalnih storitev.

(4) Če standardne odstopnine niso določene s pogodbo o paketnem potovanju, se odstopnina izračuna tako, da se od skupne cene turističnega paketa odštejejo prihranki stroškov in prihodki iz nadomestne uporabe potovalnih storitev.

(5) Na zahtevo potrošnika organizator potovanja predloži obrazložitev višine odstopnine.

(6) Kadar se pred začetkom potovanja v kraju potovanja ali v neposredni bližini pojavijo neizogibne in izredne okoliščine, ki bistveno vplivajo na izvedbo turističnega paketa, ali neizogibne in izredne okoliščine, ki bistveno vplivajo na prevoz potrošnika v kraj potovanja,

potrošnik lahko od pogodbe o paketnem potovanju odstopi in je upravičen do povračila vseh plačil brez plačila kakršne koli odstopnine. V tem primeru potrošnik nima pravice zahtevati povrnitve škode.

187. člen
(odstop od pogodbe, sklenjene zunaj poslovnih prostorov)

Ne glede na določbo 6. točke prvega odstavka 129. člena tega zakona ima potrošnik v primeru pogodbe o paketnem potovanju, sklenjene zunaj poslovnih prostorov, pravico, da v 14 dneh odstopi od pogodbe brez navedbe razloga. Informacija o pravici do odstopa je sestavni del pogodbe o paketnem potovanju. Glede uresničevanja pravice do odstopa od pogodbe na podlagi tega odstavka in vračila prejetih plačil se smiselno uporabljajo določbe IV. poglavja tega dela zakona, ki ureja pogodbe, sklenjene na daljavo, in pogodbe, sklenjene zunaj poslovnih prostorov.

188. člen
(posledice odstopa od pogodbe)

V primeru odstopa potrošnika od pogodbe o paketnem potovanju v skladu s 186 členom tega zakona ali odstopa organizatorja potovanja od pogodbe o paketnem potovanju v skladu s 181. členom tega zakona organizator potovanja brez nepotrebnega odlašanja, vendar najpozneje v 14 dneh po odstopu od pogodbe, vrne potrošniku vsa opravljena plačila, razen odstopnine, določene v skladu s tretjim in četrtim odstavkom 186. člena tega zakona.

3. oddelek
NESKLADNOSTI PRI IZVEDBI TURISTIČNEGA PAKETA

189. člen
(odgovornost organizatorja potovanja)

Organizator potovanja odgovarja za izpolnitev pogodbe o paketnem potovanju ne glede na to, ali vključene potovalne storitve izvaja sam ali jih izvaja drugo podjetje.

190. člen
(obvestilo o neskladnosti)

Potrošnik brez nepotrebnega odlašanja, pri čemer se upoštevajo vse okoliščine primera, obvesti organizatorja potovanja o vseh neskladnostih, ki jih ugotovi med izvedbo potovalnih storitev, vključenih v pogodbo o paketnem potovanju.

191. člen
(odprava neskladnosti)

(1) Če posamezna potovalna storitev ni izvedena v skladu s pogodbo o paketnem potovanju, organizator potovanja odpravi neskladnosti, razen če:
- to ni mogoče ali
- bi to povzročilo nesorazmerne stroške, pri čemer se upošteva obseg neskladnosti in vrednost potovalnih storitev, pri katerih so se pojavile neskladnosti s pogodbo.

(2) Če organizator potovanja v razumnem roku, ki ga določi potrošnik, ne odpravi neskladnosti, lahko potrošnik, razen v primerih iz prejšnjega odstavka, sam odpravi neskladnosti in zahteva povračilo nastalih stroškov. Potrošniku ni treba določiti razumnega roka za odpravo neskladnosti, če je neskladnost takšne narave, da jo je treba odpraviti takoj ali če organizator potovanja neskladnosti noče odpraviti.

(3) Če organizator potovanja zaradi razlogov iz prvega odstavka tega člena ne odpravi neskladnosti, lahko potrošnik v skladu z določbami od 195. do 198. člena tega zakona zahteva znižanje cene in povrnitev škode.

192. člen

(nadomestni aranžma)

(1) Kadar organizator potovanja po začetku turističnega paketa ugotovi, da ne more zagotoviti znatnega dela potovalnih storitev, kot je dogovorjeno s pogodbo o paketnem potovanju, vključno s povratkom, potrošniku brez plačila dodatnih stroškov za nadaljnjo izvedbo turističnega paketa ponudi ustrezne nadomestne potovalne storitve, ki so po možnosti enake ali višje kakovosti od dogovorjenih.

(2) Kadar je posledica predlaganih nadomestnih potovalnih storitev iz prejšnjega odstavka turistični paket nižje kakovosti, kot je naveden v pogodbi o paketnem potovanju, organizator potovanja ustrezno zniža ceno turističnega paketa.

(3) Potrošnik lahko predlagane nadomestne potovalne storitve zavrne le, če niso primerljive z navedenimi v pogodbi o paketnem potovanju ali če je znižanje cene neustrezno.

193. člen
(pravica potrošnika do odstopa od pogodbe v primeru neskladnosti)

(1) Če organizator potovanja neskladnosti, ki znatno vplivajo na izvedbo turističnega paketa, ne odpravi v razumnem roku, ki ga določi potrošnik, lahko potrošnik odstopi od pogodbe o paketnem potovanju brez plačila odstopnine in v skladu z določbami od 195. do 198. člena tega zakona zahteva znižanje cene oziroma povrnitev škode, kadar je to ustrezno.

(2) Če organizator potovanja ne more zagotoviti ustreznih nadomestnih potovalnih storitev ali če potrošnik predlagane nadomestne storitve zavrne v skladu s tretjim odstavkom prejšnjega člena, lahko potrošnik, kadar je to ustrezno, v skladu z določbami od 195. do 198. člena tega zakona zahteva znižanje cene oziroma povrnitev škode, tudi če od pogodbe o paketnem potovanju ne odstopi.

(3) Če je v turistični paket vključen tudi prevoz, organizator potovanja v primerih iz tega člena brez nepotrebnega odlašanja in brez dodatnih stroškov za potrošnika zagotovi tudi povratek z enakovrednim prevoznim sredstvom.

194. člen
(omejitev stroškov, če ni mogoč povratek)

(1) Če zaradi neizogibnih in izrednih okoliščin ni mogoče zagotoviti povratka potrošnika, kot je dogovorjeno s pogodbo o paketnem potovanju, stroške potrebne nastanitve, ki je po možnosti enakovredne kategorije, kot je dogovorjena v pogodbi o paketnem potovanju, krije organizator potovanja za največ tri nočitve. Če posebni predpisi Evropske unije, ki urejajo pravice potnikov, določajo daljše obdobje, ki velja za povratek potrošnika s temi prevoznimi sredstvi, se v primerih uporabe teh prevoznih sredstev uporabljajo daljša obdobja.

(2) Organizator potovanja se ne sme sklicevati na neizogibne in izredne okoliščine pri omejevanju odgovornosti v skladu s prejšnjim odstavkom, če se zadevni prevoznik ne sme sklicevati na take okoliščine v skladu z zakonodajo Evropske unije.

(3) Omejitev stroškov iz prvega odstavka tega člena se ne uporablja za osebe z omejeno mobilnostjo, kot je določeno v točki (a) 2. člena Uredbe (ES) št. 1107/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. julija 2006 o pravicah invalidnih oseb in oseb z omejeno mobilnostjo v zračnem prevozu (UL L št. 204 z dne 26. 7. 2006, str. 1), vključno z osebami, ki jih spremljajo, za nosečnice in mladoletnike brez spremstva, ter za osebe, ki potrebujejo posebno zdravstveno pomoč, če je bil organizator potovanja vsaj 48 ur pred začetkom turističnega paketa obveščen o njihovih posebnih potrebah.

195. člen
(pravice potrošnika v primeru neskladnosti)

(1) Potrošnik lahko za vsako obdobje, v katerem je obstajala neskladnost izvedenih potovalnih storitev s pogodbo o paketnem potovanju zahteva sorazmerno znižanje cene, razen če organizator potovanja dokaže, da je za neskladnost odgovoren potrošnik.

(2) Potrošnik ima pravico, da mu organizator potovanja brez nepotrebnega odlašanja povrne vsakršno škodo, ki mu je nastala zaradi kakršne koli neskladnosti s pogodbo, razen če organizator potovanja dokaže, da je:

- za neskladnost odgovoren potrošnik;
- za neskladnost odgovorna tretja oseba, ki ni povezana z zagotavljanjem potovalnih storitev, vključenih v pogodbo o paketnem potovanju, in je bila neskladnost nepredvidljiva ali neizogibna ali
- neskladnost posledica neizogibnih in izrednih okoliščin.

196. člen
(omejitev škode)

(1) Organizator potovanja lahko s pogodbo o paketnem potovanju omeji višino denarne odškodnine za povzročeno škodo zaradi neskladnosti s pogodbo, ki ne sme biti manjša od trikratnega zneska celotne cene turističnega paketa, razen za povrnitev škode za telesne poškodbe in za škodo, povzročeno namenoma ali iz malomarnosti.

(2) Če mednarodne konvencije, ki zavezujejo Republiko Slovenijo, omejujejo obseg povračila škode ali pogoje, pod katerimi ponudnik posameznih potovalnih storitev, ki so del turističnega paketa, odgovarja za povrnitev škode, se za organizatorja potovanja uporabljajo te omejitve.

197. člen
(zastaranje)

Potrošnik lahko zahteva znižanje cene ali povrnitev škode zaradi neskladnosti s pogodbo o paketnem potovanju v dveh letih od nastanka neskladnosti.

198. člen
(razmerje s predpisi Evropske unije o pravicah potnikov)

(1) Znižanje cene ali povrnitev škode zaradi neskladnosti s pogodbo o paketnem potovanju po tem zakonu ne vpliva na pravice potnikov iz Uredbe (ES) št. 261/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. februarja 2004 o določitvi skupnih pravil glede odškodnine in pomoči potnikom v primerih zavrnitve vkrcanja, odpovedi ali velike zamude letov ter o razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 295/91 (UL L št. 46 z dne 17. 2. 2004, str. 1), zadnjič popravljena s Popravkom (UL L št. 119 z dne 7. 5. 2019, str. 202), Uredbe (ES) št. 1371/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2007 o pravicah in obveznostih potnikov v železniškem prometu (UL L št. 315 z dne 3. 12. 2007, str. 14), zadnjič popravljena s Popravkom (UL L št. 175 z dne 4. 7. 2015, str. 126), Uredbe (ES) št. 392/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o odgovornosti prevoznikov potnikov po morju v primeru nesreč (UL L št. 131 z dne 28. 5. 2009, str. 24), zadnjič spremenjena z Uredbo (EU) 2019/1243 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. junija 2019 o prilagoditvi več zakonodajnih aktov, v katerih je določena uporaba regulativnega postopka s pregledom, členoma 290 in 291 Pogodbe o delovanju Evropske unije (UL L št. 198 z dne 25. 7. 2019, str. 241), Uredbe (EU) št. 1177/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o pravicah potnikov med potovanjem po morju in celinskih plovnih poteh ter spremembi Uredbe (ES) št. 2006/2004 (UL L št. 334 z dne 17. 12. 2010, str. 1) in Uredbe (EU) št. 181/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o pravicah potnikov v avtobusnem prevozu in spremembi Uredbe (ES) št. 2006/2004 (UL L št. 55 z dne 28. 2. 2011, str. 1) ter mednarodnih konvencij. Potrošniki so upravičeni do vložitve zahtevka v skladu s tem zakonom in navedenimi uredbami ter mednarodnimi konvencijami.

(2) Povrnitev škode ali znižanja cen, ki jih potrošnik prejme na podlagi tega zakona in uredb ter mednarodnih konvencij iz prejšnjega odstavka, se med seboj odštevajo, da se preprečijo prekomerna izplačila.

199. člen
(komunikacija z organizatorjem potovanja)

(1) Potrošnik lahko naslovi vsa sporočila, zahteve ali pritožbe v zvezi z izvedbo turističnega paketa neposredno na prodajalca potovanja, prek katerega je paket kupil. Prodajalec potovanja vsa prejeta sporočila, zahteve ali pritožbe brez nepotrebnega odlašanja posreduje organizatorju potovanja.

(2) Šteje se, da je organizator potovanja prejel sporočila, zahteve ali pritožbe, ko jih je prejel prodajalec potovanja.

4. oddelek
POMOČ POTROŠNIKU

200. člen
(obveznost zagotavljanja pomoči)

(1) Organizator potovanja brez nepotrebnega odlašanja ponudi ustrezno pomoč potrošniku, ki se med potovanjem znajde v težavah, vključno s primeri iz prvega odstavka 194. člena tega zakona. Pomoč zajema zlasti:

- zagotavljanje ustreznih informacij o zdravstvenih storitvah, lokalnih organih oblasti in konzularni pomoči;
- pomoč pri zagotavljanju sredstev za komuniciranje na daljavo in
- pomoč pri iskanju nadomestnih potovalnih aranžmajev.

(2) Če težave nastanejo zaradi namernega ali malomarnega ravnanja potrošnika, lahko organizator potovanja za pomoč, ki jo nudi v takem primeru, zaračuna razumno nadomestilo, ki pa ne sme presegati njegovih dejanskih stroškov.

5. oddelek
POVEZAN POTOVALNI ARANŽMA

201. člen
(zagotavljanje informacij)

(1) Podjetje, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, potrošniku pred sklenitvijo pogodbe, s katero se oblikuje povezani potovalni aranžma, oziroma preden potrošnika zavezuje ponudba na jasen, viden in razumljiv način zagotovi naslednje informacije:

- da potrošnik ne more uveljavljati pravic, ki mu na podlagi tega poglavja pripadajo v primeru sklenitve pogodbe o paketnem potovanju;
- da je vsak ponudnik posamezne potovalne storitve sam odgovoren za izvedbo te storitve na podlagi sklenjene pogodbe in
- da potrošniku pripada varstvo v primeru likvidnostnih težav v skladu s tem zakonom.

(2) Obveznost iz prejšnjega odstavka se uporablja tudi za podjetja, ki omogočajo povezane potovalne aranžmaje in nimajo sedeža v Republiki Sloveniji, če na kakršen koli način usmerjajo to dejavnost na območje Republike Slovenije.

(3) Obrazce za informacije iz prvega odstavka tega člena predpiše minister, pristojen za varstvo potrošnikov.

(4) Če obrazci iz prejšnjega odstavka ne pokrivajo določene vrste povezanega potovalnega aranžmaja, zagotovi podjetje, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, informacije, povezane s tem povezanim potovalnim aranžmajem.

202. člen
(posledice nezagotovitve informacij)

Če podjetje, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, ne zagotovi potrošniku informacij iz prejšnjega člena in zahtev glede jamstva v primeru likvidnostnih težav, ki jih določata 204. in 205. člen tega zakona, se za posamezne potovalne storitve, ki so del povezanega potovalnega aranžmaja, uporabljajo določbe 185. in od 189. do 200. člena tega zakona.

203. člen
(obveščanje med podjetji)

Če povezan potovalni aranžma nastane s sklenitvijo pogodbe o posamezni potovalni storitvi s podjetjem, ki ne omogoča povezanih potovalnih aranžmajev, to podjetje o sklenitvi pogodbe obvesti podjetje, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje.

6. oddelek
JAMSTVO ZA PRIMER LIKVIDNOSTNIH TEŽAV ORGANIZATORJA POTOVANJA IN PONUDNIKA POVEZANIH POTOVALNIH ARANŽMAJEV

204. člen
(odgovornost organizatorja potovanja)

(1) Organizator potovanja zagotovi jamstvo za povračilo vseh plačil, ki so bila izvedena s strani potrošnika ali v njegovem imenu, če posamezne storitve niso bile izvedene zaradi likvidnostnih težav organizatorja potovanja.

(2) Šteje se, da ima organizator potovanja likvidnostne težave, kadar postane nesposoben pravočasno izpolnjevati zapadle obveznosti in zaradi tega ne pride do izvedbe potovalnih storitev. Šteje se, da organizator potovanja ni sposoben izpolnjevati zapadlih obveznosti, če na zahtevo subjekta, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, ne predloži dokazil o plačilu potovalnih storitev v roku 72 ur, če je potrošnik na subjekt, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, naslovil pisno zahtevo za plačilo iz naslova jamstva v primeru likvidnostnih težav po tem, ko je potrošnik organizatorja potovanja predhodno pozval na izpolnitev obveznosti in organizator potovanja v roku 48 ur od zahtevka potrošnika svoje obveznosti ni izpolnil.

(3) Če pogodba o paketnem potovanju vključuje tudi prevoz, je organizator potovanja v primeru svojih likvidnostnih težav odgovoren tudi za povratek potrošnikov.

4) V primeru likvidnostnih težav lahko subjekt, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav organizatorja potovanja, ponudi tudi nadaljevanje turističnega paketa.

(5) Če ima organizator potovanja sedež v drugi državi članici Evropske unije in prodaja, ponuja v prodajo turistične pakete ali kako drugače usmerja takšno dejavnost na trg Republike Slovenije, zagotovi jamstvo v primeru likvidnostnih težav v skladu s tem zakonom.

(6) Če ima organizator potovanja sedež zunaj Evropskega gospodarskega prostora, jamstvo v primeru likvidnostnih težav zagotovi prodajalec potovanja, ki ima sedež v Republiki Sloveniji, razen če dokaže, da takšno jamstvo zagotavlja organizator potovanj.

205. člen
(obseg in učinkovitost jamstva)

(1) Organizator potovanja zagotovi, da je jamstvo iz prejšnjega člena učinkovito in krije razumno predvidljive stroške, vključno s stroški povratka potrošnika, kadar turistični paket vsebuje tudi prevoz.

(2) Jamstvo zadošča za kritje vseh plačil za namene turističnega paketa s strani potrošnikov v obdobju leta, za katerega je največje povpraševanje. Pri izračunu zahtevane višine jamstva se upoštevajo vrsta in cena turističnih paketov, vrsta prevoza in dolžina obdobja med predplačili in končnimi plačili ter zaključkom turističnega paketa.

(3) Potrošniki uživajo pravice iz naslova jamstva v primeru likvidnostnih težav organizatorja potovanja ne glede na svoj kraj bivanja, kraj odhoda ali kraj prodaje turističnega paketa in ne glede na to, v kateri državi članici Evropske unije je subjekt, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav.

(4) Če likvidnostne težave organizatorja potovanja vplivajo na izvedbo turističnega paketa, ki se je že začel izvajati, jamstvo obsega tudi brezplačno zagotovitev povratka potrošnikov in financiranje nastanitve pred povratkom, če je to potrebno.

(5) Jamstvo zagotavlja povračilo plačil za neizvedene potovalne storitve brez nepotrebnega odlašanja po vložitvi zahteve potrošnika, če je zahteva potrošnika upravičena.

(6) Organizatorji potovanja zagotovijo jamstvo v obliki jamstvene sheme, zavarovanja pri zavarovalnici, zavarovanja z namenskim depozitom ali z bančno garancijo.

(7) Način izračuna letnega prometa, povezanega z izvedbo turističnih paketov, pogoje delovanja jamstvene sheme in najnižjo višino zahtevanega jamstva, ki se šteje za učinkovito, za posamezno obliko zavarovanja iz prejšnjega odstavka določi Vlada Republike Slovenije z uredbo.

206. člen
(vzajemno priznavanje)

Če ima organizator potovanja sedež v drugi državi članici Evropske unije, se šteje, da izpolnjuje zahteve tega zakona glede jamstva v primeru likvidnostnih težav, če zagotavlja jamstvo, ki je v skladu s predpisi države članice Evropske unije, v kateri ima sedež, in ti predpisi izpolnjujejo zahteve iz 17. člena Direktive (EU) 2015/2302.

207. člen
(nacionalna kontaktna točka)

(1) Nacionalna kontaktna točka zagotavlja kontaktnim točkam drugih držav članic Evropske unije vse potrebne informacije o nacionalnih zahtevah za jamstvo v primeru likvidnostnih težav in o identiteti subjektov, ki zagotavljajo jamstvo v primeru likvidnostnih težav za posamezne organizatorje s sedežem na območju Republike Slovenije.

(2) Nacionalna kontaktna točka omogoči kontaktnim točkam drugih držav članic Evropske unije dostop do seznamov organizatorjev potovanj, ki izpolnjujejo obveznosti v zvezi z jamstvom v primeru likvidnostnih težav. Sezname javno objavi na svoji spletni strani.

(3) Nacionalna kontaktna točka preverja izpolnjevanje pogojev organizatorjev potovanj, ki imajo sedež v drugih državah članicah in ki poslujejo ali usmerjajo dejavnost tudi na trg Republike Slovenije.

(4) Naloge nacionalne kontaktne točke opravlja ministrstvo, pristojno za turizem.

208. člen
(upravno sodelovanje)

(1) Nacionalna kontaktna točka lahko v primeru dvoma od druge države članice, v kateri ima organizator potovanja sedež, zahteva pojasnila glede njegovega varstva v primeru likvidnostnih težav.

(2) Če nacionalna kontaktna točka prejme zahtevo za pojasnila iz prejšnjega odstavka od pristojnega organa druge države članice Evropske unije, na prejeto zahtevo odgovori brez nepotrebnega odlašanja ob upoštevanju nujnosti in zahtevnosti zadeve oziroma najpozneje v 15 delovnih dneh od prejema zahteve.

209. člen
(jamstvo pri povezanih potovalnih aranžmajih)

(1) Podjetja, ki omogočajo povezane potovalne aranžmaje, zagotovijo jamstvo za povračilo vseh plačil potrošnikov, če potovalna storitev, ki je del povezanega potovalnega aranžmaja, ni izvedena zaradi njihovih likvidnostnih težav. Če je podjetje, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, odgovorno tudi za prevoz potrošnikov, jamstvo krije tudi povratek potrošnikov.

(2) Glede zagotavljanja jamstva v primeru likvidnostnih težav podjetij, ki omogočajo povezane potovalne aranžmaje, se smiselno uporabljajo določbe petega odstavka 204. člena in od 205. do 208. člena tega zakona o odgovornosti organizatorja potovanja, obsegu in učinkovitosti jamstva, vzajemnem priznavanju, nacionalni kontaktni točki ter upravnem sodelovanju.

VIII. poglavje
POGODBA O ČASOVNEM ZAKUPU NEPREMIČNIN IN PREMIČNIN, KI POTROŠNIKU OMOGOČAJO NAMESTITEV ČEZ NOČ (V NADALJNJEM BESEDILU: POGODBA O ČASOVNEM ZAKUPU), POGODBA O DOLGOROČNEM POČITNIŠKEM PROIZVODU, POGODBA O NADALJNJI PRODAJI, POGODBA O ZAMENJAVI, POMOŽNA POGODBA

1. oddelek
SPLOŠNE DOLOČBE

210. člen
(opredelitev)

(1) Pogodba o časovnem zakupu po tem zakonu je vsaka pogodba, sklenjena za več kot eno leto, s katero potrošnik proti plačilu nadomestila od podjetja pridobi v uporabo nepremičnine in premičnine, ki potrošniku omogočajo namestitev čez noč za več kot eno obdobje uporabe. Za izračun trajanja pogodbe o časovnem zakupu se upošteva vsaka določba iz pogodbe, ki dovoljuje obnovitev ali drugo podaljšanje pogodbe.

(2) Pogodba o dolgoročnem počitniškem proizvodu po tem zakonu je vsaka pogodba, sklenjena za več kot eno leto, s katero potrošnik proti plačilu nadomestila od podjetja pridobi predvsem pravico do popustov ali drugih ugodnosti glede nastanitve, ločeno ali skupaj s potovanjem ali drugimi storitvami. Za izračun trajanja pogodbe o dolgoročnem počitniškem proizvodu se upošteva vsaka določba iz pogodbe, ki dovoljuje obnovitev ali drugo podaljšanje pogodbe.

(3) Pogodba o nadaljnji prodaji po tem zakonu je vsaka pogodba, s katero podjetje potrošniku proti plačilu nadomestila pomaga pri prodaji ali nakupu časovnega zakupa ali dolgoročnega počitniškega proizvoda.

(4) Pogodba o zamenjavi po tem zakonu je vsaka pogodba, s katero se potrošnik proti plačilu nadomestila vključi v sistem zamenjave, ki mu omogoča namestitev čez noč ali druge storitve, v zameno pa potrošnik drugim osebam začasno dovoli, da uživajo pravice, ki izvirajo iz njegove pogodbe o časovnem zakupu.

(5) Pomožna pogodba po tem poglavju je vsaka pogodba, s katero potrošnik pridobi pravico do storitev, ki so povezane s pogodbo o časovnem zakupu ali pogodbo o dolgoročnem počitniškem proizvodu in ki jih ponuja podjetje ali tretja stranka na podlagi dogovora med tretjo stranko in podjetjem.

2. oddelek
OGLAŠEVANJE IN INFORMIRANJE

211. člen
(oglaševanje)

(1) Podjetje pri vsakem oglaševanju sklepanja pogodbe potrošnika seznani, da lahko dobi predhodne informacije in kje jih je mogoče dobiti.

(2) Če podjetje ponuja potrošniku sklenitev pogodbe osebno na predstavitvenih dogodkih, v vabilu na dogodek jasno navede, da je dogodek tržne narave, potrošnikom pa so predhodne informacije iz šestega odstavka 214. člena tega zakona ves čas dostopne.

(3) Časovni zakup in dolgoročni počitniški proizvod se ne tržita ali prodajata kot naložba.

212. člen
(predhodne informacije)

(1) Preden postane pogodba ali ponudba za potrošnika zavezujoča, podjetje potrošniku na jasen in razumljiv način brezplačno pisno na papirju ali na drugem trajnem nosilcu podatkov, ki je enostavno dostopen potrošniku, zagotovi vse informacije, ki so določene v obrazcu iz šestega odstavka 214. člena tega zakona (predhodne informacije).

(2) Za državljane Republike Slovenije ali osebe s stalnim prebivališčem v Republiki Sloveniji je obrazec iz šestega odstavka 214. člena tega zakona v slovenskem jeziku. Če ima potrošnik stalno prebivališče v eni od držav članic Evropske unije ali je državljan te države, lahko zahteva predhodne informacije tudi v uradnem jeziku te države.

(3) Predhodne informacije so sestavni del pogodbe. Če pogodbeni stranki ne skleneta drugačnega dogovora, se pred sklenitvijo pogodbe lahko spremeni vsebina obrazca iz šestega odstavka 214. člena tega zakona le, če to narekujejo okoliščine, na katere podjetje ni imelo vpliva. Podjetje morebitne spremembe v pogodbi izrecno navede in jih potrošniku pred sklenitvijo pogodbe sporoči pisno na papirju ali na drugem trajnem nosilcu podatkov, ki je enostavno dostopen potrošniku.

(4) Pred sklenitvijo pogodbe podjetje potrošnika izrecno opozori na pravico do odstopa od pogodbe, odstopni rok in prepoved predplačil med odstopnim rokom. Odstopni obrazec iz šestega odstavka 214. člena tega zakona je sestavni del vsake pogodbe in ga potrošniku zagotovi podjetje. Pogodbena določila, ki vsebujejo informacije iz tega odstavka, potrošnik podpiše ločeno od preostalih pogodbenih določil.

213. člen
(seznanitev s kodeksom)

Če je sprejet kodeks ravnanja v odnosu do potrošnikov, podjetje, ki je pristopilo k podpisu tega kodeksa, potrošnika seznani z njegovo vsebino.

3. oddelek
OBLIKA IN VSEBINA POGODBE

214. člen
(oblika pogodbe)

(1) Pogodba je sestavljena pisno na papirju ali na drugem trajnem nosilcu podatkov, ki je enostavno dostopen potrošniku. Pogodba je sestavljena v najmanj dveh izvodih, od katerih prejme vsaka pogodbena stranka vsaj en izvod.

(2) Če ima potrošnik stalno prebivališče v eni od držav članic Evropske unije ali je državljan te države, lahko zahteva, da je pogodba sestavljena v uradnem jeziku te države.

(3) Pogodba, ki se izroča državljanu Republike Slovenije ali osebi s stalnim prebivališčem v Republiki Sloveniji, je sestavljena v slovenskem jeziku.

(4) Pri pogodbah o časovnem zakupu podjetje poleg izvirnika potrošniku izroči tudi overjen prevod pogodbe o časovnem zakupu v jeziku države, kjer je nepremičnina, če je ta jezik drugačen od jezika, v katerem je sestavljena pogodba o časovnem zakupu.

(5) Pogodba poleg informacij, ki so vsebovane v obrazcu iz šestega odstavka tega člena vsebuje tudi ime, priimek, stalno prebivališče in podpis potrošnika, firmo, naslov sedeža in podpis zakonitega zastopnika podjetja ter datum in kraj podpisa pogodbe.

(6) Obliko in vsebino obrazcev z informacijami za pogodbe ter odstopni obrazec predpiše minister, pristojen za varstvo potrošnikov.

215. člen
(prepoved predplačil)

Pogodbeno določilo, s katerim podjetje od potrošnika v času odstopnega roka, določenega za pogodbe o časovnem zakupu, pogodbe o dolgoročnem počitniškem proizvodu in pogodbe o zamenjavi, oziroma v primeru pogodbe o nadaljnji prodaji, preden je bila dejanska prodaja izvedena ali drugače prekinjena, zahteva predplačila, zagotavljanje jamstev, blokado zneskov na računih, izrecno priznanje dolga ali kakršna koli druga plačila nadomestila potrošnika podjetju ali kateri koli drugi tretji stranki, je nično.

216. člen
(načrt obročnega odplačevanja)

(1) V primeru pogodb o dolgoročnem počitniškem proizvodu potrošnik izvede plačilo v skladu z načrtom obročnega odplačevanja, ki ga pripravi podjetje. Podjetje ne sme zahtevati od potrošnika plačila, ki ni v skladu z načrtom obročnega odplačevanja.

(2) Plačila, vključno z vsemi članarinami, se razdelijo na enake letne obroke. Podjetje potrošniku vsaj 14 dni pred datumom izvedbe vsakokratnega plačila posreduje pisni zahtevek za plačilo, ki je na papirju ali na drugem trajnem nosilcu podatkov, ki je dostopen potrošniku na enostaven način.

(3) Potrošnik lahko od plačila drugega obroka dalje prekine pogodbo o dolgoročnem počitniškem proizvodu brez kakršne koli kazni. Potrošnik prekine pogodbo s pisnim sporočilom podjetju v 14 dneh od prejema zahtevka za plačilo posameznega obroka. Šteje se, da je sporočilo pravočasno, če je poštna pošiljka oddana v roku. Ta pravila ne posegajo v pravice, ki jih ima potrošnik po veljavni zakonodaji.

4. oddelek
ODSTOP OD POGODBE

217. člen
(pravica do odstopa)

(1) Potrošnik ima pravico, da v 14 dneh od sklenitve pogodbe ali predpogodbe podjetje pisno na papirju ali na drugem trajnem nosilcu podatkov obvesti, da odstopa od pogodbe ali predpogodbe, ne da bi mu bilo treba navesti razloge za svojo odločitev. Šteje se, da je potrošnik obvestilo poslal pravočasno, če ga pošlje v roku, določenem za odstop od pogodbe.

(2) Potrošnik, ki uveljavlja pravico do odstopa od pogodbe, lahko uporabi odstopni obrazec, ki je sestavni del vsake pogodbe in ga potrošniku v skladu s četrtim odstavkom 212. člena tega zakona zagotovi podjetje.

218. člen
(tek rokov)

(1) Odstopni rok za uveljavljanje pravice iz prejšnjega člena začne teči od dneva sklenitve pogodbe ali predpogodbe. Če potrošnik prejme pogodbo ali predpogodbo po dnevu njene sklenitve, začne teči rok z dnem, ko potrošnik prejme pogodbo ali predpogodbo.

(2) Če podjetje ni izpolnilo odstopnega obrazca pisno na papirju ali na drugem trajnem nosilcu podatkov, ki je enostavno dostopen potrošniku, in ga ni izročilo potrošniku, kot to zahtevata četrti odstavek 212. člena tega zakona in prvi odstavek 219. člena tega zakona, začne teči rok

iz prejšnjega člena z dnem, ko potrošnik prejme ta obrazec, vendar najpozneje eno leto po sklenitvi oziroma prejemu pogodbe ali predpogodbe.

(3) Če se potrošniku pisno na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov, ki je na voljo in dostopen potrošniku na predpisanih obrazcih, ne zagotovijo predhodne informacije za pogodbe, začne rok iz prejšnjega člena teči z dnem, ko potrošnik prejme te informacije, vendar najpozneje tri mesece po sklenitvi oziroma prejemu pogodbe ali predpogodbe.

(4) Če podjetje potrošniku hkrati s pogodbo o časovnem zakupu ponudi pogodbo o zamenjavi, velja za obe pogodbi en odstopni rok v skladu s prvim odstavkom prejšnjega člena. Odstopni rok za obe pogodbi se izračuna v skladu z določbo prvega odstavka tega člena, kot se uporablja za pogodbo o časovnem zakupu.

219. člen
(prenehanje obveznosti)

(1) Če potrošnik uveljavi pravico do odstopa, obveznost strank glede izpolnitve pogodbe preneha.

(2) Če potrošnik odstopi od pogodbe, ni dolžan povrniti nobenih stroškov in drugih opravljenih storitev v času do odstopa od pogodbe.

220. člen
(prenehanje veljavnosti pomožnih pogodb)

(1) Če potrošnik uveljavi svojo pravico do odstopa od pogodbe o časovnem zakupu ali pogodbe o dolgoročnem počitniškem proizvodu, prenehajo veljati vse pogodbe o zamenjavi ali druge pomožne pogodbe brez kakršnih koli stroškov za potrošnika.

(2) Če se cena iz pogodbe o časovnem zakupu, pogodbe o dolgoročnem počitniškem proizvodu, pogodbe o nadaljnji prodaji ali pogodbe o zamenjavi, ki jo plača potrošnik, v celoti ali delno financira s kreditom, ki ga odobri podjetje, z uveljavitvijo pravice odstopa od pogodbe o časovnem zakupu, pogodbe o dolgoročnem počitniškem proizvodu, pogodbe o nadaljnji prodaji ali pogodbe o zamenjavi preneha veljati tudi kreditna pogodba brez kakršnih koli stroškov za potrošnika.

(3) Prejšnji odstavek se uporablja tudi v primerih, ko je dajalec kredita tretja oseba, pa je podjetje posredovalo pri sklenitvi kreditne pogodbe oziroma je potrošnika napotilo na dajalca kredita.

5. oddelek
POGODBE Z MEDNARODNIM ELEMENTOM

221. člen
(uporaba prava)

(1) Če se za pogodbo ali kreditno pogodbo iz prejšnjega člena uporablja pravo druge države članice, se potrošnik ne more odpovedati pravicam, ki jih določa to poglavje.

(2) Če se za pogodbo uporablja pravo države nečlanice EU, se določbe tega zakona uporabljajo, če:
- je nepremičnina na ozemlju države članice Evropske unije ali
- podjetje v primeru pogodbe, ki ni neposredno vezana na nepremičnino, opravlja svojo dejavnost na ozemlju države članice oziroma na kakršen koli način usmerja to dejavnost v državo članico, pogodba pa sodi v okvir te dejavnosti.

Četrti del
INSTITUCIONALNI OKVIR VARSTVA POTROŠNIKOV

I. poglavje

NOSILCI VARSTVA POTROŠNIKOV

1. oddelek
DRŽAVNI ORGANI

222. člen
(ministrstvo)

Dejavnosti s področja varstva potrošnikov opravlja v skladu z zakonom ministrstvo, pristojno za varstvo potrošnikov (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo).

223. člen
(varuh človekovih pravic)

Na področju varstva pravic potrošnikov opravlja svoje naloge v razmerju do državnih organov, organov lokalne samouprave in nosilcev javnih pooblastil tudi varuh človekovih pravic.

224. člen
(izvajalci izobraževanja potrošnikov)

(1) Vzgojno-izobraževalni programi osnovnega in srednjega šolstva vsebujejo tudi temeljna znanja o varstvu potrošnikov.

(2) Organizacije potrošnikov lahko sodelujejo z vzgojno-izobraževalnimi institucijami, pripravljajo vzgojno-izobraževalna gradiva in vodijo druge vzgojno-izobraževalne aktivnosti s področja varstva potrošnikov za potrošnike vseh starostnih skupin.

2. oddelek
POTROŠNIŠKE ORGANIZACIJE

225. člen
(potrošniške organizacije)

(1) Za potrošniške organizacije se štejejo organizacije, ki so jih z namenom izvajanja dejavnosti s področja varstva in promocije pravic potrošnikov ustanovili potrošniki ter niso ustanovljene z namenom pridobivanja dobička ter so vpisane v register potrošniških organizacij pri ministrstvu.

(2) Potrošniška organizacija je lahko registrirana kot društvo, zavod ali kot druga organizacija, ki ne opravljajo pridobitne dejavnosti.

(3) Potrošniške organizacije, registrirane pri ministrstvu, se lahko povezujejo v zvezo potrošniških organizacij z namenom podpiranja in krepitve varstva potrošnikov na državnem in mednarodnem nivoju.

226. člen
(register potrošniških organizacij)

(1) Pogoj za vpis v register potrošniških organizacij je nevtralnost in neodvisnost organizacije od interesov ponudnikov blaga, storitev ali digitalne vsebine, kar pomeni, da organizacija ne sme pridobivati sredstev od ponudnikov blaga, storitev ali digitalne vsebine.

(2) Za vpis v register potrošniških organizacij mora organizacija izpolnjevati določene organizacijske, prostorske in tehnične pogoje.

(3) Izbris iz registra potrošniških organizacij se opravi na predlog potrošniške organizacije, ki želi biti izbrisana, ali po uradni dolžnosti. Izbris potrošniške organizacije iz registra po uradni dolžnosti se opravi, če potrošniška organizacija ne izpolnjuje več pogojev iz prvega ali drugega odstavka tega člena.

(4) Minister, pristojen za varstvo potrošnikov, predpiše način vpisa v register ter organizacijske, tehnične in prostorske pogoje, ki jih mora izpolnjevati organizacija za vpis v register.

II. poglavje
NACIONALNI PROGRAM VARSTVA POTROŠNIKOV

227. člen
(nacionalni program varstva potrošnikov)

(1) Z nacionalnim programom varstva potrošnikov se določijo zlasti načela in cilji politike varstva potrošnikov, prioritetna področja ter vrsta nalog, ki se bodo izvajale na področju varstva potrošnikov na podlagi koncesij. Prav tako se določita tudi okvirni obseg sredstev za izvedbo nalog iz nacionalnega programa ter okvirni obseg sredstev za spodbujanje razvoja in delovanja potrošniških organizacij.

(2) Načela in cilje politike varstva potrošnikov ter načrt za dosego ciljev določa nacionalni program varstva potrošnikov, ki ga sprejme Državni zbor Republike Slovenije na predlog Vlade Republike Slovenije za obdobje šestih let.

(3) Na podlagi nacionalnega programa se vsako drugo leto pripravi dvoletni izvedbeni program, ki ga sprejme Vlada Republike Slovenije in v katerem se določijo prednostne naloge na področju varstva potrošnikov, ki se financirajo ali sofinancirajo iz državnega proračuna.

228. člen
(dejavnosti)

(1) Dejavnosti s področja varstva potrošnikov se opravljajo kot javna služba, katere trajno in nemoteno opravljanje zagotavlja v javnem interesu Republika Slovenija.

(2) Javna služba iz prejšnjega odstavka se ne opravlja z namenom pridobivanja dobička.

(3) Dejavnosti s področja varstva potrošnikov, ki se opravljajo kot javna služba, so:
1. svetovanje potrošnikom;
2. obveščanje in izobraževanje potrošnikov;
3. izvajanje primerjalnih ocenjevanj blaga, storitev ali digitalne vsebine.

229. člen
(izvajanje dejavnosti javne službe)

(1) Javno službo lahko opravljajo organizacije, vpisane v register potrošniških organizacij pri ministrstvu, ali druge nevladne organizacije, ki so ustanovljene za varstvo pravic potrošnikov ter izvajajo posamezne strokovne in raziskovalne naloge na področju varstva potrošnikov in ki izkažejo nepridobitnost, nevtralnost in neodvisnost organizacije od interesov ponudnikov blaga, storitev ali digitalne vsebine.

(2) Za opravljanje javne službe na posameznih področjih varstva potrošnikov se lahko podeli koncesija.

(3) Predmet koncesije, pogoji in postopek podeljevanja koncesij za opravljanje javne službe na področju varstva potrošnikov, koncesijska razmerja, financiranje izvajanja koncesije ter nadzor nad izvajanjem koncesije se določijo z uredbo Vlade Republike Slovenije.

(4) Koncesija se podeli z odločbo Vlade Republike Slovenije na podlagi javnega razpisa.

(5) Razmerja med koncedentom in koncesionarjem se uredijo s pogodbo o koncesiji.

Peti del
NADZOR

I. poglavje

INŠPEKCIJSKI NADZOR IN UPRAVNI UKREPI

230. člen
(nadzorni organi)

Tržni inšpektorat in drugi pristojni inšpekcijski organi v skladu s svojimi pristojnostmi nadzirajo uresničevanje tega zakona in izrekajo ukrepe v skladu z zakonom.

231. člen
(nadzor in postopek pred tvorcem kodeksa)

(1) Tvorec kodeksa lahko opravlja nadzor nad nepoštenimi poslovnimi praksami in na zahtevo državnega organa, organizacije potrošnikov, potrošnika ali na lastno pobudo poda mnenje o tem, ali je neka poslovna praksa nepoštena.

(2) Zahteva za uvedbo postopka pred tvorcem kodeksa se ne šteje za odpoved pravici do upravnega in sodnega varstva.

232. člen
(naložitev izpolnitve zahtevka iz naslova neskladnosti blaga)

(1) Če podjetje neupravičeno zavrne potrošnikovo zahtevo, da brezplačno vzpostavi skladnost blaga ali da vrne del plačanega zneska v sorazmerju z neskladnostjo ali ves plačani znesek za blago, lahko izda Tržni inšpektorat RS ali drug pristojni inšpekcijski organ odločbo, s katero podjetju odredi, naj ugodi zahtevi.

(2) Odločbo iz prejšnjega odstavka izda pristojni organ le, če med potrošnikom in podjetjem ni spora o obstoju neskladnosti ali če potrošnik predloži mnenje sodnega izvedenca ali če je neskladnost na drug način nedvomno dokazana.

(3) V primeru potrošnikovega zahtevka po vračilu dela plačanega zneska v sorazmerju z neskladnostjo lahko pristojni inšpekcijski organ odločbo iz prvega odstavka tega člena izda le, če je na podlagi ugotovljene neskladnosti mogoče nedvoumno ugotoviti sorazmerno višino zneska za neskladnost blaga.

(4) Določbe tega člena se smiselno uporabljajo tudi za nepravilno opravljeno storitev in za neskladnost digitalne vsebine.

233. člen
(naložitev izpolnitve zakonske obveznosti)

Pristojni inšpekcijski organ izda odločbo, s katero naloži podjetju izpolnitev zakonske obveznosti, če ugotovi, da:

- podjetje ne zagotovi informacij v skladu s prvim odstavkom 18. člena tega zakona;
- podjetje potrošniku brez odlašanja ne vrne plačil, če potrošnik odstopi od pogodbe na podlagi drugega odstavka 27. člena ali na podlagi 28. člena tega zakona (29. člen);
- podjetje potrošniku pri končnem obračunu od predplačila za blago ali storitev ne obračuna in plača obresti po obrestni meri, po kakršni obrestujejo banke hranilne vloge, vezane nad tri mesece (34. člen);
- ponudnik spletne tržnice potrošniku ne zagotovi informacij v skladu s 131. členom tega zakona;
- podjetje pri pogodbi, sklenjeni na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, potrošniku, preden ga pogodba ali ponudba zavezuje, ne zagotovi informacij v skladu s 132. členom in 133. členom tega zakona;
- podjetje pri pogodbah o finančnih storitvah, sklenjenih na daljavo, ne zagotovi informacij iz prvega odstavka 149. člena in pogodbenih pogojev v skladu s prvim odstavkom 151. člena tega zakona.

234. člen
(prepoved prodaje blaga ali opravljanja storitev)

Pristojni inšpekcijski organ izda odločbo, s katero prepove prodajo blaga oziroma prepove opravljanje storitev do odprave pomanjkljivost, če ugotovi, da:

1. blagu, pri katerem je za njegovo pravilno uporabo potreben določen postopek ali bi potrošnik z njegovo napačno uporabo lahko povzročil nevarnost zase ali za druge ali onesnažil okolje, ni priloženo navodilo za uporabo (prvi odstavek 10. člena);
2. podjetje glede na svojo vlogo v prodajni verigi za blago, ki je namenjeno prodaji potrošnikom, ne zagotovi označb, certifikata, izjave o skladnosti, garancijskega lista, navodila za sestavo in uporabo oziroma drugih spremnih dokumentov, če je s tem ali drugim predpisom tako določeno (11. člen);
3. je podjetje dalo v prodajo blago oziroma ni ustavilo prodaje blaga, ki zaradi svojih lastnosti ni primerno za običajno uporabo in na njem ni označilo, za kakšne namene je uporabno tudi s temi lastnostmi (tretji odstavek 12. člena);
4. cena blaga, storitve ali digitalne vsebine ni označena ali ni vidno označena (prvi odstavek 14. člena);
5. cena blaga, storitve ali digitalne vsebine ni označena v eurih (drugi odstavek 14. člena);
6. blago, ki mu bo v kratkem pretekel rok uporabnosti, ni posebej označeno (16. člen);
7. blago z napako ni fizično ločeno od redne prodaje brezhibnega blaga ali podjetje ni jasno in vidno opozorilo, da gre za prodajo blaga z napako ali potrošnika z napako ni seznanilo (17. člen);
8. podjetje pri sklepanju pogodb s potrošniki postavlja nepoštene pogodbene pogoje (24. člen);
9. garancijski list ne vsebuje vseh podatkov iz drugega odstavka 91. člena tega zakona;
10. garancijski list ni sestavljen tako, da je potrošniku lahko razumljiv, ali ni izdan na trajnem nosilcu podatkov, ki je potrošniku dostopen, ali ni v celoti v slovenskem jeziku, kadar je blago namenjeno prodaji na ozemlju Republike Slovenije (tretji odstavek 91. člena);
11. podjetje uporablja vsebine, ki jih je potrošnik zagotovil ali ustvaril pri uporabi digitalne vsebine ali digitalne storitve v nasprotju s prvim odstavkom 124. člena tega zakona;
12. organizator potovanja ne zagotavlja jamstva za povračilo vseh plačil, ki so bila izvedena s strani potrošnika ali v njegovem imenu, če posamezne storitve niso bile izvedene zaradi njegovih likvidnostnih težav (204. člen) na način, ki je določen v 205. členu tega zakona;
13. pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, ne zagotavlja jamstva za povračilo vseh plačil potrošnikov, če potovalna storitev, ki je del povezanega potovalnega aranžmaja, ni izvedena zaradi njegovih likvidnostnih težav (209. člen).

235. člen
(prepoved oglaševanja)

Pristojni inšpekcijski organ z odločbo prepove oglaševanje blaga, storitve ali digitalne vsebine do odprave pomanjkljivosti ali prepove objavo oglaševalskega sporočila, če ta še ni bil objavljen, a je tik pred javno objavo, če ugotovi, da:

1. podjetje oglašuje blago, storitev ali digitalno vsebino na način, ki je v nasprotju s 36., 37. in z 38. členom tega zakona;
2. podjetje primerjalno oglašuje blago, storitev ali digitalno vsebino v nasprotju z določili tega zakona (39. člen);
3. oglaševanje vsebuje sestavine, ki povzročajo ali bi lahko povzročile telesno, duševno ali drugačno škodo pri otrocih, ali sestavine, ki jih izkoriščajo ali bi lahko izkoriščale njihovo zaupljivost ali pomanjkanje izkušenj (40. člen);

236. člen
(prepoved nepoštene poslovne prakse)

Če pristojni inšpekcijski organ ugotovi, da podjetje uporablja nepošteno poslovno prakso ali je tik pred tem, da jo uporabi, podjetju z odločbo prepove uporabo take prakse, če presodi, da bi lahko povzročila oškodovanje potrošnikov ne glede na obliko krivde podjetja.

II. poglavje

KAZENSKE DOLOČBE

237. člen
(merila za odmero globe)

Poleg splošnih pravil za odmero sankcije za prekršek iz zakona, ki ureja prekrške, se pri odločanju pristojnega inšpekcijskega organa o višini izrečene globe ob obravnavanju konkretnih okoliščin posameznega primera upoštevajo, kadar je to ustrezno, tudi naslednje okoliščine:

1. narava, teža, obseg in trajanje prekrška;
2. ukrepi podjetja za ublažitev ali odpravo škode, ki so jo utrpeli potrošniki;
3. morebitni predhodni prekrški podjetja;
4. pridobljene finančne koristi ali preprečene izgube, ki jih ima podjetje zaradi prekrška, če so na voljo ustrezni podatki;
5. sankcije, ki so podjetju izrečene za isti prekršek v drugih državah članicah Evropske unije v čezmejnih zadevah, kadar so informacije o takih sankcijah na voljo v mehanizmu, vzpostavljenem z Uredbo (EU) 2017/2394 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2017 o sodelovanju med nacionalnimi organi, odgovornimi za izvrševanje zakonodaje o varstvu potrošnikov, in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 2006/2004 (UL L št. 345 z dne 27. 12. 2017, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Uredba 2017/2394/EU), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/771 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o nekaterih vidikih pogodb za prodajo blaga, spremembi Uredbe (EU) 2017/2394 in Direktive 2009/22/ES ter razveljavitvi Direktive 1999/44/ES (UL L št. 136 z dne 22. 5. 2019, str. 28), zadnjič popravljena s Popravkom (UL L št. 305 z dne 26. 11. 2019, str. 62) in
6. morebitne druge oteževalne ali olajševalne dejavnike v zvezi z okoliščinami primera.

238. člen
(najhujši prekrški)

(1) Za prekršek iz 1. in 2. ter prekršek iz 8. do 10. točke prvega odstavka 239. člena tega zakona ali za prekršek iz 22. in 45. do 56. točke prvega odstavka 240. člena tega zakona, če prekršek predstavlja močno razširjeno kršitev v skladu s 3. točko 3. člena Uredbe 2017/2394/EU se z globo od 0,5 odstotka do 4 odstotke letnega prometa podjetja v zadevni državi članici oziroma državah članicah Evropske unije v predhodnem poslovnem letu kaznuje pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik in posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(2) Če prekršek iz prejšnjega odstavka tega člena predstavlja močno razširjeno kršitev z razsežnostjo Unije v skladu s 4. točko 3. člena Uredbe (EU) 2017/2394, se z globo od 1,5 odstotka do 5 odstotkov letnega prometa podjetja v zadevni državi članici oziroma državah članicah Evropske unije v predhodnem poslovnem letu kaznuje pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik in posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Če informacije o letnem prometu podjetja niso na voljo, se za prekršek iz prvega ali drugega odstavka tega člena pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik in posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, kaznuje z globo od 5.000 do 2.000.000 eurov.

(4) Z globo od 4.000 do 8.000 eurov se za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori prekršek iz prvega ali drugega odstavka tega člena.

239. člen
(hujši prekrški)

(1) Z globo od 5.000 do 50.000 eurov se za prekršek kaznuje pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik in posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

1. ne postavlja pogodbenih pogojev v jasnem in razumljivem jeziku (tretji odstavek 21. člena tega zakona);
2. pri sklepanju pogodb s potrošniki postavlja nepoštene pogodbene pogoje (prvi odstavek 24. člena tega zakona);

3. v primeru zamude pri plačilu s strani potrošnika kot pogodbene stranke dogovori ali uporabi višje zamudne obresti, kot jih določa zakon (prvi odstavek 33. člena tega zakona);
4. ponuja potrošniku nenaročeno blago, storitve ali digitalno vsebino in poziva potrošnika k takojšnjemu ali odloženemu plačilu (prvi odstavek 35. člena tega zakona);
5. oglašuje blago, storitev ali digitalno vsebino na način, ki je v nasprotju s 36., 37. ali 38. členom tega zakona;
6. primerjalno oglašuje blago, storitev ali digitalno vsebino v nasprotju z določili (39. člen tega zakona);
7. oglaševanje blaga ali storitev vsebuje sestavine, ki povzročajo ali bi lahko povzročile telesno, duševno ali drugačno škodo pri otrocih, ali sestavine, ki izkoriščajo ali bi lahko izkoriščale njihovo zaupljivost ali pomanjkanje izkušenj (40. člen tega zakona);
8. v nasprotju s prepovedjo iz prvega odstavka 47. člena tega zakona uporabi nepošteno poslovno prakso v razmerju do potrošnikov;
9. uporablja vsebino v nasprotju s prvim odstavkom 124. člena tega zakona ali drugim odstavkom 144. člena tega zakona;
10. potrošniku na zahtevo ne da na voljo vse vsebine, ki jo je potrošnik zagotovil ali ustvaril pri uporabi digitalne vsebine ali digitalne storitve, v skladu z drugim ali tretjim odstavkom 124. člena tega zakona oziroma tretjim ali četrtim odstavkom 144. člena tega zakona;
11. v okviru organizacije potovanja ne zagotavlja jamstva za povračilo vseh plačil, ki so bila izvedena s strani potrošnika ali v njegovem imenu, če posamezne storitve niso bile izvedene zaradi njegovih likvidnostnih težav (prvi odstavek 204. člena tega zakona);
12. omogoča povezane potovalne aranžmaje in pri tem ne zagotavlja jamstva za povračilo vseh plačil potrošnikov, če potovalna storitev, ki je del povezanega potovalnega aranžmaja ni izvedena zaradi njegovih likvidnostnih težav (prvi odstavek 209. člen tega zakona).

(2) Z globo od 1.500 do 5.000 eurov se za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

240. člen
(prekrški)

(1) Z globo od 1.500 do 5.000 eurov se za prekršek kaznuje pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik in posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:
1. potrošnikom ne prodaja blaga oziroma ne opravlja storitev pod enakimi pogoji (prvi odstavek 6. člena tega zakona);
2. s potrošniki ne posluje v slovenskem jeziku ali jeziku italijanske ali madžarske narodne skupnosti na območjih, kjer narodni skupnosti avtohtono živita, ali v pisnih sporočilih potrošnikom ne uporabi celotnega imena svoje firme in sedeža (prvi odstavek 7. člena tega zakona) ali v pisnih sporočilih, ki niso namenjena individualno določenemu potrošniku, ne uporabi vsaj skrajšane firme in sedeža ali naslova spletnih strani, če je iz njih nedvoumno razvidna identifikacija podjetja (četrti odstavek 7. člena tega zakona);
3. v okviru ponudbe storitev informacijske družbe ne omogoči enostavnega, neposrednega in stalnega dostopa do podatkov, določenih v petem odstavku 7. člena tega zakona;
4. potrošniku ne izda računa za prodano blago, opravljeno storitev ali dobavljeno digitalno vsebino (prvi odstavek 8. člena tega zakona) ali mu ne omogoči, da preveri pravilnost zaračunane cene glede na kakovost in količino kupljenega blaga, opravljene storitve ter dobavljene digitalne vsebine (drugi odstavek 8. člena tega zakona);
5. blagu, pri katerem je za njegovo pravilno uporabo potreben določen postopek ali bi potrošnik z njegovo napačno uporabo lahko povzročil nevarnost zase ali za druge ali onesnažil okolje, ne priloži navodil za uporabo (prvi odstavek 10. člena tega zakona);
6. vsebina navodil za uporabo za potrošnika ni lahko razumljiva ali mu ne omogoča pravilne uporabe blaga ali navodilo za uporabo ni v celoti v slovenskem jeziku, kadar je blago namenjeno prodaji na ozemlju Republike Slovenije (četrti odstavek 10. člena tega zakona);

7. za blago, ki je namenjeno prodaji potrošnikom, potrošniku ne zagotovi označbe, certifikata, izjave o skladnosti, garancijskega lista, navodila za sestavo in uporabo, oziroma drugih spremnih dokumentov, oziroma če dokumenti ne vsebujejo vseh podatkov, ki jih določajo zakoni ali na podlagi zakonov sprejeti predpisi (11. člen tega zakona);
8. prodaja blago oziroma ne ustavi prodaje blaga, ki zaradi svojih lastnosti ni primerno za običajno uporabo, oziroma na njem ne označi, za katere namene je uporabno tudi s temi lastnostmi (tretji odstavek 12. člena tega zakona);
9. za blago, storitev ali digitalno vsebino, ki jo ponuja, ne označi cene ali je vidno ne označi oziroma označena cena ne vključuje davka na dodano vrednost v primeru, da je podjetje zavezanec za davek na dodano vrednost (prvi odstavek 14. člena tega zakona);
10. cene blaga, storitve ali digitalne vsebine ne označi v eurih (drugi odstavek 14. člena tega zakona);
11. ne upošteva označene cene (tretji odstavek 14. člena tega zakona);
12. v ponudbi v okviru informacijske družbe ni poleg cene jasno in nedvoumno navedeno, ali cena vključuje tudi stroške dostave (četrti odstavek 14. člena tega zakona);
13. se ne drži predpisanega načina označevanja cen blaga, storitve ali digitalne vsebine (peti odstavek 14. člena tega zakona);
14. znižanja cene ne objavi na krajevno običajen način ali če objava o uvedbi znižanja cene ne vsebuje podatka o vrsti blaga, odstotku znižanja in času trajanja tovrstne prodaje (prvi odstavek 15. člena tega zakona);
15. blaga pri znižanju cene ne označi s prejšnjo ceno in z znižano ceno (drugi odstavek 15. člena tega zakona);
16. pri znižanju cene ne označi prejšnje cene v skladu s tretjim ali četrtim odstavkom 15. člena tega zakona;
17. v primeru neprekinjenega postopnega zniževanja cen ne označi prejšnje cene v skladu s petim odstavkom 15. člena tega zakona;
18. najvišji odstotek znižanja cene blaga, objavljene v razponu, ne zajema najmanj ene četrtine vrednosti vsega blaga, ki se prodaja po znižani ceni (šesti odstavek 15. člena tega zakona);
19. blaga z napako fizično ne loči od redne prodaje preostalega brezhibnega blaga ali jasno in vidno ne opozori, da gre za blago z napako, ali vsakega kosa blaga z napako posebej ne označi (17. člen tega zakona);
20. potrošniku pred sklenitvijo pogodbe oziroma preden potrošnika ponudba zavezuje, na jasen in razumljiv način ne zagotovi informacij iz prvega odstavka 18. člena tega zakona;
21. ne pridobi potrošnikovega izrecnega soglasja, preden potrošnika pogodba zavezuje, če se potrošnik s pogodbo poleg plačila za glavno pogodbeno obveznost zaveže k dodatnim plačilom (prvi odstavek 25. člena tega zakona);
22. če pri odstopu potrošnika od pogodbe v skladu z drugim odstavkom 27. člena in 28. členom tega zakona potrošniku brez odlašanja ne vrne vseh opravljenih plačil (29. člen tega zakona);
23. pri pogodbah o zagotavljanju javnih storitev in dobrin, v primeru, ko potrošnik zamudi z izpolnitvijo obveznosti, ne ravna v skladu z drugim ali tretjim odstavkom 30. člena tega zakona;
24. ko prejemnik plačila za uporabo določenega plačilnega instrumenta zaračuna potrošniku stroške, ki presegajo dejanske stroške, ki jih ima z uporabo tega plačilnega instrumenta (32. člen tega zakona);
25. potrošniku pri končnem obračunu od predplačila za blago ali storitev ne obračuna in plača obresti po obrestni meri, po kakršni obrestujejo banke hranilne vloge, vezane nad tri mesece (prvi odstavek 34. člena tega zakona);
26. oglaševalsko sporočilo, ki je del ali pa predstavlja storitev informacijske družbe, ni v skladu z 41. členom tega zakona;
27. če v primeru uporabe nepoštene poslovne prakse ne vrne kupnine ali dela kupnine v 14 dneh od prejema zahtevka v skladu s prvim odstavkom 56. člena tega zakona;

28. pri dogovorjeni dostavi na dom ali na drug kraj blaga ne dostavi v brezhibnem stanju, dogovorjeni količini ali dogovorjenem času v potrošnikovo stanovanje z vso pripadajočo dokumentacijo (prvi odstavek 70. člena tega zakona);
29. blaga po prejemu obvestila potrošnika o neskladnosti blaga in zahtevi za brezplačno vzpostavitev skladnosti brez znatnih nevšečnosti za potrošnika ne vzpostavi skladnosti blaga pod pogoji in v roku iz prvega odstavka 82. člena tega zakona;
30. pri odstopu od prodajne pogodbe potrošniku ne vrne plačanega zneska v predpisanem roku po prejemu blaga ali dokazila, da je potrošnik blago poslal nazaj (prvi odstavek 86. člena tega zakona), ali pri zahtevku za znižanje kupnine v sorazmerju z neskladnostjo iz tretjega odstavka 83. člena tega zakona potrošniku ne vrne dela kupnine v predpisanem roku od prejema zahtevka (drugi odstavek 86. člena tega zakona);
31. ne spoštuje zaveze, dane v garancijskem listu ali oglaševalskem sporočilu (90. člen tega zakona);
32. garancijski list ni sestavljen tako, da je potrošniku lahko razumljiv, ali ni izdan na trajnem nosilcu podatkov, ki je potrošniku dostopen, ali ni v celoti v slovenskem jeziku, kadar je blago namenjeno prodaji na ozemlju Republike Slovenije (tretji odstavek 91. člena tega zakona);
33. za blago iz 94. člena tega zakona potrošniku ne izroči garancijskega lista, navodil za sestavo in uporabo ter seznama pooblaščenih servisov (prva alineja 95. člena tega zakona);
34. ne zagotovi servisa, ki ima pooblastilo proizvajalca za izvajanje servisnih del na blagu ter z njim sklenjeno pogodbo za dobavo nadomestnih delov, razen če sam ne opravlja te dejavnosti (druga alineja 95. člena tega zakona);
35. ne zagotovi brezplačne odprave napak v času garancijskega roka (tretja alineja 95. člena tega zakona);
36. ne zagotovi proti plačilu popravila, vzdrževanja blaga, nadomestnih delov in priklopnih aparatov vsaj tri leta po poteku garancijskega roka tako, da servis opravlja sam ali ima sklenjeno pogodbo o servisiranju z drugo osebo (četrta alineja 95. člena tega zakona);
37. če napake na blagu, ki ne izpolnjuje specifikacij ali nima lastnosti, navedenih v garancijskem listu ali oglaševalskem sporočilu in za katerega je izdana obvezna garancija, niso odpravljene v skupnem roku 30 dni od dneva, ko je proizvajalec ali pooblaščeni servis od potrošnika prejel zahtevo za odpravo napak, ali pa če brezplačno ne zamenja blaga z enakim, novim in brezhibnim blagom v primeru, če napake niso odpravljene v skupnem roku 30 dni od dneva, ko je proizvajalec ali pooblaščeni servis od potrošnika prejel zahtevo za odpravo napak (prvi odstavek 97. člena tega zakona);
38. ne vrne celotnega ali sorazmernega dela kupnine, ker v roku iz prvega odstavka 97. člena tega zakona niso bile odpravljene napake ali blago ni bilo zamenjano (drugi odstavek 97. člena tega zakona);
39. ne vrne plačanega zneska za blago, za katerega se je neskladnost pojavila v manj kot 30 dneh od dobave blaga (četrti odstavek 97. člena tega zakona);
40. v primeru nepravilnosti pri opravljeni storitvi po prejemu obvestila potrošnika ne izpolni potrošnikove zahteve iz prvega odstavka 100. člena tega zakona;
41. ob odstopu potrošnika od drugih elementov paketne pogodbe zaračuna stroške v nasprotju s tretjim odstavkom 106. člena tega zakona;
42. ne zagotovi, da so posodobitve digitalne vsebine ali digitalne storitve dobavljene oziroma dane na razpolago potrošniku v obdobju, ki ga določa drugi odstavek 112. člena tega zakona;
43. po prejemu obvestila potrošnika o neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve ne vzpostavi skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve brezplačno in brez znatnih nevšečnosti za potrošnika ter pod pogoji in v roku iz drugega odstavka 119. člena tega zakona;
44. ne omogoči potrošniku brezplačnega odstopa od pogodbe v skladu z drugim odstavkom 126. člena tega zakona;

45. kot sestavni del pogodbe ne določi informacij iz prvega odstavka 130. člena tega zakona ali jih naknadno spremeni brez izrecnega soglasja pogodbenih strank (peti odstavek 130. člena tega zakona);
46. pri pogodbi, sklenjeni na spletni tržnici, preden potrošnika zavezuje pogodba ali ponudba, ne zagotovi potrošniku informacij v skladu s prvim ali drugim odstavkom 131. člena tega zakona;
47. pri pogodbi, sklenjeni na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, preden potrošnika zavezuje pogodba ali ponudba, ne zagotovi potrošniku informacij iz prvega odstavka 130. člena tega zakona v skladu s prvim, drugim ali četrtim odstavkom 132. člena tega zakona ali prvim odstavkom 133. člena tega zakona;
48. ob oddaji naročila ne zagotovi, da potrošnik izrecno potrdi, da je z oddajo naročila zavezan k plačilu (tretji odstavek 132. člena tega zakona);
49. v primeru obstoja omejitev glede dostave ali oblik plačila tega ne navede jasno in razločno na svojih spletnih straneh najpozneje na začetku postopka naročanja (peti odstavek 132. člena tega zakona);
50. potrošniku ne zagotovi potrdila o sklenjeni pogodbi na daljavo na trajnem nosilcu podatkov z vsemi informacijami iz prvega odstavka 18. člena tega zakona in prvega odstavka 130. člena tega zakona ter soglasjem potrošnika iz 13. točke 135. člena tega zakona, če je to potrebno, najpozneje ob dostavi blaga ali začetku opravljanja storitev (šesti odstavek 132. člena tega zakona);
51. potrošniku ne posreduje izvoda podpisane pogodbe ali potrdila o sklenjeni pogodbi na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov, vključno s potrdilom o predhodnem izrecnem soglasju potrošnika v skladu z drugim odstavkom 133. člena tega zakona;
52. pri pogodbah, ki potrošnika zavezujejo k plačilu, začne z opravljanjem storitev ali dobavo vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, ali daljinskega ogrevanja v odstopnem roku iz 134. člena tega zakona brez izrecne zahteve potrošnika na trajnem nosilcu podatkov in njegove privolitve, da bo izgubil pravico do odstopa od pogodbe, ko bo podjetje pogodbo v celoti izpolnilo (tretji odstavek 133. člena tega zakona);
53. od potrošnika zahteva plačilo stroškov, povezanih z odstopom od pogodbe v nasprotju s 141. členom tega zakona;
54. v primeru odstopa od pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, ali pri pogodbi o finančnih storitvah, potrošniku ne vrne vseh prejetih plačil v roku iz prvega odstavka 143. člena tega zakona ali 157. člena tega zakona;
55. pri pogodbi, sklenjeni zunaj poslovnih prostorov, blaga, dostavljenega na dom ob sklenitvi pogodbe, ne prevzame na lastne stroške, če zaradi narave blaga takega blaga običajno ni mogoče vrniti po pošti (peti odstavek 143. člena tega zakona);
56. če pri sklepanju pogodbe na daljavo po telefonu potrošniku ne poda informacij iz prvega odstavka 146. člena tega zakona ali informacij iz četrtega odstavka 132. člena tega zakona (drugi odstavek 146. člena tega zakona);
57. pri pogodbah o finančnih storitvah, sklenjenih na daljavo, v predpisanih rokih potrošniku ne zagotovi informacij iz prvega odstavka 149. člena tega zakona ter pogodbenih pogojev na enostaven in razumljiv način ter na primernem trajnem nosilcu podatkov (prvi odstavek 151. člena tega zakona);
58. pri prodaji na obroke potrošniku ne omogoči predčasnega odplačila ostanka dolžne kupnine brez pogodbenih obresti (164. člen tega zakona);
59. pri prodaji na obroke, v primeru da potrošnik odstopi od pogodbe, ne vrne prejetih obrokov z zakonitimi zamudnimi obrestmi od dneva, ko jih je prejel, in ne povrne nujnih stroškov, ki jih je imel za blago (prvi odstavek 169. člena tega zakona);
60. če pred sklenitvijo pogodbe o paketnem potovanju oziroma preden potrošnika zavezuje ponudba, potrošniku ne zagotovi informacij iz prvega odstavka 173. člena tega zakona v skladu s četrtim odstavkom 173. člena tega zakona;
61. če brez izrecnega dogovora s potrošnikom spremeni informacije iz prvega odstavka 174. člena tega zakona;
62. če potrošniku pred sklenitvijo pogodbe ne sporoči vseh sprememb predhodnih informacij v skladu z drugim odstavkom 174. člena tega zakona;

63. če pogodba o paketnem potovanju ni sestavljena v preprostem in razumljivem jeziku ali če pogodba, ki je sklenjena v pisni obliki, ni napisana čitljivo (prvi odstavek 175. člena tega zakona);
64. če potrošniku ne zagotovi izvoda podpisane pogodbe o paketnem potovanju ali potrdila o sklenjeni pogodbi v skladu z drugim ali tretjim odstavkom 175. člena tega zakona;
65. če pri turističnih paketih, ki se kupijo pri različnih podjetjih prek povezanih postopkov spletne rezervacije v skladu s peto alinejo 2. točke prvega odstavka 172. člena tega zakona, ne obvesti organizatorja o sklenitvi pogodbe iz drugega odstavka 176. člena tega zakona, na podlagi katere se oblikuje turistični paket, in mu ne posreduje informacij, ki jih kot organizator potrebuje za izpolnitev svojih obveznosti (drugi odstavek 176. člena tega zakona);
66. če pogodba o sklenjenem potovanju ali potrdilo o sklenjeni pogodbi ne vsebuje vseh informacij iz prvega odstavka 176. člena tega zakona ali če te informacije niso podane na jasen, razumljiv in viden način (četrti odstavek 176. člena tega zakona);
67. če potrošniku pred začetkom turističnega paketa ne zagotovi dokumentacije in informacij iz 177. člena tega zakona;
68. če zviša ceno paketnega potovanja v nasprotju s prvim ali drugim odstavkom 179. člena tega zakona;
69. če potrošniku ne zniža cene paketnega potovanja v skladu s petim odstavkom 179. člena tega zakona;
70. če potrošniku ne predloži dokazila o administrativnih stroških iz šestega odstavka 179. člena tega zakona;
71. če pred začetkom turističnega paketa enostransko spremeni pogoje v nasprotju s prvim odstavkom 180. člena tega zakona in potrošniku ne vrne vseh plačil v skladu s četrtim odstavkom 180. člena tega zakona, kadar potrošnik zaradi spremembe pogojev odstopi od pogodbe;
72. če v primeru sprememb pogodbenih pogojev o turističnem paketu ne obvesti potrošnika v skladu s petim odstavkom 180. člena tega zakona;
73. če v primerih iz šestega odstavka 180. člena tega zakona potrošniku ustrezno ne zniža cene turističnega paketa;
74. če odstopi od pogodbe o paketnem potovanju v nasprotju s 181. členom tega zakona;
75. če prenositelju ne zagotovi dokazila o dodatnih pristojbinah, taksah ali drugih stroških, ki nastanejo zaradi prenosa pogodbe o paketnem potovanju (peti odstavek 185. člena tega zakona);
76. če na zahtevo potrošnika ne predloži obrazložitve višine odstopnine (peti odstavek 186. člena tega zakona);
77. če potrošniku v primeru odstopa od pogodbe o turističnem paketu ne vrne plačil v skladu s 188. členom tega zakona;
78. če ne odpravi neskladnosti potovalnih storitev v skladu s prvim odstavkom 191. člena tega zakona;
79. če potrošniku na njegovo zahtevo v primerih iz drugega odstavka 191. člena tega zakona ne povrne stroškov, ki jih je imel z odpravo neskladnosti;
80. če na zahtevo potrošnika ne zniža cene v skladu s tretjim odstavkom 191. člena tega zakona;
81. če v primerih iz prvega odstavka 192. člena tega zakona potrošniku brez plačila dodatnih stroškov za nadaljevanje izvajanja turističnega paketa ne ponudi ustrezne nadomestne storitve, ki je po možnosti enake ali višje kakovosti od dogovorjene (prvi odstavek 192. člena tega zakona), ali mu ne odobri ustreznega znižanja cene, kadar je posledica sprememb potovalnih storitev turistični paket nižje kakovosti, kot je naveden v pogodbi o turističnem paketu (drugi odstavek 192. člena tega zakona);
82. če v primeru neskladnosti izvedenih potovalnih storitev s pogodbo o turističnem paketu na potrošnikovo zahtevo ne zniža cene v skladu s prvim odstavkom 195. člena tega zakona;
83. potrošniku pred sklenitvijo pogodbe ne zagotovi predhodnih informacij (prvi odstavek 212. člena tega zakona);
84. potrošnika pred sklenitvijo pogodbe o časovnem zakupu, pogodbe o dolgoročnem počitniškem proizvodu, pogodbe o nadaljnji prodaji ali pogodbe o zamenjavi izrecno ne opozori na pravico do odstopa od pogodbe, odstopni rok in prepoved predplačil med odstopnim rokom ter mu ne zagotovi odstopnega obrazca (četrti odstavek 212. člena tega zakona);

85. pogodbe o časovnem zakupu, pogodbe o dolgoročnem počitniškem proizvodu, pogodbe o nadaljnji prodaji ali pogodbe o zamenjavi ne sklene v pisni obliki ali na drugem trajnem nosilcu podatkov (prvi odstavek 214. člena tega zakona);
86. pogodba o časovnem zakupu, pogodba o dolgoročnem počitniškem proizvodu, pogodba o nadaljnji prodaji ali pogodba o zamenjavi ne vsebuje predpisanih informacij (peti odstavek 214. člena tega zakona).

(2) Z globo od 400 do 1.500 eurov se za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

241. člen
(lažji prekrški)

(1) Z globo 500 eurov se za prekršek kaznuje pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik in posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:
1. ne prodaja blaga v primerni embalaži ali če ga na potrošnikovo zahtevo posebej ne zavije (prvi ali drugi odstavek 9. člena tega zakona);
2. embalaža ni primerna obliki ali teži blaga ali če zavaja potrošnika glede velikosti in teže blaga (tretji odstavek 9. člena tega zakona);
3. na blagu vidno in jasno ne označi roka uporabnosti, če je za blago rok uporabnosti predpisan (drugi odstavek 12. člena tega zakona);
4. zaračuna potrošniku znesek, ki presega osnovno ceno telefonskega pogovora, ki jo zaračunava telekomunikacijski operater, če podjetje vzpostavi telefonsko številko za namene komuniciranja s potrošniki v zvezi s sklenjeno pogodbo (13. člen tega zakona);
5. blaga, ki ga prodaja po znižani ceni, ker mu bo v kratkem pretekel rok uporabnosti, ne označi posebej (prvi odstavek 16. člena tega zakona);
6. ne odstrani blaga iz prodaje, čeprav ne more zagotoviti zahteve iz drugega odstavka 19. člena (tretji odstavek 19. člena tega zakona);
7. v primeru zamude potrošnika kot pogodbene stranke izda opomin, katerega stroški presežejo dejanske stroške izdelave in pošiljanja opomina ter višino zamudnih obresti (drugi odstavek 33. člena tega zakona);
8. v primeru dostave blaga na dom blago pusti pred vrati potrošnikovega stanovanja (drugi odstavek 70. člena tega zakona);
9. če je obstoj neskladnosti blaga sporen, prodajalec o tem pisno ne obvesti potrošnika v osmih dneh od prejema jamčevalnega zahtevka potrošnika (prvi odstavek 85. člena tega zakona);
10. garancijski list ne vsebuje vseh podatkov iz drugega odstavka 91. člena tega zakona;
11. ne zagotovi, da je potrošnik obveščen o posodobitvah, vključno z varnostnimi posodobitvami, ki so potrebne za ohranjanje skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve s pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve (prvi odstavek 112. člena tega zakona);
12. v primeru zahtevka za sorazmerno znižanje kupnine ali odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve ne vrne plačil v predpisanem roku (prvi odstavek 123. člena tega zakona);
13. spremeni digitalno vsebino ali digitalno storitev v nasprotju s prvim odstavkom 126. člena tega zakona;
14. če pogodbe o prodaji blaga na obroke ne sestavi v pisni obliki (162. člen tega zakona);
15. če pogodba o prodaji na obroke ne vsebuje vseh sestavin iz prvega odstavka 163. člena tega zakona;
16. če ne zagotovi informacij iz prvega in drugega odstavka 201. člena tega zakona na obrazcu iz tretjega odstavka 201. člena tega zakona.

(2) Z globo 300 eurov se za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

242. člen
(višina globe v hitrem prekrškovnem postopku)

Za prekrške iz tega zakona se sme v hitrem postopku izreči globa tudi v znesku, ki je višji od najnižje predpisane globe, določene s tem zakonom.

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

243. člen
(uporaba določb za pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve)

(1) Določbe III. poglavja tega zakona, ki ureja pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, se uporabljajo tudi za pogodbe, ki so bile sklenjene pred začetkom uporabe teh določb in določajo dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve v daljšem obdobju, in sicer nepretrgano ali z nizom posameznih dobav, vendar le v zvezi z digitalno vsebino ali digitalno storitvijo, ki se dobavlja od datuma začetka uporabe teh določb.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se določbe 126. in 127. člena tega zakona uporabljajo samo za pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, sklenjene po začetku uporabe tega zakona.

244. člen
(uporaba določb za prodajno pogodbo)

(1) Določbe I. poglavja tega zakona, ki ureja prodajno pogodbo, se ne uporabljajo za prodajne pogodbe, sklenjene pred začetkom uporabe tega zakona.

(2) Za prodajne pogodbe iz prejšnjega odstavka se uporabljajo določbe Zakona o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 20/98, 25/98 – popr., 23/99, 110/02, 14/03 – UPB1, 51/04, 98/04 – UPB2, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18; v nadaljnjem besedilu: ZVPot).

245. člen
(uporaba določb o prekrških)

Do sprememb določb o višinah in razponih glob, ki jih določa zakon, ki ureja prekrške, se višine in razponi glob, ki so določeni v 238. členu tega zakona, uporabljajo ne glede na določbe zakona, ki ureja prekrške.

246. člen
(vpis v register potrošniških organizacij)

Za organizacije, ki so bile že pred uveljavitvijo tega zakona vpisane v register potrošniških organizacij pri ministrstvu, pristojnem za varstvo potrošnikov na podlagi ZVPot, se šteje, da so vpisane v register potrošniških organizacij tudi na podlagi tega zakona.

247. člen
(postopki v teku)

Upravni postopki ministrstva, pristojnega za varstvo potrošnikov, ki so se začeli pred začetkom uporabe tega zakona in v katerih ministrstvo, pristojno za varstvo potrošnikov, do uveljavitve tega zakona še ni odločilo, se končajo po določbah ZVPot.

248. člen
(podzakonski akti)

(1) Minister, pristojen za varstvo potrošnikov, izda podzakonske predpise iz tretjega odstavka 7. člena, petega odstavka 14. člena, 94. člena, desetega odstavka 130. člena, petega odstavka 138. člena, petega odstavka 173. člena, tretjega odstavka 201. člena, šestega odstavka 214. člena in četrtega odstavka 226. člena tega zakona v šestih mesecih od uveljavitve tega zakona.

(2) Vlada Republike Slovenije izda podzakonski predpis iz sedmega odstavka 205. člena tega zakona v šestih mesecih od uveljavitve tega zakona.

249. člen
(prenehanje veljavnosti in podaljšanje uporabe)

(1) Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati Zakon o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 20/98, 25/98 – popr., 23/99, 110/02, 14/03 – UPB1, 51/04, 98/04 – UPB2, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18), ki se uporablja do začetka uporabe tega zakona.

(2) Z dnem uveljavitve tega zakona prenehajo veljati naslednji podzakonski akti, ki se uporabljajo do začetka uveljavitve podzakonskih aktov iz 248. člena tega zakona:
1. Pravilnik o obrazcih v zvezi z uveljavljanjem pravice do odstopa od pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov (Uradni list RS, št. 43/14);
2. Pravilnik o blagu, za katero se izda garancija za brezhibno delovanje (Uradni list RS, št. 14/12);
3. Pravilnik o obrazcih za informacije o pogodbah o časovnem zakupu, o dolgoročnem počitniškem proizvodu, o nadaljnji prodaji in o zamenjavi ter o obrazcu za odstop od pogodb (Uradni list RS, št. 100/11);
4. Pravilnik o uporabi jezikov narodnih skupnosti v procesih poslovanja podjetij s potrošniki na območjih, kjer živita italijanska in madžarska narodna skupnost (Uradni list RS, št. 78/08);
5. Pravilnik o načinu vpisa in pogojih za vpis potrošniških organizacij v register (Uradni list RS, št. 8/12);
6. Pravilnik o obrazcih za informacije pri pogodbah o paketnem potovanju in povezanih potovalnih aranžmajih (Uradni list RS, št. 43/18);
7. Uredba o jamstvu zaradi likvidnostnih težav organizatorja potovanja in podjetja, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje (Uradni list RS, št. 52/18);
8. Pravilnik o načinu označevanja cen blaga in storitev (Uradni list RS, št. 63/99, 27/01 in 65/03).

(3) Z dnem uveljavitve ZVPot preneha veljati Uredba o koncesiji za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov ter javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev (Uradni list RS, št. 47/15), ki se še naprej uporablja do začetka uveljavitve podzakonskega akta iz tretjega odstavka 229. člena tega zakona in za koncesijske pogodbe, sklenjene pred dnem uveljavitve podzakonskega akta iz tretjega odstavka 229. člena tega zakona.

(4) Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati Zakon o varstvu potrošnikov pred nepoštenimi poslovnimi praksami (Uradni list RS, št. 53/07), ki se uporablja do začetka uporabe tega zakona.

250. člen
(začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne tri mesece po njegovi uveljavitvi.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu (vsebina zakona)

S tem členom je opredeljeno področje uporabe tega zakona. Nanaša se na razmerje med potrošnikom, ki pridobiva potrošno blago in storitve predvsem za osebno uporabo ali uporabo v svojem gospodinjstvu, ter pravno in fizično osebo (podjetjem), ki opravlja pridobitno dejavnost, ne glede na njeno pravnoorganizacijsko obliko ali lastninsko pripadnost. Obveznosti, ki jih ima po tem zakonu podjetje, se nanašajo tudi na zavode in druge organizacije, ki zagotavljajo potrošnikom javne storitve. Predlagatelj je s tem zajel tudi negospodarske dejavnosti in javne službe. Takšna opredelitev velja tako za prodajo blaga kakor tudi za opravljanje storitev, zlasti tudi bančnih, zavarovalniških, gradbenih in drugih storitev.

Namen tega zakona je prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga EU in hkrati zagotoviti visoko raven varstva potrošnikov z določitvijo skupnih pravil o nekaterih zahtevah glede:

- prodajnih pogodb, sklenjenih med prodajalci in potrošniki, zlasti pravil o skladnosti blaga, jamčevalnih zahtevkih v primeru neskladnosti blaga in načinih uveljavljanja teh jamčevalnih zahtevkov ter o tržnih garancijah;
- pogodb med podjetji in potrošniki o dobavi digitalne vsebine ali digitalnih storitev, zlasti pravil glede skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve, jamčevalnih zahtevkov v primeru neskladnosti ali zahtevkov v primeru nedobave in načinov uveljavljanja teh zahtevkov ter spremembe digitalne vsebine ali digitalne storitve.

Prav tako je namen tega zakona, da ob upoštevanju digitalnega razvoja zagotovi boljše izvajanje in posodobitev sedanjih pravil s področja nepoštenih poslovnih praks, pravic potrošnikov, nedovoljenih pogojev v potrošniških pogodbah ter varstva potrošnikov pri označevanju cen potrošnikom ponujenih proizvodov.

Na področje uporabe tega zakona spadata tudi digitalna vsebina, ki se ne dobavi na materialnem nosilcu podatkov, in digitalna storitev, kadar ju podjetje dobavi potrošniku v zameno za posredovanje njegovih osebnih podatkov.

Takšno opredelitev je v prvem odstavku vseboval tudi 1. člen ZVPot.

K 2. členu (prenos predpisov Evropske unije)

Ta zakon je »sistemski in krovni« predpis na področju varstva potrošnikov, ki v slovenski pravni red prenaša 13 predpisov EU, zato je zaradi jasnosti in preglednosti uporabljen nomotehnični sistem navajanja predpisov v točkah. Člen je tudi sistematično in kronološko urejen na podlagi sprejetih predpisov EU.

S tem zakonom se v pravni red Republike Slovenije na novo prenašajo direktive:

- Direktiva (EU) 2019/770 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalne vsebine in digitalnih storitev (UL L št. 136 z dne 22. 5. 2019, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2019/770/EU), zadnjič popravljena s Popravkom (UL L št. 305 z dne 26. 11. 2019, str. 60);
- Direktiva (EU) 2019/771 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o nekaterih vidikih pogodb za prodajo blaga, spremembi Uredbe (EU) 2017/2394 in Direktive 2009/22/ES ter razveljavitvi Direktive 1999/44/ES (UL L št. 136 z dne 22. 5. 2019, str. 28, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2019/771/EU), zadnjič popravljena s Popravkom (UL L št. 305 z dne 26. 11. 2019, str. 62) in
- Direktiva (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2019/2161/EU).

V tem členu so navedene tudi druge direktive, ki so v preteklosti že bile prenesene v ZVPot, vendar se s predlogom novega zakona (ZVPot-1) ponovno navajajo.

Takšno opredelitev je vseboval tudi 1.a člen ZVPot.

K 3. členu (razmerje z drugimi zakoni)
V prvem odstavku tega člena je opredeljena subsidiarna uporaba zakona, ki ureja obligacijska razmerja. Za razmerja, ki jih zakoni, ki urejajo varstvo potrošnikov ne urejajo, se uporabljajo določbe zakona, ki ureja obligacijska razmerja. Podobno opredelitev je vseboval tudi osemindvajseti odstavek 1. člena ZVPot.
V drugem odstavku je urejeno razmerje med tem zakonom in področnimi predpisi, ki lahko urejajo širša vprašanja, ki presegajo potrošniška razmerja in obsegajo tudi nepogodbene situacije. To so na primer področja, ki urejajo dobavo elektrike, plina in druga področja. V takih primerih se postopa po določbah posebnega zakona, po določbah tega zakona pa glede vprašanj, ki niso urejena v takem zakonu.

V tretjem odstavku je določeno, da se osebni podatki zbirajo, obdelujejo in varujejo v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov.

K 4. členu (pomen izrazov)
S tem členom se v splošnih določbah zakona opredeli pomen posameznih izrazov, ki jih opredeljujejo direktive, navedene v 2. členu tega zakona.
Prva točka opredeljuje izraz »blago«, ki se je v sedanji ureditvi že uporabljal, medtem ko njegova opredelitev v splošnih določbah zakona ni bila urejena. V skladu s tretjim odstavkom 2. člena Direktive 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 304 z dne 21. 11. 2011, str. 64, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2011/83/EU), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7) je »blago« opredeljeno kot premična stvar, vključno z vodo, plinom in električno energijo, kadar se ti prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini. Izvzete pa so stvari, ki se prodajo v okviru izvršbe ali drugih sodnih postopkov.
Izraz »blago, izdelano po natančnih navodilih potrošnika«, ki ga določa druga točka, je bil v dosedanji ureditvi prav tako že urejen v šestem odstavku 1. člena. Izraz »blago, izdelano po natančnih navodilih potrošnika«, pomeni blago, ki ni izdelano vnaprej, temveč na podlagi potrošnikove osebne izbire ali odločitve.
Tretja točka opredeljuje izraz »digitalna storitev« in pomeni storitev, ki potrošniku omogoča ustvarjanje, obdelavo ali hrambo podatkov v digitalni obliki ali dostop do njih, ali storitev, ki omogoča izmenjavo podatkov v digitalni obliki ali katero koli drugo obliko interakcije s temi podatki, ki jih naloži ali ustvari potrošnik ali drugi uporabniki te storitve. Med digitalne storitve štejemo npr. digitalne storitve, ki omogočajo ustvarjanje, obdelavo ali hrambo podatkov v digitalni obliki ali dostop do takih podatkov, vključno s programsko opremo kot storitvijo, kot so izmenjava video in avdio vsebin ter drugo podatkovno gostovanje, urejanje besedil ali igre, ki se zagotavljajo v okolju računalništva v oblaku in na družbenih medijih.
Četrta točka opredeljuje izraz »digitalna vsebina« in pomeni podatke, ki nastanejo in so dobavljeni v digitalni obliki. Med digitalno vsebino štejemo npr. računalniške programe, aplikacije, video datoteke, zvočne datoteke, glasbene datoteke, digitalne igre, elektronske knjige ali druge elektronske publikacije.
Peta točka opredeljuje izraz »distributer blaga, ki ni proizvedeno v Republiki Sloveniji«. Distributer je vsako podjetje, ki blago, ki ni proizvedeno v Sloveniji, temveč v drugih državah članicah, kot prvi v distribucijski verigi da v promet. Določba bo omogočila Tržnemu inšpektoratu ukrepanje zoper proizvajalce blaga iz drugih držav članic, zoper katere doslej ni imela pristojnosti za ukrepanje.
Šesta točka opredeljuje izraz »finančne storitve«, ki za potrebe tega zakona pomenijo storitve, ki so predmet zakonov, ki urejajo področje bančništva, zavarovalništva, trga finančnih

instrumentov, investicijskih skladov, pokojninskih skladov, plačilnega prometa in potrošniških kreditov. Ponudniki plačilnih storitev v tem primeru so predvsem ponudniki plačilnih storitev po Zakonu o plačilnih storitvah in sistemih.

Sedma točka opredeljuje izraz »funkcionalnost« in pomeni zmožnost blaga, digitalne vsebine ali digitalne storitve, da opravlja svoje funkcije glede na svoj namen. Pojem funkcionalnosti se nanaša na načine, na katere se digitalna vsebina ali digitalna storitev lahko uporablja. Na primer odsotnost ali prisotnost kakršnih koli tehničnih omejitev, kot je zaščita prek upravljanja digitalnih pravic ali regijsko kodiranje, bi lahko vplivala na zmožnost opravljanja vseh funkcij digitalne vsebine ali digitalne storitve glede na njen namen.

Osma točka opredeljuje izraz »interoperabilnost« in pomeni zmožnost blaga, digitalne vsebine ali digitalne storitve, da deluje s strojno ali programsko opremo, ki se razlikuje od tiste, s katero se digitalna vsebina ali digitalne storitve iste vrste običajno uporabljajo. Pojem interoperabilnosti se nanaša na to, ali in v kolikšni meri lahko digitalna vsebina ali digitalna storitev deluje s strojno ali programsko opremo, ki se razlikuje od tiste, s katero se digitalna vsebina ali digitalna storitev iste vrste običajno uporablja.

Deveta točka v skladu s trinajstim odstavkom 2. člena Direktive 2011/83/EU opredeljuje izraz »javna dražba«. Za javno dražbo se šteje dražba, ki se je potrošnik osebno udeleži ali ima možnost osebne udeležbe na njej. To pomeni, da je dražba javna, če ima potrošnik možnost, da je na njej fizično prisoten. Uporaba spletnih forumov, ki so na voljo podjetjem in potrošnikom za dražbene namene, se torej ne šteje kot javna dražba v smislu tega zakona.

Deseta točka opredeljuje izraz »kodeks ravnanja«, ki pomeni sporazum ali zbirko pravil, ki jih ne določa zakon ali drug predpis. Kodeks ravnanja določa tudi ravnanja podjetij, ki se zavežejo, da bodo upoštevala kodeks glede poslovnih praks, ki jih uporabljajo v razmerju do potrošnikov ali poslovnih področij.

Enajsta točka opredeljuje izraz »odločitev o poslu«, ki pomeni vsako odločitev potrošnika, ne glede na to, ali se odloči za dejanje ali opustitev dejanja, ki jo sprejme v zvezi z vprašanji o nakupu blaga, pod kakšnimi pogoji in na kakšen način kupiti blago, o celotnem ali delnem plačilu, obdržanju ali nadaljnjem razpolaganju z blagom in v zvezi z uveljavljanjem katerih od pogodbenih pravic v zvezi z blagom.

Dvanajsta točka opredeljuje izraz »osebni podatki«, ki pomeni osebne podatke, kot so opredeljeni v 1. točki 4. člena Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L št. 119 z dne 4. 5. 2016, str. 1).

Trinajsta točka opredeljuje izraz »podjetje«, ki pomeni pravno ali fizično osebo, ki opravlja pridobitno dejavnost, ne glede na njeno pravnoorganizacijsko obliko ali lastninsko pripadnost, vključno z drugimi organizacijami oziroma drugimi fizičnimi osebami, ki zagotavljajo potrošnikom blago, storitve ali digitalno vsebino proti plačilu. Kot podjetje se šteje tudi prej navedena pravna ali fizična oseba, ki deluje prek osebe, ki nastopa v njenem imenu ali po njenem naročilu.

Štirinajsta točka opredeljuje izraz »poklicna skrbnost«, ki pomeni standard posebne veščine in skrbnosti, za katerega se pričakuje, da ga bo podjetje pri svojem poslovanju v razmerju do potrošnikov uporabljalo v skladu z dobrimi poslovnimi običaji ali s spoštovanjem splošnega načela dobre vere.

Petnajsta točka opredeljuje izraz »ponudnik spletne tržnice«. Za ponudnika spletne tržnice se lahko opredeli vsako podjetje, ki potrošnikom ponuja spletno tržnico.

Šestnajsta točka opredeljuje izraz »ponudnik storitev informacijske družbe«. Za ponudnika storitev informacijske družbe se lahko opredeli vsako podjetje, ki ponuja storitve iz 30. točke.

Sedemnajsta točka določa pomen izraza »poslovni prostor«, ki v skladu s 9. točko 2. člena Direktive 2011/83/EU zajema nepremične maloprodajne prostore (npr. trgovine), v katerih podjetje stalno opravlja svojo dejavnost, ali premične prodajne prostore, v katerih jo opravlja občasno (npr. stojnice).

Osemnajsta točka opredeljuje izraz »potrošnik«. Kot potrošnik se razume fizična oseba, ki pridobiva ali uporablja blago, storitve ali digitalno vsebino za namene zunaj svoje poklicne ali pridobitne dejavnosti.
Devetnajsta točka opredeljuje izraz »prodajalec«. Kot prodajalec je opredeljeno podjetje, ki sklepa prodajne pogodbe.
Dvajseta točka opredeljuje izraz »proizvajalec«. Razširjen pojem »proizvajalca«, ki zdaj vključuje tudi »distributerja« blaga (ki ni proizvedeno v Republiki Sloveniji), je posledica notranjega trga EU, v okviru katerega več ne obstajajo uvozniki.
Enaindvajseta točka opredeljuje izraz »razvrstitev« v skladu z Direktivo 2019/2161/EU, ki ta izraz opredeljuje pri spremembi Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 149 z dne 11. 6. 2005, str. 22, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2005/29/ES).), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7). Razvrstitev se nanaša na relativno izpostavljenost izdelkov podjetja ali pomembnost, ki se pripiše rezultatom iskanja, kot jih predstavi, organizira ali sporoči ponudnik storitev spletnega iskanja, ne glede na uporabljena tehnološka sredstva, med drugim kot rezultat uporabe algoritmičnega zaporedja, mehanizmov za vrednotenje ali pregled, vizualnega poudarjanja ali drugih instrumentov za poudarjanje oziroma kombinacije teh orodij.
Dvaindvajseta točka opredeljuje izraz »spletna tržnica« v skladu z Direktivo 2019/2161/EU, ki ta izraz opredeljuje pri spremembah Direktive 2005/29/ES in Direktive 2011/83/EU. Spletne tržnice so opredeljene na podoben način kot v Uredbi (EU) št. 524/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2013 o spletnem reševanju potrošniških sporov ter spremembi Uredbe (ES) št. 2006/2004 in Direktive 2009/22/ES (Uredba o spletnem reševanju potrošniških sporov) (UL L št. 165 z dne 18. 6. 2013, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Uredba 524/2013/EU) in Direktivi (EU) 2016/1148 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. julija 2016 o ukrepih za visoko skupno raven varnosti omrežij in informacijskih sistemov v Uniji (UL L št. 194 z dne 19. 7. 2016, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2016/1148/EU). Opredelitev »spletne tržnice« je posodobljena in oblikovana bolj tehnološko nevtralno, da zajema tudi nove tehnologije. Zato se namesto sklica na »spletno mesto« uporablja sklic na programsko opremo, vključno s spletnim mestom, delom spletnega mesta ali aplikacijo, ki jo upravlja podjetje ali se upravlja v njegovem imenu in ki omogoča sklepanje pogodb na daljavo. Takšna definicija ustreza izrazu »spletni vmesnik«, ki se uporablja v Uredbi (EU) 2017/2394 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2017 o sodelovanju med nacionalnimi organi, odgovornimi za izvrševanje zakonodaje o varstvu potrošnikov, in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 2006/2004 (UL L št. 345 z dne 27. 12. 2017, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Uredba 2017/2394/EU), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/771 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o nekaterih vidikih pogodb za prodajo blaga, spremembi Uredbe (EU) 2017/2394 in Direktive 2009/22/ES ter razveljavitvi Direktive 1999/44/ES (UL L št. 136 z dne 22. 5. 2019, str. 28), zadnjič popravljena s Popravkom (UL L št. 305 z dne 26. 11. 2019, str. 62) in Uredbi (EU) 2018/302 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. februarja 2018 o naslovitvi neupravičenega geografskega blokiranja in drugih oblik diskriminacije na podlagi državljanstva, kraja prebivališča ali kraja sedeža strank na notranjem trgu ter o spremembi uredb (ES) št. 2006/2004 in (EU) 2017/2394 ter Direktive 2009/22/ES (UL L št. 60I z dne 2. 3. 2018, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Uredba 2018/302/EU).
Triindvajseta točka opredeljuje izraz »sredstva za komuniciranje na daljavo«. Sredstva za komuniciranje na daljavo so zlasti: pisemske pošiljke in druge tiskovine, katalogi, telefonski pogovori, oglaševanje v tisku z naročilnico, televizijska prodaja, faksimile naprava, elektronska pošta in svetovni splet ali internet.

Štiriindvajseta točka opredeljuje izraz »storitve informacijske družbe«. Pod pojmom storitve informacijske družbe so opredeljene tiste gospodarske dejavnosti, ki se izvajajo prek interneta ter vključujejo prodajo storitev in blaga na podlagi sklepanja pogodb prek interneta ter brezplačne storitve, kot so posredovanje podatkov in oglaševalska sporočila, če ni drugače urejeno s tem ali drugim zakonom.
Petindvajseta točka opredeljuje izraz »trajni nosilec podatkov«, ki pomeni vsak instrument, ki potrošniku ali podjetju omogoča trajno shranjevanje nanj naslovljenih podatkov ali informacij, trajen dostop do njih in njihovo reprodukcijo (npr. USB-ključek, DVD, CD).
Šestindvajseta točka opredeljuje izraz »trajnost«, ki pomeni zmožnost blaga, da ohranja svoje potrebne funkcije in zmogljivosti z običajno uporabo.
Sedemindvajseta točka opredeljuje izraz »tvorec kodeksa«. Kot tvorec kodeksa je opredeljena pravna ali fizična oseba, vključno s podjetjem ali skupino podjetij, ki je odgovorna za sestavo ter revizijo kodeksa ravnanja. Tvorec kodeksa je odgovoren tudi za izvajanje nadzora nad spoštovanjem kodeksa s strani podjetij, ki so se zavezala, da ga bodo spoštovala.
Osemindvajseta točka opredeljuje izraz »uvoznik blaga«. Kot uvoznik blaga je lahko opredeljen vsakdo, ki uvozi blago na carinsko območje Evropske unije.
Devetindvajseta točka opredeljuje izraz »zakonsko urejen poklic«. Zakonsko urejen poklic je poklicna dejavnost ali skupina poklicnih dejavnosti, pri katerih je dostop, opravljanje ali eden od načinov opravljanja pogojen s posebnimi poklicnimi kvalifikacijami, ki jih neposredno ali posredno urejajo zakoni in drugi predpisi.
Trideseta točka opredeljuje izraz »združljivost« in pomeni zmožnost blaga, digitalne vsebine ali digitalne storitve, da deluje s strojno ali programsko opremo, s katero se običajno uporablja blago, digitalna vsebina ali digitalne storitve iste vrste, ne da bi bilo treba blago, strojno ali programsko opremo, digitalno vsebino ali digitalno storitev predelati oziroma pretvoriti (združljivost potrošnikovega digitalnega okolja s tehničnimi zahtevami za digitalno vsebino ali digitalno storitev). Na primer razlog za nedobavo ali neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve je lahko nezdružljivost potrošnikovega digitalnega okolja s tehničnimi zahtevami za digitalno vsebino ali digitalno storitev.

K 5. členu (pravna narava določb)
S tem členom je opredeljeno dodatno varstvo potrošnikov, saj pravic, ki jim pripadajo po tem zakonu, s pogodbo ni mogoče omejiti ali izključiti.
Takšne določbe je vseboval tudi devetindvajseti odstavek 1. člena ZVPot.

K 6. členu (prodajni pogoji)
Ta člen ureja prodajne pogoje na način, da določa, da mora podjetje prodajati blago oziroma opravljati storitve vsem potrošnikom pod enakimi pogoji. Kljub temu pa ni prepovedano dajati različnih pogojev različnim kategorijam potrošnikom (npr. popust za upokojence ipd.). Nadalje je določeno, da podjetje prodaja blago potrošniku oziroma opravlja storitve za potrošnika v skladu z dobrimi poslovnimi običaji. Takšne določbe je vseboval tudi 25. člen ZVPot.

K 7. členu (uporaba jezika)
S tem členom se v celoti ohrani določba prvega odstavka 2. člena ZVPot, ki je le prilagojena novim izrazom, ki jih uvajajo nove direktive. S tem se ne spreminjajo obveznosti podjetij do potrošnikov glede uporabe jezika pri poslovanju in pri označevanju blaga, storitve ali digitalne vsebine.
Podjetje mora torej s potrošniki še naprej poslovati v slovenskem jeziku, na območjih, kjer avtohtono živita italijanska ali madžarska narodna skupnost, pa tudi v jeziku narodne skupnosti, pri čemer je v veljavi tudi Pravilnik o uporabi jezikov narodnih skupnosti v procesih poslovanja podjetij s potrošniki na območjih, kjer živita italijanska in madžarska narodna skupnost, ki podrobneje oziroma jasno določa procese poslovanja podjetij, ki se nanašajo na prodajo blaga in storitev potrošnikom, v katerih mora podjetje na območjih, kjer avtohtono živita italijanska in

madžarska narodna skupnost, s potrošniki uporabljati poleg slovenskega tudi jezik narodne skupnosti.
Pri samem označevanju blaga, storitve ali digitalne vsebine pa podjetje potrošniku posreduje potrebne informacije glede značilnosti, prodajnih pogojev, uporabe in namembnosti blaga, storitve ali digitalne vsebine. V tem primeru morajo biti informacije še vedno v jeziku, ki je potrošnikom na območju Republike Slovenije lahko razumljiv, pri čemer se lahko namesto besednega jezika pri označevanju blaga ali digitalne vsebine uporabljajo tudi splošno razumljivi simboli in slike.

K 8. členu (račun)
Ta člen določa obveznost podjetja, da mora potrošniku izdati račun, razen če ni z drugim predpisom drugače določeno. Hkrati mora podjetje potrošniku tudi omogočiti, da preveri pravilnost zaračunanega zneska glede na to, kar sta se dogovorila s podjetjem o lastnostih in količini kupljenega blaga, opravljeni storitvi ali dobavljeni digitalni vsebini.
Takšne določbe je vseboval tudi 35. člen ZVPot.

K 9. členu (embalaža)
Ta člen določa, da mora podjetje prodajati blago v primerni embalaži, ki ne sme biti škodljiva zdravju, zavajajoča glede velikosti in teže blaga ter mora biti primerna obliki in teži blaga.
Drugi odstavek določa, da je podjetje dolžno na potrošnikovo zahtevo blago posebej zaviti. Takšno zavijanje lahko podjetje potrošniku posebej zaračuna do višine dejanskih stroškov.
Četrti odstavek določa, da je podjetje dolžno na potrošnikovo zahtevo obdržati embalažo za blago, ki ga je potrošnik kupil pri tem podjetju.
Takšne določbe je vseboval tudi 36. člen ZVPot.

K 10. členu (navodila)
Navodilo za uporabo je v določenih primerih bistveno za pravilno in varno uporabo blaga, zato ga proizvajalec mora priložiti.
Z drugim odstavkom je pojasnjeno, da je navodilo za uporabo lahko tudi prilepljeno ali natisnjeno na blagu oz. njegovi embalaži.
Četrti odstavek opredeljuje, kakšna mora biti vsebina navodil za uporabo, saj so informacije in podatki, ki jih vsebujejo navodila za uporabo in ki jih podjetje posreduje potrošniku, izredno pomembni, saj potrošniku omogočajo pravilno in varno uporabo izdelkov, pri čemer je pravilna uporaba izdelka pogoj za uveljavljanje pravic potrošnika tako na področju odgovornosti za stvarne napake kot tudi na področju garancije za brezhibno delovanje. Vsebina navodil mora biti za potrošnika lahko razumljiva; kadar je blago namenjeno prodaji na ozemlju Republike Slovenije, mora biti navodilo za uporabo v celoti v slovenskem jeziku.
Navodilo za uporabo je dolžno priložiti tudi podjetje pri prodaji blaga potrošnikom.
Takšne določbe je vseboval tudi 33. člen ZVPot.

K 11. členu (spremni dokumenti)
Podjetje mora potrošniku zagotoviti potrebne dokumente, ki zagotavljajo, da je blago skladno z zahtevami, o katerih sta se podjetje in potrošnik dogovorila. Poleg tega mora podjetje zagotoviti navodila za sestavo in uporabo, ki omogočajo, da se lahko blago pravilno in varno uporablja v skladu z njegovim namenom.
Takšne določbe je vseboval tudi 34. člen ZVPot.

K 12. členu (skrb za blago)
Podjetje je dolžno poskrbeti, da blago, namenjeno prodaji potrošnikom, ohrani vse pričakovane lastnosti. Posebna skrb je potrebna pri blagu, ki ima omejen rok uporabnosti.
Rok uporabnosti blaga mora biti vidno in čitljivo označen, saj prispeva k informiranju potrošnika o glavni značilnosti blaga. Prav tako mora biti jasno označen namen blaga, ki ni primerno za

običajno rabo. V nasprotnem primeru podjetje ne sme prodajati takega blaga oziroma mora ustaviti njegovo prodajo.
Takšne določbe je vseboval tudi 31. člen ZVPot.

K 13. členu (komunikacija s potrošniki)
S tem členom se prenaša 21. člen Direktive 2011/83/EU, ki ureja telefonsko komuniciranje.
Podjetje potrošniku ne sme zaračunati klica na številko, ki jo ima vzpostavljeno z namenom komuniciranja s potrošniki po sklenitvi pogodbe. Potrošnik plača le osnovno ceno pogovora, ki jo ponuja operater. Tako se podjetjem preprečuje, da bi lahko uporabljala plačljive številke (komercialne številke), če se potrošnik v zvezi s sklenjeno pogodbo obrne na podjetje, npr. zaradi reklamacije ali pridobivanja dodatnih informacij.
Takšne določbe je vseboval tudi 25.d člen ZVPot.

K 14. členu (navajanje in upoštevanje cen)
Ta člen določa, da mora podjetje vidno označiti ceno za blago, storitev ali digitalno vsebino, ki jo ponuja potrošniku. Cena mora biti označena v eurih. V kolikor je podjetje zavezanec za davek na dodano vrednost, mora cena vključevati tudi davek na dodano vrednost. Tretji odstavek tega člena še določa, da mora podjetje ceno, ki jo je v skladu s prej navedenim vidno označilo, tudi upoštevati.
Četrti odstavek tega člena določa, da mora biti v primeru, da gre za ponudbo v okviru storitev informacijske družbe, poleg cene jasno in nedvoumno navedeno, ali cena vključuje tudi stroške dostave. Z navedenim odstavkom se prenaša določba drugega odstavka 5. člena Direktive 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju) (UL L št. 178 z dne 17. 7. 2000, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2000/31/ES).
Zadnji, peti odstavek tega člena določa, da minister, pristojen za varstvo potrošnikov, podrobneje predpiše način označevanja prodajnih cen in cen za enoto blaga, ki ga podjetja ponujajo potrošnikom, ter način označevanja cen storitve ali digitalne vsebine, ki ga podjetja ponujajo potrošnikom. Navedeni podzakonski akt je bil določen že v ZVPot in prenaša določbe Direktive 98/6/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 1998 o varstvu potrošnikov pri označevanju cen potrošnikom ponujenih proizvodov (UL L št. 080 z dne 18. 3. 1998, str. 27, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 98/6/ES), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7).
Takšne določbe je vseboval tudi 26. člen ZVPot.

K 15. členu (znižanje cene)

Prvi odstavek tega člena določa, da mora podjetje znižanje cene objaviti na krajevno običajen način ter da mora objava o uvedbi znižanja cene vsebovati podatek o vrsti blaga, odstotku znižanja in času trajanja tovrstne prodaje.

Nadalje drugi odstavek določa, da mora podjetje pri znižanju cene blaga označiti prejšnjo in znižano ceno.

Kot prejšnja cena se šteje cena, ki je bila najnižja cena, ki jo je podjetje uporabilo v obdobju, ki ni krajše od 30 dni pred uporabo trenutno znižane cene. Namen določbe tretjega odstavka in navedenega referenčnega obdobja, ki traja najmanj 30 dni, je preprečiti podjetjem npr. zvišanje cene za kratek čas, da bi jo pozneje znižali, tako da bi jo predstavili kot (znatno) znižanje cene, ki zavaja potrošnike.

Če je npr. napoved znižanja cene 50 % popusta in najnižja cena v zadnjih 30 dneh 100 EUR, bo moralo podjetje kot prejšnjo ceno označiti 100 EUR, na podlagi katere se izračuna 50-odstotno znižanje, kljub dejstvu, da je bila zadnja prodajna cena 160 EUR.

Hkrati se podjetju ne preprečuje, da pri objavi znižanja cene navede druge referenčne cene, pod pogojem, da so take dodatne referenčne cene jasno razložene, da ne povzročajo zmede in ne odvračajo pozornosti potrošnika od navedbe prejšnje cene, kot je opredeljena v tem členu.

Npr. podjetje, ki izvaja znižanje cen pogosteje kot enkrat na 30 dni, lahko potrošnika dodatno obvesti o svojih drugih prejšnjih cenah, kot sledi: »20 % popusta od [datum začetka] do [končnega datuma]: 80 EUR namesto 100 EUR, naša najnižja cena v zadnjih 30 dneh. Naša redna cena, zunaj promocijskih obdobij, v zadnjih 30 (ali 100 dneh itd.) je znašala 120 EUR«.

Četrti odstavek tega člena ureja prejšnjo ceno v primeru novosti na trgu, kadar podjetje v obdobju do 30 dni pred uporabo znižane cene tega blaga ni ponujalo na trgu. In sicer se za prejšnjo ceno v navedenem primeru šteje najnižja cena, po kateri je podjetje ponujalo blago pred znižanjem cene.

V primeru, če npr. podjetje ponovno ponudi isto blago po obdobju prekinitve (po tem, ko blaga začasno ni bilo na zalogi, ali v primeru sezonskega blaga, kot so zimska/poletna oblačila ipd.), se ta izjema ne upošteva kot blago, ki je novo na trgu in se v takšnih primerih ne uporablja določba četrtega odstavka tega člena.

Vendar lahko v teh primerih podjetje kot referenčno obdobje za določitev prejšnje cene izbere daljše obdobje, v katerem je bilo blago ponujeno v prodajo za skupno obdobje najmanj 30 dni. Zato lahko podjetje, če po prekinitvi ponovno ponudi blago za prodajo, naznani znižanje cene, pri čemer kot prejšnjo ceno navede najnižjo ceno, uporabljeno v referenčnem obdobju pred prekinitvijo (na primer v preteklem letu), pod pogojem, da je bilo blago v navedenem referenčnem obdobju ponujeno v prodajo za skupno najmanj 30 dni in pod pogojem, da je navedena prejšnja cena najnižja cena v celotnem referenčnem obdobju. Ob upoštevanju ocene za vsak primer posebej se v skladu z določbami v zvezi z nepoštenimi poslovnimi praksami lahko od podjetja zahteva, da potrošnika obvesti, kadar se navedena prejšnja cena ni uporabljala neposredno pred znižanjem cene, temveč v prejšnji sezoni.

V peti odstavek se prenaša opcijska možnost petega odstavka 6a. člena Direktive 98/6/ES, ki ureja označevanje cen v primeru neprekinjenega postopnega zniževanja cene, ki predstavlja izjemo od tretjega odstavka 15. člena. V tem primeru je prejšnja cena najnižja cena najmanj 30 dni pred prvo znižano ceno v neprekinjenem postopnem zniževanju cen, ne pa trenutna znižana cena.

Na primer, najnižja cena blaga v zadnjih 30 dneh pred začetkom prodajne kampanje je bila 100 EUR. Podjetje navede 100 EUR kot svojo prejšnjo ceno, ko objavi prvo znižanje cene (npr. 10 % popusta), nato pa lahko ohrani enako prejšnjo ceno tudi ob objavi naslednjega znižanja, vendar le, če postopno zniževanje cene ni bilo prekinjeno.

Šesti odstavek tega člena določa, da če je odstotek znižanja objavljen v razponu, mora najvišji odstotek znižanja zajemati najmanj eno četrtino vrednosti vsega blaga, ki se prodaja po znižani ceni.

S tem členom se razširjajo določbe 28. člena ZVPot ter prenašajo določbe 6.a člena Direktive 98/6/ES, ki je bila spremenjena z Direktivo 2019/2161/EU zaradi boljšega izvrševanja in posodobitev pravil Unije o varstvu potrošnikov.

Določbe tega člena se uporabljajo v vseh distribucijskih kanalih (npr. fizičnih trgovinah, spletnih trgovinah ipd.).

Določbe tega člena ne veljajo za storitev ali digitalno vsebino.

K 16. členu (prodaja blaga pred potekom roka uporabnosti)

V skladu s tem členom je treba blago, ki se prodaja po znižani ceni, ker mu bo v kratkem pretekel rok uporabnosti, posebej označiti. Posebej mora biti označen tudi datum, ko poteče rok uporabnosti blaga. Na ta način so potrošniki bolj jasno seznanjeni, da je blago znižano zaradi preteka roka uporabnosti.

Tudi v primeru znižanja cen blaga zaradi preteka roka uporabnosti je treba upoštevati označitev prejšnje cene in znižane cene. Kot prejšnja cena se šteje cena, ki jo je podjetje uporabljajo neposredno pred uporabo znižane cene.

S tem členom se razširjajo določbe 29. člena ZVPot, prenaša pa se tudi določba tretjega odstavka 6.a člena Direktive 98/6/ES, ki je bila spremenjena z Direktivo 2019/2161/EU zaradi boljšega izvrševanja in posodobitev pravil Unije o varstvu potrošnikov.

Določbe tega člena ne veljajo za storitev ali digitalno vsebino.

K 17. členu (prodaja blaga z napako)

Ta člen določa, da mora podjetje blago z napako fizično ločiti od preostalega blaga brez napake ter tudi jasno in vidno opozoriti, da gre za blago z napako. Dodatna zahteva je še, da se mora vsak kos takega blaga posebej označiti. V prodajalni se namreč lahko kakšen kos blaga zaradi nepravilnega razvrščanja znajde na drugi polici ali obešalniku. Na ta način je potrošnik vedno opozorjen na napako na blagu.

Takšne določbe je vseboval tudi 30. člen ZVPot.

K 18. členu (predhodne informacije)

Podjetje mora potrošniku zagotoviti informacije iz tega člena, preden ga zavezuje pogodba, ki ni sklenjena na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, če te informacije ne izhajajo že iz okoliščin. Glede določitve trenutka sklenitve pogodbe in trenutka, od katerega zavezuje ponudba, se uporabljajo določila zakona, ki ureja obligacijska razmerja. S to določbo se v slovenski pravni red prenaša 5. člen Direktive 2011/83/EU. Podjetje je dolžno seznaniti potrošnika z vsebino določb, ki omogočajo potrošniku, da sprejme preudarne odločitve na podlagi ustreznih informacij, ki so navedene v 18. členu in s tem učinkovito izvrši svoje pravice. Poprodajne storitve so storitve, kot so vzdrževanje, zavarovanje ipd., ki jih prodajalec ponuja po prodaji blaga. Te določbe se uporabljajo tudi za dobavo vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, daljinskega ogrevanja ali digitalne vsebine, ki ni dobavljena na materialnem nosilcu podatkov, saj lahko potrošnik pri sklepanju tovrstnih pogodb sprejme preudarno odločitev le, če ima na voljo dovolj informacij. Za prodajo vode v omejeni količini gre, če se prodaja npr. kot ustekleničena voda, za prodajo plina v omejeni količini pa gre, če se prodaja npr. v plinskih jeklenkah. V primeru priklopa na distribucijsko omrežje pa ne gre za prodajo v omejeni prostornini ali določeni količini.

Ker bi bilo povečanje administrativnega bremena podjetij (kot so trgovine, pekarne, trafike ipd.) nesorazmerno glede na korist za potrošnika, je v tretjem odstavku navedena izjema, da se ta člen ne uporablja za pogodbe, ki zajemajo vsakodnevne transakcije in se izpolnijo takoj ob sklenitvi. Pri takšnih poslih gre namreč običajno za manjše vrednosti, ki ne vplivajo bistveno na položaj potrošnika. Podlago za določitev take izjeme daje Direktiva 2011/83/EU v tretjem odstavku 5. člena.

K 19. členu (prikaz lastnosti blaga)

Podjetje mora potrošnika seznaniti z lastnostmi ponujenega blaga, po katerem povprašuje. Pri določenih blagovnih skupinah, kot so pralni stroj, sušilni stroj, tehnika itd., je običajno težko

izvedljivo, da bi v poslovnem prostoru podjetja potrošniku neposredno prikazali delovanje blaga in ugotavljali njegovo brezhibnost. Za to vrsto blaga že po sami naravi ni mogoče prikazati delovanja, ne da bi s tem posegli v blago, na način, da bi zmanjšali njegovo vrednost. Zato je podjetju dana možnost, da v takem primeru izpolni zahteve na način, da zagotovi potrošniku podrobna navodila in pojasnila o ponujenem blagu. Če zahteve ne more izpolniti, mora blago odstraniti iz prodaje.
Takšne določbe je vseboval tudi 32. člen ZVPot.

K 20. členu (opredelitev)
V IV. poglavje tega zakona so prenesene določbe Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL L št. 95 z dne 21. 4. 1993, str. 29, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 93/13/EGS), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7).
Pogodbeni pogoji, ki jih določijo podjetja, so običajno taki, da niso v korist potrošnikov. Potrošniki dostikrat sklenejo pogodbo, ne da bi dejansko poznali pogoje oziroma nanje ne morejo vplivati. Da bi to preprečili, zakon določa, kateri pogodbeni pogoji so do potrošnikov nepošteni. Če pogodba takšne pogoje vključuje, so ti nični in brez pravnih posledic za potrošnike.
Ta člen pojasnjuje pojem pogodbenih pogojev, ki je v potrošniškem pravu širši kot v obligacijskem pravu v delu, ki ureja splošne pogodbene pogoje. Za pogodbene pogoje po tem zakonu se štejejo vse sestavine pogodbe, ki jih določi podjetje, zlasti tiste, ki so določene v obliki formularne pogodbe ali splošnih pogojev poslovanja, na katere se pogodba sklicuje. Potrošnik mora biti deležen enakega varstva pri ustnih in pisnih pogodbah in pri slednjih ne glede na to, ali so pogodbeni pogoji vsebovani v enem dokumentu ali več.
Takšne določbe je vseboval tudi prvi odstavek 22. člena ZVPot.

K 21. členu (zavezujoča narava)
S tem členom se prenaša prvi stavek 5. člena Direktive 93/13/EGS. Takšne določbe so vsebovali tudi drugi, tretji in četrti odstavek 22. člena ZVPot. Vsebujejo zahteve, da morajo biti pogodbeni pogoji sestavljeni v jasnem in razumljivem jeziku ter da mora potrošnik imeti pravo možnost seznaniti se s pogodbenimi pogoji pred sklenitvijo pogodbe.

K 22. členu (razlaga pogodbenih določil)
S tem členom se prenaša drugi stavek 5. člena Direktive 93/13/EGS. Takšne določbe je vseboval tudi 22. člena ZVPot.
V dvomu glede pomena pogodbenega pogoja mora prevladati razlaga, ki je za potrošnika najbolj ugodna. V tem pogledu se razširja tudi uporaba splošnega interpretacijskega pravila iz Obligacijskega zakonika (v nadaljevanju: OZ) o domnevi, da se nejasne določbe razlagajo v škodo stranke, ki je pogodbo vsebinsko pripravila.

K 23. členu (opredelitev nepoštenih pogodbenih pogojev)
Prvi odstavek prenaša prvi odstavek 3. člena Direktive 93/13/EGS, drugi odstavek prenaša prvi odstavek 4. člena omenjene direktive, četrti odstavek pa prenaša 1. člen priloge k Direktivi 93/13/EGS, v kateri primeroma našteva tipične pogodbene klavzule, ki se v pogodbah štejejo za nepoštene. Poleg teh primerov zakon v četrtem odstavku navaja še nekatere dodatne primere.
Ker je seznam pogojev iz četrtega odstavka le okviren, se v njem navedeni pogoji ne bi smeli samodejno šteti za nepoštene. To pomeni, da je treba nepoštenost še vedno presojati glede na splošna merila iz prvega odstavka tega člena. Ob tem poudarjamo, da pogoji iz tretjega odstavka ne štejejo nujno za nedovoljene, nasprotno pa se pogoji, ki jih na seznamu ni, lahko štejejo za nedovoljene.

Takšne določbe je vseboval tudi 24. člen ZVPot.
Tretji odstavek je dodan z namenom jasnejše opredelitve dejstva, da drugi odstavek 4. člena Direktive 93/13/EGS ni bil prenesen, ker je bilo s tem zagotovljeno višje varstvo potrošnikov. Tretji odstavek določa, da se nepoštenost pogodbenih pogojev presoja tudi v zvezi z opredelitvijo glavnega predmeta pogodbe ter v zvezi z ustreznostjo med ceno in plačilom za izmenjano storitev ali digitalno vsebino ali blago, tudi če so pogoji v jasnem in razumljivem jeziku.

K 24. členu (prepoved nepoštenih pogodbenih pogojev)
S tem členom se upošteva uvodna izjava št. 14 k Direktivi 93/13/EGS. Takšne določbe je vseboval tudi 23. člen ZVPot.
Nedovoljeni pogodbeni pogoji se ne smejo uporabljati v pogodbah, ki jih potrošniki sklene s podjetjem. V primeru, da se taki pogoji uporabijo, ti niso zavezujoči za potrošnika, saj so, v skladu z drugim odstavkom 24. člena tega zakona, nični. Pogodba še naprej zavezuje obe stranki, če je nadaljnji obstoj mogoč brez nedovoljenih pogojev.

K 25. členu (dodatno dogovorjena plačila)
S tem členom se prenaša 22. člen Direktive 2011/83/EU, ki ureja dodatna plačila. Takšne določbe je vseboval tudi 25.č člen ZVPot.
Podjetje mora od potrošnika pridobiti izrecno soglasje za morebitna dodatna plačila, poleg plačila za glavno pogodbeno obveznost. Pri tem se šteje, da podjetje ni pridobilo soglasja, če ga je pridobilo z uporabo privzetih možnosti, ki so vnaprej označene in jih mora potrošnik posebej zavrniti. S to določbo se preprečuje podjetjem, da bi zaračunavala dodatne stroške, pri čemer potrošnik niti ne bi vedel, da ti stroški lahko nastanejo. Če potrošnik te stroške že plača, je upravičen do njihovega vračila.

K 26. členu (rok za izpolnitev)
S prvim odstavkom tega člena se prenaša prvi odstavek 18. člena Direktive 2011/83/EU, ki ureja izpolnitev obveznosti iz prodajne pogodbe. Takšne določbe je vseboval tudi prvi odstavek 25.a člena ZVPot.
Izpolnitev pogodbe ureja tudi OZ, vendar ne določa točnega roka, v katerem mora podjetje izpolniti svojo obveznost. Ker rok za izpolnitev ni bil določen, so imeli potrošniki, v primeru odsotnosti dogovora glede roka, težave uveljavljati svoje pravice zaradi zamude z izpolnitvijo s strani podjetja. OZ namreč določa, da morajo stranke svoje obveznosti izpolniti v razumnem roku, pri čemer gre za pravni standard, katerega vsebino lahko v konkretnem primeru določi le sodišče, s čimer so potrošniki slabše varovani, saj gre pri potrošniških pogodbah večinoma za manjše vrednosti in se potrošniki večinoma ne odločajo za sodno varstvo svojih pravic.
Drugi odstavek v skladu s 17. členom Direktive 2011/83/EU določa, da se določbe tega oddelka ne uporabljajo za pogodbe o dobavi vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, daljinskega ogrevanja ali digitalne vsebine, ki se ne dobavi na materialnem nosilcu podatkov, ali digitalne storitve.

K 27. členu (dodatni rok za izpolnitev in pravica do odstopa)
27. člen ureja posledice zamude z izpolnitvijo obveznosti, ki so prenesene iz drugega odstavka 18. člena Direktive 2011/83/EU. Potrošnik podjetju, ki zamuja z izpolnitvijo, določi primeren dodatni rok za izpolnitev. Če niti v dodatnem roku ne izpolni svojih obveznosti, lahko potrošnik odstopi od pogodbe. Ureditev v primeru zamude z izpolnitvijo, kadar čas ni bistvena sestavina pogodbe, se delno razlikuje od ureditve po OZ, ki določa, da je pogodba razvezana že po samem zakonu, če dolžnik ne izpolni pogodbe v dodatnem roku, razen če upnik zahteva njeno izpolnitev.
Takšne določbe je vseboval tudi drugi odstavek 25.a člena ZVPot.

K 28. členu (odstop od pogodbe brez naknadnega roka)

28. člen v skladu z drugim pododstavkom drugega odstavka 18. člena Direktive 2011/83/EU ureja posledice zamude z izpolnitvijo prodajne pogodbe, če je čas njena bistvena sestavina. Pri presoji, ali je čas bistvena sestavina pogodbe, se upoštevajo okoliščine ob sklenitvi pogodbe. V takem primeru lahko potrošnik odstopi od pogodbe, ne da bi podjetju pustil na voljo dodaten rok za izpolnitev. Enake posledice nastanejo, če potrošnik obvesti podjetje, da je čas bistvena sestavina pogodbe. Tako kot v prejšnjem členu se ureditev delno razlikuje od ureditve po OZ, po kateri je pogodba v takem primeru razvezana že po samem zakonu. Po OZ se morata stranki dogovoriti, da je čas bistvena sestavina, če to ne izhaja iz narave posla, medtem ko ta zakon določa, da zadostuje enostranska potrošnikova izjava, s čimer se zagotavlja dodatno varstvo potrošnika kot šibkejše stranke v razmerju. Potrošnik lahko od pogodbe odstopi tudi, če podjetje zavrne dostavo blaga, izvedbo storitve ali dobavo digitalne vsebine, ki se dobavi na materialnem nosilcu podatkov.
Takšne določbe je vseboval tudi tretji odstavek 25.a člena ZVPot.

K 29. členu (vračilo plačil)
S tem členom se prenaša tretji odstavek 18. člena Direktive 2011/83/EU. Takšne določbe je vseboval tudi četrti odstavek 25.a člena ZVPot.
V primeru odstopa od pogodbe po tem členu in v skladu s tretjim odstavkom 18. člena Direktive 2011/83/EU mora podjetje potrošniku nemudoma vrniti vsa opravljena plačila. Poleg tega lahko potrošnik uveljavlja tudi pravice, ki mu pripadajo po OZ, in sicer lahko zahteva plačilo zamudnih obresti in povračilo škode, saj ta del v tem zakonu, ki je v razmerju do OZ *lex specialis*, ni urejen.

K 30. členu (zamuda potrošnika z izpolnitvijo)
Podjetja in druge organizacije, ki zagotavljajo potrošnikom javne storitve in dobrine, so dolžni zagotoviti redno in kakovostno opravljanje storitev ter skrbeti za ustrezen razvoj in dvig kakovosti storitev.
Drugi odstavek 30. člena se nanaša le na zamudo potrošnika z izpolnitvijo obveznosti pri pogodbah o zagotavljanju javnih storitev in dobrin. V tem primeru mora upnik s pisnim opominom pozvati potrošnika k izpolnitvi obveznosti in mu določiti naknadni rok za izpolnitev, ki ne sme biti krajši od 15 dni, če drug zakon ne določa daljšega roka. Pred iztekom dodatnega roka za izpolnitev upnik ne sme prekiniti zagotavljanja javne storitve ali dobrine.
Takšne določbe je vseboval tudi 3. člen ZVPot.

K 31. členu (plačilo denarne obveznosti)
Določba 31. člena se ne nanaša na plačilo, izvedeno istega dne, kot je bil dan nalog za plačilo, ampak na nakazilo podjetju, ki je bilo predano banki ali ponudniku za plačilne storitve pravočasno, tudi če je bilo preneseno na račun podjetja pozneje. Ponudniki plačilnih storitev v tem primeru so predvsem ponudniki plačilnih storitev po Zakonu o plačilnih storitvah in sistemih.
Takšno določbo je vseboval tudi 27. člen ZVPot.

K 32. členu (stroški plačilnega instrumenta)
Z 32. členom, ki prenaša 19. člen Direktive 2011/83/EU, se prejemnikom plačila, ki jih opredeljuje tretji odstavek 7. člena Zakona o plačilnih storitvah, storitvah izdajanja elektronskega denarja in plačilnih sistemih (Uradni list RS, št. 7/18, 9/18 – popr. in 102/20) (za prejemnika plačila se šteje fizična ali pravna oseba, ki je predvideni prejemnik denarnih sredstev, ki so bila predmet plačilne transakcije), prepoveduje potrošnikom zaračunavati višje stroške uporabe plačilnih instrumentov od dejanskih. Za dejanske stroške se lahko štejejo stroški, ki jih ponudnik plačilnih storitev (npr. banke) zaračuna podjetju, ki nastopa kot prejemnik plačil. S tem se zagotavlja varstvo potrošnika kot šibkejše stranke v razmerju, ki nima pogajalske moči in se mora večinoma podrediti splošnim pogojem poslovanja podjetij, ki bi lahko določali višje stroške, kot jih je podjetje z uporabo določenega plačilnega instrumenta dejansko imelo. Tako se želi preprečiti, da bi podjetja lahko prikrito zviševala ceno blaga,

storitve ali digitalne vsebine. V tem členu je urejeno le razmerje med prejemnikom plačil in potrošnikom ter se ne posega v položaj ponudnikov plačilnih storitev (npr. banke in hranilnice). Tudi Direktiva 2011/83/EU v 3. členu, ki ureja področje uporabe, med drugim določa, da se ne uporablja za finančne storitve.
Takšne določbe je vseboval tudi 27.b člen ZVPot.

K 33. členu (zamudne obresti in stroški opomina)
Prvi odstavek tega člena je namenjen plačilni disciplini v primeru zamude pri plačilu s strani potrošnika, pri čemer ne smejo biti dogovorjene višje zamudne obresti od zakonsko določenih.
Drugi odstavek tega člena se nanaša le na višino zaračunanega opomina, ki ga izda podjetje v primeru zamude plačil potrošnika, pri čemer znesek ne sme presegati dejanskih stroškov izdelave in pošiljanja opomina, hkrati pa tudi ne višine zamudnih obresti.
Takšne določbe je vseboval tudi 27.a člen ZVPot.

K 34. členu (predplačilo)
S prvim odstavkom tega člena se ohranjajo določbe prvega odstavka 41. člena ZVPot, v katerem je navedeno, da so obresti, ki jih podjetje obračuna in plača potrošniku v primeru s strani podjetja molče ali izrecno pogojenega nakupa blaga, opravljene storitve ali dobave digitalne vsebine z delnim ali celotnim predplačilom, pri čemer dobavi blago, opravi storitev ali dobavi digitalno vsebino po prejemu predplačila, ob dobavi blaga, opravljeni storitvi ali dobavi digitalne vsebine po obrestni meri, po kateri se obrestujejo hranilne vloge, vezane nad tri mesece.
Obstoječa določba o obrestovanju predplačila je pomembna za varstvo potrošnikov pred nedopustnimi pritiski podjetij. Po drugi strani pa je včasih narava blaga, storitve ali digitalne vsebine takšna, da predplačilo opravičuje. Za te primere sprememba določa izjemo od splošnega pravila, ohranja pa visoko stopnjo zaščite varstva, saj je rok 3 delovnih dni izrazito kratek. S ciljem jasnejšega izvajanja zakona v praksi se predlaga, da se določbe, vezane na predplačilo, ne uporabljajo v primeru, ko podjetje pogojuje nakup blaga, opravljanje storitve ali dobavo digitalne vsebine z izročitvijo are.
Takšne določbe je vseboval tudi 41. člen ZVPot.

K 35. členu (nenaročena ponudba blaga, storitve ali digitalne vsebine)
35. člen prenaša 27. člen Direktive 2011/83/EU, ki določa prepoved nenaročene ponudbe blaga storitve ali digitalne vsebine. Z drugim odstavkom se ta prepoved širi tudi na nenaročeno dobavo vode, plina, električne energije, če se ti ne prodajajo v določeni količini ali omejeni prostornini, na dobavo daljinskega ogrevanja in finančne storitve. Določbe tega člena se ne uporabljajo za zasilno oskrbo, kot je urejena v zakonu, ki ureja oskrbo z električno energijo.
Predlagano določilo potrošnika ščiti pred nenaročeno ponudbo blaga, storitve ali digitalne vsebine, ki bi vključevala poziv k takojšnjemu ali odloženemu plačilu, ter ga oprošča vsakršne obveznosti v zvezi s prejeto nenaročeno ponudbo, izključujoč možnost tihega pristanka v primeru, ko se nanjo ne odzove. S predlaganimi spremembami 35. člena se dosledno upošteva Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2002/65/ES z dne 23. septembra 2002 o trženju finančnih storitev potrošnikom na daljavo in o spremembi Direktive Sveta 90/619/EGS ter direktiv 97/7/ES in 98/27/ES (UL L št. 271 z dne 9. 10. 2002, str. 16, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2002/65/ES), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES (UL L št. 337 z dne 23. 12. 2015, str. 35).
Takšne določbe je vseboval tudi 45. člen ZVPot.

K 36. členu (oglaševanje)
V prvem odstavku 36. člena je opredeljena definicija oglaševanja. Opredelitev oglaševanja izhaja iz a. točke 2. člena Direktive 2006/114/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12.

decembra 2006 o zavajajočem in primerjalnem oglaševanju (UL L št. 376 z dne 27. 12. 2006, str. 21, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2006/114/ES). Oglaševanje ne glede na to, ali pride do sklenitve pogodbe, vpliva na ekonomsko blaginjo tako potrošnikov kot podjetij, prav tako pa lahko povzroči izkrivljanje konkurence na notranjem trgu. Oglaševanje je zastavljeno zelo široko, kot vsako sporočilo ali predstavitev za spodbujanje prodaje, in ni omejeno le na določene oblike oglaševanja. Torej vključuje klasično oglaševanje in druge vrste praks trženja. Oglaševanje se nanaša tudi na nepremičnine.
Drugi odstavek določa, da morajo biti oglaševalska sporočila v jeziku, ki je potrošnikom na območju Republike Slovenije lahko razumljiv.
V tretjem odstavku je opredeljeno, da oglaševanje, kot je opredeljeno v prvem odstavku tega člena, ne sme biti v nasprotju z zakonom, ne sme biti nedostojno ali zavajajoče.
Določbi drugega in tretjega odstavka je že vseboval 12. člen ZVPot.

K 37. členu (nedostojno oglaševanje)
V 37. členu je opredeljeno, da nedostojno oglaševanje blaga, storitve ali digitalne vsebine pomeni oglaševanje, ki vsebuje sestavine, ki so žaljive ali bi lahko bile žaljive za potrošnike, bralce, poslušalce in gledalce, ali sestavine, ki nasprotujejo morali. Takšne določbe je vseboval tudi 12.a člen ZVPot.

K 38. členu (zavajajoče oglaševanje)
V prvem odstavku 38. člena tega zakona je opredeljeno, da je zavajajoče oglaševanje, ki je namenjeno potrošnikom, zavajajoča poslovna praksa po tem zakonu, in sicer je to navedeno v VIII. poglavju tega zakona. Vsaka poslovna praksa se namreč šteje za zavajajočo, če vsebuje napačne informacije in je torej neresnična, za zavajajočo pa se šteje tudi, če kakor koli, vključno s celotno predstavitvijo, zavaja ali bi utegnila zavajati povprečnega potrošnika, čeprav je informacija točna glede enega ali več naštetih elementov, ter v vsakem primeru povzroči ali bi utegnila povzročiti, da povprečen potrošnik sprejme odločitev o poslu, ki je sicer ne bi sprejel.
V Direktivi 2005/29/ES je v uvodni izjavi (14) navedeno, da je zaželeno, da zavajajoče poslovne prakse zajemajo prakse, vključno z zavajajočim oglaševanjem, ki z zavajanjem potrošniku preprečijo, da izbere ob poznavanju vseh pomembnih dejstev in torej učinkovito.
V drugem odstavku 38. člena tega zakona je opredeljeno oglaševanje, ki je namenjeno podjetjem ali lahko doseže podjetja. Opredelitev zavajajočega oglaševanja izhaja iz opredelitve navedenega pojma v b. točki 2. člena Direktive 2006/114/ES. Namen omenjene direktive je sicer varstvo trgovcev pred zavajajočim oglaševanjem in nepoštenimi posledicami takega oglaševanja. Pri tem gre za oglaševanje, ki na kateri koli način, vključno s predstavitvijo, zavaja podjetja ali bi jih utegnilo zavajati in bi zaradi svoje zavajajoče narave verjetno vplivalo na ekonomsko obnašanje podjetij ali bi iz enakih razlogov škodilo ali bi utegnilo škoditi konkurentom.
Takšne določbe je vseboval tudi 12.b člen ZVPot.

K 39. členu (primerjalno oglaševanje)
V prvem odstavku 39. člena tega zakona je opredeljeno primerjalno oglaševanje, ki pomeni vsako oglaševanje, ki na kakršen koli način, izrecno ali z nakazovanjem, določa identiteto konkurenta oziroma blaga, storitve ali digitalne vsebine, ki jo ponuja konkurent. Takšna opredelitev izhaja iz c. točke 2. člena Direktive 2006/114/ES.
Drugi odstavek 39. člena navaja pogoje, ob katerih je primerjalno oglaševanje dovoljeno ter jih povzema iz 4. člena Direktive 2006/114/ES.
V tretjem odstavku 39. člena tega zakona je še vedno opredeljeno, da mora vsaka primerjava, ki se nanaša na posebno ponudbo, jasno in nedvoumno navajati obdobje veljavnosti ponudbe, pri čemer mora primerjava navajati, da posebna ponudba velja le za omenjene količine blaga, storitve ali digitalne vsebine.
Takšne določbe je vseboval tudi 12.c člen ZVPot.

K 40. členu (posebno varstvo otrok)

V 40. členu tega zakona je opredeljeno posebno varstvo otrok in navaja, katerih sestavin ne sme vsebovati oglaševanje otrokom. Takšne določbe je vseboval tudi 15. člen ZVPot.

V Direktivi 2005/29/ES je v uvodni izjavi (18) navedeno, da je primerno pred nepoštenimi poslovnimi praksami varovati vse potrošnike. Navedeno je tudi, da je na seznam praks, ki so v vseh okoliščinah nepoštene, primerno vključiti tudi določbo, ki ne uvaja dokončne prepovedi oglaševanja, usmerjenega na otroke, ampak otroke ščiti pred neposrednim spodbujanjem k nakupu.

K 41. členu (oglaševanje v okviru storitev informacijske družbe)

S predlaganim členom se v prvem in drugem odstavku prenašajo zahteve, ki jih državam članicam nalaga 6. člen Direktive 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (UL L št. 178 z dne 17. 7. 2000, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2000/31/ES,) ki posveča precej pozornosti enotni ureditvi tržnih komunikacij, kamor sodi tudi oglaševanje. Zato zahteva, da se iz vsebine oglasa takoj razbere, da gre za oglaševalsko sporočilo in kdo je njegov naročnik. Posebno pa se zahteva, da se natančno in nedvoumno navedejo eventualne posebne ponudbe, na primer popusti, premije in darila. Enako velja tudi za dovoljena nagradna tekmovanja ali igre na srečo.

V skladu z uvodno izjavo št. 16 Direktive 2000/31/ES so v okviru igralništva izključene iz področja uporabe navedene direktive igre, pri katerih gre za vložke denarne vrednosti v igrah na srečo, vključno z loterijami in transakcijami v zvezi s temi stavami.

Takšne določbe je vseboval tudi 15.a člen ZVPot.

K 42. členu (predložitev dokazov)

S tem členom je bil prenesen 7. člen Direktive 2006/114/ES, ki navaja, da lahko sodišče ali organ, pred katerim teče postopek v postopku, ki se nanaša na oglaševanje, od oglaševalca zahteva, naj predloži dokaze o resničnosti oglaševalskih trditev, v katerih navaja domnevana dejstva, pri primerjalnem oglaševanju pa, da predloži dokaze v roku, ki ni daljši od osmih dni. Takšne določbe je vseboval tudi 12.d člen ZVPot.

K 43. členu (mnenje stanovskega združenja)

S tem členom je stanovskemu združenju oglaševalcev iz 44. člena tega zakona omogočeno, da lahko na zahtevo državnega organa, organizacije potrošnikov, potrošnika ali na lastno pobudo poda mnenje o tem, ali je določeno oglaševanje nedostojno oziroma zavajajoče.

Drugi odstavek tega člena določa, da stanovsko združenje iz 44. člena tega zakona lahko opravlja nadzor in daje mnenje skladno s prvim odstavkom 226. člena tega zakona v okviru svojega področja delovanja, opredeljenega s kodeksom ravnanja, ki so ga sprejeli njegovi organi v skladu s pravili delovanja stanovskega združenja.

V 6. členu Direktive 2006/114/ES je navedeno, da direktiva ne izključuje prostovoljnega nadzora nad zavajajočim ali primerjalnim oglaševanjem s strani samoregulativnih teles, ki ga lahko spodbujajo države članice, ali tega, da se osebe ali organizacije, ki imajo po nacionalnem pravu upravičen interes za boj proti zavajajočemu oglaševanju ali za urejanje primerjalnega oglaševanja, obrnejo na taka telesa pod pogojem, da so postopki pred temi telesi dodatni poleg sodnih ali upravnih postopkov iz navedenega člena.

Takšne določbe je vseboval tudi prvi odstavek 13. člena ZVPot.

K 44. členu (Slovenska oglaševalska zbornica)

V 44. členu je opredeljeno, da se lahko pravne in fizične osebe, domače ali tuje osebe, ki opravljajo dejavnost oglaševanja na območju Republike Slovenije, združujejo v Slovensko oglaševalsko zbornico.

Takšne določbe je vseboval tudi 14. člen ZVPot.

K 45. členu (uporaba določil)
Določbe VII. poglavja se uporabljajo tudi za oblike oglaševanja, ki so namenjene podjetjem, zlasti zavajajoče oglaševanje, primerjalno oglaševanje in oglaševanje v okviru storitev informacijske družbe.
Takšne določbe je vseboval tudi 12.č člen ZVPot.

K 46. členu (pomen izrazov)
VIII. poglavje drugega dela prenaša v slovenski pravni red Direktivo 2005/29/ES. Namen poglavja je ščititi ekonomske interese potrošnikov, kadar podjetja uporabljajo nepoštene poslovne prakse, in tako doseči visoko raven varstva potrošnikov. Prav tako pa se z razvijanjem poštenih poslovnih praks podjetij v razmerju s šibkejšo stranko, torej potrošnikom, prispeva k nemotenemu delovanju notranjega trga ter tako spodbuja čezmejno poslovanje. Predlagana ureditev ne obravnava nepoštenih poslovnih praks podjetij v razmerju z drugimi podjetji.
S tem členom se prenašajo točke (c), (d), (e), (j) in i. 2. člena Direktive 2005/29/ES, ki so bile prenesene s tretjo, četrto, peto in deseto alinejo 3. člena Zakona o varstvu potrošnikov pred nepoštenimi poslovnimi praksami (Uradni list RS, št. 53/07, v nadaljevanju: ZVPNPP). Tako se opredeljujejo pojmi, ki se pojavljajo v tem poglavju in še niso opredeljeni v 4. členu tega zakona.
Pri opredelitvi pojma »poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov« je prišlo do odstopanja od uradnega prevoda Direktive 2005/29/ES, saj beseda »razlaga« (v izvirniku »representation«) smiselno ne ustreza, zato na podlagi pojasnila Evropske Komisije zakon uporablja besedo »izjava«.
Definicija izdelka je bila v skladu z Direktivo 2019/2161/EU dopolnjena tako, da vključuje tudi digitalno storitev in digitalno vsebino ter nepremičnino.

K 47. členu (prepoved nepoštenih poslovnih praks)
S tem členom se prenaša prvi odstavek 3. člena in 5. člen Direktive 2005/29/ES, kot sta bila prenesena s 4. členom ZVPNPP.
Določba tega člena najprej vsebuje splošno prepoved nepoštenih poslovnih praks, ki izkrivljajo ekonomsko obnašanje potrošnikov. Čeprav v četrtem odstavku navaja kot najbolj tipične nepoštene poslovne prakse tiste, ki so zavajajoče in agresivne, se na podlagi splošne prepovedi ne ekskulpirajo tudi druge podobne prakse. Določanje le-teh je treba presojati z vidika povprečnega potrošnika, kateremu je izdelek namenjen ali ga doseže. Ureditev še posebej varuje skupine potrošnikov, ki so zaradi določenih telesnih ali duševnih motenj, posebnih lastnosti oziroma starosti ali lahkovernosti izpostavljeni nevarnosti neprimernega vplivanja, zato je treba povprečnega potrošnika v teh primerih iskati zgolj znotraj take skupine. Zavarovane so vse skupine potrošnikov, saj se ne dovoljuje čezmernega pretiravanja pri oglaševanju, kajti le-to lahko zavaja in izkrivlja potrošnikovo sposobnost svobodnega odločanja. Kljub temu se pri posebnih skupinah potrošnikov dovoljujejo ustaljene oglaševalske prakse, ki uporabljajo pretiravanja, vendar le, v kolikor ciljna skupina potrošnikov takšne trditve lahko jasno prepozna kot namerno in očitno pretiravanje, ki ni mišljeno dobesedno.
Institut povprečnega potrošnika ni eksplicitno določen, saj se odvisno od okoliščin nenehno spreminja. Odgovornost za vsebinsko opredelitev povprečnega potrošnika je v prosti presoji sodišč, ki na podlagi dejanskih primerov izoblikujejo sodno prakso.
Z namenom, da se okrepi zaupanje potrošnikov, to poglavje ne ščiti šibkejše stranke le ob sklenitvi pogodbe in med njenim izvajanjem, temveč tudi zunaj pogodbenih razmerij pred in po poslovni transakciji.

K 48. členu (razmerje z drugimi predpisi)
S tem členom se prenašajo drugi, tretji, četrti, sedmi, osmi in deseti odstavek 3. člena Direktive 2005/29/ES. Takšne določbe je vseboval tudi 2. člen ZVPNPP.
Ta člen izključuje uporabo tega poglavja za določena področja, ker so ta področja že urejena s posebno zakonodajo ali s tem zakonom, na njih ne bi bilo primerno posegati ali pa imajo države članice izključno pristojnost za urejanje teh področij.

V drugem odstavku se uporaba tega poglavja izključuje tudi za primere, ko drug specialni zakon ali pravila Evropske unije, ki urejajo nek poseben vidik nepoštenih poslovnih praks na določenem področju, predpisujejo drugače. Vendar pa to velja zgolj za tisto specifično področje. Na ta način se tudi v teh primerih ne izključujejo ostale splošne določbe iz tega poglavja, ki veljajo generalno.

K 49. členu (zavajajoča dejanja)

S tem členom se prenaša 6. člen Direktive 2005/29/ES, ki je bil prenesen v 5. člen ZVPNPP. 3. točka drugega odstavka tega člena je dodana zaradi prenosa sprememb na podlagi Direktive 2019/2161/EU.

V tem členu so opredeljena zavajajoča dejanja, ki so poleg zavajajočih opustitev sestavni del zavajajočih poslovnih praks. Pri zavajajočih dejanjih so ključnega pomena informacije, ki so napačne, torej neresnične, in imajo za posledico, da potrošnik sprejme odločitev o poslu, ki je sicer ne bi sprejel. V prvem odstavku so naštete tiste informacije, ki morajo biti v popolnosti in vedno točne.

V drugem odstavku se določa, da se za zavajajočo poslovno prakso šteje vsako trženje izdelka, vključno s primerjalnim oglaševanjem, ki ustvarja zmedo na trgu. Namen tega poglavja ni zmanjšati izbire potrošnikov s prepovedjo promocije izdelkov, ki so podobni drugim izdelkom, razen če ta podobnost povzroča zmedenost pri potrošnikih v zvezi s tržnim poreklom izdelka in je torej zavajajoča.

V skladu z Direktivo 2019/2161/EU se v drugem odstavku tega člena dodaja nova 3. točka, ki ureja problematiko trženja blaga v državah članicah kot enakega, kadar ima v resnici bistveno drugačno sestavo ali značilnosti, ki lahko zavaja potrošnike in povzroči, da sprejmejo odločitev o poslu, ki je sicer ne bi sprejeli. Pri taki praksi se zato lahko šteje, da gre za nepošteno poslovno prakso, kar bo odvisno od ocene ustreznih elementov v vsakem posameznem primeru. Da se pristojnim organom držav članic za varstvo potrošnikov in kakovost živil olajša uporaba obstoječega prava EU, so bile v Obvestilu Evropske komisije z dne 29. septembra 2017 o uporabi živilske zakonodaje EU in zakonodaje EU o varstvu potrošnikov pri vprašanju neenotne kakovosti – posebni primer hrane zagotovljene smernice o uporabi pravil EU v primerih neenotne kakovosti hrane. V tem smislu je Skupno raziskovalno središče Evropske komisije dne 25. aprila 2018 predstavilo Okvir za izbiro in preskušanje prehrambnih izdelkov za oceno značilnosti, ki se nanašajo na kakovost: metodologija preskušanja, harmonizirana na ravni EU. Vendar so ob odsotnosti izrecne določbe izkušnje pri izvrševanju pokazale, da je lahko potrošnikom, podjetjem in pristojnim organom nejasno, katere poslovne prakse bi lahko bile nepoštene. Da se zagotovi pravna varnost tako podjetjem kot pristojnim organom, se Direktiva 2005/29/ES in posledično ta člen dopolni tako, da se kot zavajajočo poslovno prakso izrecno obravnava tudi trženje blaga kot enakega blagu, ki se trži v drugih državah članicah, kadar se to blago bistveno razlikuje po svoji sestavi ali značilnostih.

Pristojni organ mora takšne prakse oceniti in obravnavati od primera do primera. V svoji oceni mora pristojni organ upoštevati, ali potrošniki lahko takšno razliko preprosto prepoznajo, pravico podjetja, da zaradi legitimnih in objektivnih dejavnikov, kot so nacionalno pravo, razpoložljivost ali sezonska dostopnost surovin ali prostovoljne strategije za izboljšanje dostopa do zdravih in hranljivih živil, prilagodi blago iste znamke za različne geografske trge, kot tudi pravico podjetij, da na različnih geografskih trgih ponudijo blago iste znamke v pakiranjih z različno težo ali prostornino. Pristojni organ mora na podlagi razpoložljivosti in ustreznosti informacij oceniti, ali potrošniki lahko takšno razliko preprosto prepoznajo. Pomembno je, da so potrošniki obveščeni o razlikah v blagu zaradi legitimnih in objektivnih dejavnikov. Podjetja lahko take informacije predložijo na različne načine, ki potrošnikom omogočajo dostop do potrebnih informacij. Podjetja morajo, raje kot informacijam na nalepki blaga, na splošno dati prednost drugim možnostim zagotavljanja informacij. Ob tem je treba upoštevati tudi ustrezna sektorska pravila in pravila EU o prostem pretoku blaga.

K 50. členu (zavajajoče opustitve)

S tem členom se prenaša 7. člen Direktive 2005/29/ES, ki je bil prenesen v 6. člen ZVPNPP. V primerjavi z določbami 6. člena ZVPNPP so dodani novi peti, šesti, sedmi in deveti odstavek, s katerimi se prenašajo spremembe na podlagi Direktive 2019/2161/EU.
Za zavajajoče opustitve je značilno, da se omejijo ali pa izpustijo bistvene informacije, ki so ključne za sprejem odločitve potrošnikov o poslu, ter posledično potrošnik sprejme odločitev o poslu, ki je sicer ne bi sprejel. Če se informacije podajajo na nejasen, dvoumen način ali ob nepravem času, se to šteje za kršitev. Za informacije, ki se štejejo za bistvene pri vabilu k nakupu, ni treba, da so podane v vseh oglasnih sporočilih, temveč samo v primeru, da podjetje vabi k nakupu.
V petem do sedmem odstavku se urejajo nekatere zahteve glede preglednosti v zvezi z glavnimi parametri določanja razvrstitve. Takšne zahteve, ki zajemajo širok razpon spletnih posrednikov, vključno s spletnimi tržnicami, sicer ureja tudi Uredba (EU) 2019/1150 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. junija 2019 o spodbujanju pravičnosti in preglednosti za poslovne uporabnike spletnih posredniških storitev (UL L št. 186 z dne 11. 7. 2019, str. 57, v nadaljnjem besedilu: Uredba 2019/1150/EU), vendar se le-ta uporablja le za razmerja med podjetji in spletnimi posredniki. Podobne zahteve se zato uvajajo tudi s temi odstavki v skladu z Direktivo 2019/2161/EU, da se zagotovi ustrezna preglednost za potrošnike, razen v primeru ponudnikov spletnih iskalnikov, ki morajo že v skladu z Uredbo 2019/1150/EU navesti glavne parametre, ki so posamično ali skupaj najpomembnejši pri določanju razvrstitve, in relativno pomembnost teh glavnih parametrov, tako da v svojih spletnih iskalnikih zagotovijo enostavno in javno dostopno pojasnilo v jasnem in razumljivem jeziku.
Pri zagotavljanju možnosti potrošnikom, da izdelke, ki jih ponujajo različna podjetja ali potrošniki, iščejo na podlagi poizvedbe v obliki ključne besede, besedne zveze ali drugega vnosa se, ne glede na to, kje je na koncu sklenjen posel, za bistvene štejejo informacije o privzetih glavnih parametrih določanja razvrstitve izdelkov, ki so potrošniku predstavljene kot rezultat iskalne poizvedbe, in informacije o relativni pomembnosti teh parametrov glede na druge parametre. Te informacije morajo biti dane na voljo v posebnem oddelku spletnega vmesnika, ki je neposredno in enostavno dostopen s strani, na kateri so predstavljeni rezultati poizvedbe. Parametri določanja razvrstitve izdelkov pomenijo vsa splošna merila, postopke, posebne kazalnike, vključene v algoritme, ali druge mehanizme prilagoditve ali retrogradacije, ki se uporabljajo pri razvrščanju. Ob tem velja, da tako določena obveznost glede informacij o glavnih parametrih določanja razvrstitve izdelkov ne posega v Direktivo (EU) 2016/943 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2016 o varstvu nerazkritega strokovnega znanja in izkušenj ter poslovnih informacij (poslovnih skrivnosti) pred njihovo protipravno pridobitvijo, uporabo in razkritjem (UL L št. 157 z dne 15. 6. 2016, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2016/943/EU). S to obveznostjo se od podjetja namreč ne zahteva, da razkrije podrobno delovanje svojih mehanizmov razvrščanja, vključno z algoritmi, pač pa mora podjetje zagotoviti le splošen opis glavnih parametrov določanja razvrstitve ponudb, v katerem pojasni privzete glavne parametre, ki jih uporablja, ter njihovo relativno pomembnost glede na druge parametre.
V osmem odstavku se na podlagi Priloge II Direktive 2005/29/ES dosledno in smiselno prenaša neizčrpen seznam tistih pravnih predpisov, izdanih v skladu s predpisi Evropske unije, ki vsebujejo tiste zahteve po informacijah v zvezi s tržnimi komunikacijami, vključno z oglaševanjem in trženjem, za katere velja, da so bistvene. Zaradi nomotehničnih omejitev pri prenosu direktiv v nacionalno zakonodajo se Priloga II Direktive 2005/29/ES prenaša brez dobesednega navajanja vseh predpisov. Argument za tako ureditev je v sami naravi evropskega in nacionalnega pravnega sistema, ki se kot dinamičen postopek nenehno razvija in prilagaja dejanskim situacijam ter tudi spreminja, zatorej bi bilo kakršno koli dobesedno prepisovanje iz Direktive 2005/29/ES obsojeno na zastarelost že kmalu po tem, ko bi ta zakon stopil v veljavo.
Potrošniki se pri sprejemanju odločitev o nakupu vse bolj zanašajo na ocene in priporočila drugih potrošnikov. Zato se z devetim odstavkom določa, da mora podjetje, kadar zagotovi dostop do ocen izdelkov, ki so jih podali potrošniki, le-te obveščati, ali ima vzpostavljene procese oziroma postopke za zagotovitev, da so objavljene ocene resnično podali potrošniki, ki

so izdelke dejansko kupili ali uporabili. Če so taki procesi ali postopki vzpostavljeni, se za bistvene štejejo tudi informacije o tem, kako se preverjanja izvajajo, ter jasne informacije o tem, kako se ocene obdelujejo, na primer ali se vse ocene objavijo ne glede na to, ali so pozitivne ali negativne, ali so ocene sponzorirane ali pa je nanje vplivalo pogodbeno razmerje s podjetjem.

K 51. členu (zavajajoče poslovne prakse, ki v vseh okoliščinah veljajo za nepoštene)

S tem členom se prenašajo peti odstavek 5. člena in 1. do 23.c točka Priloge I Direktive 2005/29/ES, kot je bila spremenjena z Direktivo 2019/2161/EU.

V tem členu so naštete zavajajoče poslovne prakse, ki v vsakem primeru veljajo za nepoštene. Zaradi zagotavljanja večje pravne varnosti se s tem členom taksativno našteva sedemindvajset takih praks. Prav tako pa je ta seznam v pomoč pristojnim organom, saj nakazuje, kakšnih ravnanj se ne sme tolerirati. Pri preverjanju teh primerov, kot tudi tistih v 53. členu tega zakona, pristojnim organom ni treba preverjati, če izpolnjujejo kriterije za nepošteno poslovno prakso, ki so določeni v tem zakonu, pač pa ti avtomatično veljajo za prepovedane.

Glede na nenehen razvoj digitalnih orodij je potrebno prilagajanje prava varstva potrošnikov digitalni dobi, zato se seznam nepoštenih poslovnih praks v primerjavi z ureditvijo v 7. členu ZVPNPP dopolnjuje z vsebino 12., 25., 26. in 27. točke.

V 12. točki se ureja višja razvrstitev ali kakršna koli vidna razvrstitev komercialnih ponudb, ki jo ponudniki storitev spletnega iskanja predstavijo kot rezultat spletnega iskanja, saj lahko to pomembno vpliva na potrošnike. Zato se prepovedujejo prakse, pri katerih ponudnik storitev spletnega iskanja zagotovi informacije za potrošnika v obliki rezultatov iskanja v odgovoru na iskalne poizvedbe potrošnika na spletu, ne da bi nedvoumno razkril morebitno plačano oglaševanje ali izrecno plačilo za doseganje višje razvrstitve izdelkov med rezultati iskanja. Storitve spletnega iskanja lahko ponujajo različne vrste spletnih podjetij, vključno s posredniki, kot so spletne tržnice, iskalniki in spletna mesta za primerjavo. Kadar določeno podjetje neposredno ali posredno plača ponudniku storitev spletnega iskanja za višjo razvrstitev izdelka med rezultati iskanja, mora ponudnik storitev spletnega iskanja o tem potrošnika obvestiti jedrnato in razumljivo ter na enostavno dostopen način. Posredno plačilo pomeni sprejetje katerih koli dodatnih obveznosti podjetja do ponudnika storitev spletnega iskanja, katerih konkretni učinek je višja razvrstitev. Posredno plačilo lahko zajema večjo provizijo na transakcijo ter različne sheme nadomestil, ki izrecno vodijo do višje razvrstitve. Kljub temu pa se plačila za splošne storitve, kot so provizije za uvrstitev v ponudbo ali članarine, ki zajemajo širok razpon storitev, ki jih podjetju zagotavlja ponudnik storitev spletnega iskanja, ne štejejo za izrecno plačilo za doseganje višje razvrstitve izdelkov, če taka plačila niso temu namenjena.

V skladu s 25. točko je podjetjem prepovedana preprodaja vstopnic za kulturne in športne prireditve potrošnikom, ki so jih pridobili z uporabo programske opreme (na primer z roboti), ki jim omogoča nakup vstopnic, ki presega tehnične omejitve primarnega prodajalca vstopnic, ali z izogibanjem drugim tehničnim sredstvom, ki jih je primarni prodajalec vzpostavil, da bi zagotovil dostopnost vstopnic vsem posameznikom.

Poleg tega se v skladu s 26. točko za nepošteno poslovno prakso zavajanja potrošnikov štejejo primeri izjave podjetja, da so ocene izdelka podali potrošniki, ki so ta izdelek dejansko uporabili ali kupili, pri čemer niso bili sprejeti razumni in sorazmerni ukrepi za zagotovitev, da so ocene dejansko podali ti potrošniki. Ti ukrepi lahko vključujejo tehnična sredstva za preverjanje zanesljivosti osebe, ki objavi oceno, na primer tako, da se zahtevajo informacije za preverjanje, da je potrošnik dejansko uporabil ali kupil izdelek (na primer zahteva, da potrošnik pred objavo ocene vpiše številko računa, serijsko kodo izdelka in podobno).

Podjetjem je v skladu s 27. točko prepovedana tudi predložitev lažnih ocen in priporočil potrošnikov, kot so všečki v družbenih medijih, ali naročanje takega početja pri drugih osebah z namenom oglaševanja izdelkov podjetja. Prav tako je prepovedano tudi vplivanje na ocene in priporočila potrošnikov, na primer objavljanje samo pozitivnih ocen in brisanje negativnih. Do te prakse lahko pride tudi z ekstrapolacijo družbenih priporočil, kadar se pozitivna interakcija uporabnika z določeno spletno vsebino poveže z drugačno, vendar povezano, vsebino ali

prenese nanjo, pri čemer se ustvari vtis, da ima ta uporabnik pozitivno mnenje tudi o povezani vsebini.
Navedenemu navkljub pa velja, da določbe, ki se nanašajo na ocene in priporočila potrošnikov, ne posegajo v običajno in zakonito oglaševalsko prakso, za katero so značilna pretiravanja ali trditve, ki se jih ne sme razumeti dobesedno.

K 52. členu (agresivne poslovne prakse)
S tem členom se prenaša 8. člen Direktive 2005/29/ES, ki je bil prenesen v 8. člen ZVPNPP. Agresivne poslovne prakse se v vsakdanjem življenju pojavljajo zelo pogosto in predstavljajo enega od ustaljenih načinov trženja izdelkov. Za te prakse je značilno, da bistveno zmanjšujejo potrošnikovo svobodo izbire, in sicer z uporabo nadlegovanja, nedopustnega vplivanja ali celo prisile.

K 53. členu (uporaba nadlegovanja, prisile in nedopustnega vplivanja)
S tem členom se prenaša 9. člen Direktive 2005/29/ES, ki je bil prenesen v 9. člen ZVPNPP. Našteva kriterije, ki morajo biti izpolnjeni pri presoji agresivnih poslovnih praks, da se neko ravnanje lahko opredeli kot agresivno.

K 54. členu (agresivne poslovne prakse, ki v vseh okoliščinah veljajo za nepoštene)
S tem členom se prenašata peti odstavek 5. člena in 24. do 31. točka Priloge I Direktive 2005/29/ES. Takšno določbo je vseboval tudi 10. člen ZVPNPP. Za zagotovitev večje pravne varnosti so tako naštete agresivne poslovne prakse, ki v vsakem primeru veljajo za nepoštene. Ta seznam opredeljuje osem taksativno naštetih primerov.
Določbe 6. točke se ne uporabljajo za zasilno oskrbo, kot je urejena v zakonu, ki ureja oskrbo z električno energijo.

K 55. členu (zahtevki potrošnika)
S tem členom se prenaša 5. odstavek 3. člena Direktive 2019/2161/EU.
Države članice morajo v skladu z novim 11a členom Direktive 2005/29/ES, kot je bil dodan z Direktivo 2019/2161/EU, zagotoviti, da je potrošnikom, oškodovanim zaradi nepoštenih poslovnih praks, na voljo pravno varstvo, da se odpravijo vsi učinki tovrstnih nepoštenih poslovnih praks. Z jasnim okvirom za individualna pravna sredstva se bodo olajšali zasebni postopki uveljavljanja, zato se s tem členom določa, da ima potrošnik pravico do sorazmerne in učinkovite povrnitve škode in, kadar je ustrezno, znižanja kupnine ali odstopa od pogodbe, če je podjetje pred, med ali po sklenitvi posla, ki je povezan z nakupom izdelka, uporabilo nepošteno poslovno prakso in s tem povzročilo oškodovanje potrošnika. Pravno varstvo, ki ga ima potrošnik v tem delu, ne posega v pravno varstvo, ki je potrošniku na voljo na podlagi prava Evropske unije ali prava Republike Slovenije. Pojasniti pa je treba tudi, da nekateri pravni akti v Republiki Sloveniji lahko izpodbijajo druge pravne akte, ne pa tudi pravice ali zahtevke potrošnikov.

K 56. členu (rok za vračilo plačanega zneska in rok za vračilo blaga)
Nov 11a člen Direktive 2005/29/ES, kot je bil dodan z Direktivo 2019/2161/EU, državam članicam dovoljuje, da določijo pogoje uporabe in učinke pravnih sredstev za potrošnike. S tem členom se tako določa, da v kolikor potrošnik odstopi od pogodbe in zahteva vračilo plačanega zneska, podjetje vrne kupnino ali njen del v 14 dneh od prejema zahtevka potrošnika, če ni sporno, da je podjetje uporabilo nepošteno poslovno prakso, ali je nepoštena poslovna praksa ugotovljena s pravnomočno odločbo sodišča ali inšpekcijskega organa. Potrošnik ima največ šest mesecev, da uveljavlja zahtevek pri podjetju, Rok šestih mesecev se začne šteti takrat, ko je bila nepoštena poslovna praksa ugotovljena v skladu s prvim odstavkom 56. člena tega zakona. Prav tako mora potrošnik v teh primerih podjetju vrniti blago v 14 dneh od prejema zahtevka za odstop od pogodbe.

K 57. členu (predložitev dokazov)
S tem členom se v skladu z 12. členom Direktive 2005/29/ES, ki je bil prenesen s 14. členom ZVPNPP, uvaja institut obrnjenega dokaznega bremena. Ta institut prelaga dokazno breme s potrošnika na podjetje, tako da mora podjetje dokazati, da ni uporabljalo nepoštene poslovne prakse.

K 58. členu (povrnitev škode)
V prvem odstavku tega člena je navedena povrnitev nastale škode v primeru, kadar napaka na blagu povzroči smrt, telesno poškodbo ali okvaro zdravja človeka ali kadar zaradi napake na blagu nastane škoda na drugem blagu. Ob tem je prenesena a. točka 9. člena Direktive Sveta 85/374/EGS z dne 25. julija 1985 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z odgovornostjo za proizvode z napako (UL L št. 210 z dne 7. 8. 1985, str. 29, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 85/374/ES), zadnjič spremenjena z Direktivo 1999/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. maja 1999 o spremembi Direktive Sveta 85/374/EGS o prilagajanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z odgovornostjo za proizvode z napako (UL L št. 141 z dne 4. 6. 1999, str. 20), ki navaja, da škoda pomeni škodo, ki jo povzroči smrt ali telesna poškodba.
Z drugim odstavkom tega člena se določa obveznost proizvajalca povrnitve škode na drugi stvari, ki jo je povzročilo blago z napako, če je poškodovana stvar običajno namenjena za zasebno uporabo in jo je oškodovanec pretežno uporabljal za zasebno uporabo, pri čemer znaša soudeležba oškodovanca pri škodi 500 eurov (odbitna franšiza). S tem členom je prenesena b. točka 9. člena Direktive 85/374/ES, ki je bila spremenjena s Popravkom Direktive Sveta 85/374/ES z dne 25. julija 1985 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z odgovornostjo za proizvode z napako (Uradni list OJ št. 300/72 z dne 18. 10. 2014).
V tretjem odstavku tega člena je navedeno, da če proizvajalca blaga ali uvoznika ni mogoče ugotoviti, se vsak dobavitelj blaga šteje za proizvajalca, razen če v razumnem roku oškodovanca obvesti o tem, kdo je proizvajalec oziroma uvoznik, ali katera oseba mu je blago dobavila. S tretjim odstavkom tega člena je prenesena 3. točka 3. člena Direktive 85/374/ES.
Takšne določbe je vseboval tudi 4.člen ZVPot.

K 59. členu (opredelitev blaga)
S tem členom se v skladu z zadnjim stavkom 2. člena Direktive 85/374/ES opredeljuje blago, kot je bilo preneseno s 5. členom ZVPot.

K 60. členu (kdaj ima blago napako)
V prvem odstavku tega člena je navedeno, kdaj se šteje, da ima blago napako, in sicer kadar njegova varnost ni takšna, kot jo potrošnik lahko upravičeno pričakuje. Pri oceni, kakšno varnost je potrošnik upravičen pričakovati, je treba upoštevati zlasti predstavitev blaga glede na njegovo namembnost, predvidljivo uporabo blaga na razumen način, čas, ko je bilo blago dano v promet. S tem členom je prenesen prvi odstavek 6. člena Direktive 85/374/ES.
V drugem odstavku tega člena je opredeljeno, da se ne šteje, da ima blago napako samo zato, ker je bilo pozneje dano v promet boljše blago. S tem členom je prenesen drugi odstavek 6. člena Direktive 85/374/ES.
Takšne določbe je vseboval tudi 6. člen ZVPot.

K 61. členu (dokazno breme)
Potrošnik mora sam dokazati napako, škodo in vzročno zvezo med njima, proizvajalec pa mora dokazati dejstva, ki izključujejo njegovo odgovornost. Odgovornosti za škodo po tem zakonu ni možno omejiti ali izključiti. Ta člen prenaša 4. člen Direktive 85/374/ES, ki je bil prenesen s 7. členom ZVPot.
Gre za odgovornost za blago, ki ni neskladno v smislu 71. člena niti ni nevarno v smislu določil OZ (Zakon o splošni varnosti proizvodov dopušča minimalno nevarnost določenega blaga, ki se pojavlja na trgu – večja nevarnost pa zahteva umik blaga s trga), ima pa napako, katero se

natančno definira, in sicer v tej smeri, da ima blago napako, kadar njegova varnost ni takšna, kot jo potrošnik lahko upravičeno pričakuje. Ne gre torej za ugotavljanje neskladnosti, temveč varnosti, ki jo potrošnik upravičeno pričakuje. To predstavlja torej poseben primer odgovornosti, za katero pa Direktiva 85/374/ES zahteva dokazovanje vzročne zveze s strani potrošnika, kar pomeni, da zanjo domneva vzročnosti ne velja.
Direktiva 85/374/ES v 13. členu zahteva, da se ne smejo omejiti nobene pravice, ki jih je imel potrošnik na podlagi predpisov o pogodbeni ali nepogodbeni odgovornosti ali na podlagi posebnega sistema odgovornosti, ki je obstajal v trenutku objave direktive. Direktiva 85/374/ES torej ne sme ogrožati sistema pogodbene in nepogodbene odgovornosti podjetja, ki ni enaka odgovornosti, določeni v tej direktivi, če se s tako ureditvijo zagotavlja učinkovito varstvo potrošnika, zato ne sme posegati v določila takrat veljavnega ZOR, če le-ta zagotavlja dovolj učinkovito varstvo potrošnikov. Na tem mestu je treba poudariti, da gre za različne odgovornosti, saj OZ oziroma nekdanji ZOR zahtevata, da je stvar nevarna že sama po sebi oziroma, da ima stvar napako, ki povzroča nevarnost stvari. Tako že ZOR oziroma sedaj OZ ne omogoča zadostnega varstva potrošnikov, saj bo le-ta moral dokazati povečano nevarnost oziroma napako na stvari, ki povzroča nevarnost. Navedeno pomeni, da bo lahko potrošnik, ki bo dokazal, da je stvar nevarna že sama po sebi oziroma da ima stvar napako, ki povzroča nevarnost stvari, postopal po pravilih OZ, ki določajo objektivno odgovornost in posledično temu domnevo vzročne zveze. Kadar pa potrošnik tega ne bo mogel dokazati, temveč bo lahko dokazal le to, da blago nima varnosti, kot jo lahko upravičeno pričakuje, bo postopal po pravilih Zakona o varstvu potrošnikov, kjer ni domneve vzročnosti, zato jo bo potrošnik moral dokazati.

K 62. členu (kdaj je blago dano v promet)
S tem členom je natančneje pojasnjeno, kdaj se šteje, da je bilo blago dano v promet, in sicer že od trenutka, ko je proizvajalec dal blago na razpolago ali uporabo oziroma ga je odposlal ne glede na pravni naslov. Takšne določbe je vseboval tudi 8. člen ZVPot.

K 63. členu (rok za odgovornost)
V tem členu je opredeljen rok, v katerem je proizvajalec odgovoren za škodo, ki jo je povzročilo blago z napako. S tem členom je prenesen 11. člen Direktive 85/374/ES, ki določa, da države članice v svoji zakonodaji določijo, da pravice, ki jih ima oškodovanec po tej direktivi, prenehajo po izteku 10 let od dne, ko je dal proizvajalec blago, ki je povzročilo škodo, v promet, razen če je oškodovanec v tem času sprožil sodni postopek zoper proizvajalca.
Takšne določbe je vseboval tudi 9. člen ZVPot.

K 64. členu (razbremenitev odgovornosti in prepoved izključitve ali omejitve odgovornosti)
S prvim odstavkom tega člena se urejajo pogoji, ki jih mora proizvajalec izkazati za razbremenitev odgovornosti za škodo. Pravična razdelitev tveganja med oškodovancem in proizvajalcem pomeni, da je proizvajalec lahko oproščen odgovornosti, če dokaže obstoj nekaterih razbremenilnih okoliščin. Varstvo potrošnika zahteva odgovornost vseh proizvajalcev, ki so udeleženi v proizvodnem procesu, kolikor je imel njihov dokončani proizvod, sestavni del ali surovina, ki so jo dobavili, napako.
Jasno je določeno, da se izključuje prodajalčeva odgovornost v primerih, ko blaga ni dal v promet, ko iz okoliščin izhaja, da napake ni bilo v času, ko je dal blago v promet ali pa je napaka posledica skladnosti blaga s prisilnimi predpisi, pa tudi v primeru, ko je izdelal ne samo sestavni del, temveč tudi sestavino blaga. Tukaj razlikujemo tudi med konstrukcijo (dizajn) in izdelavo (proizvodnja – npr. tovarniške napake). Kadar se pojavi napaka v konstrukciji izdelka, imajo posledično vsi izdelki, narejeni na podlagi te konstrukcije, napake. Napaka v izdelavi pa se lahko pojavi samo pri posameznem izdelku.
S tem členom je prenesen 7. člen Direktive 85/374/ES. Takšne določbe je vseboval tudi 10. člen ZVPot.

Z drugim odstavkom se prenaša 12. člen Direktive 85/374/ES, ki določa, da odgovornost proizvajalca do oškodovanca ne sme biti omejena ali izključena s klavzulo, ki bi omejevala njegovo odgovornost ali ga oproščala odgovornosti.
Takšne določbe sta vsebovala tudi 10. in 11. člen ZVPot.

K 65. členu (uporaba določb)
V skladu z Direktivo 85/374/ES odgovornost proizvajalca za škodo iz produkta ni omejena samo na potrošnika, ampak se pravila uporabljajo tudi za druge osebe. V našem pravu to določa že Obligacijski zakonik, vendar je ureditev tega zakona nekoliko ožja kot v direktivi. Zato določba razširja krog upravičenih oseb za uveljavljanje odškodninskega zahtevka.
Takšne določbe je vseboval tudi 11.a člen ZVPot.

K 66. členu (opredelitev)
Izraz prodajna pogodba je v skladu s prvim odstavkom 2. člena Direktive 2019/771/EU opredeljen kot prenos lastninske pravice na potrošnika za plačilo kupnine. Med prodajne pogodbe se uvrščajo tudi mešane pogodbe, katerih predmet so tako blago kot storitve, če je glavni namen pogodbe prenos lastninske pravice na blagu. Pri mešanih pogodbah gre na primer za pogodbe, ki zajemajo tudi namestitev ali vzdrževanje kupljenega blaga, pogodbe za blago, ki ga je treba šele izdelati oziroma proizvesti (tudi v skladu s specifikacijami potrošnika), ali naročniške pogodbe, pri katerih potrošnik prejme blago po nižji ceni, hkrati pa se zaveže, da bo določen čas naročnik storitev pri podjetju. Takšno opredelitev prodajne pogodbe je že vseboval tudi osemnajsti odstavek 1.člena ZVPot. Kot dodatno se za prodajno pogodbo po tem zakonu šteje tudi pogodba med potrošnikom in prodajalcem za dobavo blaga, ki ga je treba izdelati ali proizvesti.
Za ponudnike platform bi se lahko štelo, da so prodajalci v skladu s to direktivo, če delujejo za namene v zvezi s svojo poslovno dejavnostjo in kot neposredni pogodbeni partner potrošnika za prodajo blaga.

K 67. členu (področje uporabe)
V skladu s 1. točko 4. člena tega zakona se za blago šteje tudi blago z digitalnimi elementi. Zato je treba razširiti področje uporabe tega poglavja tudi na same »digitalne elemente« blaga z digitalnimi elementi – na digitalno vsebino in digitalno storitev. Prvi odstavek tako v skladu s tretjim odstavkom 3. člena Direktive 2019/771/EU določa, da se določbe tega poglavja uporabljajo tudi za digitalno vsebino ali digitalno storitev, ki je vključena v blago ali je z njim medsebojno povezana na način, da blago brez te digitalne vsebine ali digitalne storitve ne bi moglo opravljati svoje funkcije, in je zagotovljena z blagom v skladu s prodajno pogodbo.
Od vsebine te prodajne pogodbe je odvisno, ali je dobava vključene ali medsebojno povezane digitalne vsebine ali digitalne storitve del prodajne pogodbe s prodajalcem. Zajeta je vključena ali medsebojno povezana digitalna vsebina ali digitalna storitev, katere dobava se izrecno zahteva v pogodbi. Vključena je tudi prodajna pogodba, pri kateri se razume, da zajema dobavo specifične digitalne vsebine ali specifične digitalne storitve, ki je običajna za blago iste vrste in jo potrošnik lahko razumno pričakuje glede na naravo blaga in ob upoštevanju vseh javnih izjav, ki so jih v predhodnih členih pogodbene verige dali prodajalec ali druge osebe v njegovem imenu, vključno s proizvajalcem. Če se na primer pametni televizor oglašuje kot televizor, ki vsebuje določeno video aplikacijo, se za to aplikacijo šteje, da je del prodajne pogodbe.
Digitalna vsebina ali digitalna storitev je lahko del prodajne pogodbe ne glede na to, ali je bila digitalna vsebina ali digitalna storitev predhodno nameščena v blago ali pa jo je treba naknadno prenesti na drugo napravo in je z blagom le medsebojno povezana. Pametni telefon lahko na primer že ob nakupu vsebuje standardizirane predhodno nameščene aplikacije, zagotovljene v skladu s prodajno pogodbo, kot je aplikacija z alarmom ali aplikacija s fotografsko kamero. Drugačen pa je primer pametne ure, ko se ura sama šteje za blago z digitalnimi elementi, ki lahko opravlja svoje funkcije le z aplikacijo, ki je zagotovljena v skladu s prodajno pogodbo,

vendar jo mora potrošnik prenesti na pametni telefon – aplikacija je tako medsebojno povezan digitalni element.
Digitalna vsebina ali digitalna storitev je lahko del prodajne pogodbe tudi, če vključene ali medsebojno povezane digitalne vsebine ali digitalne storitve ne dobavi prodajalec sam, temveč jo v skladu s prodajno pogodbo dobavi tretja oseba. Poleg tega samo dejstvo, da mora potrošnik soglašati z licenčno pogodbo s tretjo osebo, da lahko uporablja zadevno digitalno vsebino ali digitalno storitev, ne vpliva na določanje dvostranskega pogodbenega razmerja med prodajalcem in potrošnikom, katerega sestavni del je dobava vključene ali medsebojno povezane digitalne vsebine ali digitalne storitve.
Da se prepreči negotovost za prodajalce in potrošnike, se določa domneva, da se v primeru dvoma o tem, ali je dobava vključene in medsebojno povezane digitalne vsebine ali digitalne storitve del prodajne pogodbe, šteje, da je digitalna vsebina ali digitalna storitev zajeta s prodajno pogodbo.
Razlikovati pa je treba primere, ko odsotnost vključene ali medsebojno povezane digitalne vsebine ali digitalne storitve ne preprečuje, da blago opravlja svoje funkcije, ali ko potrošnik sklene pogodbo za dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki ni sestavni del prodajne pogodbe v zvezi z blagom z digitalnimi elementi. Za to pogodbo se šteje, da je ločena od prodajne pogodbe, tudi če prodajalec deluje kot posrednik te druge pogodbe s tretjo osebo, lahko pa se zanjo uporabljajo določbe III. poglavja Tretjega dela tega zakona (pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve), če so izpolnjeni vsi pogoji. Če na primer potrošnik iz trgovine z aplikacijami na pametni telefon prenese aplikacijo za igro, je pogodba za dobavo aplikacije za igro ločena od pogodbe za prodajo samega pametnega telefona. Zato se določbe tega poglavja uporabljajo le za prodajne pogodbe za pametne telefone, dobava aplikacije za igre pa lahko spada na področje III. poglavja Tretjega dela tega zakona. Še en primer bi bil, kadar je izrecno dogovorjeno, da potrošnik kupi pametni telefon brez posebnega operacijskega sistema in nato sklene pogodbo za dobavo operacijskega sistema od tretje osebe. V takem primeru dobava operacijskega sistema, ki je bil kupljen ločeno, ni del prodajne pogodbe in tako ne spada na področje uporabe tega poglavja, lahko pa spada na področje uporabe III. poglavja Tretjega dela tega zakona.
To poglavje in III. poglavje Tretjega dela tega zakona se medsebojno dopolnjujeta. Da se izpolnijo pričakovanja potrošnikov ter zagotovi jasen in enostaven pravni okvir za podjetja, ki prodajo digitalno vsebino ali digitalne storitve, se III. poglavje Tretjega dela tega zakona uporablja tudi za digitalno vsebino, dobavljeno na materialnem nosilcu podatkov, kot so DVD-ji, CD-ji, ključki USB in pomnilniške kartice, pa tudi za sam materialni nosilec podatkov, pod pogojem, da materialni nosilec podatkov deluje izključno kot nosilec digitalne vsebine. Zato se s prvo alinejo drugega odstavka določa, da se določbe tega poglavja ne uporabljajo za materialne nosilce podatkov, ki se uporabljajo izključno kot nosilci digitalne vsebine.

K 68. členu (nevarnost)

V tem členu je urejen prenos tveganja za izgubo ali poškodovanje blaga v skladu z 20. členom Direktive 2011/83/EU. Takšno določbo je že vseboval tudi 25.c člen ZVPot. Namen tega člena je zagotoviti varstvo potrošnika pred vsakršnim tveganjem izgube ali poškodbe blaga, preden je nad njim pridobil fizično posest. S tem členom se zagotavlja potrošnikovo varstvo med prevozom, ki ga organizira ali izvede podjetje (prodajalec). Potrošniku se zagotavlja varstvo tudi, če sam izbere poseben način dostave, ki ga je ponujalo podjetje.
Ta določba pa se ne uporablja za pogodbe, pri katerih je dogovorjeno, da potrošnik sam prevzame dostavo blaga ali zanjo zaprosi prevoznika. V takem primeru potrošnik nosi tveganje za izgubo ali poškodovanje blaga, ko blago prevzame prevoznik, ki ga je izbral potrošnik.

K 69. členu (izpolnitev obveznosti)

Ta člen določa, da podjetje izpolni svojo obveznost iz prodajne pogodbe z izročitvijo dejanske posesti nad blagom potrošniku ali ko prenese nadzor nad blagom na potrošnika. Takšno določbo je že vseboval prvi odstavek 25.a člena ZVPot.

K 70. členu (dostava blaga na dom)

Ta člen ohranja določbe 42. člena ZVPot in ureja dostavo blaga na potrošnikov dom. V primeru, da se podjetje in potrošnik dogovorita za dostavo blaga na dom ali na drugi kraj, mora podjetje le-tega dostaviti v potrošnikovo stanovanje v brezhibnem stanju ter v dogovorjeni količini in v času, za katerega sta se dogovorila. Podjetje potrošniku hkrati z dostavo v potrošnikovo stanovanje izroči še vso pripadajočo dokumentacijo. V drugem odstavku je pojasnjeno, da se za dostavo na dom ne šteje puščanje blaga pred vrati potrošnikovega stanovanja.

K 71. členu (odgovornost prodajalca za neskladnost blaga)

S tem členom se prenaša 5. člen Direktive 2019/771/EU, ki določa obveznost prodajalca za dobave skladnega blaga.

Da se zaščitijo legitimni interesi obeh strank prodajne pogodbe, se določa, da mora prodajalec potrošniku dobaviti blago, ki je skladno. Skladnost je treba oceniti na podlagi subjektivnih in objektivnih zahtev za skladnost. Če prodajalec dobavi blago, ki ne izpolnjuje zahtev za skladnost, odgovarja za neskladnosti, ki jih je imelo blago v času dobave.

K 72. členu (subjektivne zahteve za skladnost blaga)

S tem členom se prenaša 6. člen Direktive 2019/771/EU, ki določa subjektivne zahteve za skladnost.

Blago mora biti tako skladno z zahtevami, o katerih sta se v prodajni pogodbi dogovorila prodajalec in potrošnik. Takšne zahteve med drugim zajemajo količino, kakovost, vrsto in opis blaga, njegovo funkcionalnost, združljivost in interoperabilnost, njegovo ustreznost za določen namen ter njegovo dobavo z dogovorjenimi dodatki in vsemi navodili. Zahteve v prodajni pogodbi vključujejo tudi zahteve, ki izhajajo iz predpogodbenih informacij, ki so v skladu z Direktivo 2011/83/EU sestavni del prodajne pogodbe.

Glede na to, da se digitalna vsebina ali digitalna storitev, vključena v blago ali medsebojno povezana z njim, nenehno razvija, se lahko prodajalci s potrošniki dogovorijo, da jim bodo zagotovili posodobitve za takšno blago z digitalnimi elementi. Posodobitve, kot so bile dogovorjene v prodajni pogodbi, lahko izboljšajo in povečajo element digitalne vsebine ali digitalne storitve blaga, širijo njegove funkcije, ga prilagodijo tehničnemu napredku, ga zaščitijo pred novimi varnostnimi grožnjami ali služijo drugim namenom. Zato je treba skladnost blaga z digitalnimi elementi ocenjevati tudi glede na to, ali se element digitalne vsebine ali digitalne storitve tega blaga posodablja v skladu s prodajno pogodbo. Nedobavo posodobitev, ki so bile dogovorjene v prodajni pogodbi, je treba šteti za neskladnost blaga. Poleg tega je tudi posodobitve z napako ali nepopolne posodobitve treba šteti za neskladnost blaga, glede na to, da to pomeni, da se take posodobitve ne izvajajo na način, ki je določen v prodajni pogodbi.

K 73. členu (objektivne zahteve za skladnost blaga)

Da bi bilo blago skladno, mora poleg subjektivnih zahtev za skladnost izpolnjevati tudi objektivne zahteve za skladnost. S to zahtevo se prenašajo določbe prvega in drugega odstavka 7. člena Direktive 2019/771/EU.

Skladnost je tako treba ocenjevati tudi glede na namen, za katerega bi se blago iste vrste običajno uporabljalo, glede na to, ali je blago dobavljeno z dodatki in navodili, za katere se lahko razumno pričakuje, da jih bo potrošnik prejel, ter ali je take kakovosti in ustreza vzorcu ali modelu, ki ga je prodajalec dal potrošniku na voljo.

Blago mora biti tudi take količine ter imeti tudi značilnosti in lastnosti (vključno s trajnostjo, funkcionalnostjo, združljivostjo in varnostjo), ki so običajne za blago iste vrste ter jih potrošnik lahko razumno pričakuje glede na naravo blaga in ob upoštevanju kakršne koli javne izjave, ki jo je pri oglaševanju ali označevanju dal prodajalec ali druga oseba v imenu prodajalca v predhodnih členih pogodbene verige. Prodajalec se lahko razbremeni svoje odgovornosti, če dokaže, da za javno izjavo ni vedel in od njega ni mogoče razumno pričakovati, da bi zanjo vedel, da je bila javna izjava do sklenitve prodajne pogodbe popravljena na enak ali primerljiv

način, kot je bila podana, ali da javna izjava ni mogla vplivati na odločitev potrošnika za nakup blaga.
Zagotavljanje večje trajnosti blaga je pomembno za doseganje bolj trajnostnih vzorcev potrošnje in krožnega gospodarstva, zato se kot objektivno merilo za oceno skladnosti blaga določa tudi trajnost blaga. Trajnost se nanaša na zmožnost blaga, da prek običajne uporabe ohrani svoje potrebne funkcije in učinkovitost. Da bi bilo blago skladno, mora imeti lastnost trajnosti, ki je običajna za blago iste vrste in ki jo lahko potrošnik razumno pričakuje glede na naravo posameznega blaga, vključno z morebitno potrebo po razumnem vzdrževanju blaga, kot so redni pregledi ali menjava filtrov v avtomobilu, in vse javne izjave oseb, ki so člen v pogodbeni verigi, ali v imenu teh oseb. Pri oceni je treba upoštevati tudi vse druge relevantne okoliščine, kot so kupnina blaga ter intenzivnost ali pogostost uporabe blaga s strani potrošnika. Če pa so v kateri koli predpogodbeni izjavi, ki je del prodajne pogodbe, navedene posebne informacije o trajnosti, pa bi moral potrošnik imeti možnost, da se nanje sklicuje kot na del subjektivnih zahtev za skladnost.

K 74. členu (objektivne zahteve za skladnost blaga z digitalnimi elementi)
Poleg pogodbeno dogovorjenih posodobitev mora prodajalec zagotavljati tudi druge posodobitve, vključno z varnostnimi posodobitvami, da zagotovi, da je blago z digitalnimi elementi še naprej skladno. S temi dodatnimi zahtevami za skladnost blaga z digitalnimi elementi se prenašajo določbe tretjega in četrtega odstavka 7. člena Direktive 2019/771/EU.
Obveznost prodajalca je omejena na posodobitve, ki so potrebne za ohranitev skladnosti takega blaga z objektivnimi in subjektivnimi zahtevami za skladnost. Razen če se stranki pogodbeno ne dogovorita drugače, prodajalec ni obvezan, da zagotovi posodobljene različice digitalne vsebine ali digitalne storitve za blago oziroma da funkcionalnost blaga izboljša ali razširi tako, da to presega zahteve o skladnosti. Če posodobitev, ki jo zagotovi prodajalec ali tretja oseba, ki dobavi digitalno vsebino ali digitalno storitev na podlagi prodajne pogodbe, povzroči neskladnost blaga z digitalnimi elementi, je prodajalec odgovoren, da se vzpostavi skladnost blaga.
Načeloma je prodajalec v primeru blaga z digitalnimi elementi, pri katerem je digitalna vsebina ali digitalna storitev vključena v blago ali z njim medsebojno povezana ter dobavljena v okviru enkratne dobave, odgovoren le za neskladnost, ki obstaja ob dobavi. Vendar pa obveznost zagotavljanja posodobitev odraža dejstvo, da se digitalno okolje vsakega tovrstnega blaga nenehno spreminja. Zato so posodobitve nujno orodje za zagotovitev, da lahko blago deluje enako, kot je delovalo ob dobavi. Poleg tega blago z digitalnimi elementi v nasprotju s tradicionalnim blagom ni popolnoma ločeno od sfere prodajalca, saj prodajalec ali tretja oseba, ki dobavi digitalno vsebino ali digitalno storitev na podlagi prodajne pogodbe, lahko posodobi blago na daljavo, običajno prek spleta.
Če je torej digitalna vsebina ali digitalna storitev dobavljena z enkratno dobavo, je prodajalec odgovoren za zagotavljanje posodobitev, ki so potrebne, da blago z digitalnimi elementi ostaja skladno za obdobje, ki ga lahko potrošnik razumno pričakuje, tudi če je bilo blago skladno ob dobavi. Obdobje, v katerem lahko potrošnik razumno pričakuje, da bo prejemal posodobitve, je treba oceniti na podlagi vrste in namena blaga in digitalnih elementov ter ob upoštevanju okoliščin in narave prodajne pogodbe. Potrošnik običajno pričakuje, da bo prejemal posodobitve vsaj za obdobje, v katerem je prodajalec odgovoren za neskladnost, v nekaterih primerih pa bi lahko razumno pričakovanje potrošnika tudi presegalo to obdobje, zlasti glede varnostnih posodobitev. V drugih primerih, na primer v zvezi z blagom z digitalnimi elementi, katerega namen je časovno omejen, je obveznost prodajalca, da zagotavlja posodobitve, običajno omejena na ta čas.
Kadar prodajna pogodba določa nepretrgano dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve v določenem obdobju, mora prodajalec zagotoviti posodobitve v obdobju dveh let od dobave blaga z digitalnimi elementi, kadar pa prodajna pogodba določa nepretrgano dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve v obdobju, daljšem od dveh let, mora prodajalec zagotoviti

posodobitve v obdobju, v katerem je treba v skladu s prodajno pogodbo dobaviti digitalno vsebino ali digitalno storitev.
Potrošniku je še naprej prepuščeno, da izbere, ali bo namestil zagotovljene posodobitve. Kadar se potrošnik odloči, da ne bo namestil posodobitev, ki so potrebne za ohranitev skladnosti blaga z digitalnimi elementi, potrošnik ne bi smel pričakovati, da bo takšno blago še naprej skladno. Prodajalec mora potrošnika obvestiti, da bo odločitev potrošnika, da ne namesti potrebnih posodobitev za ohranitev skladnosti blaga z digitalnimi elementi, vključno z varnostnimi posodobitvami, vplivala na odgovornost prodajalca za skladnost lastnosti blaga z digitalnimi elementi, ki naj bi se ohranile z zadevnimi posodobitvami. Prav tako razlog za to, da potrošnik posodobitve ni namestil ali jo je napačno namestil, ne smejo biti pomanjkljiva navodila za namestitev, ki so bila zagotovljena potrošniku.

K 75. členu (razbremenitev odgovornosti prodajalca za neskladnost blaga)
Za zagotovitev zadostne prožnosti pravil, na primer v zvezi s prodajo rabljenega blaga, morata imeti stranki možnost odstopanja od objektivnih zahtev za skladnost. Takšno odstopanje je mogoče le, če je prodajalec ob sklenitvi prodajne pogodbe potrošnika izrecno obvestil, da posamezna lastnost blaga odstopa od objektivnih zahtev za skladnost, in če je potrošnik to obvestilo sprejel ločeno od drugih izjav ali dogovorov ter z dejavnim in jasnim ravnanjem. Če so izpolnjene vse predpostavke, prodajalec ne odgovarja za neskladnost blaga, ki je posledica neizpolnjevanja objektivnih zahtev za skladnost. S takšno določitvijo izjeme se prenaša peti odstavek 7. člena Direktive 2019/771/EU.

K 76. členu (neskladnost zaradi nepravilne namestitve)
Veliko blaga je treba namestiti, preden ga lahko potrošnik učinkovito uporabi. Poleg tega je v primeru blaga z digitalnimi elementi namestitev digitalne vsebine ali digitalne storitve običajno potrebna, da lahko potrošnik tako blago uporablja v skladu z njegovim predvidenim namenom. Zato se s tem členom prenaša določba 8. člena Direktive 2019/771/EU, po kateri je treba vsako neskladnost, ki je posledica nepravilne namestitve blaga, vključno z nepravilno namestitvijo digitalne vsebine ali digitalne storitve, vključene v to blago ali medsebojno povezane z njim, šteti kot neskladnost blaga, kadar je namestitev sestavni del prodajne pogodbe in jo je izvedel ali bil zanjo odgovoren prodajalec. Kadar pa naj bi blago namestil potrošnik, se neskladnost zaradi nepravilne namestitve šteje za neskladnost blaga, če je nepravilna namestitev posledica pomanjkljivosti v navodilih za namestitev (na primer nepopolnost ali nejasnost navodil), zaradi česar jih povprečni potrošnik težko uporabi. To velja ne glede na to, ali je namestitev opravil potrošnik sam ali pa tretja oseba v okviru odgovornosti potrošnika.

K 77. členu (pravice tretjih oseb)
Odgovornost prodajalca za skladnost blaga zajema tako stvarne kot tudi pravne napake, saj bi lahko omejitve, ki so posledica kršitve pravic tretjih oseb, predvsem pravic intelektualne lastnine, preprečile ali omejile uporabo blaga v skladu s pogodbo. Zato se s tem členom prenaša 9. člen Direktive 2019/771/EU, s katerim se zagotavlja, da je potrošnik v takšnih primerih upravičen do jamčevalnih zahtevkov v primeru neskladnosti, kot so določeni v tem poglavju, razen če drug predpis določa ničnost ali razveljavitev prodajne pogodbe zaradi kršenja pravic tretjih oseb.

K 78. členu (jamčevalni rok)
Za okrepitev pravne varnosti tako za potrošnike kot za prodajalce je treba jasno navesti trenutek, ko je treba oceniti skladnost blaga. Relevanten čas za oceno skladnosti blaga je čas, ko je blago dobavljeno. To velja tudi za blago, ki vključuje ali je medsebojno povezano z digitalno vsebino ali digitalno storitvijo in je dobavljeno z enkratno dobavo. Kadar pa se digitalna vsebina ali digitalna storitev, ki je vključena v blago ali je z njim medsebojno povezana, dobavlja nepretrgano v določenem obdobju, pa relevanten čas za namen ugotovitve skladnosti te digitalne vsebine ali digitalne storitve ni določen trenutek, temveč obdobje, ki začne teči ob

dobavi. Zaradi pravne varnosti je to obdobje enako obdobju, v katerem je prodajalec odgovoren za neskladnost.
Kadar mora blago namestiti prodajalec, potrošnik pred dokončanjem namestitve ne more uporabljati blaga ali opaziti napake. Zato se v primeru, ko na podlagi prodajne pogodbe blago namesti prodajalec ali za to pooblasti drugo podjetje, šteje, da je potrošniku blago dobavljeno, ko je namestitev končana.
Pri blagu z digitalnimi elementi pa se šteje, da je dobavljeno potrošniku, ko je dobavljen fizični del blaga in hkrati opravljena enkratna dobava digitalne vsebine ali digitalne storitve oziroma ko se začne nepretrgana dobava digitalne vsebine ali digitalne storitve v določenem obdobju. To pomeni, da mora prodajalec dati potrošniku na voljo tudi digitalno vsebino ali digitalno storitev ali omogočiti dostop do nje tako, da digitalna vsebina ali digitalna storitev ali katera koli sredstva, primerna za prenos ali dostop do nje, dosežejo potrošnika in ni potrebno nobeno drugo delovanje prodajalca, da bi potrošniku omogočil uporabo digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu s pogodbo (na primer z zagotovitvijo povezave ali možnosti prenosa). Zato je primeren trenutek za ugotovitev skladnosti trenutek, ko je dobavljena še digitalna vsebina ali digitalna storitev , če je bil fizični del dobavljen predhodno. Posledično se tako zagotovi enoten začetek obdobja odgovornosti za fizični del in digitalni del blaga. Potrošnik namreč v mnogih primerih ne more opaziti napake fizičnega dela, preden je dobavljena digitalna vsebina ali digitalna storitev.
Za zagotovitev pravne varnosti za prodajalce in splošnega zaupanja potrošnikov v čezmejno nakupovanje se s tem členom v skladu s prvim in drugim odstavkom 10. člena Direktive 2019/771/EU določa obdobje, v katerem je prodajalec odgovoren za vsako neskladnost, ki obstaja v relevantnem času za ugotovitev skladnosti. Glede na to, da so pri izvajanju Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. maja 1999 o nekaterih vidikih prodaje potrošniškega blaga in z njim povezanih garancij (UL L št. 171 z dne 7. 7. 1999, str. 12, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 1999/44/ES) Republika Slovenija in velika večina držav članic določile jamčevalni rok dveh let, udeleženci na trgu pa ta rok v praksi tudi štejejo za razumnega, se v slovenski zakonodaji ohranja določba, da prodajalec odgovarja za neskladnost blaga, ki obstaja ob dobavi blaga in ki se pokaže v dveh letih od dobave blaga. Enak rok velja tudi v primeru blaga z digitalnimi elementi. Vendar pa je potrošnik, kadar prodajna pogodba določa nepretrgano dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve za obdobje, daljše od dveh let, upravičen do jamčevalnih zahtevkov za vsako neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki nastane ali se pokaže v obdobju, v katerem je treba v skladu s prodajno pogodbo dobaviti digitalno vsebino ali digitalno storitev.
Čeprav se z dveletnim obdobjem odgovornosti običajno uskladijo interesi prodajalca in potrošnika, zakonodajalec ocenjuje, da temu pri rabljenem blagu morda ni vedno tako. Zato se s tem členom izkorišča možnost iz šestega odstavka 10. člena Direktive 2019/771/EU, ki prodajalcu in potrošniku omogoča, da se dogovorita za krajše obdobje odgovornosti prodajalca za takšno blago. Če se strankam prepusti, da to vprašanje rešujejo s pogodbenim sporazumom, se poveča pogodbena svoboda in zagotovi, da mora biti potrošnik obveščen tako o naravi blaga kot rabljenega blaga kot tudi o krajšem obdobju odgovornosti. Vendar tako pogodbeno dogovorjeno obdobje ne sme biti krajše od enega leta.

K 79. členu (prepoved omejitve ali izključitve odgovornosti)
Z 79. členom se prenaša 21. člen Direktive 2019/771/EU, ki določa zavezujočo naravo pogodbenih pogojev, ki so preneseni v ZVPot-1. Takšno določbo je že vseboval 37.č člen ZVPot.

K 80. členu (splošne določbe)
S tem členom se prenaša določba 11. člena Direktive 2019/771/EU, s katero se postavlja domneva v zvezi z obstojem neskladnosti blaga. V obdobju enega leta od dobave mora potrošnik dokazati samo, da blago ni skladno, ni pa mu treba dokazati, da je neskladnost dejansko obstajala v relevantnem času za ugotovitev skladnosti. Dokazno breme je tako

prevaljeno na prodajalca, saj mora prodajalec dokazati, da neskladnost takrat ni obstajala, če želi izpodbiti zahtevek potrošnika.
V nekaterih primerih bi namreč lahko bila domneva, da je neskladnost obstajala v relevantnem času za ugotovitev skladnosti, nezdružljiva z naravo blaga ali naravo neskladnosti. Tak primer je lahko za blago, ki je po svoji naravi hitro pokvarljivo (na primer šopek rož), ali blago, ki je namenjeno enkratni uporabi.
Da napaka ni združljiva z naravo neskladnosti, pomeni, da gre za zatrjevano neskladnost, kjer je očitno, da ne gre za neskladnost s pogodbo, ampak da gre za napake, ki so nastale po nakupu blaga ali s strani potrošnika zaradi nepravilne ali slabe uporabe. Tak primer je lahko zareza na omari, ki jo je naredil potrošnik ali pa roža, ki ni zrasla, kar je odvisno od več dejavnikov (svetloba, voda, gnojila itd.).
Kadar v primeru blaga z digitalnimi elementi prodajna pogodba določa nepretrgano dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve v določenem obdobju, potrošniku ni treba dokazati, da digitalna vsebina ali digitalna storitev ni bila skladna v zadevnem obdobju za ugotovitev skladnosti. Prodajalec mora dokazati, da je bila digitalna vsebina ali digitalna storitev v zadevnem obdobju skladna, da izpodbije zahtevek potrošnika.

K 81. členu (jamčevalni zahtevki in druge pravice potrošnika)
Direktiva 2019/771/EU zaradi povečanja pravne varnosti in odpravljanja ene od največjih ovir za notranji trg EU v celoti harmonizira jamčevalne zahtevke, ki so na voljo potrošniku v primeru neskladnosti blaga, in pogoje, po katerih se ti jamčevalni zahtevki lahko uveljavljajo. Ker odstopanje od določb Direktive 2019/771/EU v skladu s 4. členom Direktive 2019/771/EU ni mogoče, se tudi v tem zakonu uveljavlja hierarhija jamčevalnih zahtevkov v skladu z določbami 13. člena Direktive 2019/771/EU. V primeru neskladnosti blaga ima tako potrošnik, ki je o neskladnosti blaga obvestil prodajalca, na prvi stopnji pravico zahtevati, da se brezplačno vzpostavi skladnost blaga s popravilom ali zamenjavo blaga. Če prodajalec ne vzpostavi skladnosti blaga v skladu z zahtevami tega zakona, pa nato sledi prehod na drugo stopnjo, na kateri ima potrošnik pravico zahtevati, da se sorazmerno zniža kupnina blaga, ali odstopiti od prodajne pogodbe in zahtevati vračilo plačanega zneska.
V drugem odstavku tega člena se v skladu s šestim odstavkom 13. člena Direktive 2019/771/EU ureja pravica potrošnika, da v primeru neskladnosti blaga zadrži plačilo preostalega dela kupnine, dokler prodajalec ne izpolni svojih obveznosti v zvezi z odpravo neskladnosti. Potrošnik to pravico uveljavlja z izjavo, s katero prodajalca obvesti o svoji odločitvi.
Načelo odškodninske odgovornosti prodajalca je pomemben sestavni del prodajnih pogodb. Zato se v tretjem odstavku tega člena ureja pravica potrošnika, da zahteva povrnitev škode za vsakršno škodo, ki jo je utrpel zaradi neskladnosti blaga. Takšna povrnitev škode bi morala potrošnika v največji možni meri postaviti v položaj, v katerem bi bil, če bi bilo blago skladno. Tako lahko na primer potrošnik zahteva zlasti povračilo stroškov materiala, nadomestnih delov, dela, prenosa in prevoza izdelkov, prav tako pa lahko zahteva povrnitev škode tudi v primerih, v katerih je popravilo ali zamenjava blaga povzročila znatne nevšečnosti za potrošnika ali če je trajalo dlje od predvidenega.

K 82. členu (vzpostavitev skladnosti)
Za vzpostavitev skladnosti blaga ima potrošnik v skladu z drugim odstavkom 13. člena Direktive 2019/771/EU možnost izbire med popravilom ali zamenjavo blaga. Možnost, da potrošnik zahteva popravilo blaga, bi morala spodbuditi trajnostno potrošnjo in prispevati k večji trajnosti izdelkov.
Potrošnikovo izbiro med popravilom in zamenjavo blaga je mogoče v skladu s tretjim odstavkom omejiti le, kadar je izbrana možnost pravno ali dejansko nemogoča ali pomeni nesorazmerne stroške za prodajalca v primerjavi z drugo razpoložljivo možnostjo. Nesorazmernost stroškov izbranega jamčevalnega zahtevka v primerjavi z drugim jamčevalnim zahtevkom se presoja ob upoštevanju vseh okoliščin, zlasti pa ob upoštevanju vrednosti, ki bi jo imelo blago, če ne bi bilo neskladno, pomena neskladnosti in možnosti, da bi se potrošniku brez znatnih nevšečnosti

zagotovil drug jamčevalni zahtevek. Tako bi bilo na primer nesorazmerno zahtevati zamenjavo blaga zaradi manjše praske, kadar bi ta zamenjava blaga povzročila znatne stroške za prodajalca in bi bilo mogoče prasko brez težav popraviti.
Prodajalec lahko v skladu s petim odstavkom, s katerim se prenaša tretji odstavek 13. člena Direktive 2019/771/EU, tudi zavrne vzpostavitev skladnosti blaga, če sta tako popravilo kot zamenjava blaga nemogoča ali bi oba prodajalcu povzročila nesorazmerne stroške ob upoštevanju vseh okoliščin. Enako veljati tudi, če je popravilo ali zamenjava blaga nemogoča in bi drug jamčevalni zahtevek prodajalcu povzročil nesorazmerne stroške. Če se na primer blago nahaja v kraju, ki ni kraj, kamor je bilo blago sprva dobavljeno, bi lahko postali stroški poštnine in prevoza za prodajalca nesorazmerni. V tem primeru ima potrošnik pravico do sorazmernega znižanja kupnine ali do odstopa od prodajne pogodbe.
Ko se pokaže neskladnost blaga, mora potrošnik o neskladnosti obvestiti prodajalca, da prodajalcu da možnost vzpostavitve skladnosti blaga. Tako potrošnik načeloma ni takoj upravičen do sorazmernega znižanja kupnine ali do odstopa od prodajne pogodbe, temveč mora prodajalcu omogočiti razumen rok, da popravi ali zamenja neskladno blago. Če prodajalec v razumnem roku blaga ne popravi ali zamenja, je potrošnik upravičen, da brez dodatnega čakanja zahteva in doseže sorazmerno znižanje kupnine ali odstop od prodajne pogodbe.
S prvim odstavkom se prenašajo zahteve iz prvega odstavka 14. člena Direktive 2019/771/EU, da se morata popravilo in zamenjava blaga izvesti brezplačno, v razumnem roku od trenutka, ko je potrošnik prodajalca obvestil o neskladnosti blaga, in brez znatnih nevšečnosti za potrošnika, pri čemer se upoštevata zlasti narava blaga in namen, za katerega potrošnik blago potrebuje.
Da bi bil potrošnik zaščiten pred tveganjem večjih zamud, je določeno, da je treba vsako popravilo ali zamenjavo blaga uspešno dokončati v razumnem roku, ki ni daljši od 30 dni. Kar šteje kot razumni rok za dokončanje popravila ali zamenjavo blaga, mora ustrezati najkrajšemu možnemu času, potrebnemu za dokončanje popravila ali zamenjavo blaga. Ta rok je treba objektivno določiti ob upoštevanju narave in kompleksnosti blaga, narave in resnosti neskladnosti ter napora, potrebnega za dokončanje popravila ali zamenjavo blaga. Za zagotovitev pravne varnosti tako za prodajalce kot za potrošnike pa je zakonodajalec izkoristil možnost iz Direktive 2019/771/EU, ki omogoča, da se pojem razumnega roka za dokončanje popravila ali zamenjavo blaga razlaga tako, da se določi obdobje, ki bi se na splošno lahko štelo za razumno za popravilo ali zamenjavo blaga – to je obdobje 30 dni.
Drugi odstavek pojasnjuje, da brezplačna vzpostavitev skladnosti blaga pomeni, da prodajalec nosi tudi plačilo potrebnih stroškov, ki nastanejo pri vzpostavitvi skladnosti blaga. Kot potrebni stroški so mišljeni predvsem stroški pošiljanja, prevoza, dela ali materiala.
S šestim in sedmim odstavkom se prenašata drugi in tretji odstavek 14. člena Direktive 2019/771/EU, ki določata obveznosti, ki jih imata potrošnik in prodajalec, kadar je za vzpostavitev skladnosti potrebno popravilo ali zamenjava blaga. Potrošnik mora v obeh primerih neskladno blago dati na voljo prodajalcu, prodajalec pa mora v primeru zamenjave blaga zamenjano blago vzeti nazaj na lastne stroške. Kadar pa je treba blago, ki je bilo nameščeno v skladu z njegovo naravo in namenom, preden se je pokazala neskladnost, za namene popravila ali zamenjave blaga odstraniti, obveznost popravila ali zamenjave blaga s strani prodajalca vključuje tudi odstranitev neskladnega blaga in namestitev nadomestnega ali popravljenega blaga oziroma kritje stroškov te odstranitve in nove namestitve.
Kadar prodajalec vzpostavi skladnost blaga tako, da blago zamenja, potrošnik za zamenjano blago ni zavezan za plačilo nadomestila za običajno uporabo blaga v obdobju pred zamenjavo tega blaga. Uporaba blaga se šteje za običajno, če je v skladu z naravo in namenom blaga. S to določbo se prenaša zahteva iz četrtega odstavka 14. člena Direktive 2019/771/EU.

K 83. členu (znižanje kupnine in odstop od prodajne pogodbe)

Če s popravilom ali zamenjavo blaga neskladnost ni bila ustrezno odpravljena, ima potrošnik pravico do sorazmernega znižanja kupnine ali do odstopa od prodajne pogodbe.
To v skladu s prvim odstavkom, s katerim se prenaša četrti odstavek 13. člena Direktive 2019/771/EU, velja zlasti, kadar prodajalec ne zagotovi popravila ali zamenjave blaga ali kadar

ne zagotovi popravila ali zamenjave blaga v skladu z določbami tega odseka ali je iz okoliščin razvidno, da prodajalec tega ne bo storil, ali kadar je prodajalec zavrnil vzpostavitev skladnosti blaga, ker popravilo in zamenjava nista mogoča ali bi mu povzročila nesorazmerne stroške.
Prav tako je lahko upravičeno, da ima potrošnik pravico do sorazmernega znižanja kupnine ali takojšnjega odstopa od prodajne pogodbe, kadar prodajalec sprejme ukrep za vzpostavitev skladnosti blaga in se naknadno pokaže, da je blago še vedno neskladno. V tem primeru je treba objektivno določiti, ali naj potrošnik sprejme nadaljnje poskuse prodajalca za vzpostavitev skladnosti blaga, ob upoštevanju vseh okoliščin primera, kot sta vrsta in vrednost blaga ter narava in pomembnost neskladnosti. Za drage in zapletene vrste blaga bi bilo na primer lahko upravičeno prodajalcu omogočiti še en poskus odprave neskladnosti. Poleg tega je treba upoštevati, ali se od potrošnika lahko pričakuje, da ohrani zaupanje v zmožnost prodajalca, da vzpostavi skladnost blaga ali ne, na primer ker se ista težava pojavi dvakrat.
Podobno je v nekaterih primerih lahko narava neskladnosti tako resna, da potrošnik ne more ohraniti zaupanja v zmožnost prodajalca, da bo vzpostavil skladnost blaga, zato upravičuje takojšnje znižanje kupnine ali odstop od prodajne pogodbe. To na primer velja, kadar neskladnost znatno vpliva na možnost, da bi potrošnik kljub neskladnosti lahko še naprej normalno uporabljal blago in od njega ni mogoče pričakovati, da bi zaupal, da bo prodajalec s popravilom ali zamenjavo odpravil težavo.
Direktiva 2019/771/EU v uvodni izjavi (19) izrecno pojasnjuje, da ne vpliva na možnost držav članic, da potrošnikom omogočijo izbiro posebnega zahtevka, če se neskladnost blaga pokaže kmalu po dobavi. Nacionalne določbe tako lahko potrošniku dajo pravico, da zavrne neskladno blago in prodajno pogodbo obravnava, kot da je prenehala, ali zahteva takojšnjo zamenjavo v določenem kratkem obdobju po dobavi blaga, ki ne bi smelo presegati 30 dni. Ker se s tem zakonom zaradi zahtev Direktive 2019/771/EU določa hierarhija jamčevalnih zahtevkov, ki je slovensko potrošniško pravo do zdaj ni predvidevalo, se je zakonodajalec odločil, da bo zaradi zagotavljanja visokega varstva potrošnikov izkoristil možnost iz sedmega odstavka 3. člena Direktive 2019/771/EU in v drugem odstavku določil, da lahko potrošnik takoj odstopi od prodajne pogodbe in zahteva vračilo plačanega zneska, če se neskladnost pojavi v manj kot 30 dneh od dobave blaga. To pomeni, da potrošniku v teh primerih predhodno ni treba uveljavljati jamčevalnih zahtevkov za popravilo ali zamenjavo blaga.
S tretjim odstavkom se prenaša 15. člen Direktive 2019/771/EU, ki določa, da je pri jamčevalnem zahtevku potrošnika za sorazmerno znižanje kupnine znižanje kupnine sorazmerno z zmanjšanjem vrednosti blaga, ki ga je potrošnik prejel, v primerjavi z vrednostjo, ki bi jo imelo blago, če bi bilo skladno.
Četrti, peti in šesti odstavek v skladu s 16. členom Direktive 2019/771/EU urejajo način in učinke odstopa od prodajne pogodbe.
V skladu s četrtim odstavkom potrošnik odstop od prodajne pogodbe uveljavlja z izjavo, s katero prodajalca obvesti o odločitvi, da odstopa od prodajne pogodbe.
Da bi bila pravica potrošnika do odstopa od prodajne pogodbe učinkovita, se v petem odstavku nato določa, da ima potrošnik v primeru, ko na podlagi prodajne pogodbe pridobi več kosov blaga in neskladnost zadeva le nekatere od njih, pravico do odstopa od prodajne pogodbe tudi v zvezi z drugimi kosi blaga, ki so bili pridobljenimi skupaj z blagom, ki ni skladno, četudi so ti kosi blaga skladni, če se od potrošnika ne more razumno pričakovati, da se bo strinjal s tem, da obdrži samo skladno blago.
V šestem odstavku se določa obveznost potrošnika, da vrne blago na stroške prodajalca. Rok za vračilo blaga s strani potrošnika ni določen, saj je iz določbe prvega odstavka 86. člena tega zakona razvidno, da prodajalcu ni treba vrniti denarja, dokler ne prejme blaga oziroma dokazila, da je potrošnik blago poslal nazaj.
Da se ohrani ravnovesje med pravicami in obveznostmi pogodbenih strank, se v sedmem odstavku, s katerim se prenaša peti odstavek 13. člena Direktive 2019/771/EU, določa, da ima potrošnik pravico do odstopa od prodajne pogodbe le v primeru, kadar neskladnost ni neznatna. Dokazno breme glede tega, ali je neskladnost neznatna, nosi prodajalec. Ta določba omejuje samo potrošnikovo pravico do odstopa od prodajne pogodbe, ne vpliva pa na uveljavljanje

drugih jamčevalnih zahtevkov. Tudi v primeru, ko je neskladnost neznatna, ima tako potrošnik možnost zahtevati popravilo ali zamenjavo blaga ter sorazmerno znižanje kupnine.

K 84. členu (obvestilo o neskladnosti in pregled blaga)

V skladu z 12. členom Direktive 2019/771/EU, ki dopušča možnost, da države članice predpišejo določbe v zvezi z obveznostjo potrošnika, da za uveljavljanje svojih pravic prodajalca obvesti o neskladnosti v dveh mesecih od datuma, ko odkrije neskladnost, je v prvem odstavku 84. člena določen omenjeni subjektivni rok.

V obvestilu o neskladnosti mora potrošnik natančno opisati neskladnost ter prodajalcu omogočiti, da blago, za katerega zatrjuje, da je neskladno, pregleda.

84. člen omogoča vlaganje odstopnih izjav po elektronski pošti oziroma ne omejuje načina komunikacije odstopnih izjav prodajalcu, ampak le določene specificira in določa obveznost izdaje potrdila.

Dodatno je v četrtem odstavku določeno, da mora potrošnik prodajalcu omogočiti, da pregleda blago, za katero je zatrjevana neskladnost.

K 85. členu (obstoj neskladnosti)

Po vzoru drugega odstavka 39. člena ZVPot se s tem členom določa obveznost prodajalca, da v primeru, da meni, da je obstoj neskladnosti blaga sporen, pisno obvesti potrošnika v osmih dneh od prejema zahtevka potrošnika. 8-dnevni rok je rok, v katerem mora prodajalec zgolj obvestiti potrošnika, da je jamčevalni zahtevek sporen, nato pa lahko v nadaljevanju pridobiva morebitna potrebna mnenja strokovnjakov ipd.

K 86. členu (rok za vračilo plačanega zneska ali dela kupnine)

Direktiva 2019/771/EU v uvodni izjavi pojasnjuje, da je državam članicam še naprej prepuščeno, da določijo roke za vračilo kupnine ali vračilo blaga. Zato se s tem členom določa, da prodajalec v primeru odstopa potrošnika od prodajne pogodbe vrne plačani znesek nemudoma, vendar najpozneje v osmih dneh od prejema blaga ali dokazila, da je potrošnik blago poslal nazaj. V primeru, ko potrošnik zahteva znižanje kupnine v sorazmerju z neskladnostjo, pa mora prodajalec vrniti del kupnine v osmih dneh od prejema zahtevka potrošnika, če obstoj neskladnosti blaga ni sporen.

K 87. členu (izguba pravic)

V četrtem odstavku 10. člena Direktive 2019/771/EU je pojasnjeno, da imajo države članice možnost, da določijo, da za jamčevalne zahtevke velja tudi zastaralni rok. S tem členom je tako določeno, da pravice potrošnika zaradi neskladnosti blaga ugasnejo v dveh letih od dneva, ko je potrošnik o neskladnosti blaga obvestil prodajalca in uveljavljal jamčevalne zahtevke. Takšno določilo je vseboval tudi ZVPot v tretjem odstavku 37.c člena.

K 88. členu (regresna pravica)

Ker prodajalec odgovarja potrošniku za vsako neskladnost blaga, ki je posledica ravnanja ali opustitve prodajalca ali tretje osebe v predhodnih členih pogodbene verige, se v skladu z 18. členom Direktive 2019/771/EU s tem členom prodajalcu daje možnost, da uveljavlja regresno pravico proti predhodnemu podjetju v pogodbeni verigi. Ta pravica prodajalca vključuje tudi primer neskladnosti blaga, ki je nastala zaradi opustitve posodobitve, vključno z varnostno posodobitvijo, ki bi bila potrebna za ohranitev skladnosti blaga z digitalnimi elementi.

Odgovorno podjetje v predhodnih členih pogodbene verige je, odvisno od okoliščin konkretnega primera, lahko proizvajalec, prejšnji prodajalec v isti pogodbeni verigi ali drug posrednik.

Določbe poglavja o dokaznem bremenu se smiselno uporabljajo tudi za razmerja med prodajalcem in predhodnim podjetjem, določbe tega člena pa se smiselno uporabljajo za razmerja med predhodnimi podjetji.

Glede odgovornosti za nastalo škodo se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja obligacijska razmerja.

K 89. členu (opredelitev)

Za zagotovitev preglednosti se poleg zahtev iz 18. člena tega zakona glede predpogodbenih informacij o obstoju in pogojih tržne garancije v tem odseku s točko I. SPLOŠNE DOLOČBE v skladu z določbami 17. člena Direktive 2019/771/EU določajo tudi nekatere druge zahteve glede garancije, ki veljajo tako za tržno (prostovoljno) garancijo kot za obvezno garancijo.

Garancija je v skladu s tem členom, ki prenaša 12. točko 2. člena Direktive 2019/771/EU, vsaka obveznost, ki jo garant prevzame do potrošnika poleg zakonskih obveznosti prodajalca iz naslova obveznega jamstva za skladnost blaga. Garancijo lahko potrošniku kot garant ponudi tako prodajalec kot tudi proizvajalec, in sicer z garancijskim listom ali obljubo v oglaševalskem sporočilu. Garant se z garancijo zaveže, da bo potrošniku brezplačno popravil ali zamenjal blago, vrnil del ali vso kupnino, kadar blago ne izpolnjuje specifikacij ali nima lastnosti, navedenih v garancijskem listu ali ustreznem oglaševalskem sporočilu, ki je na voljo ob sklenitvi pogodbe ali pred tem.

Bistvo garancije je v tem, da gre za brezplačno popravilo ali zamenjavo blaga v okviru garancijskega roka. Če garant potrošniku zaračuna določen znesek in v zameno nudi popravilo ali zamenjavo blaga, pogoj brezplačnosti garancije ni izpolnjen, zato garant takšnega jamstva ne sme oglaševati ali ponujati kot garancijo. To ne pomeni, da takšna dodatna plačljiva jamstva niso dovoljena, temveč le, da se ne smejo oglaševati ali ponujati pod nazivom garancija, saj bi v tem primeru lahko šlo za zavajajočo poslovno prakso.

K 90. členu (obveznost)

V prvem odstavku se določa, da garancija garanta pravno zavezuje pod pogoji, določenimi v garancijskem listu in s tem povezanih oglaševalskih sporočilih, ki so na voljo ob sklenitvi pogodbe ali pred tem. Zaradi zagotovitve večje pravne varnosti in v izogib zavajanju potrošnikov se z drugim odstavkom nato določa, da morajo v primeru, kadar so pogoji garancije iz z njo povezanih oglaševalskih sporočil za potrošnika ugodnejši od pogojev garancije v garancijskem listu, prevladati ugodnejši pogoji, razen če so bila povezana oglaševalska sporočila pred sklenitvijo pogodbe popravljena na enak ali primerljiv način, kot so bila izdana.

K 91. členu (garancijski list)

S tem členom se določajo pravila glede vsebine garancijskega lista in načina, kako mora biti ta na voljo potrošnikom. S prvim odstavkom je določeno, da za blago, za katero je izdana garancija, podjetje najpozneje ob dobavi blaga potrošniku izroči garancijski list garanta.

Četrti odstavek 17. člena Direktive 2019/771/EU državam članicam omogoča, da določijo pravila o drugih vidikih tržnih garancij, ki jih Direktiva 2019/771/EU ne zajema, zato se z določbo drugega odstavka, ki ureja vsebino garancijskega lista, deloma prenaša drugi odstavek 17. člena Direktive 2019/771/EU, deloma pa določbe, ki jih je v 16. členu vseboval ZVPot.

Garancijski list mora tako vsebovati naslednje podatke: firmo in sedež garanta; datum dobave blaga; podatke, ki identificirajo blago, za katerega velja tržna garancija; izjavo garanta, da jamči za lastnosti ali brezhibno delovanje v garancijskem roku, ki začne teči z dobavo blaga potrošniku; pravice, ki jih ima potrošnik v primeru, da blago ne izpolnjuje specifikacij ali nima lastnosti, navedenih v garancijskem listu ali ustreznem oglaševalskem sporočilu; postopek, ki ga mora potrošnik uporabiti za uveljavljanje pravic iz naslova garancije; rok za rešitev potrošnikovega zahtevka; trajanje garancijskega roka; ozemeljsko območje veljavnosti garancije; jasno opozorilo, da ima potrošnik zakonsko pravico, da zoper prodajalca v primeru neskladnosti blaga brezplačno uveljavlja jamčevalne zahtevke in da garancija ne izključuje pravic potrošnika, ki izhajajo iz obveznega jamstva za skladnost blaga, tako da je jasno, da garancija predstavlja zavezo, ki dopolnjuje zakonsko jamstvo za skladnost blaga, in pri blagu, za katerega je izdaja garancije obvezna, čas po preteku garancijskega roka, v katerem garant zagotavlja potrošniku vzdrževanje, nadomestne dele in priklopne aparate.

S tretjim odstavkom se v skladu z drugim odstavkom 17. člena Direktive 2019/771/EU določa, da mora biti garancijski list sestavljen v jasnem in razumljivem jeziku ter da mora biti izdan na

trajnem nosilcu podatkov. Nadalje se določa, da mora biti garancijski list v celoti v slovenskem jeziku, kadar je blago namenjeno prodaji na ozemlju Republike Slovenije, s čimer je zakonodajalec izkoristil možnost, ki jo državam članicam daje četrti odstavek 17. člena Direktive 2019/771/EU, da lahko določijo pravila o jeziku, v katerem se potrošniku izroči garancijski list. Obveznost izdaje garancijskega lista v slovenskem jeziku je že vseboval tudi prvi odstavek 18. člena ZVPot.
Za višje varstvo potrošnika je v četrtem odstavku nato še določeno, da neizpolnjevanje zahtev iz tega člena ne vpliva na zavezujočo naravo tržne garancije za garanta.

K 92. členu (tržna garancija trajnosti)
S tem členom se v skladu s prvim odstavkom 17. člena Direktive 2019/771/EU ureja tržna garancija trajnosti. Določa se, da proizvajalec neposredno odgovarja potrošniku v celotnem obdobju tržne garancije trajnosti za popravilo ali zamenjavo blaga po določbah, ki veljajo za jamčevalna zahtevka popravila in zamenjave blaga v primeru neskladnosti blaga, kadar da potrošniku tržno garancijo trajnosti določenega blaga za določeno obdobje. Ta določba pa proizvajalcu ne preprečuje, da bi potrošniku v garancijskem listu pri tržni garanciji trajnosti nudil ugodnejše pogoje.

K 93. členu (izguba pravic)
Po vzoru četrtega odstavka 21.b člena ZVPot se s tem členom določa, da pravice potrošnika, ki jih lahko uveljavlja na podlagi garancijskega lista, ugasnejo po preteku dveh let od dneva, ko jih je uveljavljal.

K 94. členu (obvezna garancija)
Zaradi dodatnega varstva potrošnika se s tem zakonom ureja tudi obvezna garancija, ki predstavlja nepogodbeni zahtevek potrošnika v primeru neskladnosti blaga zoper proizvajalca. Na ta način se ohranijo pravice potrošnika iz naslova obvezne garancije za brezhibno delovanje blaga proti proizvajalcu, ki so bile določene v 15.b do 21.č členu ZVPot, tako da se ohrani visoko varstvo, ki so ga do zdaj uživali slovenski potrošniki. Direktiva 2019/771/EU namreč v uvodnih izjavah pojasnjuje, da ne vpliva na nacionalne zakonodaje držav članic v zvezi z neposrednimi nepogodbenimi zahtevki potrošnika v primeru neskladnosti blaga zoper osebe v predhodnih členih pogodbene verige.
Direktiva 2019/771/EU pa ob tem ne dopušča, da bi v slovenskem pravnem sistemu ohranili tudi pravice potrošnika iz naslova garancije za brezhibno delovanje blaga proti prodajalcu, saj 4. člen Direktive 2019/771/EU določa maksimalno harmonizacijo jamčevalnih zahtevkov potrošnika proti prodajalcu v primeru neskladnosti blaga.
Blago, za katero bo moral proizvajalec izdati garancijo za brezhibno delovanje za obdobje najmanj enega leta, bo določeno s pravilnikom, ki ga bo v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona izdal minister, pristojen za varstvo potrošnikov. Obvezna garancija bo predvidena predvsem za t. i. tehnično blago, kot to trenutno določa Pravilnik o blagu, za katero se izda garancija za brezhibno delovanje (Uradni list RS, št. 14/12).
Ker obvezna garancija predstavlja zavezo, ki dopolnjuje zakonsko jamstvo za skladnost blaga, potrošnik svojih pravic iz naslova obvezne garancije proti proizvajalcu ne more uveljavljati, če je prodajalec predhodno že izpolnil jamčevalni zahtevek potrošnika in odpravil neskladnost blaga, da se prepreči neupravičeno obogatitev potrošnika.

K 95. členu (obveznost proizvajalca)
Obveznosti, ki jih ima proizvajalec v primeru blaga, za katerega je izdana obvezna garancija, so določene enako kot v prvem odstavku 20. člena ZVPot. Proizvajalec mora tako za blago, za katerega je izdana obvezna garancija, zagotavljati potrošniku poleg garancijskega lista tudi navodila za sestavo in uporabo ter seznam pooblaščenih servisov; zagotavljati servis, ki ima pooblastilo proizvajalca za izvajanje servisnih del na blagu ter z njim sklenjeno pogodbo za

dobavo nadomestnih delov, razen če sam ne opravlja te dejavnosti, ter zagotavljati brezplačno odpravo napak v času garancijskega roka.
Poleg navedenega se s četrto alinejo ureja tudi obveznost za proizvajalca, da za blago, za katerega je izdana obvezna garancija, zagotavlja poprodajne storitve proti plačilu v obdobju vsaj treh let po preteku garancijskega roka. Proizvajalec mora tako zagotavljati proti plačilu popravilo, vzdrževanje blaga, nadomestne dele in priklopne aparate vsaj tri leta po poteku garancijskega roka tako, da servis opravlja sam ali ima sklenjeno pogodbo o servisiranju z drugo osebo.

K 96. členu (obveznost, če garancijski list ni izdan)
Enako kot 21.a člen ZVPot tudi ta zakon določa, da ima proizvajalec vse obveznosti, tudi če za blago, za katero je izdaja garancije obvezna, garancijski list ni bil izdan ali potrošniku ni bil izročen. V skladu z zakonsko domnevo se šteje, da garancijski list ni bil izdan, če potrošniku niso bile izročene listine, na katerih so podatki, ki se s tem zakonom zahtevajo za garancijski list. Če so podatki na različnih listinah, mora proizvajalec potrošnika na to posebej opozoriti.

K 97. členu (pravice potrošnika)
S tem členom se urejajo pravice potrošnika proti proizvajalcu iz naslova obvezne garancije. Pravice so urejene smiselno enako kot v 21.b in 21.c členu ZVPot.
Če blago, za katero je izdana obvezna garancija, ne izpolnjuje specifikacij ali nima lastnosti, navedenih v garancijskem listu ali oglaševalskem sporočilu, lahko potrošnik najprej zahteva odpravo napak. Če napake niso odpravljene v skupnem roku 30 dni od dneva, ko je proizvajalec ali pooblaščeni servis od potrošnika prejel zahtevo za odpravo napak, mora proizvajalec potrošniku brezplačno zamenjati blago z enakim, novim in brezhibnim blagom. Če proizvajalec v tem roku ne popravi ali ne zamenja blaga z novim, pa lahko potrošnik zahteva vračilo celotne kupnine od proizvajalca ali zahteva sorazmerno znižanje. Rok za odpravo napak oziroma za zamenjavo blaga se določa v enakem obdobju, kot je določen skrajni rok, v katerem mora v primeru uveljavljanja jamčevalnih zahtevkov potrošnika prodajalec brezplačno vzpostaviti skladnost blaga. Ker gre tako pri jamčevalnih zahtevkih kot pri zahtevkih iz naslova obvezne garancije po vsebini za smiselno enake zahtevke potrošnika, zakonodajalec ocenjuje, da je smiselno predvideti ureditev, po kateri velja enak skrajni rok za prehod na drugo stopnjo hierarhično določenih zahtevkov (zahteva za znižanje kupnine ali odstop od pogodbe).
Kot je določeno v tretjem odstavku, je v primeru, če potrošnik zahteva sorazmerno znižanje kupnine, le-to sorazmerno zmanjšanju vrednosti blaga, ki ga je potrošnik prejel, v primerjavi z vrednostjo, ki bi jo imelo blago, če bi bilo skladno.
S četrtim odstavkom je določeno, da lahko potrošnik ne glede na prvi in drugi odstavek zahteva vračilo plačanega zneska od proizvajalca, če se neskladnost pojavi v manj kot 30 dneh od dobave blaga.
S petim odstavkom se določa, da obveznost proizvajalca, da za zamenjano blago ali zamenjan bistveni del blaga z novim izda nov garancijski list, s šestim odstavkom pa obveznost proizvajalca, da plača stroške za material, nadomestne dele, delo, prenos in prevoz izdelkov, ki nastanejo pri odpravljanju okvar oziroma nadomestitvi blaga z novim.
S šestim in sedmim odstavkom se ureja zagotovitev nadomestnega blaga v začasno uporabo za čas popravila blaga, za katerega je bila izdana obvezna garancija. Proizvajalec oziroma pooblaščeni servis lahko potrošniku za čas popravila blaga zagotovi brezplačno uporabo podobnega blaga. Če proizvajalec potrošniku ne zagotovi nadomestnega blaga v začasno uporabo, pa ima potrošnik pravico uveljavljati škodo, ki jo je utrpel, ker blaga ni mogel uporabljati od trenutka, ko je zahteval popravilo ali zamenjavo, do njune izvršitve.

K 98. členu (uporaba določb)
Tako kot je določeno v 21.č členu ZVPot, se tudi s tem členom določa, da pravice iz naslova obvezne garancije pripadajo tudi osebam, ki se po tem zakonu ne štejejo za potrošnike.

K 99. členu (opredelitev)
Pogodba o opravljanju storitev je v skladu s šestim odstavkom 2. člena Direktive 2011/83/EU opredeljena kot vsaka pogodba, razen prodajne, na podlagi katere se podjetje zavezuje, da bo za potrošnika opravilo določeno storitev, potrošnik pa bo za to plačal določeno ceno. Če sta predmet pogodbe blago in opravljanje storitev, se pogodba šteje za prodajno.
Besedilo tega člena ohranja devetnajsti odstavek 1. člena ZVPot.

K 100. členu (zahtevki potrošnika)
Ta člen ureja zahtevke potrošnika v primeru nepravilnosti pri opravljeni storitvi. Potrošnik lahko v omenjenem primeru pod pogoji iz tega zakona potem, ko je obvestil podjetje, zahteva neodplačno odpravo nepravilnosti pri opravljeni storitvi, ponovno izvedbo storitve, vračilo sorazmerne kupnine glede na nepravilnosti pri opravljeni storitvi ali pa odstopi od pogodbe in zahteva vračilo plačanega zneska.
V kolikor ni s posebnim zakonom določen daljši rok, se roki, ki so določeni za odgovornost prodajalca za neskladnost blaga, smiselno uporabljajo tudi za izvajalca storitve.

K 101. členu (smiselna uporaba določb)
Ta člen določa obveznost podjetja v primeru, kadar obstoj nepravilnosti pri opravljeni storitvi ni sporen, in obveznost, kadar je obstoj nepravilnosti pri opravljeni storitvi sporen.
V prvem primeru mora podjetje čimprej, vendar najpozneje v roku osmih dni, ugoditi potrošnikovi zahtevi iz 100. člena tega zakona, v drugem primeru pa mora podjetje pisno odgovoriti potrošniku na zahtevo najpozneje v osmih dneh po njenem prejemu.

K 102. členu (poškodba, uničenje, izguba blaga)
V primeru, da podjetje blago, ki mu ga je potrošnik dal v popravilo, vzdrževanje ali dodelavo, poškoduje ali pokvari, mora na lastne stroške v treh dneh odpraviti omenjeno poškodbo ali okvaro blaga, če se s tem ne zmanjša vrednost in uporabnost blaga.
V primeru, da podjetje blago, ki mu ga je potrošnik dal v popravilo, vzdrževanje ali dodelavo, uniči ali celo izgubi in ni mogoče zagotoviti odprave poškodbe ali okvare iz prejšnjega odstavka, mora podjetje potrošniku v osmih dneh izročiti nov enak proizvod ali plačati odškodnino. Višina omenjene odškodnine se določi v višini drobnoprodajne cene novega blaga.
Določbe tega člena ohranjajo besedilo 40. člena ZVPot.

K 103. členu (opredelitev)
Ta člen ureja opredelitev pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu s 3. členom Direktive 2019/770/EU, in sicer je opredeljena kot pogodba, pri kateri se podjetje zaveže, da bo potrošniku dobavilo digitalno vsebino ali digitalno storitev, potrošnik pa se zaveže, da bo podjetju plačalo kupnino.
V tem členu se dodatno za namene uporabe določb poglavja o pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve opredeljuje tudi pojem kupnina. Omenjeni pojem je opredeljen v skladu z 2. členom Direktive 2019/770/EU. Kot kupnina je opredeljen denarni znesek ali digitalna oblika vrednosti, ki jo je treba zagotoviti v zameno za dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve. Ker digitalna oblika vrednosti (elektronski boni ali e-kuponi, virtualne valute, v kolikor jih priznava nacionalno pravo) postaja vse pomembnejša pri dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, se za namene tega poglavja obravnava kot način plačila (kupnina).
V tej določbi se opredeljuje tudi izraz »digitalno okolje«, ki pomeni strojno opremo, programsko opremo in vse omrežne povezave, ki jih potrošnik uporablja za dostop do digitalne vsebine ali digitalne storitve ali za njihovo uporabo. »Integracija« pomeni povezovanje digitalne vsebine ali digitalne storitve z elementi potrošnikovega digitalnega okolja in njihovo vključevanje vanje, da bi se digitalna vsebina ali digitalna storitev uporabljala v skladu z zahtevami za skladnost, določenimi v tem poglavju.
Pojem »elektronska komunikacijska storitev« obsega tri vrste storitev, in sicer storitev dostopa do interneta v skladu z opredelitvijo iz 2. točke drugega odstavka 2. člena Uredbe (EU)

2015/2120 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o določitvi ukrepov v zvezi z dostopom do odprtega interneta in spremembi Direktive 2002/22/ES o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami ter Uredbe (EU) št. 531/2012 o gostovanju v javnih mobilnih komunikacijskih omrežjih v Uniji (UL L št. 310 z dne 26. 11. 2015, str. 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 2015/2120/EU), zadnjič spremenjena z Uredbo (EU) 2018/1971 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o ustanovitvi Organa evropskih regulatorjev za elektronske komunikacije (BEREC) in Agencije za podporo BEREC-u (Urad BEREC), spremembi Uredbe (EU) 2015/2120 ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1211/2009 (UL L št. 321 z dne 17. 12. 2018, str. 1), medosebne komunikacijske storitve (te delimo v dve kategoriji, in sicer medosebne komunikacijske storitve na podlagi številke in številčno neodvisne medosebne komunikacijske storitve) ter storitve, ki obsegajo v celoti ali pretežno prenos signalov. Medosebne komunikacijske storitve so storitve, ki omogočajo medosebno in interaktivno izmenjavo informacij, obsegajo pa storitve, kot so tradicionalni govorni klici med dvema posameznikoma, in tudi vse vrste elektronske pošte, storitve sporočanja in skupinski klepet. Medosebne komunikacijske storitve obsegajo samo komunikacijo med omejenim (določnim) številom končnih uporabnikov, ki jih izbere pobudnik komunikacije. Storitve, ki ne ustrezajo tem značilnostim, kot so linearna radiodifuzija, video na zahtevo, spletna mesta, družabna omrežja, blogi ali izmenjava informacij med napravami, se ne bi smele šteti za medosebne komunikacijske storitve.

V zvezi z elektronsko komunikacijsko storitvijo se opredeljujejo še naslednji izrazi:

- »medosebna komunikacijska storitev« pomeni storitev, ki se navadno izvaja za plačilo ter omogoča neposredno medosebno in interaktivno izmenjavo informacij prek elektronskih komunikacijskih omrežij med omejenim številom oseb, pri čemer osebe, ki začnejo komunikacijo ali sodelujejo v njej, določajo prejemnike. Ne vključuje pa storitev, pri katerih je medosebna in interaktivna komunikacija zgolj manjši pomožni del storitve, ki je dejansko povezan z drugo storitvijo;
- »medosebna komunikacijska storitev na podlagi številke« pomeni storitev, ki se povezuje ali omogoča komunikacijo z elementi oštevilčenja, dodeljenimi na podlagi zakona, ki ureja elektronske komunikacije, in sicer s številko ali številkami iz načrta oštevilčenja Republike Slovenije iz zakona, ki ureja elektronske komunikacije ali iz mednarodnega načrta oštevilčenja;
- »medosebna komunikacijska storitev, neodvisna od številke« (t. i. storitev OTT) pomeni storitev, ki za vzpostavitev zveze ne potrebuje elementov oštevilčenja, dodeljenih na podlagi zakona, ki ureja elektronske komunikacije, in sicer številke ali številk iz načrta oštevilčenja Republike Slovenije iz zakona, ki ureja elektronske komunikacije, ali iz mednarodnega načrta oštevilčenja, ali ki ne omogoča komunikacije s številko ali številkami iz načrta oštevilčenja Republike Slovenije iz zakona, ki ureja elektronske komunikacije, ali iz mednarodnega načrta oštevilčenja.

K 104. členu (področje uporabe):

Ta člen ureja področje uporabe poglavja o pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, s čimer prenaša 3. člen Direktive 2019/770/EU.

Poglavje o pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve se poleg omenjene pogodbe uporablja tudi za pogodbo, s katero se digitalna vsebina ali digitalna storitev dobavi na način, da potrošnik ne plača kupnine, temveč podjetju zagotovi osebne podatke. S tem členom se zagotavlja, da so potrošniki tudi v takšnih primerih upravičeni do pogodbenih zahtevkov, pri čemer je varstvo osebnih podatkov temeljna pravica in jih zato ni mogoče obravnavati kot blago. Osebni podatki se lahko podjetju zagotovijo ob sklenitvi pogodbe ali pozneje in s soglasjem potrošnika, da lahko podjetje uporabi vse osebne podatke, ki jih potrošnik naloži ali ustvari z uporabo digitalne vsebine ali digitalne storitve. Primer takšne pogodbe je na primer, ko si potrošnik ustvari račun na družbenem mediju ter zagotovi ime in elektronski naslov, ki se uporabita tudi za druge namene, ne le za dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve ali za

izpolnjevanje pravnih zahtev. In tudi v primeru, ko potrošnik privoli, da gradivo, ki se šteje za osebni podatek, kot so fotografije ali objave, ki jih potrošnik naloži, podjetje obdela za tržne namene.
Direktiva 2019/770/EU torej ureja na novo dolgoletno prakso podjetij, ki obdelujejo npr. v komercialne namene, osebne podatke, ki jih pridobijo od potrošnika za »brezplačne« storitve. Potrošniki se ob tem pogosto ne zavedajo, da namesto z denarnimi zneski storitve podjetij poravnajo s svojimi osebnimi podatki, ki so za podjetja dragocena zlasti z vidika npr. ciljanega oglaševanja. Dejansko pri tovrstnih pogodbah ne pride do plačevanja za storitve z denarnimi sredstvi temveč potrošniki v zamenjavo za digitalno storitev posredujejo svoje osebne podatke (izmenjava storitev – osebni podatki). Pri čemer sta možni dve obliki; aktivno posredovanje, kar pomeni, da potrošnik posreduje podatke ali pasivno posredovanje, da potrošnik omogoči podjetju zbiranje osebnih podatkov. Posreduje jih lahko že ob sami sklenitvi pogodbe ali pa med njenim izvajanjem.
S tem se dokončno odpravlja dilema o pravni naravi zgoraj omenjenega razmerja, ker določa, da se posredujejo osebni podatki v zamenjavo za digitalno vsebino ali storitev dajatev v okviru pogodbe med ponudnikom storitve in potrošnikom. Pojem »osebni podatki« ustreza definiciji iz 1. točke 4. člena Uredbe št. 2016/679, ki se uporablja neposredno in sistemsko ter celovito ureja področje osebnih podatkov.
Določbe tega poglavja pa se uporabljajo tudi za pogodbo o razvoju digitalne vsebine, ki je prilagojena posebnim zahtevam potrošnikov, vključno s prilagojeno programsko opremo, npr. z dobavo elektronskih datotek, ki se uporabljajo za tiskanje blaga v tehniki 3D, v kolikor take datoteke spadajo v opredelitev digitalne vsebine ali digitalne storitve v smislu poglavja o pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.
Določbe omenjenega poglavja se uporabljajo tudi za digitalno vsebino, dobavljeno na materialnem nosilcu podatkov, kot so DVD-ji, CD-ji, ključki USB in pomnilniške kartice, pa tudi za sam materialni nosilec podatkov, pod pogojem, da materialni nosilec podatkov deluje izključno kot nosilec digitalne vsebine. Vendar se glede obveznosti podjetja za dobavo ter o zahtevkih potrošnika v primeru nedobave ne uporabljajo določbe poglavja o pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

K 105. členu (izjema od uporabe določb)

Prvi odstavek tega člena določa pogodbe, za katere se ne uporablja poglavje o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve. S tem členom se prenaša 3. člen Direktive 2019/770/EU, ki določa pogodbe, za katere se določbe navedene direktive ne uporabljajo.
Iz področja uporabe tega poglavja je izključena pogodba o zagotavljanju storitve, ki ni digitalna storitev, tudi če podjetje za zagotovitev storitve ali za njeno dobavo ali prenos potrošniku uporablja digitalne oblike ali sredstva.
Določbe tega poglavja se ne uporabljajo za pogodbo o elektronski komunikacijski storitvi. Ne glede na navedeno pa se določbe tega poglavja uporabljajo za medosebno komunikacijsko storitev, neodvisno od številke. Določbe tega poglavja se torej uporabljajo za številčno neodvisne medosebne komunikacijske storitve, ki omogočajo medosebno komunikacijo prek interneta, kot so spletna elektronska pošta in storitve spletnih sporočil. Določbe pa se ne uporabljajo za dostop do interneta.
Iz uporabe določb tega poglavja je izključena npr. pogodba o zdravstvenem varstvu, kot je opredeljena v predpisih, ki urejajo pravice v zvezi z zdravstvenimi storitvami v državah članicah EU. Izključitev omenjenega zdravstvenega varstva iz področja uporabe tega zakona bi se morala uporabljati tudi za vsako digitalno vsebino ali digitalno storitev, ki pomeni medicinske pripomočke, opredeljene v Direktivi Sveta 93/42/EGS z dne 14. junija 1993 o medicinskih pripomočkih (UL L št. 169 z dne 12.7.1993, str. 1) ali Direktivi Sveta 90/385/EGS z dne 20. junija 1990 o približevanju zakonodaje držav članic o aktivnih medicinskih pripomočkih za vsaditev (UL L št. 189 z dne 20.7.1990, str. 17). ali Direktivi 98/79/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. oktobra 1998 o in vitro diagnostičnih medicinskih pripomočkih (UL L št. 331 z dne 7.12.1998, str. 1), kadar zdravstveni delavci v skladu z Direktivo 2011/24/EU zagotovijo te

medicinske pripomočke ali izdajo recept zanje. Direktiva 2019/770/EU o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve namreč izključuje zdravstveno varstvo iz področja uporabe (točka c 3 (5) člena), kot je opredeljeno v 3a členu Direktive 2011/24/EU. Slednja točka opredeljuje »zdravstveno varstvo« kot zdravstvene storitve, ki jih za paciente opravljajo zdravstveni delavci, da bi ocenili, ohranili ali obnovili njihovo zdravstveno stanje, vključno z izdajo in zagotovitvijo zdravil in medicinskih pripomočkov ter izdajanjem receptov zanje. Ne glede na navedeno pa se ta zakon uporablja za vsako digitalno vsebino ali digitalno storitev, ki pomeni medicinski pripomoček, kot so aplikacije za zdravje, ki jih lahko potrošnik pridobi, ne da bi jih z receptom predpisal ali zagotovil zdravstveni delavec.
Iz področja uporabe je izključena še digitalna vsebina ali digitalna storitev, ki se zagotavlja javnemu občinstvu kot del umetniške uprizoritve ali druge prireditve, kot je digitalna kinematografska projekcija ali avdiovizualna gledališka predstava. Se pa omenjena digitalna storitev ali digitalna vsebina uporablja, če se javnemu občinstvu zagotavlja s prenosom signala, kot so digitalne televizijske storitve.
Z namenom, da se ne bi omejeval razvoj trga digitalne vsebine ali digitalne storitve, je iz področja uporabe izključena tudi prosta in odprtokodna programska oprema, katere izvorna koda je dostopna vsem, uporabniki pa lahko prosto dostopajo do programske opreme ali njene spremenjene različice, jo uporabljajo, spreminjajo in redistribuirajo, pod pogojem, da se ne dobavlja proti plačilu kupnine in da se osebni podatki potrošnika uporabljajo izključno za izboljšanje varnosti, združljivosti ali interoperabilnosti programske opreme.
Določbe tega poglavja se ne uporabljajo za pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve potrošniku, kadar je glavni predmet pogodbe zagotavljanje poklicnih storitev, kot so prevajalske, arhitekturne, pravne ali druge storitve strokovnega svetovanja, ki jih podjetje pogosto opravlja osebno. Ravno tako se določbe tega poglavja ne uporabljajo za javne storitve, kot so storitve socialne varnosti ali javni registri, pri katerih se digitalna sredstva uporabljajo le za posredovanje ali sporočanje storitve potrošniku. Prav tako se določbe tega poglavja ne uporabljajo za javne listine in druge notarske akte ne glede na to, ali se izvajajo, beležijo, reproducirajo ali posredujejo z digitalnimi sredstvi.
Drugi odstavek tega člena določa, da se kot izjema od uporabe določb tega poglavja šteje tudi pogodba za blago z digitalnimi elementi. Pojem blaga z digitalnimi elementi se nanaša na blago, ki vključuje digitalno vsebino ali digitalno storitev ali je z njo medsebojno povezan na način, da bi odsotnost te digitalne vsebine ali digitalne storitve preprečila, da bi blago opravljalo svojo funkcijo. Da ne bi prišlo do negotovosti za podjetja in potrošnike v primeru dvoma o tem, ali je dobava digitalne vsebine ali digitalne storitve del prodajne pogodbe, se šteje, da se za t. i. blago z digitalno vsebino ali digitalno storitvijo v primeru omenjenega dvoma uporabljajo določbe poglavja o prodajni pogodbi, ki so bile prenesene na podlagi Direktive 2019/771/EU.

K 106. členu (pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve v paketu)
V ta člen se prenaša določba šestega odstavka 3. člena Direktive 2019/770/EU.
Digitalna vsebina ali digitalna storitev se pogosto združuje z zagotavljanjem blaga ali drugih storitev ter se potrošniku ponuja v okviru iste pogodbe, ki vključuje paket različnih elementov, na primer zagotavljanje digitalne televizije in nakup elektronske opreme (paketna pogodba). V teh primerih pogodba med potrošnikom in podjetjem vključuje elemente pogodbe za dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve, pa tudi elemente drugih pogodb, kot so pogodbe o prodaji blaga ali pogodbe o opravljanju storitev. Določbe poglavja o pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve se uporabljajo samo za elemente pogodbe, ki vključujejo dobavo digitalne vsebine ali digitalnih storitev in le v primeru, ko podjetje več elementov paketa ponuja enemu potrošniku na podlagi ene same pogodbe.
V primeru odstopa potrošnika od določenega elementa paketne pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve pod pogoji iz tega zakona (npr. zaradi nedobave digitalne vsebine ali digitalne storitve, zaradi neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve tega zakona ali zaradi spremembe digitalne vsebine ali digitalne storitve) lahko potrošnik odstopi tudi od drugih

elementov te paketne pogodbe, če od potrošnika ni mogoče razumno pričakovati, da bo obdržal ostale elemente te paketne pogodbe.
Tretji odstavek tega člena določa, da potrošnik v primeru odstopa od drugih elementov pogodbe ne plača stroškov prekinitve naročniškega razmerja oziroma drugih administrativnih stroškov, pogodbenih kazni, zneskov prejetih ugodnosti ali drugih dodatnih stroškov.
Potrošnik, ki je ob sklenitvi paketne pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve prejel blago, lahko pri odstopu od paketne pogodbe pred potekom obdobja trajanja paketne pogodbe izbira, ali bo podjetju povrnil znesek, ki ustreza sorazmernemu delu celotne vrednosti prejetega blaga in prejeto blago obdržal, ali pa bo vrnil blago v stanju, v kakršnem mu je bilo izročeno, podjetje pa mu bo vrnilo kupnino. Potrošniku, ki želi izkoristiti odstopno upravičenje, lahko podjetje v zameno ponudi, da ohrani paketno pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve v veljavi pod pogoji, določenimi v obstoječi paketni pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.
Znesek sorazmernega dela vrednosti prejetega blaga, ki ga potrošnik povrne podjetju, če se odloči, da prejeto blago obdrži, ne sme presegati njegove vrednosti, določene ob sklenitvi paketne pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, ali preostalega dela mesečnih plačil za prejeto blago do izteka vezave, odvisno od tega, kateri znesek je nižji.
Zadnji odstavek tega člena določa, da se drugi do četrti odstavek tega člena ne uporabljajo za paket storitev iz 126. člena tega člena. Omenjeni paket storitev namreč vključuje elemente storitve dostopa do interneta, kot je opredeljena v 2. točki 2. člena Uredbe 2015/2120/EU, ali vključuje medosebno komunikacijsko storitev na podlagi številke.

K 107. členu (izpolnitev obveznosti glede dobave)
Ta člen ureja izpolnitev obveznosti podjetja glede dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve ter prenaša 5. člen Direktive 2019/770/EU, in sicer podjetje dobavi digitalno vsebino ali digitalno storitev potrošniku po sklenitvi pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve brez nepotrebnega odlašanja, razen če sta se stranki dogovorili drugače. Za izpolnitev obveznosti glede dobave se šteje, če je digitalna vsebina ali primerna sredstva za dostop do digitalne vsebine ali prenašanje digitalne vsebine na voljo ali dostopno potrošniku oziroma fizični ali virtualni platformi, ki jo je za ta namen izbral potrošnik, ali če je digitalna storitev dostopna potrošniku oziroma fizični ali virtualni platformi, ki jo je za ta namen izbral potrošnik.

K 108. členu (zahtevki v primeru nedobave)
Ta člen ureja odgovornost podjetja za izpolnitev obveznosti glede dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve in prenaša 13. člen Direktive 2019/770/EU.
Če podjetje ne dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, potrošnik pozove podjetje, naj dobavi digitalno vsebino ali digitalno storitev. Podjetje mora nato brez nepotrebnega odlašanja ali v dodatnem obdobju, o katerem se s potrošnikom izrecno dogovori, dobaviti digitalno vsebino ali digitalno storitev.
Zaradi same narave digitalne vsebine ali digitalne storitve v večini primerov za dobavo ni potreben dodaten čas, da je digitalna vsebina ali digitalna storitev na razpolago potrošniku. Glede na prej navedeno je obveznost podjetja, da brez nepotrebnega odlašanja dobavi digitalno vsebino ali digitalno storitev, kar pomeni, da ne odlaša po nepotrebnem z dobavo. Če kljub pozivu potrošnika podjetje ne dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, ima potrošnik pravico, da odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve. V nekaterih primerih, ko je npr. nedvoumno, da podjetje ne bo dobavilo digitalne vsebine ali digitalne storitve, ali kadar je določen čas za dobavo za potrošnika bistvenega pomena, ima potrošnik pravico do odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, ne da bi podjetje najprej pozval, naj dobavi digitalno vsebino ali digitalno storitev.
Ne glede na prej navedeno pa lahko potrošnik odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve tudi, če podjetje izjavi ali je iz okoliščin očitno, da podjetje ne bo izpolnilo svoje obveznosti glede dobave, oziroma se potrošnik in podjetje dogovorita ali pa je iz okoliščin ob sklenitvi pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve očitno, da je v pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve dogovorjen čas dobave bistven za potrošnika.

K 109. členu (odgovornost podjetja za skladnost):
Ta člen na splošno ureja odgovornost podjetja za vsako neskladnost dobavljene digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki ni v skladu s subjektivnimi in objektivnimi zahtevami za skladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve ter za neskladnost zaradi nepravilne integracije digitalne vsebine ali digitalne storitve. V ta člen se prenaša določba 6. člena Direktive 2019/770/EU.

K 110. členu (subjektivne zahteve za skladnost)
Ta člen prenaša 7. člen Direktive 2019/770/EU in določa tiste subjektivne zahteve za skladnost dobavljene digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki so še zlasti pomembne za skladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve s pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve. Digitalna vsebina ali digitalna storitev mora biti dobavljena skladno z opisom, količino (npr. s številom glasbenih datotek, do katerih je mogoče dostopati), kakovostjo (npr. ločljivostjo slike, jezikom in različico, ki so bili dogovorjeni v pogodbi). Ustrezati mora tudi funkcionalnosti (npr. način, na katerega se digitalna vsebina ali digitalna storitev lahko uporablja (npr. odsotnost ali prisotnost kakršnih koli tehničnih omejitev), združljivosti, interoperabilnosti (ali in v kolikšni meri lahko digitalna vsebina ali digitalna storitev deluje s strojno ali programsko opremo, ki se razlikuje od tiste, s katero se digitalna vsebina ali digitalna storitev iste vrste običajno uporablja) in drugim lastnostim, zahtevanim s pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.
Ker se digitalna vsebina in digitalna storitev nenehno razvijata, se lahko podjetja s potrošniki dogovorijo, da jim bodo zagotovili posodobitve in lastnosti, ko bodo te na voljo. Nedobavo posodobitev, ki so bile dogovorjene v pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, bi bilo treba šteti za neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve. Poleg tega bi bilo treba tudi posodobitve z napako ali nepopolne posodobitve šteti za neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve, ker se take posodobitve ne bi izvajale na način, določen v pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

K 111. členu (objektivne zahteve za skladnost)
V ta člen se prenaša določba 8. člena Direktive 2019/770/EU, razen drugega odstavka omenjenega člena direktive, ki se prenaša v člen, ki posebej ureja posodobitev digitalne vsebine ali digitalne storitve.
Digitalna vsebina ali digitalna storitev mora poleg prej navedenih subjektivnih zahtev za skladnost izpolnjevati tudi objektivne zahteve za skladnost. Skladnost je treba med drugim ocenjevati glede na namen, za katerega se digitalna vsebina ali digitalne storitve iste vrste običajno uporabljajo. Pri presoji namena uporabe digitalne vsebine ali digitalne storitve je treba uporabiti standarde, odprte tehnične specifikacije, dobre prakse in kodekse ravnanja, tudi v zvezi s strojno berljivim formatom, ki se običajno uporablja za pridobivanje vsebin, razen osebnih podatkov, ki jih je potrošnik zagotovil ali ustvaril pri uporabi digitalne vsebine ali digitalne storitve, in tudi glede varnosti informacijskih sistemov in digitalnih okolij, ne glede na to, ali so določeni na mednarodni ravni, ravni Unije ali ravni posebnega industrijskega sektorja.
Digitalna vsebina ali digitalna storitev mora imeti tudi značilnosti in zmogljivostne lastnosti, ki so običajne za digitalno vsebino ali digitalno storitev iste vrste ter jih potrošniki lahko razumno pričakujejo glede na naravo digitalne vsebine ali digitalne storitve in ob upoštevanju kakršne koli javne izjave o posebnih značilnostih digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki jo je dalo podjetje ali druga oseba v imenu podjetja v predhodnih členih pogodbene verige.
Ta člen še določa, da mora biti digitalna vsebina ali digitalna storitev dobavljena v najnovejši različici, ki je bila na voljo ob sklenitvi pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, razen če sta se stranki dogovorili drugače. Zaradi pogostih izboljšav digitalne vsebine ali digitalne storitve, zlasti s posodobitvami, bi morala biti potrošniku dobavljena digitalna vsebina ali digitalna storitev, najnovejša razpoložljiva različica v času sklenitve pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, razen če se stranki dogovorita drugače.

Z namenom zagotovitve zadostne prožnosti bi morali imeti stranki možnost odstopanja od objektivnih zahtev za skladnost. Takšno odstopanje je mogoče le, če je bil potrošnik o tem izrecno obveščen in če to obvestilo sprejme ločeno od drugih izjav ali dogovorov ter z dejavnim in jasnim ravnanjem. Oba pogoja se na primer lahko izpolnita z označitvijo okenca, s pritiskom na gumb ali aktiviranjem podobne funkcije.
Različne digitalne vsebine ali digitalne storitve se dobavljajo nepretrgano v določenem obdobju (npr. dostop do storitev v oblaku). Zato mora podjetje zagotoviti, da je digitalna vsebina ali digitalna storitev skladna ves čas trajanja pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve. Kratkoročne prekinitve dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve se obravnavajo kot neskladnost, če so te prekinitve več kot zanemarljive ali se ponavljajo.

K 112. členu (objektivne zahteve za skladnost posodobitve digitalne vsebine ali digitalne storitve)
Ta člen ureja obveznost podjetja, da potrošnika obvesti o novih posodobitvah in mu tudi zagotovi posodobitve digitalne vsebine ali digitalne storitve, vključno z varnostnimi posodobitvami, ki so potrebne za ohranjanje skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve. Podjetje bi moralo potrošnika obvestiti o posledicah neposodobitve digitalne vsebine ali digitalne storitve in o vplivu neposodobitve na odgovornost podjetja za skladnost lastnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki naj bi se ohranila z zadevnimi posodobitvami.
Podjetje zagotavlja posodobitve za digitalno vsebino ali digitalno storitev v obdobju, v katerem je treba v skladu s pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve dobavljati digitalno vsebino ali digitalno storitev, če je določena nepretrgana dobava, ali v obdobju, ki ga lahko potrošnik razumno pričakuje glede na vrsto in namen digitalne vsebine ali digitalne storitve, kadar pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve določa enkratno dobavo ali niz posameznih dobav.
Če potrošnik v razumnem roku ne namesti posodobitev, o katerih ga je obvestilo podjetje in mu jih tudi zagotovilo, podjetje ni odgovorno za neskladnost, ki je nastala kot posledica neposodobitve digitalne vsebine ali digitalne storitve.
Potrošniku bi moralo biti še naprej prepuščeno, da izbere, ali želi namestiti zagotovljene posodobitve. Kadar se odloči, da posodobitev ne bo namestil, potrošnik ne bi smel pričakovati, da bo digitalna vsebina ali digitalna storitev še naprej skladna.
S tem členom se prenaša drugi odstavek 8. člena Direktive 2019/770/EU.

K 113. členu (razbremenitev odgovornosti podjetja za neskladnost)
Ta člen ureja razbremenitev odgovornosti podjetja za neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu s petim odstavkom 8. člena Direktive 2019/770/EU, in sicer podjetje ne odgovarja za neskladnost dobavljene digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki je posledica neizpolnjevanja objektivnih zahtev za skladnost blaga, če je podjetje potrošnika ob sklenitvi pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve posebej obvestilo, da posamezna lastnost digitalne vsebine ali digitalne storitve odstopa od objektivnih zahtev za skladnost, ter je potrošnik ob sklenitvi pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve izrecno in ločeno sprejel to odstopanje.
Takšno odstopanje je mogoče le, če je bil potrošnik o tem izrecno obveščen in če to obvestilo sprejme ločeno od drugih izjav ali dogovorov ter z dejavnim in jasnim ravnanjem. Oba pogoja se na primer lahko izpolnita s potrošnikovo označitvijo okenca, s pritiskom na gumb ali aktiviranjem podobne funkcije.

K 114. členu (neskladnost zaradi nepravilne integracije)
Ta člen ureja neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve zaradi nepravilne integracije digitalne vsebine ali digitalne storitve in prenaša 9. člen Direktive 2019/770/EU. V skladu z opredelitvijo pojma »integracija« (na začetku tega zakona) pomeni integracija povezovanje digitalne vsebine ali digitalne storitve z elementi potrošnikovega digitalnega okolja in njihovo

vključevanje vanje, da bi se digitalna vsebina ali digitalna storitev uporabljala v skladu z zahtevami za skladnost, določenimi v tem poglavju. Da je digitalna vsebina ali digitalna storitev neskladna po tem zakonu, se šteje v primeru, da je bila integrirana s strani podjetja ali pod njegovim nadzorom ali če jo je integriral potrošnik po navodilih podjetja za integracijo in je bila nepravilna integracija posledica pomanjkljivih navodil za integracijo, na primer nepopolnih ali nejasnih navodil za integracijo, ki jih povprečni potrošnik težko razume.

K 115. členu (neskladnost zaradi kršitev pravic tretjih oseb)

Ta člen ureja neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve v primeru kršenja pravic tretje osebe, zlasti intelektualnih pravic v skladu z 10. členom Direktive 2019/770/EU, in sicer bi lahko bile omejitve uporabe digitalne vsebine ali digitalne storitve za potrošnika posledica omejitev, ki jih določi imetnik pravic intelektualne lastnine v skladu s pravom intelektualne lastnine. Take omejitve lahko izhajajo iz licenčne pogodbe za končnega uporabnika, v skladu s katero se potrošniku zagotavlja digitalna vsebina ali digitalna storitev. To se lahko zgodi, če na primer licenčna pogodba za končnega uporabnika potrošniku prepoveduje uporabo nekaterih lastnosti, povezanih s funkcionalnostjo digitalne vsebine ali digitalne storitve. Taka omejitev bi lahko pomenila, da digitalna vsebina ali digitalna storitev krši objektivne zahteve za skladnost, če gre za lastnosti, ki so običajne za digitalno vsebino ali digitalno storitev iste vrste in jih potrošnik lahko razumno pričakuje.

V teh primerih bi moral imeti potrošnik možnost, da zoper podjetje, ki je dobavilo digitalno vsebino ali digitalno storitev, uporabi jamčevalne zahtevke v primeru neskladnosti, določene v členu, ki ureja jamčevalne zahtevke, razen če drug predpis določa ničnost ali razveljavitev pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve zaradi kršenja pravic tretjih oseb.

K 116. členu (roki – odgovornost podjetja glede nedobave in neskladnosti)

Ta člen določa roke za odgovornost podjetja glede nedobave in neskladnosti ter prenaša 11. člen Direktive 2019/770/EU. Podjetje je odgovorno za vsako nedobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve. V primeru dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve z enkratno dobavo ali z nizom posameznih dobav je podjetje odgovorno za neskladnost, ki je obstajala v času dobave in se pokaže v dveh letih od dobave. V primeru nepretrgane dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve v določenem obdobju je podjetje odgovorno za neskladnost, ki nastane in se pokaže v obdobju, v katerem je v skladu s pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve potrebno dobaviti digitalno vsebino ali digitalno storitev.

K 117. členu (splošne določbe – dokazno breme)

Ta člen ureja dokazno breme, ki ga nosi podjetje zaradi neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu z 12. členom Direktive 2019/770/EU. Dokazno breme glede izpolnitve obveznosti podjetja glede dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve, nosi podjetje. Dokazno breme v primeru neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki se pokaže v enem letu od trenutka dobave, kadar pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve določa enkratno dobavo ali niz posameznih dobav, in med trajanjem pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, kadar pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve določa nepretrgano dobavo v določenem obdobju, nosi podjetje. Če podjetje dokaže, da potrošnikovo digitalno okolje ni združljivo s tehničnimi zahtevami, o katerih je podjetje potrošnika pred sklenitvijo pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve obvestilo na jasen in razumljiv način, potrošnik nosi breme dokazovanja, da je neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve obstajala v času dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve, kadar pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve določa enkratno dobavo ali niz posameznih dobav, ali kadar pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve določa nepretrgano dobavo v določenem obdobju, med trajanjem pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

Potrošnik bi moral sodelovati s podjetjem, da bi podjetje lahko ugotovilo, ali je razlog za neskladnost v potrošnikovem digitalnem okolju, z uporabo tehnično razpoložljivih sredstev, ki so

najmanj moteča za potrošnika, brez poseganja v temeljno pravico do varstva zasebnosti, vključno z zaupnostjo komunikacij, in do varstva osebnih podatkov. Pogosto se to lahko izvede na primer tako, da se podjetju posredujejo samodejno ustvarjena poročila o incidentih ali podrobnostih potrošnikove internetne povezave. Kadar pa potrošnik ne sodeluje s podjetjem in je bil potrošnik obveščen o posledicah nesodelovanja, bi moral potrošnik dokazati, da digitalna vsebina ali digitalna storitev ni skladna, pa tudi, da digitalna vsebina ali digitalna storitev ni bila skladna v času dobave digitalne vsebine ali digitalne storitve, kadar pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve določa enkratno dobavo ali niz posameznih dobav ali, kadar pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve določa nepretrgano dobavo v določenem obdobju, med trajanjem pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

K 118. členu (jamčevalni zahtevki)

Prvi odstavek tega člena ureja jamčevalne zahtevke v primeru neskladnosti subjektivnih in objektivnih zahtev za skladnost dobavljene digitalne vsebine ali digitalne storitve ter prenaša prvi in drugi odstavek 14. člena Direktive 2019/770/EU.

Potrošnik je v primeru neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve upravičen do vzpostavitve skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve, do sorazmernega znižanja kupnine ali do odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

Drugi odstavek tega člena določa, da ima potrošnik pravico, da od podjetja zahteva tudi povrnitev škode, zlasti če dobavljena digitalna vsebina ali digitalna storitev povzroči škodo na strojni opremi ali drugi digitalni vsebini ali digitalni storitvi v lasti potrošnika in povzročitev škode ni posledica ravnanja ali opustitve potrošnika. Glede povrnitve škode veljajo splošna pravila o odgovornosti za povzročeno škodo. Ta člen je oblikovan na podlagi desetega odstavka 3. člena Direktive 2019/770/EU, ki omogoča ureditev pravice potrošnika do odškodnine.

Tretji odstavek določa pravico potrošnika, da lahko zadrži plačilo preostalega dela kupnine ali dela tega preostalega dela kupnine, dokler podjetje ne izpolni svoje obveznosti iz tega poglavja, in sicer to pravico uveljavlja z izjavo, s katero podjetje obvesti o svoji odločitvi.

Poglavje o pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve ne določa roka za obvestilo potrošnika o neskladnosti, saj uvodna izjava št. 11 Direktive 2019/770/EU določa, da države članice ne bi smele določiti obveznosti potrošnika, da podjetje v določenem roku obvesti o neskladnosti. Ravno tako uvodna izjava št. 64 omenjene direktive določa, da zaradi raznolikosti digitalne vsebine ali digitalne storitve ni primerno določiti natančnih rokov za uveljavljanje pravic ali izpolnjevanje obveznosti v zvezi z digitalno vsebino ali digitalno storitvijo. Takšni roki namreč ne bi upoštevali raznolikosti in bi lahko bili prekratki ali predolgi, odvisno od posameznega primera.

Zadnji odstavek ureja t.i. zastaralni rok ter določa, da pravice potrošnika v zvezi z jamčevalnimi zahtevki potrošnika ugasnejo s potekom dveh let od trenutka, ko je o neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve obvestil podjetje.

K 119. členu (vzpostavitev skladnosti)

Ta člen ureja vzpostavitev skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve ter prenaša drugi in tretji odstavek 14. člena Direktive 2019/770/EU.

Potrošnik ima po tem členu pravico najprej zahtevati vzpostavitev skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve, razen če bi bilo to nemogoče ali bi to podjetju povzročilo nesorazmerne stroške, pri čemer se upoštevajo vse okoliščine posameznega primera neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve, vključno z vrednostjo, ki bi jo digitalna vsebina ali digitalna storitev imela, če bi bila skladna, in pomenom neskladnosti.

Podjetje vzpostavi skladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve v razumnem roku od trenutka, ko je potrošnik podjetje obvestil o neskladnosti. Zaradi raznolikosti digitalne vsebine in digitalne storitve ni primerno določiti natančnih rokov za uveljavljanje pravic ali izpolnjevanje obveznosti v zvezi z digitalno vsebino ali digitalno storitvijo. Takšni roki ne bi upoštevali take raznolikosti in bi bili lahko prekratki ali predolgi, odvisno od posameznega primera. Zato je bolj primerno zahtevati vzpostavitev skladnosti digitalne vsebine in digitalne storitve v razumnem roku. Pri presoji pojma »razumni rok« je treba upoštevati naravo in namen digitalne vsebine ali

digitalne storitve, okoliščine posameznega primera ter vrsto uporabe in prakse vpletenih strank. Taka zahteva pa strankama ne bi smela preprečiti, da se dogovorita o konkretnem roku za vzpostavitev skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve.
Skladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve mora podjetje vzpostaviti popolnoma brezplačno in brez znatnih nevšečnosti za potrošnika. Zlasti potrošnik ne sme nositi nobenih stroškov, povezanih z razvojem posodobitve digitalne vsebine ali digitalne storitve.

K 120. členu (znižanje kupnine ali odstop od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve)

Ta člen ureja znižanje kupnine ali odstop potrošnika od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve ter prenaša četrti, peti in šesti odstavek 14. člena Direktive 2019/770/EU.
Kadar skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve pravno ali dejansko ni mogoče vzpostaviti ali kadar podjetje ne želi vzpostaviti skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve, ker bi mu to povzročilo nesorazmerne stroške, ali kadar podjetje ni vzpostavilo skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve v razumnem roku, brezplačno in brez znatnih nevšečnosti za potrošnika, je potrošnik upravičen do jamčevalnega zahtevka v obliki znižanja kupnine ali odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.
V nekaterih primerih je upravičeno, da ima potrošnik pravico do znižanja kupnine ali takojšnjega odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, na primer če podjetje predhodno ni uspešno vzpostavilo skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve ali če od potrošnika zaradi resne narave neskladnosti ni mogoče pričakovati, da bo ohranil zaupanje v sposobnost podjetja, da vzpostavi skladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve. Enako bi moralo veljati, kadar je očitno, da podjetje ne bo vzpostavilo skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve v razumnem roku ali brez znatnih nevšečnosti za potrošnika.
Pri uveljavljanju pravice do znižanja plačane kupnine za digitalno vsebino ali digitalno storitev se plačana kupnina sorazmerno zniža, v primerjavi z vrednostjo, ki bi jo digitalna vsebina ali digitalna storitev imela, če bi bila skladna. V primeru, da je bila digitalna vsebina ali digitalna storitev dobavljena v določenem obdobju proti plačilu kupnine, se plačana kupnina zniža za obdobje, ko digitalna vsebina ali digitalna storitev ni bila skladna.
Ne glede na vse navedeno, kadar je digitalna vsebina ali digitalna storitev dobavljena proti plačilu kupnine, bi moral imeti potrošnik pravico do odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve le, če neskladnost ni neznatna. V tem primeru dokazno breme glede neskladnosti nosi podjetje. Še vedno pa ima potrošnik možnost za uveljavljanje zahtevka za vzpostavitev skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve in za sorazmerno znižanje kupnine.
V zadnjem odstavku tega člena je še določeno, da mora potrošnik za uveljavljanje pravice potrošnika do odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve obvestiti podjetje, da odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve. Takšno obvestilo je lahko na primer v obliki pisne izjave.

K 121. členu (posledica preklica privolitve za obdelavo osebnih podatkov)

Pravna podlaga za zakonitost obdelave osebnih podatkov, kot jo določa Uredba št. 2016/679, je tudi privolitev posameznika k obdelavi osebnih podatkov, ki se mora jasno razlikovati od drugih zadev in mora biti v razumljivi ter dostopni obliki ter preprostem jeziku (točka a prvega odstavka 6. člena Uredbe št. 2016/679). Ker ima v skladu s tretjim odstavkom 7. člena Uredbe št. 2016/679 posameznik pravico kadarkoli preklicati privolitev za obdelavo osebnih podatkov, se v tem členu urejajo posledice preklica privolitve za obdelavo osebnih podatkov, če so bili osebni podatki posredovani podjetju v zameno za dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve. Prvi odstavek tega člena tako omogoča podjetju, da v primeru preklica privolitve potrošnika za obdelavo podatkov, odstopi od pogodbe. S tem je podjetju prepuščena presoja, ali smatra nadaljnje izvajanje pogodbe za smiselno in v primeru odstopa določa, da je pogodba razvezana

s takojšnim učinkom za naprej, če bi pomenil zakonski ali pogodbeni odpovedni rok nesorazmerno breme za podjetje.

Zaradi visoke ravni varstva osebnih podatkov posameznika, ki se zrcali tudi v pravici do preklica privolitve za obdelavo osebnih podatkov, drugi odstavek nedvoumno določa, da preklic privolitve za posameznika ne sme imeti negativnih posledic. Zato je izrecno določeno, da podjetje ne sme zahtevati nadomestila ali odškodnine od potrošnika zaradi preklica privolitve za obdelavo osebnih podatkov za čas od sklenitve pogodbe ali po preklicu privolitve. Prav tako podjetje ne bi smelo trpeti negativnih posledic razdora pogodbe zaradi preklica privolitve za obdelavo osebnih podatkov potrošnika. Zato v tovrstnem primeru ne veljajo učinki razdora pogodbe iz 111. člena Obligacijskega zakonika. Pogodba se razdira za naprej in brez dolžnosti vračila danega, koristi plodov kot zakonskih učinkov razdora pogodbe. Podjetje tudi v takem primeru ni dolžno povrniti škode potrošniku.
V tretjem odstavku tega člena se ureja ravnanje podjetja z osebnimi podatki potrošnika, kadar potrošnik prekliče privolitev za obdelavo osebnih podatkov. In sicer se potrošniku osebni podatki vrnejo, ali v dogovoru z njim zbrišejo ali drugače uničijo. Na ta način so posledice preklica privolitve potrošnika za obdelavo osebnih podatkov urejene celostno v istem členu.

K 122. členu (vračilo plačil)
Ta člen ureja obveznosti podjetja v primeru odstopa potrošnika od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve glede vračila opravljenih plačil in prenaša prvi odstavek 16. člena Direktive 2019/770/EU.
V primeru, da potrošnik odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, je podjetje zavezano vrniti vsa opravljena plačila, ki jih je potrošnik plačal. Če je bila digitalna vsebina ali digitalna storitev dobavljena v določenem obdobju in je bila digitalna vsebina ali digitalna storitev skladna v tem delu tega obdobja, je potrošnik ob odstopu od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve upravičen samo do dela plačane kupnine, ki ustreza in je sorazmeren dolžini časa, ko digitalna vsebina ali digitalna storitev ni bila skladna. Potrošnik je upravičen tudi do povračila dela kupnine, plačane vnaprej, za morebitno preostalo obdobje po odstopu od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.

K 123. členu (roki in načini povračila)
Ta člen ureja roke in načine povračila vplačane kupnine, ki veljajo za podjetje ob zahtevi potrošnika za znižanje kupnine, ali odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve in prenaša 18. člen Direktive 2019/770/EU. Podjetje potrošniku vrne vsa prejeta plačila brez nepotrebnega odlašanja in ne pozneje kot v 14 dneh od dneva obvestila potrošnika o uveljavitvi pravice do znižanja kupnine ali do odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.
Podjetje vrne vsa prejeta plačila z istim plačilnim sredstvom, kot je plačal potrošnik, razen če potrošnik izrecno soglaša z drugim plačilnim sredstvom in mu zaradi tega ni treba plačati dodatnih stroškov. Za povračilo prejetih plačil podjetje ne zaračuna potrošniku nobenih stroškov.

K 124. členu (uporaba digitalne vsebine in digitalne storitve)
Ta člen ureja uporabo digitalne vsebine in digitalne storitve po odstopu potrošnika od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve ter prenaša tretji, četrti in peti odstavek 16. člena Direktive 2019/770/EU.
Po odstopu potrošnika od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve podjetje ne sme uporabljati nobene vsebine, ki ni osebni podatek in ki jo je zagotovil ali ustvaril potrošnik pri uporabi digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki jo je dobavilo podjetje. Ta vsebina bi lahko vključevala digitalne slike, video in avdio datoteke ter vsebino, ustvarjeno na mobilnih napravah. Ne glede na prej navedeno ima podjetje pravico, da še naprej uporablja vsebino, ki jo je zagotovil ali ustvaril potrošnik, in sicer v primerih, kadar ta vsebina ni uporabna zunaj okvira

digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki jo dobavlja podjetje, in če se nanaša le na dejavnost potrošnika, je združena z drugimi podatki podjetja in je ni mogoče razdružiti oziroma je to mogoče samo z nesorazmernimi napori, ali če so jo skupaj ustvarili potrošnik in drugi, drugi potrošniki pa jo lahko še naprej uporabljajo.
Potrošnik ima pravico, da po odstopu od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve digitalno vsebino pridobi v razumnem roku, ne da bi ga podjetje pri tem oviralo, v obliki, ki je v splošni rabi in strojno berljiva, in brezplačno, z izjemo stroškov, ki nastanejo v potrošnikovem lastnem digitalnem okolju, na primer stroškov omrežne povezave, saj niso posebej povezani s pridobitvijo vsebine. Pri presoji pojma »razumni rok« je treba upoštevati naravo in namen digitalne vsebine ali digitalne storitve, okoliščine posameznega primera ter vrsto uporabe in prakse vpletenih strank.
Podjetje pa lahko potrošniku v primeru odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve prepreči vsakršno nadaljnjo uporabo digitalne vsebine ali digitalne storitve na način, da mu onemogoči dostop do digitalne vsebine ali digitalne storitve ali onemogoči potrošnikov uporabniški račun.

K 125. členu (obveznosti potrošnika v primeru odstopa od pogodbe)
Ta člen ureja obveznosti potrošnika v primeru odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve in prenaša 17. člen Direktive 2019/770/EU.
Če potrošnik odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, se mora vzdržati uporabe digitalne vsebine ali digitalne storitve in je ne sme dajati na voljo tretjim osebam.
Če je bila digitalna vsebina dobavljena na materialnem nosilcu podatkov, lahko podjetje v roku 14 dni od potrošnikovega obvestila o odstopu od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve zahteva od potrošnika, da na stroške podjetja vrne materialni nosilec podatkov. Potrošnik je zavezan vrniti materialni nosilec podatkov brez nepotrebnega odlašanja.
Če potrošnik odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, se od potrošnika ne sme zahtevati plačila za uporabo digitalne vsebine ali digitalne storitve za obdobje, ko digitalna vsebina ali digitalna storitev ni bila skladna. Vendar tudi potrošnik po odstopu od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve ne sme uporabljati digitalne vsebine ali digitalne storitve ter je dajati na voljo tretjim osebam, na primer tako, da digitalno vsebino ali vse njene uporabne kopije izbriše ali kako drugače poskrbi, da postane digitalna vsebina ali digitalna storitev nedostopna.

K 126. členu (splošne določbe – sprememba digitalne vsebine ali digitalne storitve)
Ta člen obravnava spremembe digitalne vsebine ali digitalne storitve, kot so posodobitve in nadgradnje, ki jih izvede podjetje v digitalni vsebini ali digitalni storitvi, ki je potrošniku dobavljena ali mu je dostopna v določenem obdobju. V ta člen se prenaša 19. člen Direktive 2019/770/EU.
Digitalna vsebina in digitalne storitve se hitro razvijajo, zato so lahko take posodobitve, nadgradnje ali podobne spremembe potrebne, poleg tega pa pogosto koristijo potrošniku. Nekatere spremembe, ki so v pogodbi o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve opredeljene kot posodobitve, so lahko del pogodbenih obveznosti. Druge spremembe so morda potrebne zaradi izpolnjevanja objektivnih zahtev za skladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve. Vendar mora potrošnik ob sklenitvi pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve izrecno soglašati z drugimi spremembami, ki bi odstopale od objektivnih zahtev za skladnost in ki jih je mogoče predvideti ob sklenitvi pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve.
Podjetje lahko poleg sprememb, s katerimi naj bi se vzdrževala skladnost, pod določenimi pogoji spremeni lastnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve, če pogodba o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve določa utemeljen razlog za takšno spremembo. Taki utemeljeni razlogi so na primer v primeru, ko je sprememba nujna zaradi prilagajanja digitalne vsebine ali digitalne storitve novemu tehničnemu okolju ali večjemu številu uporabnikov, ali zaradi drugih

pomembnih operativnih razlogov. Zato imata pogodbeni stranki možnost v pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve vključiti določbe, ki podjetju omogočajo izvedbo sprememb. Potrošnik pa ima pravico, da odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, kadar imajo take spremembe več kot neznaten negativni učinek na uporabo digitalne vsebine ali digitalne storitve ali dostop do nje. Objektivno bi bilo treba ugotoviti, v kolikšni meri imajo spremembe negativen učinek na potrošnikovo uporabo digitalne vsebine ali digitalne storitve ali njegov dostop do nje, ter pri tem upoštevati naravo in namen digitalne vsebine ali digitalne storitve ter kakovost, funkcionalnost, združljivost in druge glavne lastnosti, ki so običajne za digitalno vsebino ali digitalno storitev iste vrste.
Pravila tega člena v zvezi s posodobitvami, nadgradnjami ali podobnimi spremembami pa ne zadevajo primerov, ko stranki skleneta novo pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, na primer kot posledica distribucije nove različice digitalne vsebine ali digitalne storitve.
Potrošnik mora biti o spremembah obveščen na jasen in razumljiv način. Kadar je negativni učinek spremembe na potrošnikov dostop do digitalne vsebine ali digitalne storitve ali njeno uporabo več kot neznaten, ima potrošnik pravico, da zaradi te spremembe popolnoma brezplačno odstopi od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve. Podjetje lahko potrošniku omogoči, da brez dodatnih stroškov ohrani dostop do digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki je brez sprememb in skladna. V tem primeru potrošnik ni upravičen do odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve. Če pa digitalna vsebina ali digitalna storitev, do katere je potrošnik ohranil dostop, ni več skladna s subjektivnimi in objektivnimi zahtevami glede skladnosti, ima potrošnik možnost uveljavljanja jamčevalnih zahtevkov v primeru neskladnosti. Kadar zahteve za tako spremembo niso izpolnjene in če sprememba privede do neskladnosti, to ne vpliva na pravico potrošnika do vzpostavitve skladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve, do znižanja kupnine ali do odstopa od pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve. Podobno je potrošnik tudi v primeru, ko pride po spremembi do neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki pa ni posledica zadevne spremembe, še naprej upravičen do jamčevalnih zahtevkov v primeru neskladnosti te digitalne vsebine ali digitalne storitve.
Določbe tega člena se ne uporabljajo za paket storitev iz zakona, ki ureja elektronske komunikacije in vključuje elemente storitve dostopa do interneta, kot je opredeljena v 2. točki 2. člena Uredbe 2015/2120/EU, ali vključuje medosebno komunikacijsko storitev na podlagi številke.

K 127. členu (regresna pravica)
Ta člen ureja regresno pravico podjetja v primeru nedobave ali neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki je povezana z dejanjem ali opustitvijo dejanja podjetja v predhodnem členu pogodbene verige. Ureditev takšne pravice do uveljavljanja pravnega sredstva do drugih podjetij v predhodnih členih pogodbene verige določa 20. člen Direktive 2019/770/EU.
Ker je končno podjetje odgovorno potrošniku v primeru omenjene nedobave ali neskladnosti digitalne vsebine ali digitalne storitve, je pomembno, da ima to podjetje pravice v razmerju do različnih predhodnih podjetij v pogodbeni verigi, da bi lahko pokril svojo odgovornost do potrošnika. Končno podjetje nima pravice uveljavljati regresne pravice od podjetja v pogodbeni verigi za tisto digitalno vsebino ali digitalno storitev, ki je sestavljena ali zgrajena na programski opremi, ki jo je podjetje prejelo neodplačno ter na podlagi proste in odprtokodne licence.
Določbe poglavja o dokaznemu bremenu se smiselno uporabljajo tudi za razmerja med podjetjem in predhodnim podjetjem, določbe tega člena pa se smiselno uporabljajo za razmerja med predhodnimi podjetji.
Glede odgovornosti za nastalo škodo se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja obligacijska razmerja.

K 128. členu (opredelitev)
S tem poglavjem se v slovenski pravni red prenaša Direktiva 2011/83/EU.

V tem členu so opredeljeni izrazi »pogodba, sklenjena na daljavo«, »pogodba, sklenjena zunaj poslovnih prostorov« in »pomožna pogodba«, saj se te pogodbe podrobneje urejajo v tem poglavju.
Pogodba, sklenjena na daljavo, je opredeljena v skladu s sedmim odstavkom 2. člena Direktive 2011/83/EU. Zajema vse primere, v katerih se pogodba sklene med podjetjem in potrošnikom na podlagi organizirane prodaje na daljavo ali ponujanja storitev na daljavo z izključno uporabo enega ali več sredstev za komuniciranje na daljavo (kot so prodaja po pošti, spletu, telefonu ali telefaksu), vse do in vključno s trenutkom sklenitve pogodbe. Ta opredelitev zajema tudi situacije, kadar potrošnik obišče prostore podjetja zgolj za namen zbiranja informacij o blagu, storitvi ali digitalni vsebini ter se naknadno pogaja in sklene pogodbo na daljavo. Nasprotno pa se pogodba, o kateri se stranki pogajata v poslovnih prostorih podjetja in ki je dokončno sklenjena prek sredstev komuniciranja na daljavo, ne obravnava kot pogodba, sklenjena na daljavo. Prav tako se pogodba, pri kateri so pogajanja začeta prek sredstev za komuniciranje na daljavo in je dokončno sklenjena v poslovnih prostorih podjetja, ne obravnava kot pogodba, sklenjena na daljavo. Podobno pojem pogodbe, sklenjene na daljavo, ne zajema rezervacij, ki jih opravi potrošnik prek sredstev za komuniciranje na daljavo, da zaprosi za storitev strokovnjaka, npr. kadar se potrošnik po telefonu naroči pri frizerju. Pojem organizirane prodaje na daljavo ali sistema opravljanja storitev brez istočasne fizične prisotnosti pogodbenih strank vključuje tudi prodajo blaga, storitve ali digitalne vsebine, ki jo ponuja tretja stran, ki ni podjetje in jo podjetje uporabi – na primer spletna platforma. To pa ne vključuje primerov, ko spletna mesta ponujajo zgolj informacije o podjetju, njegovem blagu, storitvi ali digitalni vsebini ter o njegovih kontaktnih podatkih.
Pogodbo, sklenjeno zunaj poslovnih prostorov, se v skladu z osmim odstavkom 2. člena Direktive 2011/83/EU opredeljuje kot pogodbo, ki se sklene ob hkratni fizični navzočnosti podjetja in potrošnika zunaj poslovnih prostorov podjetja, na primer na domu ali na delovnem mestu potrošnika. Zunaj poslovnih prostorov je potrošnik potencialno lahko pod psihološkim pritiskom ali se lahko znajde v nepričakovani situaciji, ne glede na to, ali je potrošnik dal pobudo za obisk podjetja ali ne. Opredelitev pogodbe, sklenjene zunaj poslovnih prostorov, vključuje tudi primere, ko je potrošnik zunaj poslovnih prostorov osebno in individualno obravnavan, pogodba pa je sklenjena nemudoma potem v poslovnih prostorih podjetja ali prek sredstev za komuniciranje na daljavo. Opredelitev pogodbe, sklenjene zunaj poslovnih prostorov, pa ne zajema primerov, ko podjetje najprej pride k potrošniku domov zgolj zato, da opravi meritve ali oceno, brez kakršne koli obveznosti potrošnika, in je potem pogodba sklenjena naknadno v poslovnih prostorih podjetja ali prek sredstev za komuniciranje na daljavo. V teh primerih se pogodba ne šteje kot sklenjena takoj potem, ko je podjetje nagovorilo potrošnika, če je potrošnik imel čas za razmislek o meritvi ali oceni podjetja, preden je sklenil pogodbo. Nakupe, opravljene med izletom, ki ga organizira podjetje z namenom ali učinkom trženja in prodaje blaga, storitve ali digitalne vsebine potrošniku, se tudi obravnava kot pogodbo, sklenjeno zunaj poslovnih prostorov.
S tretjim odstavkom tega člena pa se prenaša petnajsti odstavek 2. člena Direktive 2011/83/EU, ki opredeljuje pomožno pogodbo. Pomožna pogodba je tako vsaka pogodba, s katero potrošnik pridobi blago, storitev ali digitalno vsebino, povezano s pogodbo, sklenjeno na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, blago, storitev ali digitalno vsebino pa dobavi ali zagotovi podjetje ali tretja oseba po dogovoru s podjetjem.
Takšne definicije je v 43. členu in šestindvajsetem odstavku 1. člena vseboval tudi ZVPot.

K 129. členu (izjeme)
V prvem odstavku tega člena, s katerim se prenaša tretji odstavek 3. člena Direktive 2011/83/EU, je urejeno področje uporabe določb o pogodbah, sklenjenih na daljavo, in pogodb, sklenjenih zunaj poslovnih prostorov. Določajo se izjeme, za katere se ne uporabljajo določbe tega poglavja o navedenih pogodbah. Določbe o pogodbah, sklenjenih na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, se tako ne uporabljajo za našteta področja, saj so ta zaradi svoje posebne narave ustrezno urejena z drugimi določbami tega zakona oziroma drugimi predpisi.

Določbe tega poglavja se med drugim ne uporabljajo za pogodbe, sklenjene z nosilcem javnega pooblastila, ki je skladno s predpisi zavezan k neodvisnosti in nepristranskosti dajanja informacij. Omenjeni nosilci javnega pooblastila so predvsem notarji in sodni izvršitelji.
Drugi odstavek v skladu z možnostjo, ki jo državam članicam daje četrti odstavek 3. člena Direktive 2011/83/EU, določa, da se določbe tega zakona ne uporabljajo za pogodbe, sklenjene zunaj poslovnih prostorov, katerih vrednost je nižja od 20 eurov. S tem so iz področja uporabe izključeni nakupi manjših vrednosti, ki za potrošnika ne predstavljajo prevelikega bremena. S to določbo se tako zmanjšujejo administrativna bremena za podjetja.
Takšno določbo je v 43.a členu že vseboval tudi ZVPot.

K 130. členu (predhodne informacije)
Podjetje mora potrošniku na jasen in razumljiv način zagotoviti informacije iz tega člena pred sklenitvijo pogodbe oziroma preden potrošnika zavezuje ponudba. Te informacije mora podjetje pri pogodbah, sklenjenih na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, zagotoviti poleg predhodnih informacij, ki jih mora pri vseh pogodbah zagotoviti v skladu z 18. členom tega zakona. Namen tega člena je potrošniku omogočiti sprejetje preudarne odločitve na podlagi ustreznih informacij. Pri tem se upoštevajo posebnosti ob nakupih na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov. Pri nakupu na daljavo tako potrošnik nima možnosti videti blaga v živo, temveč se o nakupu odloča zgolj na podlagi informacij, ki jih ima na voljo, zato je treba te z zakonom natančno opredeliti. Pri pogodbah, sklenjenih zunaj poslovnih prostorov, pa so nakupi velikokrat impulzivni in ne dovolj premišljeni, zato mora potrošnik pred sklenitvijo pogodbe pridobiti vse potrebne informacije, da lahko sprejme preudarno odločitev. Nekatere informacije so take narave, da jih mora podjetje dati le, če je to potrebno. Tako mu na primer ni treba dati informacije, da potrošnik krije stroške vračila blaga ob odstopu od pogodbe, če nima pravice do odstopa od pogodbe ali če te stroške krije podjetje.
Takšne določbe je v 43.b členu vseboval tudi ZVPot, v katerega je bil prenesen 6. člen Direktive 2011/83/EU. Ob upoštevanju tehnološkega razvoja pa se v ZVPot-1 v skladu z Direktivo 2019/2161/EU posodabljajo nekatere zahteve po informacijah. Dodaja se zahteva o podajanju informacije o podatku, da je bila cena prilagojena na podlagi avtomatiziranega sprejema odločitev. Podjetja lahko namreč cene svojih ponudb prilagodijo specifičnim potrošnikom ali specifičnim kategorijam potrošnikov na podlagi avtomatiziranega sprejemanja odločitev in oblikovanja profilov vedenja potrošnikov, ki jim omogoča oceno kupne moči potrošnikov. Potrošnik mora biti zato jasno seznanjen, kadar je njemu ponujena cena prilagojena na podlagi avtomatiziranega odločanja, da pri sprejemanju svoje odločitve o nakupu upošteva morebitna tveganja. Ta obveznost glede informacij pa se ne uporablja za tehnike, kot je dinamično določanje cen ali določanje cen v realnem času, pri katerih se cene izjemno prožno in hitro spreminjajo v odziv na povpraševanje na trgu, kadar te tehnike ne vključujejo prilagajanja na podlagi avtomatiziranega sprejemanja odločitev. Ta obveznost glede informacij tudi ne posega v Uredbo 2016/679/EU, ki med drugim določa pravico posameznika, da se zanj ne uporabi avtomatizirano sprejemanje posameznih odločitev, vključno z oblikovanjem profila.
Prav tako se zaradi prilagajanja digitalni dobi pri obveznosti podjetja v zvezi z navedbo sredstev za komuniciranje ukinja obveznost zagotavljanja številke telefaksa in dodaja možnost, da podjetje navede tudi informacije o drugih sredstvih spletnega komuniciranja, če le-ta zagotavljajo, da lahko potrošnik vodi korespondenco s podjetjem na trajnem nosilcu podatkov. S šestim odstavkom se nato določa tudi obveznost, da morajo vsa ta sredstva komuniciranja potrošniku omogočati, da hitro stopi v stik s podjetjem in z njim učinkovito komunicira.
Podjetje mora v skladu z drugim odstavkom potrošniku zagotoviti predpisane informacije tudi pri pogodbah za dobavo vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, daljinskega ogrevanja ali digitalne vsebine, ali digitalne storitve. Za prodajo vode v omejeni količini gre, če se prodaja na primer kot ustekleničena voda, za prodajo plina v omejeni količini pa, če se prodaja na primer v plinskih jeklenkah. V primeru priklopa na distribucijsko omrežje pa ne gre za prodajo v omejeni prostornini ali določeni količini.

Tretji odstavek vsebuje pojasnila o izračunu skupne cene pri pogodbah, sklenjenih za nedoločen čas, in pogodbah, ki vsebujejo naročnino. S to določbo so poenotena pravila za izračunavanje skupne cene pri tovrstnih pogodbah, kar potrošniku omogoča enostavnejše primerjanje ponudb različnih podjetij in sprejetje najugodnejše ponudbe.
Četrti odstavek določa ustrezno nadomestitev podatkov o podjetju s podatki dražitelja, ki jih mora prejeti potrošnik v primeru javne dražbe.
S petim odstavkom se ureja možnost naknadnega spreminjanja pogodbe. Informacije, ki jih prejme potrošnik, so sestavni del pogodbe in se lahko naknadno spremenijo le z izrecnim soglasjem obeh strank. Tako se preprečuje, da bi podjetje naknadno enostransko spremenilo pogodbene pogoje.
Podjetje mora potrošniku dati informacije o pravici do odstopa od pogodbe in morebitnih stroških, ki bi lahko nastali ob uveljavljanju te pravice. Sedmi odstavek ponuja podjetju možnost, da za podajanje teh informacij uporabi standardizirani obrazec, ki ga pošlje potrošniku, in tako izpolni svojo dolžnost. Z uporabo teh obrazcev se poenostavlja poslovanje podjetij in zmanjšujejo administrativni stroški poslovanja. Pravno podlago za določitev vzorčnega obrazca glede podajanja informacij potrošnikom zagotavlja deseti odstavek.
Namen osmega odstavka je preprečiti podjetju, da potrošniku zaračuna kakršne koli dodatne stroške pri dostavi blaga ali uveljavljanju pravice do odstopa od pogodbe, če potrošnik s temi stroški ni bil seznanjen. Potrošnik lahko sprejme najugodnejšo ponudbo le, če ima predhodno na voljo podatke o vseh stroških. S to določbo se preprečuje, da bi podjetje izpustilo navedbo vseh stroškov in tako ponudilo na videz ugodnejšo ponudbo.
Z devetim odstavkom se določa dokazno breme glede izpolnjevanja obveznosti podjetja v zvezi z obveščanjem potrošnika, ki je v skladu z devetim odstavkom 6. člena Direktive 2011/83/EU preneseno na podjetje.

K 131. členu (dodatne specifične obveznosti glede informacij za pogodbe, sklenjene na spletnih tržnicah)

Kadar se blago, storitve ali digitalna vsebina potrošnikom ponuja na spletnih tržnicah, so tako ponudniki spletnih tržnic kot tretji dobavitelji vključeni v zagotavljanje predhodnih informacij, ki jih zahteva Direktiva 2011/83/EU. Posledično potrošniki, ki uporabljajo spletno tržnico, morda ne razumejo jasno, kdo so njihovi pogodbeni partnerji ter kako to vpliva na njihove pravice in obveznosti. Direktiva 2019/2161/EU zato dopolnjuje zahteve Direktive 2011/83/EU glede predhodnih informacij in določa dodatne obveznosti glede informacij za pogodbe, sklenjene na spletnih tržnicah. S tem členom se tako določa obveznost obveščanja potrošnikov, ki uporabljajo spletne tržnice, o glavnih parametrih določanja razvrstitve ponudb in o tem, ali sklepajo pogodbo s podjetjem ali drugo osebo, ki ni podjetje, kot je na primer drug potrošnik. Te informacije je treba zagotoviti na jasen in razumljiv način, ne samo z navedbo v standardnih pogojih ali drugih podobnih pogodbenih dokumentih.
Podjetje, ki potrošniku omogoča iskanje blaga in storitev, kot so potovanja, namestitve in dejavnosti za prosti čas, ki jih ponujajo različna podjetja ali potrošniki, mora potrošnika obvestiti o privzetih glavnih parametrih določanja razvrstitve ponudb, ki so potrošniku predstavljene kot rezultat iskalne poizvedbe, in relativno pomembnost teh parametrov glede na druge parametre. Te informacije morajo biti jedrnate ter lahko, vidno in neposredno dostopne. Parametri določanja razvrstitve ponudb pomenijo vsa splošna merila, postopke, posebne kazalnike, vključene v algoritme, ali druge mehanizme prilagoditve ali retrogradacije, ki se uporabljajo pri razvrščanju. Obveznost glede informacij o glavnih parametrih določanja razvrstitve ponudb ne posega v Direktivo 2016/943/EU. S to obveznostjo se od podjetja ne zahteva, da razkrije podrobno delovanje svojih mehanizmov razvrščanja, vključno z algoritmi, pač pa mora podjetje zagotoviti le splošen opis glavnih parametrov določanja razvrstitve ponudb, v katerem pojasni privzete glavne parametre, ki jih uporablja, ter njihovo relativno pomembnost glede na druge parametre. Tega opisa ni treba predložiti za vsako posamezno iskalno poizvedbo posebej, pač pa gre tu za obveznost splošnih informacij.

Ponudnik spletne tržnice mora potrošnika tudi obvestiti, ali je tretja oseba, ki ponuja blago, storitve ali digitalno vsebino, podjetje ali ne, in sicer na podlagi izjave, ki mu jo poda tretja oseba. V skladu s prvim odstavkom 15. člena Direktive 2000/31/ES se od ponudnika spletne tržnice ne zahteva, da preveri pravni status tretjega dobavitelja. Namesto tega mora ponudnik spletne tržnice od tretjega dobavitelja na spletni tržnici zahtevati, da navede svoj status kot podjetje ali da ni podjetje in da te informacije predloži ponudniku spletne tržnice.
Kadar tretja oseba, ki ponuja blago, storitve ali digitalno vsebino, izjavi, da nima statusa podjetja, mora ponudnik spletne tržnice zagotoviti kratko izjavo, da za sklenjeno pogodbo ne veljajo pravice potrošnikov, ki izhajajo iz prava varstva potrošnikov. Od ponudnika spletne tržnice se pri tem ne zahteva, da navede specifične pravice potrošnikov.
Poleg tega je treba potrošnika tudi obvestiti, kako se obveznosti, povezane s pogodbo, razdelijo med tretjo osebo, ki ponuja blago, storitve ali digitalno vsebino, in ponudnikom spletne tržnice. Informacije, ki jih je treba zagotoviti glede odgovornosti za zagotavljanje pravic potrošnikov, so odvisne od pogodbenih dogovorov med ponudnikom spletne tržnice in zadevnim tretjim podjetjem. Ponudnik spletne tržnice bi lahko navedel, da je tretje podjetje edino odgovorno za pravice potrošnikov, ali opisal svoje specifične odgovornosti, kadar ta ponudnik spletne tržnice prevzame odgovornost za določene vidike pogodbe, kot je na primer dobava ali uveljavljanje pravice do odstopa od pogodbe.
S takšno določitvijo obveznosti glede informacij za ponudnike spletnih tržnic se vzpostavlja ravnovesje med visoko ravnjo varstva potrošnikov in konkurenčnostjo ponudnikov spletnih tržnic.

K 132. členu (formalne zahteve pri pogodbah, sklenjenih na daljavo)
Ta člen podrobneje ureja način podajanja informacij iz 130. člena tega zakona pri pogodbah, sklenjenih na daljavo. S tem členom se prenaša 8. člen Direktive 2011/83/EU.
V skladu s prvim odstavkom morajo biti informacije navedene v enostavnem in razumljivem jeziku ter biti na voljo na način, ki je primeren glede na uporabljeno sredstvo za komuniciranje na daljavo. Če so napisane na trajnem nosilcu podatkov, morajo biti čitljive.
Drugi in tretji odstavek določata obveznosti podjetja pri pogodbi, ki je bila sklenjena na daljavo z uporabo elektronskih sredstev in zavezuje potrošnika k plačilu. Pri tem mora podjetje potrošnika jasno in nedvoumno seznaniti, da je z oddajo naročila zavezan k plačilu. S to določbo se preprečuje možnost, da bi potrošnik oddal zavezujoče naročilo, ne da bi bil seznanjen s tem dejstvom.
Pri pogodbah, sklenjenih na daljavo, je treba pri zahtevah po informiranju upoštevati tehnične omejitve nekaterih medijev (npr. omejitev števila znakov, dolžina oglasnih sporočil). Zato je v četrtem odstavku določena poenostavitev obveznosti glede predpogodbenih informacij, če se pogodba sklene prek sredstva komuniciranja na daljavo z omejenim prostorom ali časom za prikaz informacij, na primer prek telefona, glasovno upravljanih nakupovalnih asistentov ali kratkega sporočila (SMS). Določeno je, katere informacije mora podjetje predložiti potrošniku v primeru obstoja takšnih omejitev, prav tako pa je določena obveznost predložitve preostalih informacij na drug ustrezen način. Podjetje mora tako potrošnika napotiti k drugemu viru informacij (npr. brezplačna telefonska številka, povezava na spletno stran), kjer lahko prejme vse informacije. V skladu z Direktivo 2019/2161/EU se izključuje obveznost zagotovitve odstopnega obrazca, saj le-ta lahko ni mogoča ali tehnično ni izvedljiva na uporabniku prijazen način.
Šesti odstavek opredeljuje rok, v katerem mora podjetje zagotoviti potrošniku potrdilo o sklenjeni pogodbi, ki vsebuje vse zahtevane informacije, na trajnem nosilcu podatkov. Podjetje mu mora to potrdilo izročiti najpozneje ob dostavi blaga ali pred začetkom opravljanja storitve, razen če je to obveznost izpolnilo že pred sklenitvijo pogodbe. Tako se doseže, da je potrošnik seznanjen z vsemi informacijami, preden začne teči rok za odstop od pogodbe.
Sedmi odstavek določa, da mora potrošnik v nekaterih primerih izrecno zaprositi za začetek izvajanja pogodbe pred iztekom zakonsko določenega odstopnega roka in privoliti, da bo izgubil pravico do odstopa od pogodbe, ko bo podjetje pogodbo v celoti izpolnilo. Če namreč potrošnik

odstopi od pogodbe po začetku opravljanja storitev in storitev še ni dokončno opravljena, mora potrošnik plačati dejanske stroške podjetja, če pa želi potrošnik odstopiti od pogodbe po tem, ko je podjetje pogodbo že v celoti izpolnilo, pa potrošnik pravice do odstopa od pogodbe sploh nima. Zato ta odstavek varuje potrošnika, ki bi moral nositi nekatere stroške, če bi podjetje začelo izvajati pogodbo samovoljno. Če podjetje zahtev iz tega odstavka ne izpolni in vseeno začne z opravljanjem storitev, je predvideno, da potrošniku ni treba plačati za opravljene storitve. Zahteva po pridobitvi predhodnega izrecnega soglasja potrošnika je zato relevantna samo za storitve, ki se zagotavljajo proti plačilu. Zato se ta odstavek spreminja v skladu z Direktivo 2019/2161/EU tako, da se zahteva, da podjetje pridobi predhodno izrecno soglasje potrošnika, uporablja samo za pogodbe o opravljanju storitev, ki potrošnika zavezujejo k plačilu.
Takšne določbe je v 43.c členu že vseboval tudi ZVPot.

K 133. členu (formalne zahteve pri pogodbah, sklenjenih zunaj poslovnih prostorov)
Ta člen ureja posebne zahteve pri pogodbah, sklenjenih zunaj poslovnih prostorov. S tem členom se prenaša 7. člen Direktive 2011/83/EU.
Podjetje mora zagotoviti, da potrošnik prejme vse informacije, ki mu jih mora predložiti, pisno na papirju ali na drugem trajnem nosilcu podatkov, če se potrošnik s tem strinja. Informacije morajo biti navedene na enostaven in razumljiv način ter morajo biti čitljive. Tako se potrošniku omogoči, da se pred sklenitvijo pogodbe seznani z vsemi okoliščinami, ki vplivajo na njegovo odločitev o sklenitvi posla. Prav tako se preprečujejo morebitni spori o tem, ali je podjetje potrošniku dalo vse informacije, ki bi lahko nastali, če bi mu podjetje predstavilo te informacije zgolj ustno. Prav tako se tudi določa, da mora podjetje potrošniku zagotoviti tudi izvod podpisane pogodbe ali potrdila o sklenitvi pogodbe, s čimer se potrošniku omogoči pridobitev dokazila o sklenjeni pogodbi.
Tretji odstavek v skladu s tretjim odstavkom 7. člena Direktive 2011/83/EU podjetjem nalaga, da od potrošnika zahtevajo, da na trajnem nosilcu zaprosi za začetek opravljanja storitev ali dobave vode, plina ali električne energije, kadar se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, ali daljinskega ogrevanja v odstopnem roku, če potrošnik želi, da se te storitve začnejo opravljati v tem roku. Prav tako mora potrošnik podati privolitev, da bo izgubil pravico do odstopa od pogodbe, ko bo podjetje pogodbo v celoti izpolnilo. Dodatna zaščita potrošnika je potrebna, ker ta ne more odstopiti od take pogodbe brez stroškov, temveč mora plačati sorazmerni del skupne vrednosti. Ker je določeno, da v kolikor podjetje zahteve iz tega odstavka ne izpolni, potrošniku ni treba plačati za opravljene storitve, je zahteva po pridobitvi predhodnega izrecnega soglasja potrošnika relevantna samo za storitve, ki se zagotavljajo proti plačilu. Zato se ta odstavek spreminja v skladu z Direktivo 2019/2161/EU tako, da se zahteva, da podjetje pridobi predhodno izrecno soglasje potrošnika, uporablja samo za pogodbe o opravljanju storitev, ki potrošnika zavezujejo k plačilu.
Takšne določbe je v a43.č členu vseboval tudi ZVPot.

K 134. členu (pravica do odstopa od pogodbe)
Prvi odstavek v skladu s prvim odstavkom 9. člena Direktive 2011/83/EU določa pravico, da lahko potrošnik v 14 dneh brez navedbe razloga odstopi od pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov. Pri pogodbi, sklenjeni na daljavo, ne more vnaprej videti blaga ter ga posledično ne more pregledati in preizkusiti ter na tak način ugotoviti njegove narave, lastnosti in delovanja. Pri pogodbah, sklenjenih zunaj poslovnih prostorov, pa potrošnik pogosto privoli v sklenitev pogodbe zaradi presenečenja oziroma psihološkega pritiska. Zato mu je treba omogočiti, da ima ob sklepanju tovrstnih pogodb pravico do odstopa od pogodbe v 14 dneh brez navedbe razloga. Takšno določbo je v prvem odstavku 43.č člena vseboval tudi ZVPot.

K 135. členu (izjeme od pravice do odstopa od pogodbe)
Ta člen v skladu s 16. členom Direktive 2011/83/EU določa primere, v katerih potrošnik nima pravice do odstopa od pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, ker določene vrste blaga in storitev zaradi svoje narave niso primerne za vračilo. To velja na primer

za blago ali storitve, katerih vrednost je odvisna od tržnih nihanj (blago ali storitve špekulativne narave). Potrošnik tudi nima pravice do odstopa za blago, ki je bilo narejeno po njegovih natančnih navodilih ali mu je bilo očitno prilagojeno (na primer obleka, narejena po meri). Prav tako nima te pravice, kadar to pomeni rezervacijo zmogljivosti, ki jih nato podjetje težko zapolni oziroma proda naprej drugemu potrošniku in bi mu zato nastali dodatni stroški (na primer rezervacija hotela, vstopnice za športne ali kulturne prireditve). Takšne določbe je v petem odstavku 43.č člena vseboval tudi ZVPot.

K 136. členu (štetje roka)

V tem členu je natančno opredeljen trenutek, ko začne teči 14-dnevni rok za odstop od pogodbe brez navedbe razloga. Tako se prenašajo določbe drugega odstavka 9. člena Direktive 2011/83/EU, kot jih je že vseboval tudi ZVPot v drugem, tretjem in četrtem odstavku 43.č člena.
Dodana je določba, ki trenutek začetka tega prej omenjenega roka za odstop od pogodbe brez navedbe razloga opredeljuje tudi za digitalno vsebino, ki se dobavi na materialnem nosilcu podatkov.
Pri prodajni pogodbi lahko potrošnik svojo pravico do odstopa od pogodbe učinkovito uveljavlja le, če rok za odstop od pogodbe začne teči z dnem, ko je prejel blago, saj ga šele takrat lahko pregleda in preizkusi. Zakon mu tako daje pravico, da odstopi kadar koli od trenutka sklenitve pogodbe do izteka roka za odstop. Če je predmet pogodbe več kosov blaga, ki jih potrošnik naroči z enim naročilom, ali je dostava sestavljena iz več pošiljk ali kosov, lahko potrošnik pregleda in preizkusi blago šele po tem, ko on sam ali tretja oseba, ki ni prevoznik in jo imenuje potrošnik, prejme v dejansko posest zadnji kos blaga oziroma pošiljko, zaradi česar je za potrošnika pomemben ta trenutek in ga je zato treba upoštevati pri roku za odstop. Pri pogodbah, ki vsebujejo redno dostavo blaga v določenem časovnem obdobju, se rok izteče v 14 dneh od dne, ko je potrošnik prejel prvi kos blaga. Pri takih pogodbah gre namreč za več dostav enakovrstnega blaga v določenem obdobju, zato ga lahko potrošnik pregleda in preizkusi že ob prvi dostavi.
Zaradi narave opravljanja storitve, dobave digitalne vsebine, ki se ne dobavi na materialnem nosilcu podatkov, začne rok za odstop od pogodbe teči z dnem sklenitve pogodbe za opravljanje storitve ali dobavo digitalne vsebine. Enako velja tudi za pogodbe o dobavi vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, ter daljinskega ogrevanja.

K 137. členu (roki pri opustitvi informiranja o pravici do odstopa od pogodbe)

Navedeni člen podaljšuje odstopni rok, če podjetje potrošniku ni zagotovilo informacij o pravici do odstopa od pogodbe. Zaradi pravne varnosti je v skladu z 10. členom Direktive 2011/83/EU določen 12-mesečni rok za odstop od pogodbe. Takšne določbe je v a43.d členu vseboval tudi ZVPot.

K 138. členu (obvestilo o odstopu od pogodbe)

Ta člen v skladu z 11. členom Direktive 2011/83/EU ureja način uveljavitve pravice do odstopa od pogodbe, tako kot ga je v b43.d členu urejal tudi ZVPot.
Potrošnik lahko uporabi standardizirani obrazec ali da kakršno koli nedvoumno izjavo, v kateri navede, da odstopa od pogodbe. Z uvedbo enotnega standardiziranega obrazca se postopek odstopa od pogodbe poenostavlja, prav tako pa se zagotavlja dodatna pravna varnost. Potrošniku se kljub temu še zmeraj dopušča, da odstopi od pogodbe na podlagi lastne izjave, iz katere nedvoumno izhaja njegova odločitev o odstopu od pogodbe. Tej zahtevi ustreza npr. pismo, telefonski klic ali vračilo blaga skupaj z jasno izjavo. Vračilo prejetega blaga v roku za odstop od pogodbe se ne šteje za odstop od pogodbe s konkludentnim ravnanjem, saj Direktiva 2011/83/EU takega načina odstopa od pogodbe ne dopušča več.
Drugi odstavek določa, da se šteje, da je potrošnik dal odstopno izjavo pravočasno, če jo je poslal v odstopnem roku.

Ker številni potrošniki in podjetja raje komunicirajo prek spletne strani podjetja, tretji odstavek podjetju omogoča, da potrošniku da na voljo možnost izpolniti odstopni obrazec na spletu. Če potrošnik izpolni tako izjavo, mu mora podjetje po elektronski pošti nemudoma poslati potrdilo o prejetju izjave, s čimer potrošnik pridobi dokazilo o dani odstopni izjavi.
Dokazno breme glede pravočasnega odstopa od pogodbe nosi potrošnik, zato je v njegovem interesu, da poda odstopno izjavo na trajnem nosilcu podatkov.
Peti odstavek daje pravno podlago za določitev oblike in vsebine obrazca za odstop od pogodbe.

K 139. členu (prenehanje obveznosti strank)
S tem členom se prenaša 12. člen Direktive 2011/83/EU, ki ureja posledice odstopa od pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov. Takšno določbo je v prvem odstavku 43.d člena vseboval tudi ZVPot.
Če pogodba preneha veljati, preneha veljati tudi pravni temelj za izpolnitev obveznosti, zato prenehajo vse obveznosti glede izpolnjevanja pogodbe ali glede sklenitve pogodbe, kadar je dal ponudbo za sklenitev pogodbe potrošnik. Nobena od strank iz naslova pogodbe torej ni več nič dolžna in ne more zahtevati izpolnitve. Namen te določbe je vzpostaviti stanje, kakršno je bilo pred sklenitvijo pogodbe.

K 140. členu (vračilo blaga)
Ta člen v skladu s prvim pododstavkom prvega odstavka 14. člena Direktive 2011/83/EU ureja reparacijske obveznosti potrošnika, če izkoristi odstopno pravico. Takšno določbo je v šestem odstavku 43.d člena vseboval tudi ZVPot.
Z uveljavitvijo pravice do odstopa preneha veljati tudi pravni temelj za izpolnitev obveznosti in zato ni pravne podlage, da bi potrošnik obdržal prejeto blago. Določa se, da mora potrošnik najpozneje v roku 14 dni po obvestilu o odstopu od pogodbe vrniti prejeto blago. Šteje se, da je blago vrnjeno pravočasno, če ga potrošnik pošlje v roku. Če podjetje sámo ponudi, da bo prevzelo blago, potrošnika 14-dnevni rok ne veže, saj potrošnik namreč ne more odgovarjati za ravnanje podjetja.

K 141. členu (stroški, povezani z odstopom od pogodbe)
V skladu s petim odstavkom 14. člena Direktive 2011/83/EU potrošniku zaradi odstopa od pogodbe ne smejo nastati nikakršne škodljive posledice.
V skladu z drugim odstavkom, ki prenaša drugi pododstavek prvega odstavka 14. člena Direktive 2011/83/EU, lahko potrošnika pri odstopu od pogodbe bremeni edino strošek povratnega pošiljanja blaga ali digitalne vsebine, ki se dobavi na materialnem nosilcu podatkov. Teh stroškov pa potrošniku ni treba kriti, če podjetje privoli, da jih bo krilo sámo, ali če podjetje potrošnika ni seznanilo, da ga ta strošek bremeni.
S tretjim odstavkom se prenaša tretji odstavek 14. člena Direktive 2011/83/EU. Izvedba storitve, dobava vode, plina in električne energije, če se ti ne prodajajo v določeni količini ali omejeni prostornini, ter dobava daljinskega ogrevanja so take narave, da jih ni mogoče vrniti. Zato mora potrošnik izrecno zaprositi, da se navedene storitve začnejo opravljati pred iztekom odstopnega roka, če to želi. Če potrošnik zahteva začetek opravljanja navedenih storitev pred iztekom odstopnega roka, lahko od pogodbe še zmeraj odstopi, vendar mora plačati znesek, ki je sorazmeren z opravljeno storitvijo, dobavljeno vodo, plinom ali električno energijo, če se ti ne prodajajo v določeni količini ali omejeni prostornini, ali dobavljenim daljinskim ogrevanjem. Sorazmerni znesek se izračuna na podlagi skupne cene iz pogodbe, razen če potrošnik dokaže, da je pogodbena cena nesorazmerna s ceno na trgu. V takem primeru se sorazmerni znesek izračuna na podlagi tržne vrednosti. Za določitev tržne vrednosti se upoštevajo enakovredne storitve drugih podjetij v času sklenitve pogodbe. S tem določilom se podjetju zagotavlja, da prejme ustrezno plačilo za že opravljeno storitev.
Če potrošnik ni prejel informacij, da mora plačati sorazmerni del opravljene storitve, ali če je podjetje brez potrošnikove izrecne zahteve v odstopnem roku začelo opravljati storitve, dobavo

vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v določeni količini ali omejeni prostornini, ali dobavo daljinskega ogrevanja, potrošnika ne bremenijo nobeni stroški. S četrtim odstavkom se tako prenaša določba pododstavka (a) četrtega odstavka 14. člena Direktive 2011/83/EU.
Prav tako v skladu s petim odstavkom, s katerim se prenaša določba pododstavka (b) četrtega odstavka 14. člena Direktive 2011/83/EU, potrošnika ne bremenijo stroški celotne ali delne dobave digitalne vsebine, ki se ne dobavi na materialnem nosilcu podatkov, če potrošnik ni dal predhodnega soglasja, da se začne dobava digitalne vsebine pred pretekom odstopnega roka, ali če ni potrdil, da s soglasjem izgubi pravico do odstopa od pogodbe, ali če mu podjetje ni zagotovilo potrdila, s katerim je potrošnik seznanjen, da s tem izgubi pravico do odstopa od pogodbe. S tem določilom se podjetju preprečuje, da bi potrošniku ob dobavi digitalne vsebine, ki se ne dobavi na materialnem nosilcu podatkov, onemogočilo uveljavljanje pravice do odstopa od pogodbe tako, da ga ne bi pravilno seznanilo z njihovimi pravicami.
S tem členom se tako ohranjajo določbe sedmega in desetega odstavka 43.d člena ter a43.e člena ZVPot.

K 142. členu (odgovornost za zmanjšano vrednost)
Ta člen v skladu z drugim odstavkom 14. člena Direktive 2011/83/EU ureja možnost odstopa od pogodbe, če potrošnik v času odstopnega roka uporablja blago na način, ki ni nujno potreben za ugotavljanje njegove narave, lastnosti in delovanja. Potrošnik ob taki uporabi še vedno obdrži pravico do odstopa od pogodbe, odgovarja pa za zmanjšano vrednost blaga, ki je posledica take uporabe. Pri ugotavljanju narave, lastnosti in delovanja blaga lahko namreč potrošnik z blagom ravna ali ga pregleda le v obsegu, ki je dovoljen v trgovini (na primer lahko pomeri oblačilo, vendar ga ne sme nositi ali odstraniti etiket). Z blagom mora ta čas ravnati kot dober gospodar. Glede znižanja vrednosti blaga bi moralo podjetje določiti razumne vrednosti, ki ne bi odvračale potrošnika od uveljavljanja pravice do odstopa od pogodbe. Če pa podjetje potrošnika ne seznani s pravico do odstopa od pogodbe, potrošnik ne odgovarja za zmanjšanje vrednosti blaga. Takšne določbe je v devetem odstavku 43.d člena vseboval tudi ZVPot.

K 143. členu (vračilo plačil)
Ta člen prenaša 13. člen Direktive 2011/83/EU, tako da ureja reparacijske obveznosti podjetja, če potrošnik odstopi od pogodbe. Takšne določbe je v drugem do petem odstavku vseboval tudi 43.d člen ZVPot.
Če pogodba preneha veljati, preneha veljati tudi pravni temelj za izpolnitev obveznosti in zato ni podlage, da bi podjetje obdržalo prejeta plačila. Tako mora v 14 dneh od prejema obvestila o odstopu potrošnika od pogodbe vrniti vsa prejeta plačila, vključno s stroški, povezanimi z dostavo blaga in morebitno aro.
Podjetje v skladu z drugim odstavkom opravi vračilo prejetih plačil z uporabo enakega plačilnega sredstva, kot ga je uporabil potrošnik. Tako na primer ne more vrniti prejetih plačil z boni podjetja, razen če je tudi potrošnik za nakup uporabil bone. Drugo plačilno sredstvo lahko podjetje uporabi le, če se je potrošnik izrecno strinjal z uporabo drugega plačilnega sredstva, pri čemer potrošnik ne sme trpeti nobenih stroškov.
Podjetje lahko potrošniku ponudi več možnih načinov dostave. Če potrošnik izrecno izbere določeno vrsto dostave (na primer hitra pošta), čeprav mu je bil ponujen tudi običajen način dostave (na primer standardna pošta), ki je cenovno ugodnejši, v skladu s tretjim odstavkom razliko v ceni med tema načinoma plača potrošnik. S tem določilom se zmanjšujejo obremenitve podjetij v primeru odstopa potrošnika od pogodbe.
V četrtem odstavku je določeno, da lahko podjetje zadrži vračilo prejetih plačil do prevzema blaga ali do trenutka, ko potrošnik pošlje dokazilo, da je poslal blago nazaj. S tem določilom se želi preprečiti, da bi potrošnik prejel vrnitev svojih plačil, blaga pa podjetju ne bi vrnil. Podjetje ima v takem primeru na voljo le sodno varstvo, medtem ko sámo ob kršitvi odgovarja tudi prekrškovno. Ker bi podjetje lahko ponudilo, da sámo prevzame blago, nato pa bi s prevzemom in posledično vračilom prejetih plačil zavlačevalo, podjetje ne sme zadržati vračila prejetih plačil do prejema blaga, če je samo ponudilo, da bo prevzelo blago.

Pri pogodbah, sklenjenih zunaj poslovnih prostorov, pri katerih je bilo blago dostavljeno potrošniku na dom ob sklenitvi pogodbe, je včasih blago take vrste, da ga ni mogoče vrniti na običajen način po pošti, predvsem ker ga po pošti ni mogoče poslati zaradi velikosti oziroma je pošiljanje povezano z višjimi stroški. Ker bi imel potrošnik v tem primeru dodatne stroške s pošiljanjem takega blaga in bi to lahko vplivalo na uveljavitev pravice do odstopa od pogodbe, se s šestim odstavkom v skladu s tretjim pododstavkom prvega odstavka 14. člena Direktive 2011/83/EU določa, da mora v tem primeru podjetje blago prevzeti na lastne stroške. Takšno določbo je v osmem odstavku 43.d člena vseboval tudi ZVPot.

K 144. členu (uporaba digitalne vsebine in digitalne storitve)

Ta člen ureja uporabo digitalne vsebine in digitalne storitve po odstopu potrošnika od pogodbe ter prenaša tretji, četrti in peti odstavek 16. člena Direktive 2019/770/EU.

Po odstopu od pogodbe podjetje ne sme uporabljati nobene vsebine, ki ni osebni podatek, ki jo je zagotovil ali ustvaril potrošnik pri uporabi digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki jo je dobavilo podjetje. Ta vsebina bi lahko vključevala digitalne slike, video in avdio datoteke ter vsebino, ustvarjeno na mobilnih napravah. Ne glede na prej navedeno ima podjetje pravico, da še naprej uporablja vsebino, ki jo je zagotovil ali ustvaril potrošnik, in sicer v primerih, kadar ta vsebina ni uporabljiva zunaj okvira digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki jo dobavlja podjetje, in če se nanaša le na dejavnost potrošnika, je združena z drugimi podatki podjetja in je ni mogoče razdružiti oziroma je to mogoče samo z nesorazmernimi napori, ali če so jo skupaj ustvarili potrošnik in drugi, drugi potrošniki pa jo lahko še naprej uporabljajo.

Potrošnik ima pravico, da po odstopu od pogodbe digitalno vsebino pridobi v razumnem roku, ne da bi ga podjetje pri tem oviralo, v obliki, ki je v splošni rabi in strojno berljiva, in brezplačno, z izjemo stroškov, ki nastanejo v potrošnikovem lastnem digitalnem okolju, na primer stroškov omrežne povezave, saj niso posebej povezani s pridobitvijo vsebine. Pri presoji pojma »razumni rok« je treba upoštevati naravo in namen digitalne vsebine ali digitalne storitve, okoliščine posameznega primera ter vrsto uporabe in prakse vpletenih strank.

Podjetje pa lahko potrošniku v primeru odstopa od pogodbe prepreči vsakršno nadaljnjo uporabo digitalne vsebine ali digitalne storitve na način, da mu onemogoči dostop do digitalne vsebine ali digitalne storitve ali onemogoči potrošnikov uporabniški račun.

K 145. členu (veljavnost pomožnih pogodb)

Ta člen v skladu s 15. členom Direktive 2011/83/EU določa prenehanje veljavnosti pomožnih pogodb. Takšne določbe je v b43.e členu vseboval tudi ZVPot.

K 146. členu (sklepanje pogodb na daljavo prek telefona)

S tem členom se prenašata peti in šesti odstavek 8. člena Direktive 2011/83/EU, ki določata posebna pravila za sklepanje pogodb na daljavo z uporabo telefona. Takšne določbe je vseboval tudi 45.a člen ZVPot.

Zaradi težav glede soglasja za sklenitev pogodbe po telefonu, ki se pojavljajo v praksi, se s tretjim odstavkom v skladu z možnostjo, ki jo državam članicam daje šesti odstavek 8. člena Direktive 2011/83/EU, določa obveznost podjetja, da pri pogodbah, sklenjenih na daljavo po telefonu, potrošniku pošlje ponudbo na trajnem nosilcu podatkov. Ta potrošnika zavezuje šele, ko jo podpiše ali da pisno izjavo, da ponudbo sprejema.

K 147. členu (opredelitev)

S V. poglavjem tretjega dela se ureja trženje finančnih storitev na daljavo. To področje ureja Direktiva 2002/65/ES. Izraz »pogodba o finančnih storitvah, sklenjena na daljavo« je opredeljen na podlagi točke a 2. člena Direktive 2002/65/ES. Takšne določbe je v prvem odstavku vseboval tudi 48.a člen ZVPot.

Sklepanje pogodb na daljavo predpostavlja uporabo sredstev za sporazumevanje na daljavo, ki se uporabljajo v okviru programa ponujanja blaga ali storitev na daljavo, pri katerem ni potrebna istočasna navzočnost ponudnika in potrošnika. Stalni razvoj teh sredstev sporazumevanja

zahteva opredelitev načel, ki bodo veljavna tudi za tista sredstva sporazumevanja, ki še niso v splošni uporabi. Pogodbe, sklenjene na daljavo, so torej pogodbe, pri katerih se ponudba, pogajanja in sklenitev izvajajo na daljavo.

K 148. členu (uporaba določb)

S tem členom se prenaša 2. točka 1. člena Direktive 2002/65/ES. Takšne določbe je vseboval tudi drugi odstavek 48.a člena ZVPot.

Predlagani člen popolnoma izraža vsebino drugega odstavka 1. člena Direktive 2002/65/ES, ki določa posebnost za trajnejša pogodbena razmerja, sicer pogosta pri finančnih storitvah (npr. odprtje bančnega računa, pridobitev kreditne kartice ali sklenitev pogodbe o upravljanju portfelja). Kadar se opravljajo posamezne transakcije na podlagi takega razmerja (npr. nalog za nakazilo, polog sredstev na bančni račun, plačilo s kreditno kartico), ne bi bilo smiselno, če bi bilo treba ob vsaki od njih izpolniti dolžnost obveščanja in računati z morebitnim potrošnikovim odstopom, zato direktiva v drugem odstavku 1. člena predvideva uporabo svojih določb le za osnovno pogodbo (t. i. začetni sporazum), ne pa za vsak posamezen posel. Če osnovne pogodbe ni in so posamezni posli opravljeni v določenem času med istima strankama iste vrste, se določbe glede dolžnosti obveščanja uporabljajo le za prvi posel (če med njimi ne poteče več kot eno leto).

K 149. členu (predhodne informacije)

Predlagani člen upošteva zahteve Direktive 2002/65/ES iz 1. in 2. točke 3. člena o dolžnostih obveščanja, ki jih ima podjetje, ki želi s potrošnikom skleniti pogodbo o finančnih storitvah na daljavo. Potrošnik mora biti seznanjen s podrobnimi podatki o ponudniku, finančni storitvi, pogodbi, sklenjeni na daljavo, in pravnih sredstvih, ki jih ima na voljo.

Dolžnost posredovanja informacij potrošniku pri uporabi sredstev za sporazumevanje na daljavo je določena, da ne bi prišlo do neupravičenega omejevanja informacij, ki se pošiljajo potrošniku. Potrošnik bi moral pred sklenitvijo pogodbe prejeti predhodne informacije, da bi lahko pravilno ocenil ponujeno finančno storitev in se odločil na podlagi poznavanja vseh okoliščin.

Takšne določbe sta vsebovala tudi prvi in četrti odstavek 48.b člena ZVPot.

K 150. členu (telefonsko komuniciranje)

S tem členom se v ZVPot-1 prenaša 3. točka 3. člena Direktive 2002/65/ES, v kateri so določeni podatki, ki jih mora podjetje zagotoviti potrošniku pri komuniciranju po telefonu. Gre predvsem za informacije, s katerimi klicatelj zagotovi ustrezne informacije o podjetju, ki opravlja finančne storitve, ter o namenu klica. Ob izrecnem potrošnikovem soglasju pa tudi informacije o identiteti osebe, ki je v stiku s potrošnikom, o njeni povezavi s podjetjem, ki opravlja finančne storitve, in informacije iz prve, druge in četrte alineje 2. točke ter prve in druge alineje 3. točke prvega odstavka 149. člena.

Takšne določbe sta vsebovala tudi drugi in tretji odstavek 48.b člena ZVPot.

K 151. členu (način zagotavljanja informacij)

S tem členom se prenaša 5. člen Direktive 2002/65/ES. Takšne določbe je vseboval tudi 48.c člen ZVPot.

S prvim odstavkom se v ZVPot-1 prenaša 5. člen Direktive 2002/65/ES, po katerem mora podjetje potrošniku pri pogodbah o finančnih storitvah vse podatke, s katerimi ga mora seznaniti pred sklenitvijo pogodbe oziroma oddajo ponudbe, do tega trenutka tudi zagotoviti na papirju ali drugem primernem trajnem nosilcu podatkov. V praksi obveznost podjetja glede seznanitve s podatki in obveznost njihovega zagotavljanja potrošniku v ustrezni obliki praviloma sovpadata, saj je treba obe izpolniti do trenutka sklenitve pogodbe. Izjema velja le za primer, če je na potrošnikovo željo za sklenitev pogodbe uporabljeno sredstvo za komuniciranje na daljavo, ki zaradi svojih tehničnih značilnosti ne omogoča dajanja podatkov v zahtevani obliki.

K 152. členu (pravica do odstopa od pogodbe)

S tem členom se prenašata prvi in šesti odstavek 6. člena Direktive 2002/65/ES, ki ureja pravico do odstopa od pogodbe. Takšne določbe je vseboval tudi prvi odstavek 48.č člena ZVPot.
S tem členom se v ZVPot-1 prenašata prvi in šesti odstavek 6. člena Direktive 2002/65/ES, ki ureja pravico do odstopa od pogodbe. Potrošnik lahko od pogodbe odstopi v 14 dneh od sklenitve, za odstop od pogodb o življenjskem zavarovanju, sklenjenih na daljavo, in pogodb, sklenjenih na daljavo, ki zadevajo osebna pokojninska zavarovanja, saj gre pri tem za pogodbe, sklenjene za daljši čas, in katerih vsebina je za potrošnika lahko zelo zapletena ter zahteva ustrezno znanje, pa je določen daljši rok, in sicer 30 dni. Na podlagi navedenega se potrošnikom omogoča, da se z vsebino pogodb dobro seznanijo, poiščejo morebitno pravno moč in se na podlagi ustreznih informacij odločajo, ali želijo, da pogodba ostane v veljavi in so z njo vezani.

K 153. členu (štetje rokov)
S tem členom se prenaša drugi odstavek 1. točke 6. člena Direktive 2002/65/ES, ki ureja začetek teka roka za uveljavljanje pravice do odstopa od pogodbe. Takšne določbe je vseboval tudi drugi odstavek 48.č člena ZVPot.

K 154. členu (izjeme od pravice do odstopa)
S tem členom se v skladu z drugim odstavkom 6. člena Direktive 2002/65/ES določa katalog izjem, pri katerih se pravica do odstopa ne uporablja oziroma je potrošnik nima. Takšne določbe je vseboval tudi tretji odstavek 48.č člena ZVPot.
Kadar pravica do odstopa ne velja, ker je potrošnik izrecno zahteval izpolnitev pogodbe, bi moralo podjetje v skladu z načelom vestnosti in poštenja v prometu potrošnika o tem tudi pravočasno obvestiti.

K 155. členu (pravica do plačila za opravljene storitve)
S tem členom se prenašata 1. in 3. točka 7. člena Direktive 2002/65/ES. Takšne določbe sta vsebovala tudi prvi in drugi odstavek 48.d člena ZVPot.
Ta člen se nanaša na plačilo za storitev, opravljeno pred uresničenjem pravice do odstopa od pogodbe, in je uvrščen med določbe o posledicah odstopa. Z njim se v ZVPot-1 prenaša vsebina 7. člena Direktive 2002/65/ES. Potrošnik je zavezan plačati del ali celotno storitev, ki mu je bila dejansko opravljena le, če je bil na to pravno posledico izrecno opozorjen in če je z začetkom izpolnjevanja pogodbe pred iztekom odstopnega roka izrecno soglašal. S tem odstavkom se prenaša tudi zahteva Direktive 2002/65/ES iz prvega odstavka 6. člena, po kateri potrošnika zaradi uresničitve ne sme doleteti pogodbena kazen.
Tretji odstavek določa, da mora potrošnik plačati sorazmerni znesek za opravljeno storitev le, če je bil na to pravno posledico izrecno opozorjen in če je z začetkom izpolnjevanja pogodbe pred iztekom odstopnega roka izrecno soglašal.

K 156. členu (obveznosti potrošnika)
S tem členom se prenaša 5. točka 7. člena Direktive 2002/65/ES. Takšne določbe je vseboval tudi tretji odstavek 48.d člena ZVPot.
S tem členom se urejajo reparacijske obveznosti potrošnika ob uresničenju pravice do odstopa.

K 157. členu (obveznosti podjetja)
S tem členom se prenaša 4. točka 7. člena Direktive 2002/65/ES. Takšne določbe je vseboval tudi četrti odstavek 48.d člena ZVPot.
S tem členom se urejajo reparacijske obveznosti podjetja ob uresničenju pravice do odstopa.

K 158. členu (dokazno breme)
V predlaganem členu je uresničena možnost, ki jo Direktiva 2002/65/ES glede dokaznega bremena daje državam članicam v 15. členu. Podjetje mora dokazovati, da je izpolnilo svoje obveznosti v zvezi z obveščanjem potrošnika, in potrošnikovo soglasje za sklenitev pogodbe.

Kadar je to primerno (tj. kadar bo podjetje glede na dane okoliščine to dokazalo lažje od potrošnika), mora podjetje dokazati tudi izpolnitev pogodbe.
Takšne določbe je vseboval tudi 48.e člen ZVPot.

K 159. členu (opredelitev)
V skladu s tem členom je kot pogodba o prodaji blaga na obroke opredeljena pogodba, s katero se podjetje zavezuje, da bo potrošniku izročilo blago, ne da bi potrošnik plačal celotno kupnino z enkratnim zneskom. Potrošnik se na drugi strani zavezuje, da bo izročeno blago odplačeval v obrokih v dogovorjenih časovnih presledkih.
Drugi odstavek še določa, da se določbe tega zakona glede prodaje na obroke smiselno uporabljajo tudi za prodajo storitev na obroke.
Ta člen ohranja prvi in tretji odstavek 49. člena ZVPot.

K 160. členu (uporaba določil)
Ta člen določa, da določbe o prodaji na obroke iz tega poglavja veljajo tudi pri drugih dogovorih, ki imajo enako vsebino, kot npr. zakupna pogodba z določilom, da bo v zakup dano blago prešlo v potrošnikovo lastnino, če bo določen čas plačeval zakupnino.
Te določbe se uporabljajo tudi pri posojilu, ki je bilo potrošniku dano za nakup določenega blaga, če sta se podjetje, ki je potrošniku dalo posojilo (posojilodajalec) in prodajalec sporazumela, da bo potrošnik blago, ki mu ga je prodal prodajalec, odplačeval v obrokih, po pogodbi, sklenjeni med potrošnikom in prodajalcem.
Ta člen ohranja 56. člen ZVPot.

K 161. členu (razmerje z zakonom, ki ureja potrošniške kredite)
Ker zakon, ki ureja potrošniške kredite, določa pravice potrošnika pred, med in po sklenitvi kreditne pogodbe, ta člen določa, da določbe poglavja o prodaji na obroke ne posegajo v pravice potrošnikov v primerih sklenitve potrošniških kreditnih pogodb po zakonu, ki ureja potrošniške kredite.
V področje urejanja kreditnih pogodb po zakonu, ki ureja potrošniške kredite, spadajo namreč tudi pogodbe o finančnem zakupu (lizingu, najemu), kadar pogodba določa, da lastninska pravica preide na zakupnika (zakupojemalca). V področje uporabe zakona, ki ureja potrošniške kredite, spadajo tudi pogodbe, ki določajo odplačilo kredita v obrokih ali z enkratnim plačilom, če so vključene obresti ali drugi stroški prodaje na obroke. Iz izjeme uporabe določb zakona, ki ureja potrošniške kredite, pa so med drugimi kreditnimi pogodbami iz področja uporabe izvzete tudi kreditne pogodbe, ki določajo odplačilo kredita v obrokih ali z enkratnim plačilom, obakrat brez plačila obresti in drugih stroškov, razen tistih, ki so neposredno povezani z zavarovanjem kredita za nepremičnino. Iz področja uporabe pa so izvzete tudi kreditne pogodbe, ki določajo odplačilo kredita v treh mesecih, s plačilom skupnih stroškov, ki ne presegajo 0,1 % skupnega zneska kredita, vendar hkrati največ 10 eurov.
Ta člen ohranja četrti odstavek 49. člena ZVPot.

K 162. členu (obličnost)
Ta člen določa obličnost pogodbe o prodaji na obroke, in sicer mora biti pogodba o prodaji na obroke sestavljena v pisni obliki.
Ta člen ohranja drugi odstavek 49. člena ZVPot.

K 163. členu (obvezne sestavine pogodbe o prodaji blaga na obroke)
Ta člen ureja določitev obveznih sestavin pogodbe, in sicer so kot obvezne sestavine pogodbe o prodaji na obroke v prvem odstavku tega člena določeni naslednji podatki: podatki o blagu, cena blaga pri prodaji za gotovino, skupen znesek vseh obročnih odplačil, vključno z zneski, ki so bili plačani ob sklenitvi pogodbe, znesek posameznih obrokov, število obrokov in roki zapadlosti obrokov.

Kot obvezna sestavina pogodbe o prodaji na obroke morajo biti navedene pravice, ki pripadajo potrošniku po tem poglavju, kjer gre predvsem za določbe 164., 165., 166., 168. in 169. člena tega zakona.
Drugi odstavek tega člena pa še določa, da v primeru, da pogodba o prodaji na obroke ne vsebuje vseh prej navedenih bistvenih sestavin, lahko potrošnik odstopi od te pogodbe oziroma kljub temu uveljavlja pravice, ki mu pripadajo po tem poglavju.
Tretji odstavek pa določa, da so nična določila pogodbe o prodaji blaga na obroke, v primeru da so ta manj ugodna od določb, določenih v tem poglavju, razen določb o lastninskem pridržku.
Ta člen ohranja 50. člen ZVPot.

K 164. členu (predčasno plačilo)
Ta člen ureja predčasno plačilo ostanka dolžne kupnine, in sicer ima potrošnik pravico, da kadar koli predčasno odplača preostanek kupnine, brez pogodbenih obresti, razen stroškov izdelave obračuna predčasnega odplačila kupnine.
Ta člen ohranja 51. člen ZVPot.

K 165. členu (podaljšanje rokov)
Ta člen ureja podaljšanje rokov za plačilo obveznosti potrošnika, in sicer je določeno, da lahko v primeru, ko okoliščine primera upravičujejo, sodišče na zahtevo potrošnika podaljša roke za plačilo zamujenih obrokov, če da potrošnik zavarovanje, da bo izpolnil obveznost, in če podjetje zaradi tega ne trpi škode.
Ta člen ohranja prvi odstavek 53. člena ZVPot.

K 166. členu (prepoved pogodbene kazni)
Ta člen ureja ničnost pogodbenega določa o pogodbeni kazni za primer, če bi potrošnik prišel v zamudo s plačilom kakšnega obroka kupnine.
Ta člen ohranja drugi odstavek 53. člena ZVPot.

K 167. členu (odstop od pogodbe o prodaji blaga na obroke zaradi zamude s plačili obrokov)
S tem členom se ureja odstop prodajalca od pogodbe o prodaji na obroke v primeru zamude potrošnika s plačili obrokov.
Podjetje namreč lahko odstopi od pogodbe o prodaji na obroke, če potrošnik zamudi z začetnim obrokom. V kolikor potrošnik plača prvi začetni obrok, lahko podjetje odstopi od pogodbe o prodaji na obroke, če potrošnik zamuja z najmanj dvema zaporednima obrokoma. Prej navedena dva zaporedna obroka morata predstavljati najmanj osmino kupnine.
Ne glede na prej navedeno pa lahko podjetje v primeru, ko so za prodajo na obroke predvideni največ štirje obroki, odstopi od pogodbe o prodaji na obroke, če potrošnik zamuja le z enim obrokom.
Podjetje, namesto da odstopi od pogodbe o prodaji na obroke, lahko od potrošnika zahteva, da plača preostali del kupnine v dodatnem petnajstdnevnem roku.
S tem členom se ohranijo določbe 52. člena ZVPot.

K 168. členu (odstop potrošnika od pogodbe o prodaji blaga na obroke)
Ta člen ureja odstop potrošnika od pogodbe o prodaji blaga na obroke, in sicer lahko potrošnik v skladu s to določbo odstopi od pogodbe o prodaji blaga na obroke, če to pisno sporoči podjetju v 15 dneh po podpisu pogodbe, pri tem pa se potrošnik tej pravici ne more vnaprej odpovedati. Vsako drugo pogodbeno določilo je tako nično. S tem določilom se varuje potrošnike kot šibkejše stranke v pogodbenem razmerju.
S tem členom se ohranijo določbe 53.a. člena ZVPot.

K 169. členu (posledice odstopa od pogodbe o prodaji blaga na obroke)
S tem členom se urejajo posledice odstopa od pogodbe. Če podjetje odstopi od pogodbe o prodaji na obroke, mora potrošniku vrniti prejete obroke skupaj z zakonitimi obrestmi in povrniti

tudi nujne stroške, ki jih je imel potrošnik v zvezi z blagom. Zakonite obresti se štejejo od dneva, ko je podjetje prejelo obroke.
Obveznost potrošnika je, da podjetju vrne blago v takšnem stanju, kot je bilo ob izročitvi, ter plača povračilo za njegovo uporabo do dne, ko je odstop od pogodbe stopil v veljavo.
S tem členom se ohranijo določbe 54. člena ZVPot.

K 170. členu (opredelitev)
S prvim odstavkom tega člena se prenaša 3. točka prvega odstavka 3. člena Direktive (EU) 2015/2302 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o paketnih potovanjih in povezanih potovalnih aranžmajih, spremembi Uredbe (ES) št. 2006/2004 in Direktive 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 90/314/EGS (UL L št. 326 z dne 11. 12. 2015, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2015/2302/EU), ki opredeljuje pogodbo o paketnem potovanju. Pogodba o paketnem potovanju je vsaka pogodba o turističnem paketu. Če se turistični paket zagotovi na podlagi ločenih pogodb, se za pogodbo o paketnem potovanju štejejo vse pogodbe, ki zajemajo potovalne storitve, vključene v turistični paket.
Od pogodbe o paketnem potovanju pa se razlikuje pojem »povezan potovalni aranžma«, ki ga ureja drugi odstavek tega člena, ki prenaša 5. točko prvega odstavka 3. člena Direktive 2015/2302/EU. Zaradi preglednosti je namreč treba turistične pakete ločiti od povezanih potovalnih aranžmajev, ki nimajo značilnosti turističnega paketa, in zato ni ustrezno, da zanje veljajo vse določbe, ki se uporabljajo za turistične pakete. Da se zagotovita poštena konkurenca in varstvo potrošnikov, pa je tudi pri povezanih potovalnih aranžmajih obvezna zagotovitev zadostnih dokazil o jamstvu za povračilo plačil in povratka potrošnikov v primeru likvidnostnih težav podjetja, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, saj gre za alternativen poslovni model, ki je pogosto v tesni konkurenci s turističnimi paketi. Ta posebna pravila veljajo za povezane potovalne aranžmaje, ne glede na to, ali so sklenjeni v poslovalnicah ali prek spleta.
Za povezan potovalni aranžma gre v določenih primerih, ko sta izbrani vsaj dve različni vrsti potovalnih storitev za namene istega potovanja in ne gre za turistični paket, na podlagi česar so s posameznimi ponudniki potovalnih storitev sklenjene ločene pogodbe. Pri tem sta določena dva objektivna kriterija za presojo.
Prvi kriterij je enkraten obisk ali stik s prodajno točko, v okviru katerega potrošnik ločeno izbere in ločeno plača posamezne potovalne storitve. Pri tem gre na primer za spletne platforme ali posrednike, ki ponujajo različne potovalne storitve različnih ponudnikov (na primer letalska karta, hoteli ipd.). Ključna razlika s turističnim paketom je v tem, da se potrošnik pri povezanem potovalnem aranžmaju zaveže k plačilu za posamezno potovalno storitev takoj, ko to storitev izbere, in šele nato izbere naslednjo potovalno storitev. Pri turističnem paketu pa se potrošnik k plačilu zaveže šele potem, ko je izbral vse storitve.
Drugi kriterij pa je tako imenovano usmerjeno omogočanje nakupa. Tako usmerjeno omogočanje nakupa bo pogosto temeljilo na tržni povezavi med podjetjema in bo vključevalo plačilo (npr. na podlagi števila klikov ali prometa). Tako gre za povezan potovalni aranžma, če prvo podjetje usmerjeno omogoča nakup vsaj ene dodatne potovalne storitve drugega podjetja in če je najpozneje 24 ur po potrditvi rezervacije prve potovalne storitve z drugim podjetjem sklenjena pogodba o drugi potovalni storitvi. Gre npr. za primere, ko podjetje prek spletne povezave do drugega podjetja potrošniku ponuja posamezne dodatne potovalne storitve (npr. letalski prevoznik ima na svoji spletni strani objavljeno spletno povezavo do določenega hotela). Pri tem pa je potrebna aktivnost potrošnika, ki na podlagi vabila k rezervaciji sam obišče spletno stran drugega podjetja. Ključna razlika s turističnim paketom je torej v tem, da podjetje podatkov potrošnika drugemu podjetju ne posreduje samo.
Ob tem pa je treba povezane potovalne aranžmaje ločiti od potovalnih storitev, ki jih potrošniki rezervirajo neodvisno, pogosto tudi ob drugem času, ne glede na to, da potovalne storitve zadevajo isto potovanje. Povezane potovalne aranžmaje, sklenjene prek spleta, je treba ločiti tudi od povezanih spletnih mest, katerih cilj ni skleniti pogodbe s potrošnikom, povezav, prek katerih potrošniki samo na splošno dobijo informacije o dodatnih potovalnih storitvah (na primer

kadar ima hotel ali organizator dogodka na svoji spletni strani objavljen seznam vseh izvajalcev dejavnosti, ki neodvisno od katere koli rezervacije ponujajo storitve prevoza na njegovo lokacijo), in če se za objavo oglasov na spletnih mestih uporabijo »piškotki« ali metapodatki.
Takšno opredelitev je v prvem in drugem odstavku vseboval tudi 57.a člen ZVPot.

K 171. členu (področje uporabe)

Prvi odstavek določa, da se določbe poglavja o paketnih potovanjih in povezanih potovalnih aranžmajih uporabljajo za turistične pakete in povezane potovalne aranžmaje tudi, kadar jih podjetja ponujajo ali prodajajo osebam, ki se po tem zakonu ne štejejo za potrošnika, razen kadar so turistični paketi in povezani potovalni aranžmaji kupljeni na podlagi okvirne pogodbe za organiziranje poslovnih potovanj med podjetjem in drugo fizično ali pravno osebo, ki deluje za namene, povezane z njeno pridobitno dejavnostjo (trgovsko, poslovno, obrtno ali poklicno dejavnostjo). Večina potnikov, ki kupuje turistične pakete ali povezane potovalne aranžmaje, je potrošnikov v smislu prava varstva potrošnikov EU. Hkrati pa ni vedno lahko razlikovati med potrošniki in predstavniki malih podjetij ali poslovnimi subjekti, ki potovanja, povezana s svojim podjetjem ali poklicno dejavnostjo, rezervirajo prek istih sistemov rezervacij kot potrošniki. Taki potniki pogosto potrebujejo podobno raven varstva. Nasprotno pa obstajajo podjetja ali organizacije, ki turistične pakete in povezane potovalne aranžmaje organizirajo na podlagi okvirnega dogovora, pogosto sklenjenega za večje število turističnih paketov in povezanih potovalnih aranžmajev za določeno obdobje, na primer s potovalno agencijo. V teh primerih ni potrebna taka raven varstva kot za potrošnike. Določbe tega poglavja bi se tako morale uporabljati za poslovne potnike, vključno z osebami v svobodnih poklicih, ali samozaposlene ali druge fizične osebe, kadar ne sklenejo turističnih paketov in povezanih potovalnih aranžmajev na podlagi okvirnega dogovora.
Drugi odstavek v skladu z drugim odstavkom 2. člena Direktive 2015/2302/EU določa izjeme, za katere se določbe poglavja o paketnih potovanjih in povezanih potovalnih aranžmajih ne uporabljajo, saj so v teh primerih za organizatorje potovanj nesorazmerno breme. Ker je npr. v primeru krajših potovanj do 24 ur, ki ne vključujejo prenočevanja, potreba po varstvu potnikov manjša, bi bile zahteve tega poglavja nesorazmerne.
Zaradi nesorazmernosti bremen so s področja uporabe tega poglavja v celoti izključeni tisti turistični paketi ali povezani potovalni aranžmaji, ki jih ponujajo organizacije, katerih namen ni pridobivanje dobička. S tem so mišljena potovanja, ki jih organizirajo npr. društva za svoje člane, športni klubi, vzgojno-izobraževalne ustanove za svoje učence ali dobrodelne organizacije. Da se določbe tega poglavja ne bi obšle tako, da bi se potovanja organizirala prek društev in drugih nepridobitnih organizacij, so za izjeme postavljeni strogi omejitveni pogoji. Za izjemo gre le, če so kumulativno izpolnjeni pogoji, da so potovanja ali povezani turistični aranžmaji ponujeni le občasno (nekajkrat letno), na nepridobitni osnovi in samo za zaključene skupine (npr. člane društva), torej niso ponujeni širši javnosti oziroma se javno ne oglašujejo. Dopustno je torej le obveščanje npr. članov društva po elektronski pošti ali z obvestilom, objavljenem le v društvenih prostorih, ne pa tudi na javnih mestih, po medijih ali po spletu.
Zadnja predlagana izjema so turistični paketi in povezani potovalni aranžmaji, ki so kupljeni na podlagi okvirnega dogovora med pravnimi osebami. Gre za dogovore med prirejenimi subjekti na trgu (poslovni subjekti, za katere se domneva, da imajo enako pogajalsko moč), zato posebno varstvo zanje ni potrebno. To se nanaša na primer na večja podjetja, ki imajo za izvedbo službenih potovanj z izbranim organizatorjem potovanja sklenjen krovni dogovor, znotraj katerega se potem dogovarjajo o izvedbi posameznih paketov.
Da zaradi določb tega člena ne bi prihajalo do zlorab in nelojalne konkurence, je pojem občasnosti v tretjem odstavku posebej opredeljen, in sicer tako, da se šteje, da so turistični paketi in povezani potovalni aranžmaji izvedeni občasno, če skupna letna višina vplačanih zneskov za namen potovanj ne presega 15.000 eurov. Da ta omejitev ne bi prizadela vzgojno-izobraževalnih organizacij pri organiziranju šolskih ekskurzij, verskih skupnosti, ki so registrirane skladno z zakonom, ki ureja versko svobodo pri izvajanju njihovih rednih aktivnosti, pa tudi društev, za katera je organiziranje različnih društvenih aktivnosti ustaljena oblika delovanja

(planinska, taborniška, skavtska društva ipd.), se navedena omejitev vplačil za vse naštete ne bi uporabljala, vendar za zadnje le pod pogojem, če jim je priznan status društva, ki deluje v javnem interesu. Ta omejitev je nujna, saj je varovalka pred morebitnim izigravanjem te določbe.
S tem členom se tako ohranijo določbe tretjega, četrtega in petega odstavka 57.a člena ZVPot.

K 172. členu (pomen izrazov)
S prvim odstavkom se v skladu s 3. členom Direktive 2015/2302/EU opredeljujejo nekateri pojmi, ki se uporabljajo v tem poglavju.
»Potovalne storitve« so storitve, katerih kombinacija predstavlja turistični paket. Zajemajo storitve, ki jih potrošniki najpogosteje povezujejo s potovanji, in sicer: prevoz; nastanitev, ki ni neločljivo povezana s prevozom in ni za namene bivanja; najem osebnih avtomobilov in drugih motornih vozil ter druge turistične storitve, ki niso neločljivo povezane s prevozom, nastanitvijo ali najemom motornih vozil ali motornih koles.
Za prevoz potrošnikov se šteje npr. prevoz z avtobusom, vlakom, letalom ali ladjo na cilj potovanja (potovalno destinacijo). Kot samostojne potovalne storitve pa se ne štejejo manjše prevozne storitve, npr. prevoz potrošnikov na letališče ali med hotelom in avtobusno postajo ali prevoz v okviru vodenih ogledov, saj v tem primeru ne gre za samostojno potovalno storitev, temveč za storitev, ki je neločljivo povezana z drugo potovalno storitvijo.
Za nastanitev se šteje vsako bivanje čez noč. Pri tem sta določeni dve izjemi, pri katerih nastanitev ne predstavlja potovalne storitve. Prva izjema je nastanitev s prenočitvijo, ki se zagotovi kot del prevoza potrošnika (npr. nastanitev na ladji ali vlaku), če je očitno, da je pri tem glavni element prevoz. Ta izjema pa ne velja v primeru križarjenja, ker prevoz pri križarjenju ni glavni element, temveč je tudi nastanitev vsaj enakovreden element prevozu. Druga izjema je nastanitev za namene bivanja, saj gre za dalj časa trajajoče nastanitve, katerih namen ni turistično potovanje (npr. bivanje zaradi začasnega dela, udeležba na jezikovnih tečajih).
Potovalne storitve so tudi vse druge turistične storitve, ki niso neločljivo povezane s prevozom, nastanitvijo ali najemom motornih vozil ali motornih koles. Takšne storitve so npr. vstopnice za koncerte, športne prireditve, ekskurzije, obisk zabaviščnih parkov, vodeni ogledi, smučarske vozovnice, najem športne opreme, zdraviliško zdravljenje ipd. Po drugi strani pa turistične storitve, ki so neločljivo povezane z drugo potovalno storitvijo, same po sebi ne smejo biti obravnavane kot potovalne storitve. To so na primer prevoz prtljage, zagotovljen v okviru prevoza potrošnikov, obroki in čiščenje, zagotovljeno v okviru nastanitve, koriščenje zmogljivosti hotelov (bazeni, savne, fitnes ipd.). Za potovalne storitve štejejo torej le storitve, ki so povezane s potovalnimi oziroma turističnimi aktivnostmi, zato se finančne storitve, kot so zavarovanja, sklenjena za namene potovanja, ne štejejo za potovalne storitve.
»Turistični paket« pomeni kombinacijo najmanj dveh različnih potovalnih storitev za namene istega potovanja. Za turistični paket gre, kadar potovalne storitve pred sklenitvijo ene same pogodbe združi podjetje ali pa kadar so s posameznimi ponudniki potovalnih storitev sklenjene ločene pogodbe in je dodatno izpolnjen eden od alternativno naštetih pogojev. Ob tem je treba opozoriti, da v primeru nakupa samostojne potovalne storitve kot ene potovalne storitve ne gre niti za turistični paket niti za povezan potovalni aranžma.
Ker se lahko potovalne storitve kombinirajo na veliko različnih načinov, je ustrezno, da se kot turistični paketi obravnavajo vse kombinacije potovalnih storitev z značilnostmi, ki jih potrošniki običajno povezujejo s turističnimi paketi. Pri tem ni pomembno, ali potovalne storitve združi organizator potovanja sam (pred kakršnim koli stikom s potrošnikom) ali na zahtevo ali v skladu z izbiro potrošnika. Enaka načela se uporabljajo ne glede na to, ali je rezervacija opravljena pri podjetju v poslovalnici ali prek spleta.
Kadar so s posameznimi ponudniki potovalnih storitev sklenjene ločene pogodbe, so za ugotavljanje, ali kombinacija potovalnih storitev predstavlja turistični paket, določeni tudi dodatni alternativni objektivni pogoji, ki se pretežno nanašajo na način, kako so potovalne storitve predstavljene ali kupljene in po katerem potrošniki razumno pričakujejo varstvo. To velja, kadar se za isto potovanje ali počitnice na eni prodajni točki kupijo različne vrste potovalnih storitev in

so bile te storitve izbrane, preden se je potrošnik strinjal, da jih bo plačal (torej jih je izbral v istem postopku rezervacije); ali kadar se take storitve ponujajo, prodajajo ali zaračunajo po skupni ali celotni ceni; ali kadar se take storitve oglašujejo ali prodajajo pod imenom »turistični paket« ali pod podobnim imenom, ki kaže na tesno povezavo med potovalnimi storitvami (npr. »kombinirana ponudba«, »vse vključeno v ceno« ali »vse vključujoč aranžma«); ali v primeru potovalnih storitev, povezanih po sklenitvi pogodbe, s katero podjetje potrošniku daje pravico, da izbira med določenimi različnimi vrstami potovalnih storitev (npr. darilni bon za paketno potovanje); ali kombinacija potovalnih storitev, pri katerih podjetja drugim podjetjem posredujejo ime potrošnika, podatke o plačilu in njegov elektronski naslov ter je druga pogodba sklenjena najpozneje 24 ur po potrditvi rezervacije prve potovalne storitve.
S takšno opredelitvijo so zajeti tudi novodobni načini oblikovanja turističnih paketov, ko na primer potrošnik v istem postopku rezervacije sam oblikuje turistični paket na eni prodajni točki in izbere potovalne storitve, preden se zaveže k plačilu (pogodba oziroma pogodbe se dejansko sklenejo šele potem, ko potrošnik izbere vse potovalne storitve), ali pa je na primer turistični paket kupljen prek povezanih postopkov spletne rezervacije, če so drugemu podjetju posredovani določeni osebni podatki potrošnika in je pogodba s tem drugim podjetjem sklenjena najpozneje 24 ur po potrditvi rezervacije prve potovalne storitve. Prav tako gre za turistični paket, če je ta kot tak oglaševan ali če se prodaja po enotni ceni, saj v teh primerih potrošnik upravičeno pričakuje, da sklepa pogodbo o turističnem paketu.
Opredeljujeta se tudi pojma organizator potovanja in prodajalec potovanja. »Organizator potovanja« je podjetje, ki neposredno ali posredno prek drugega podjetja ali skupaj z drugim podjetjem kombinira turistične pakete in jih prodaja ali ponuja v prodajo, ali podjetje, ki podatke o potrošniku posreduje drugemu podjetju v skladu s peto alinejo 2. točke prvega odstavka tega člena. »Prodajalec potovanja« pa je podjetje, ki ni organizator potovanja in prodaja ali ponuja v prodajo turistične pakete, ki jih kombinira organizator potovanja.
Za ustrezno izvedbo turističnega paketa kot celote je odgovorno eno podjetje, ki nastopa v vlogi organizatorja potovanja. Le v primerih, ko drugo podjetje deluje kot organizator potovanja, lahko prvo podjetje deluje samo kot prodajalec potovanja, ni pa odgovorno kot organizator potovanja. Ali podjetje pri določenem turističnem paketu deluje kot organizator potovanja, je odvisno od vključenosti tega podjetja v oblikovanje turističnega paketa, ne pa od tega, kako podjetje opisuje svojo poslovno dejavnost (torej ne glede na to, ali se predstavlja kot ponudnik ali pa se predstavlja kot posrednik, ki deluje v imenu potrošnika).
Opredeljuje se tudi pojem »povratek«. Opredelitev je pomembna predvsem v primerih, ko pride do likvidnostnih težav organizatorja potovanj v času trajanja potovanja, če storitve posameznim izvajalcem še niso bile plačane. V teh primerih je treba zagotoviti povratek potrošnikov na kraj odhoda, lahko pa se pogodbeni stranki dogovorita tudi za drug kraj.
Zaradi večje jasnosti se v poglavju opredeljujejo tudi naslednji pojmi. »Začetek turističnega paketa« pomeni začetek izvajanja potovalnih storitev, vključenih v turistični paket. »Prodajna točka« pomeni vsak premični ali nepremični maloprodajni prostor ali spletno stran podjetja ali podobno spletno prodajno orodje, tudi če je spletna stran podjetja ali podobno spletno prodajno orodje potrošnikom predstavljeno kot eno samo orodje, vključno s telefonsko storitvijo. »Ustanovitev« pomeni dejansko izvajanje storitvene dejavnosti po 49. členu Pogodbe o delovanju Evropske unije, ki jo izvaja ponudnik storitev za nedoločen čas in s stalno infrastrukturo, kjer se dejavnost opravljanja storitev dejansko izvaja. »Neizogibne in izredne okoliščine« so okoliščine, na katere stranka, ki se na njih sklicuje, ne more vplivati in katerih posledice bi bile kljub sprejetju vseh razumnih ukrepov neizbežne. »Neskladnost« pomeni neizpolnitev ali pomanjkljivo izpolnitev potovalnih storitev, vključenih v turistični paket.
V drugem in tretjem odstavku so nato določene izjeme, pri katerih ne gre za turistični paket oziroma povezan potovalni aranžma.
Če so druge turistične storitve kombinirane le še z eno vrsto potovalnih storitev (prevoz, nastanitev ali najem motornih vozil osebnih avtomobilov in drugih motornih vozil), ne gre za turistični paket ali povezan potovalni aranžma, če te druge turistične storitve ne predstavljajo znatnega dela oziroma kako drugače niso prepoznane kot bistveni element turističnega paketa

ali povezanega potovalnega aranžmaja. Ta meja, ki izhaja iz uvodne izjave št. 18 Direktive 2015/2302/EU, je postavljena pri 25 odstotkih vrednosti celotnega turističnega paketa (kar predstavlja operacionalizacijo pojma »znaten del«). Z natančno določitvijo meje v samem členu se želi doseči lažje izvajanje zakona. S to izjemo se želi predvsem razbremeniti ponudnike nastanitev, ki poleg nastanitve ponujajo še druge turistične storitve, saj jim ne bo treba izpolnjevati pogojev, ki jih zakon določa za organizatorje potovanj.
Pogosto se zgodi, da potrošnik po začetku izvajanja posamezne potovalne storitve (npr. namestitev v hotelu) želi dodati še kakšno drugo turistično storitev. V takem primeru ne gre za turistični paket, ker je bila pogodba o tej drugi turistični storitvi sklenjena po začetku izvajanja prve potovalne storitve. Vnaprejšnje izbiranje dodatnih turističnih storitev in plačilo po začetku izvajanja prve potovalne storitve pa ne predstavlja izjeme, zato gre v takem primeru za turistični paket.
Takšne določbe opredelitve so bile do zdaj vsebovane v 1. in a57.b členu ZVPot.

K 173. členu (predhodne informacije)
S prvim odstavkom se določajo predhodne informacije, ki jih morata organizator potovanja in prodajalec potovanja, kadar se turistični paket prodaja prek njega, zagotoviti potrošniku še pred sklenitvijo pogodbe o paketnem potovanju oziroma preden potrošnika zavezuje ponudba. Ob tem velja poudariti, da so prodajalci potovanja skupaj z organizatorjem potovanja odgovorni za zagotavljanje predhodnih informacij in da mora potrošnik vse potrebne informacije prejeti pred nakupom turističnega paketa, ne glede na to, ali se le-ta prodaja prek sredstev za komuniciranje na daljavo, na prodajni točki ali prek drugih vrst distribucije.
V okviru predhodnih informacij mora podjetje potrošniku zagotoviti standardne informacije z uporabo ustreznega obrazca, ki ga bo predpisal minister, pristojen za varstvo potrošnikov, in pa informacije, ki so določene v 1. do 8. točki prvega odstavka tega člena in so relevantne glede na vsebino turističnega paketa (če na primer turistični paket ne vključuje obrokov, podjetje ni dolžno zagotoviti načrta obrokov). Oblika in vsebina obrazcev za standardne informacije bosta v skladu s standardiziranimi obrazci, ki jih določata Del A ali Del B Priloge I Direktive 2015/2302/EU.
Tako se s predlaganim prvim odstavkom prenaša prvi odstavek 5. člena Direktive 2015/2302/EU, ki poleg zagotovitve standardnih informacij določa tudi dolžnost posredovanja informacij, ki se nanašajo na glavne značilnosti potovalnih storitev (kraj in čas potovanja, informacije glede nastanitve, prevoznih sredstev in drugih storitev, vključenih v ceno turističnega paketa itd.); kontaktne podatke organizatorja potovanja in prodajalca potovanja; skupno ceno turističnega paketa, ki vključuje davke, pristojbine, takse in druge stroške oziroma navedbo dodatnih stroškov, ki jih bo potrošnik morebiti še moral plačati (v nasprotnem primeru potrošnik teh plačil ne krije); plačilne pogoje; najmanjše število prijavljenih oseb in rok, v katerem organizator potovanja lahko odstopi od pogodbe, če ni dovolj prijavljenih; potne listine, morebitne zahteve za vizume in zdravstvene formalnosti; pravni pouk o pravici potrošnika do odstopa od pogodbe in prostovoljna ali obvezna zavarovanja.
V drugem odstavku se v skladu z drugim pododstavkom prvega odstavka 5. člena Direktive 2015/2302/EU urejajo zahteve glede predhodnih informacij v primeru sklepanja pogodb o paketnem potovanju prek telefona. V tretjem odstavku pa se v skladu z drugim odstavkom 5. člena Direktive 2015/2302/EU določajo predhodne informacije, ki jih morata v primeru pogodb o paketnem potovanju, sklenjenih pri različnih podjetjih prek povezanih postopkov spletne rezervacije, potrošniku posredovati organizator potovanja in podjetje, ki so mu bili podatki potrošnika posredovani. Organizator potovanja mora hkrati zagotoviti tudi standardne informacije z uporabo ustreznega obrazca, ki ga bo predpisal minister, pristojen za varstvo potrošnikov. Oblika in vsebina obrazcev za standardne informacije bo v skladu s standardiziranimi obrazci, ki jih določata Del B in Del C Priloge I Direktive 2015/2302/EU.
Vse predhodne informacije morajo biti v skladu s tretjim odstavkom 5. člena Direktive 2015/2302/EU podane na jasen, razumljiv in viden način. Kadar so podane v pisni obliki, so navedene čitljivo.

Takšne določbe je v prvem, drugem in šestem odstavku 57.b člena ter 57.c členu vseboval tudi ZVPot.

K 174. členu (narava predhodnih informacij)

S tem členom se prenašajo določbe 6. člena Direktive 2015/2302/EU, ki so bile vsebovane v tretjem, četrtem in petem odstavku 57.b člena ZVPot. Ključne informacije, na primer o glavnih značilnostih potovalnih storitev ali skupni ceni turističnega paketa, so sestavni del pogodbe o paketnem potovanju in so torej zavezujoče, razen če se stranki izrecno dogovorita drugače. O spremembah predhodnih informacij podjetje na jasen, razumljiv in viden način obvesti potrošnika pred sklenitvijo pogodbe o paketnem potovanju.

Zaradi novih komunikacijskih tehnologij, ki omogočajo enostavno posodabljanje podatkov, ni več treba določati posebnih pravil glede katalogov, prospektov ter drugega reklamnega in informativnega gradiva.

K 175. členu (sklenitev pogodbe)

S tem členom se prenaša vsebina prvega odstavka 7. člena Direktive 2015/2302/EU, ki je bila vsebovana v prvem, drugem in tretjem odstavku 57.č člena ZVPot.

Pogodba o paketnem potovanju je sestavljena v preprostem in razumljivem jeziku in, kadar se sklene v pisni obliki, napisana čitljivo. Ob sklenitvi pogodbe o paketnem potovanju ali brez nepotrebnega odlašanja po njeni sklenitvi podjetje potrošniku zagotovi izvod pogodbe ali potrdilo o sklenjeni pogodbi na trajnem nosilcu podatkov. Če je bila pogodba o paketnem potovanju sklenjena ob hkratni fizični prisotnosti strank, lahko potrošnik zahteva izvod pogodbe na papirju. Pri pogodbah, sklenjenih zunaj poslovnih prostorov, potrošnik prejme kopijo ali potrdilo o sklenjeni pogodbi na papirju ali, če se strinja, na kakšnem drugem trajnem nosilcu podatkov.

K 176. členu (vsebina pogodbe)

S tem členom se določa vsebina pogodbe o paketnem potovanju. S tem se prenaša vsebina drugega, tretjega in četrtega odstavka 7. člena Direktive 2015/2302/EU, ki je bila že vsebovana v četrtem do sedmem odstavku 57.č člena ZVPot.

Pogodba o paketnem potovanju ali potrdilo o sklenjeni pogodbi zajema celotno vsebino dogovora glede turističnega paketa. Pogodba ali potrdilo o sklenjeni pogodbi mora poleg informacij, ki so določene v 1. do 8. točki prvega odstavka 173. člena, vsebovati tudi naslednje informacije: posebne zahteve potrošnika, ki jih je organizator potovanja sprejel; informacije o odgovornosti organizatorja potovanja za ustrezno izvedbo vseh potovalnih storitev, vključenih v pogodbo, in za zagotavljanje pomoči potrošniku v težavah; naziv subjekta, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, in njegove kontaktne podatke; kontaktne podatke lokalnega predstavnika in druge kontaktne osebe organizatorja potovanja, ki potrošniku omogoči, da lahko hitro pride v stik z organizatorjem potovanja in z njim učinkovito komunicira (npr. zahteva pomoč, ko je v težavah, ali se pritoži glede kakršne koli neskladnosti); obveznost potrošnika, da obvesti organizatorja potovanja o neskladnostih, ki jih opazi med izvedbo turističnega paketa; informacije, ki omogočajo neposreden stik z mladoletnikom ali odgovorno osebo za mladoletnika v kraju namestitve mladoletnika; informacije o razpoložljivih notranjih postopkih za reševanje pritožb in o mehanizmih za izvensodno reševanje potrošniških sporov in, kadar je to potrebno, informacije o platformi za spletno reševanje potrošniških sporov v skladu z Uredbo 524/2013/EU (torej kadar gre za čezmejno poslovanje podjetij); informacije o pravici potrošnika, da lahko pogodbo prenese na drugega potrošnika. Vse zahtevane informacije se zagotovijo na jasen, razumljiv in viden način.

V primeru pogodb o paketnem potovanju, sklenjenih pri različnih podjetjih prek povezanih postopkov spletne rezervacije, mora podjetje, ki se mu podatki posredujejo, obvestiti organizatorja potovanja o sklenitvi pogodbe, s katero se oblikuje turistični paket, in mu posredovati informacije, ki jih kot organizator potovanja potrebuje za izpolnjevanje svojih

obveznosti. Organizator potovanja nato potrošniku takoj zagotovi vse zahtevane informacije na trajnem nosilcu podatkov.

K 177. členu (izročitev dokumentacije)

S tem členom se določa dokumente, ki jih je treba predložiti pred začetkom turističnega paketa. S tem se prenaša vsebina petega odstavka 7. člena Direktive 2015/2302/EU, ki je bila vsebovana v osmem odstavku 57.č člena ZVPot.

Organizator potovanja potrošniku pravočasno pred začetkom turističnega paketa zagotovi potrebne račune, vavčerje in vozovnice ter informacije o načrtovanem času odhoda, če je treba, pa tudi roke za prijavo in načrtovan čas vmesnih postankov, prometnih povezav in prihoda.

K 178. členu (dokazno breme)

S tem členom se prenaša vsebina 8. člena Direktive 2015/2302/EU, ki je bila vsebovana v devetem odstavku 57.č člena ZVPot.

Zaradi varstva šibkejše stranke v pogodbenem razmerju je določeno, da dokazno breme glede izpolnjevanja obveznosti podjetja v zvezi z informiranjem potrošnika nosi podjetje.

K 179. členu (sprememba cene)

S tem členom se prenaša 10. člen Direktive 2015/2302/EU, ki ureja spremembo cene po sklenitvi pogodbe o paketnem potovanju. Takšne določbe so bile vsebovane že v 57.d členu ZVPot.

Povišanja cen so mogoča izključno le, če so neposredna posledica sprememb stroškov goriva ali drugih virov energije za prevoz potrošnikov, davkov ali pristojbin, ki jih nalagajo tretje osebe, ki niso neposredno vključene v izvedbo potovalnih storitev, vključenih v pogodbo o paketnem potovanju (npr. turistične takse, letališke pristojbine), ali menjalnih tečajev, povezanih s turističnim paketom, in le, če je v pogodbi izrecno pridržana možnost takšnega povišanja cene in je navedeno, da je potrošnik upravičen do znižanja cene, ki ustreza zmanjšanju teh stroškov. Iz zakona tako izhaja, da morajo biti vsi trije pogoji izpolnjeni kumulativno. Prav tako mora pogodba vsebovati tudi način izračuna spremembe cene.

Če organizator predlaga povišanje celotne cene za več kot 8 odstotkov, lahko potrošnik v razumnem roku, ki ga določi organizator potovanja, predlagano spremembo sprejme ali pa odstopi od pogodbe o paketnem potovanju brez plačila odstopnine.

Ne glede na obseg povišanja cene je to mogoče le, če organizator potovanja najpozneje 20 dni pred začetkom turističnega paketa o tem na trajnem nosilcu podatkov jasno in razumljivo obvesti potrošnika z izračunom in obrazložitvijo tega povišanja.

Če je v pogodbi o paketnem potovanju določena možnost povišanja cene, ima potrošnik v primeru zmanjšanja zgoraj navedenih stroškov pravico do znižanja cene, če so se ti stroški zmanjšali po sklenitvi pogodbe in pred začetkom turističnega paketa. V teh primerih lahko organizator potovanja od zneska, ki ga dolguje potrošniku, odšteje dejanske administrativne stroške, ki jih je imel z znižanjem cene. Na zahtevo potrošnika organizator potovanja predloži dokazila o teh administrativnih stroških.

K 180. členu (sprememba drugih pogodbenih pogojev)

S tem členom se prenašajo določbe 11. člena Direktive 2015/2302/EU. Takšne določbe je v 57.h členu že vseboval tudi ZVPot.

Organizator potovanja pred začetkom turističnega paketa načeloma ne sme enostransko spremeniti pogodbenih pogojev. To lahko stori samo, če si je to pravico pridržal s pogodbo, če je sprememba zanemarljiva in če o spremembi potrošnika obvesti na jasen, razumljiv in viden način. Prav tako lahko organizator potovanja spremeni ceno v skladu z določbami 179. člena.

Če organizator potovanja pred začetkom turističnega paketa bistveno spremeni katero od glavnih značilnosti potovalnih storitev ali ne more izpolniti posebne zahteve potrošnika, ki jo je sprejel, ali predlaga povišanje cene turističnega paketa za več kot 8 odstotkov, ima potrošnik možnost, da v razumnem roku, ki ga določi organizator potovanja, privoli v predlagano

spremembo ali odstopi od pogodbe brez plačila odstopnine. Če potrošnik v postavljenem roku ne odgovori, se šteje, da v spremembe ni privolil in da je od pogodbe odstopil.
Za bistveno spremembo glavnih značilnosti potovalnih storitev gre, če se npr. zmanjšata kakovost ali vrednost potovalnih storitev. Spremembe časa odhoda ali prihoda, navedenega v pogodbi o paketnem potovanju, je treba šteti za bistvene, kadar potrošniku povzročijo velike nevšečnosti ali dodatne stroške, na primer spremembo prevoza na kraj odhoda.
V primeru, da potrošnik odstopi od pogodbe, mu mora organizator potovanja brez nepotrebnega odlašanja oziroma najpozneje v 14 dneh po odstopu od pogodbe vrniti vsa plačila in povrniti morebitno škodo. Lahko pa namesto vračila plačil potrošnik sprejme nadomestni turistični paket, ki je po možnosti enakovredne ali višje kakovosti.
Če potrošnik privoli v predlagano spremembo in je posledica sprememb slabša kakovost ali nižji stroški turističnega paketa ali če sprejme nadomestni turistični paket, ki je nižje kakovosti od dogovorjenega, je upravičen do ustreznega znižanja cene.
Določa se tudi obveznost organizatorja potovanja, da brez nepotrebnega odlašanja na jasen, razumljiv in viden način obvesti potrošnika o predlaganih spremembah in o njihovem učinku na ceno, o razumnem roku, v katerem ga lahko potrošnik obvesti o svoji odločitvi, in posledicah, če tega v roku ne stori, ter o morebitnem ponujenem nadomestnem turističnem paketu in njegovi ceni.

K 181. členu (pravica organizatorja potovanja, da odstopi od pogodbe o paketnem potovanju)
S tem členom se prenaša tretji odstavek 12. člena Direktive 2015/2302/EU, ki je bil vsebovan v 57.g členu ZVPot.
Organizator potovanja ima v določenih okoliščinah pravico, da pred začetkom turističnega paketa odstopi od pogodbe o paketnem potovanju, ne da bi moral potrošniku povrniti škodo, mora pa v tem primeru vseeno povrniti vsa plačila potrošnika. Navedeno pride v poštev, če organizator potovanja zaradi neizogibnih in izrednih okoliščin ne more izpolniti pogodbe ali se ni zbralo zadostno število udeležencev in organizator potovanja potrošnika o tem obvesti v ustreznem roku.
Rok za obvestilo o odstopu od pogodbe o paketnem potovanju zaradi nezadostnega števila udeležencev se lahko dogovori ob sklepanju pogodbe, vendar mora organizator potovanja obvestiti potrošnika o odstopu od pogodbe najpozneje 20 dni pred začetkom turističnega paketa pri potovanjih, daljših od šest dni, sedem dni pred začetkom turističnega paketa pri potovanjih, ki trajajo od dva do šest dni, in 48 ur pred začetkom turističnega paketa pri potovanjih, krajših od dveh dni. V primeru neizogibnih in izrednih okoliščin pa mora organizator potovanja pred začetkom turističnega paketa o svojem odstopu od pogodbe potrošnika obvestiti brez nepotrebnega odlašanja. Za namen določitve roka za obveščanje potrošnika o odstopu od pogodbe lahko organizator potovanja v splošnih pogojih poslovanja določi čas začetka turističnega paketa, da ne bi v praksi prihajalo do nejasnosti v primerih, ko sta kraj in čas odhoda potrošnikov na potovanje različna (npr. ob 15-ih iz Ljubljane in ob 17-ih iz Maribora).

K 182. členu (odgovornost prodajalca potovanja, če ima organizator potovanja sedež v tujini)
S tem členom se prenaša 20. člen Direktive 2015/2302/EU. Takšno določbo je ZVPot vseboval v petnajstem odstavku 57.e člena.
Kadar ima organizator potovanja sedež zunaj Evropskega gospodarskega prostora, pa za skladnost izvedbe turističnega paketa s pogodbo o paketnem potovanju odgovarja tudi prodajalec potovanja s sedežem v Republiki Sloveniji, razen če prodajalec potovanja dokaže, da organizator potovanja ravna v skladu z določbami tega zakona.

K 183. členu (odgovornost za napake pri rezervaciji)
S tem členom se prenaša 21. člen Direktive 2015/2302/EU, ki je bil vsebovan v 57.i členu ZVPot.
Potrošnike je treba zaščititi v zvezi z napakami, ki nastanejo v postopku rezervacije turističnih paketov in povezanih potovalnih aranžmajev, zato se v določenih primerih določa odgovornost

podjetja (tako organizatorja potovanja kot tudi prodajalca potovanja, podjetja, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, in ponudnika potovalnih storitev).
Podjetje je odgovorno za vse napake, ki so nastale zaradi tehničnih okvar v sistemu rezervacije in mu jih je mogoče pripisati. Prav tako pa je podjetje odgovorno tudi za vse napake, storjene v procesu rezervacije, če se je strinjalo, da opravi rezervacijo turističnega paketa ali potovalnih storitev, ki so del povezanih potovalnih aranžmajev. Podjetje pa ni odgovorno za napake, storjene v procesu rezervacije, kadar je za te napake odgovoren potrošnik (npr. potrošnik posreduje napačne podatke) ali so posledica neizogibnih in izrednih okoliščin.
Če je potrošniku v zvezi z napako, za katero je podjetje odgovorno, nastala škoda, mora podjetje potrošniku povrniti škodo po splošnih pravilih odškodninske odgovornosti.

K 184. členu (regresni zahtevek)
S tem členom se prenaša 22. člen Direktive 2015/2302/EU. Takšno določbo je vseboval tudi ZVPot v 57.j členu.
Organizator potovanja ali prodajalec potovanja, kadar ima organizator potovanja sedež zunaj Evropskega gospodarskega prostora, ima pravico do pravnih sredstev zoper tretje osebe, ki so prispevale k dogodku, in sicer v tolikšni meri, kolikor je povrnil škodo potrošniku, znižal ceno/kupnino ali izpolnil druge obveznosti po tem zakonu.

K 185. členu (prenos pogodbe)
S tem členom se prenaša 9. člen Direktive 2015/2302/EU, ki je bil prenesen v deveti do trinajsti odstavek 57.f člena ZVPot.
Ker so turistični paketi pogosto kupljeni veliko pred njihovo izvedbo, se lahko zgodijo nepričakovani dogodki. Potrošnik ima zato pravico, da pogodbo o paketnem potovanju prenese na tretjo osebo, ki izpolnjuje vse pogoje, ki se uporabljajo za to pogodbo. Če je na primer za vstop v tretjo državo treba predhodno pridobiti vizum in za tretjo osebo vizuma ni mogoče pridobiti pravočasno, ta tretja oseba ne izpolnjuje pogojev, zato potrošnik pogodbe o paketnem potovanju nanjo ne more prenesti.
Potrošnik mora o prenosu pogodbe o paketnem potovanju na tretjo osebo obvestiti organizatorja potovanja v razumnem roku pred začetkom turističnega paketa, pri čemer se za razumno šteje obvestilo, podano vsaj sedem dni pred začetkom turističnega paketa.
Da je organizatorju potovanja v takih primerih omogočeno, da izterja svoje stroške, je določeno, da sta prenositelj in prevzemnik pogodbe o paketnem potovanju solidarno odgovorna za plačilo preostalih pogodbenih obveznosti in vseh dodatnih pristojbin, taks ali drugih stroškov, nastalih pri prenosu. Organizator potovanja obvesti prenositelja o dejanskih stroških prenosa pogodbe o paketnem potovanju in hkrati zagotovi ustrezna dokazila. Ti stroški morajo biti razumni in ne smejo presegati dejanskih stroškov, ki jih ima organizator s prenosom pogodbe (npr. če podizvajalec zahteva plačilo za spremembo imena potrošnika ali preklic vozovnice in izdajo nove).

K 186. členu (pravica potrošnika, da odstopi od pogodbe)
S tem členom se prenaša prvi odstavek 12. člena Direktive 2015/2302/EU, ki določa možnost potrošnika, da kadar koli pred začetkom turističnega paketa odstopi od pogodbe o paketnem potovanju, če plača ustrezno in upravičeno odstopnino. S pogodbo o paketnem potovanju se lahko določi razumne standardne odstopnine, pri čemer se upošteva preostali čas do začetka turističnega paketa ter pričakovane prihranke stroškov in prihodke iz nadomestne uporabe potovalnih storitev (če npr. organizator potovanja potovalno storitev proda drugemu potrošniku). Če standardne odstopnine niso določene s pogodbo o paketnem potovanju, se odstopnina izračuna tako, da se od skupne cene turističnega paketa odšteje prihranke stroškov in prihodke iz nadomestne uporabe potovalnih storitev. Na zahtevo potrošnika organizator potovanja predloži obrazložitev višine odstopnine.
Prav tako ima potrošnik v skladu z drugim odstavkom 12. člena Direktive 2015/2302/EU pravico do odstopa od pogodbe o paketnem potovanju brez plačila kakšne koli odstopnine, kadar

neizogibne in izredne okoliščine v kraju potovanja ali neposredni bližini bistveno vplivajo na izvedbo turističnega paketa ali na prevoz potrošnika v kraj potovanja. Ta določba se nanaša na neizogibne in izredne okoliščine, ki se pojavijo pred začetkom potovanja. To lahko zajema na primer vojne, druge resne varnostne težave (npr. terorizem), znatno tveganje za zdravje ljudi (npr. izbruh resne bolezni v kraju potovanja) ali naravne nesreče (npr. poplave, potresi ali vremenske razmere, ki onemogočajo varno potovanje). Kot indic za neizogibne in izredne okoliščine bi se lahko štela tudi objava Ministrstva za zunanje zadeve, da odsvetuje vsa potovanja v nek del sveta in svetuje vsem državljanom RS, da ta kraj ali državo nemudoma zapustijo. V teh primerih je potrošnik upravičen do vračila vseh plačil, nima pa pravice zahtevati povračila škode.
Takšne določbe je v prvem do šestem odstavka 57.f člena vseboval tudi ZVPot.

K 187. členu (odstop od pogodbe, sklenjene zunaj poslovnih prostorov)
S tem členom je Republika Slovenija izkoristila možnost iz petega odstavka 12. člena Direktive 2015/2302/EU. V primeru pogodbe o paketnem potovanju, sklenjene zunaj poslovnih prostorov, ima potrošnik pravico, da v 14 dneh od sklenitve odstopi od pogodbe brez navedbe razloga. Informacija o pravici do odstopa je sestavni del pogodbe o paketnem potovanju. Glede uresničevanja pravice do odstopa in vračila prejetih plačil se smiselno uporabljajo določbe IV. poglavja tega dela zakona, kar med drugim pomeni, da mora organizator potovanja v teh primerih brez nepotrebnega odlašanja, vendar najpozneje v 14 dneh po odstopu od pogodbe, potrošniku vrniti vsa opravljena plačila. Takšno določbo je že vseboval tudi sedmi odstavek 57.f člena ZVPot.

K 188. členu (posledice odstopa od pogodbe)
S tem členom se prenaša četrti odstavek 12. člena Direktive 2015/2302/EU, ki določa, da organizator potovanja potrošniku vrne vsa opravljena plačila (razen odstopnine) brez nepotrebnega odlašanja, najpozneje pa v 14 dneh po odstopu potrošnika oziroma organizatorja potovanja od pogodbe o paketnem potovanju. Takšno določbo je ZVPot vseboval v osmem odstavku 57.f člena.

K 189. členu (odgovornost organizatorja potovanja)
S tem členom se prenaša prvi odstavek 13. člena Direktive 2015/2302/EU, ki je bil v ZVPot prenesen s prvim odstavkom 57.e člena.
Glavna značilnost turističnega paketa je, da je za ustrezno izvedbo paketa kot celote odgovorno eno podjetje v vlogi organizatorja potovanja. Le v primerih, ko drugo podjetje deluje kot organizator potovanja, lahko prvo podjetje deluje samo kot prodajalec potovanja in ni odgovorno tudi za ustrezno izvedbo turističnega paketa.
Organizator potovanja odgovarja za pravilno izpolnitev pogodbe o paketnem potovanju, ne glede na to, ali vključene potovalne storitve izvaja sam ali pa jih izvaja drugo podjetje. Zato je ustrezno določiti posebna pravila o pravnih sredstvih pri nepravilni izpolnitvi pogodbe o paketnem potovanju.

K 190. členu (obvestilo o neskladnosti)
S tem členom se prenaša drugi odstavek 13. člena Direktive 2015/2302/EU, ki je bil v ZVPot prenesen z drugim odstavkom 57.e člena.
Potrošnik mora organizatorja potovanja brez nepotrebnega odlašanja obvestiti o vseh ugotovljenih neskladnostih med izvedbo potovalnih storitev, vključenih v pogodbo o paketnem potovanju. Če tega ne stori brez nepotrebnega odlašanja, se to sicer lahko upošteva pri določanju ustreznega znižanja cene ali nadomestila za škodo, vendar le kadar bi tako obvestilo lahko preprečilo ali zmanjšalo škodo. To pomeni, da je pravočasnost obvestila pomembna zlasti, če bi organizator potovanja lahko neskladnost odpravil ali omilil posledice. Če pa npr. ogled znamenitosti ali razstave odpade zaradi zamude turističnega avtobusa, pa potrošnik

nima obveznosti, da zahteva znižanje cene na licu mesta, saj takšno obvestilo ne bi preprečilo same neizvedbe te storitve.

K 191. členu (odprava neskladnosti)

S tem členom se prenašata tretji in četrti odstavek 13. člena Direktive 2015/2302/EU, ki sta bila v ZVPot prenesena z določbami tretjega, četrtega in petega odstavka 57.e člena.

Če posamezna potovalna storitev ni izvedena v skladu s pogodbo, mora organizator potovanja odpraviti neskladnosti, razen če to ni mogoče ali bi to povzročilo nesorazmerne stroške. Pri presoji, ali gre za nesorazmerne stroške, se upoštevata obseg neskladnosti in vrednost zadevnih potovalnih storitev. Če organizator potovanja ne odpravi neskladnosti zaradi zgoraj navedenih razlogov, lahko potrošnik zahteva znižanje cene in povrnitev škode.

V primeru, da je odprava neskladnosti mogoča in ne povzroča nesorazmernih stroškov, mora potrošnik organizatorju potovanja določiti razumen rok za odpravo neskladnosti. Te obveznosti pa nima, če organizator potovanja neskladnosti noče odpraviti ali če je neskladnost takšne narave, da jo je treba odpraviti takoj. To bi na primer veljalo, kadar se mora potrošnik zaradi zamude avtobusa, ki ga je zagotovil organizator potovanja, peljati s taksijem, da ujame svoj let.

K 192. členu (nadomestni aranžma)

S tem členom se prenaša peti odstavek 13. člena Direktive 2015/2302/EU. Takšne določbe je ZVPot vseboval v sedmem, osmem in devetem odstavku 57.e člena.

Kadar povratek potrošnika na kraj odhoda ni zagotovljen v skladu z dogovorom ali kadar organizator potovanja po začetku turističnega paketa ugotovi, da znatnega dela potovalnih storitev ne more zagotoviti, kot je dogovorjeno s pogodbo o paketnem potovanju, mora potrošniku ponuditi ustrezne nadomestne potovalne storitve, ki so po možnosti enake ali višje kakovosti kot dogovorjene. Potrošnika v zvezi s tem ne smejo bremeniti dodatni stroški. Kadar je posledica predlaganih nadomestnih potovalnih storitev turistični paket nižje kakovosti od dogovorjenega, organizator potovanja ustrezno zniža ceno turističnega paketa. Le če potrošnik meni, da je znižanje cene pri turističnem paketu, ki je nižje kakovosti od dogovorjenega, neustrezno ali če predlagane nadomestne potovalne storitve niso primerljive z dogovorjenimi, lahko potrošnik zavrne predlog organizatorja potovanja, da mu ponudi nadomestne potovalne storitve in zniža ceno, ter namesto tega zahteva samo znižanje cene in/ali povrnitev škode, brez nadomestnih potovalnih storitev.

K 193. členu (pravica potrošnika do odstopa od pogodbe v primeru neskladnosti)

S tem členom se prenaša šesti odstavek 13. člena Direktive 2015/2302/EU. Takšne določbe je ZVPot že vseboval v šestem in desetem odstavku 57.e člena ter v prvem odstavku a57.f člena.

Če organizator potovanja ne odpravi neskladnosti v razumnem roku, se lahko potrošnik odloči, da neskladnost odpravi sam in zahteva povračilo nastalih stroškov, lahko pa tudi odstopi od pogodbe, če neskladnost znatno vpliva na izvedbo turističnega paketa. Če potrošnik odstopi od pogodbe, lahko zahteva znižanje cene in/ali povrnitev škode. Prav tako potrošnika v zvezi z odstopom ne smejo bremeniti dodatni stroški. Če pa neskladnost na izvedbo turističnega paketa ne vpliva znatno in potrošnik neskladnosti ne odpravi sam, pravice do odstopa od pogodbe nima, vseeno pa lahko zahteva znižanje cene za obdobje, v katerem je obstajala neskladnost s pogodbo, in/ali povrnitev škode, ki mu je nastala zaradi kakršne koli neskladnosti s pogodbo.

Tudi če nadomestnih potovalnih storitev ni mogoče zagotoviti, je potrošnik, kadar je to ustrezno, upravičen do znižanja cene in/ali povrnitve škode, tudi če od pogodbe o paketnem potovanju ne odstopi. Obseg povrnitve škode v skladu s pravili obligacijskega prava presoja sodišče, vendar bo ta po navadi v primerih, ko potrošnik od pogodbe odstopi in se nadaljnje potovalne storitve ne izvedejo, sorazmerno višja kot v primerih, ko potrošnik od pogodbe ne odstopi in potovalne storitve niso v celoti izvedene v skladu s pogodbo.

Če je v turistični paket vključen prevoz potrošnikov, organizator potovanja brez nepotrebnega odlašanja in brez dodatnih stroškov za potrošnika v naslednjih primerih zagotovi povratek potrošnika z enakovrednim prevozom: kadar neskladnost znatno vpliva na izvedbo turističnega

paketa in je organizator potovanja v razumnem roku ne odpravi, kadar ni mogoče zagotoviti nadomestnih storitev in kadar potrošnik iz upravičenih razlogov zavrne predlagane nadomestne storitve.

K 194. členu (omejitev stroškov, če ni mogoč povratek)

S tem členom se prenašata sedmi in osmi odstavek 13. člena Direktive 2015/2302/EU, ki sta bila v ZVPot prenesena z določbami drugega, tretjega in četrtega odstavka a57.f člena.

Kadar zaradi neizogibnih in izrednih okoliščin ni mogoče zagotoviti pravočasnega povratka potrošnika, organizator potovanja krije stroške potrebne nastanitve potrošnika, vendar za največ tri nočitve. Če posebni predpisi Evropske unije, ki urejajo pravice potnikov, določajo daljše obdobje, ki velja za povratek potnika z zadevnimi prevoznimi sredstvi, velja to obdobje.

Če se prevoznik ne sme sklicevati na neizogibne in izredne okoliščine v skladu z veljavnimi predpisi Evropske unije, se tudi organizator potovanja ne sme sklicevati na take okoliščine pri omejevanju svoje odgovornosti glede kritja stroškov potrebne nastanitve potrošnika za obdobje treh noči. Če na primer letalski prevoznik zaradi sklicevanja na »neizogibne in izredne« okoliščine ne zagotovi povratka potrošnika v obdobju 10 dni po predvidenem koncu potovanja, vendar pa takšne neizogibne in izredne okoliščine v resnici ne obstajajo, mora organizator potovanja za vseh 10 dni kriti stroške potrebne nastanitve potrošnika in ne more svoje odgovornosti omejiti samo na obdobje treh noči.

Omejitev stroškov zagotavljanja nastanitve za obdobje treh nočitev se ne uporablja za osebe z omejeno mobilnostjo, kot je določeno v (a) točki 2. člena Uredbe (ES) št. 1107/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. julija 2006 o pravicah invalidnih oseb in oseb z omejeno mobilnostjo v zračnem prevozu (UL L št. 204 z dne 26. 7. 2006, str. 1), in za vse osebe, ki jih spremljajo, nosečnice in mladoletnike brez spremstva ter osebe, ki potrebujejo posebno zdravstveno pomoč, če je bil organizator potovanja vsaj 48 ur pred začetkom turističnega paketa obveščen o njihovih posebnih potrebah.

K 195. členu (pravice potrošnika v primeru neskladnosti)

S tem členom se prenašajo določbe prvega, drugega in tretjega odstavka 14. člena Direktive 2015/2302/EU, ki so bile prenesene v enajsti in dvanajsti odstavek 57.e člena ZVPot.

Potrošnik je upravičen do sorazmernega znižanja cene za katero koli obdobje, v katerem je obstajala neskladnost s pogodbo, razen če organizator potovanja dokaže, da je za neskladnost odgovoren potrošnik. Tudi če je neskladnost posledica neizogibnih okoliščin, je potrošnik upravičen do sorazmernega znižanja cene, ni pa v takem primeru upravičen do povrnitve škode.

Potrošnik ima pravico, da mu organizator potovanja brez nepotrebnega odlašanja povrne katero koli škodo, ki mu je nastala zaradi kakršne koli neskladnosti s pogodbo. Povrnitev škode zajema tudi vso nepremoženjsko škodo, kot je nadomestilo za pokvarjeno potovanje ali počitnice zaradi znatnih težav pri izvedbi potovalnih storitev. Potrošnik pa ni upravičen do povrnitve škode, če organizator dokaže, da je za neskladnost odgovoren potrošnik ali da je za neskladnost odgovorna tretja oseba, ki ni povezana z zagotavljanjem potovalnih storitev, vključenih v pogodbo, in je bila neskladnost nepredvidljiva ali neizogibna ali da je neskladnost posledica neizogibnih in izrednih okoliščin.

K 196. členu (omejitev škode)

S tem členom se prenaša določba četrtega odstavka 14. člena Direktive 2015/2302/EU, ki je bila prenesena v prvi in drugi odstavek b57.f člena ZVPot.

Organizator potovanja lahko s pogodbo o paketnem potovanju omeji višino denarne odškodnine za povzročeno škodo zaradi neskladnosti s pogodbo. Ta omejitev ne sme biti manjša od trikratnega zneska celotne cene turističnega paketa in se ne more uporabljati za povrnitev škode v primeru telesne poškodbe in škode, povzročene namenoma ali iz malomarnosti.

Za zagotovitev skladnosti je treba določbe tega zakona uskladiti z mednarodnimi konvencijami, ki urejajo potovalne storitve, in s predpisi Evropske unije o pravicah potnikov. Kadar je

organizator potovanja odgovoren za neizvedbo ali neskladno izvedbo potovalnih storitev, vključenih v pogodbo o paketnem potovanju, se mu omogoči, da se sklicuje na omejitve odgovornosti ponudnikov storitev (za obseg povrnitve škode ali pogoje, pod katerimi ponudnik posameznih potovalnih storitev, ki so del turističnega paketa, odgovarja za povrnitev škode), določene v mednarodnih konvencijah, ki zavezujejo Republiko Slovenijo. To so na primer Montrealska konvencija o poenotenju nekaterih pravil za mednarodni letalski prevoz iz leta 1999, Konvencija o mednarodnem železniškem prometu (COTIF) iz leta 1980 in Atenska konvencija o prevozu potnikov in njihove prtljage po morju iz leta 1974.

K 197. členu (zastaranje)

S tem členom se prenaša šesti odstavek 14. člena Direktive 2015/2302/EU, ki je bil v ZVPot prenesen s petim odstavkom b57.f člena. Določa se, da lahko potrošnik zahteva znižanje cene ali povrnitev škode zaradi neskladnosti s pogodbo o paketnem potovanju v dveh letih od nastanka neskladnosti.

K 198. členu (razmerje s predpisi Evropske unije o pravicah potnikov)

S tem členom se prenaša peti odstavek 14. člena Direktive 2015/2302/EU, ki je bil v ZVPot prenesen s tretjim in četrtim odstavkom b57.f člena.

Potrošniki so upravičeni do hkratne vložitve zahtevkov na podlagi tega zakona in predpisov Evropske unije (Uredbe (ES) št. 261/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. februarja 2004 o določitvi skupnih pravil glede odškodnine in pomoči potnikom v primerih zavrnitve vkrcanja, odpovedi ali velike zamude letov ter o razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 295/91 (UL L št. 46 z dne 17. 2. 2004, str. 1), zadnjič popravljena s Popravkom (UL L št. 119 z dne 7. 5. 2019, str. 202), Uredbe (ES) št. 1371/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2007 o pravicah in obveznostih potnikov v železniškem prometu (UL L št. 315 z dne 3. 12. 2007, str. 14), zadnjič popravljena s Popravkom (UL L št. 175 z dne 4. 7. 2015, str. 126), Uredbe (ES) št. 392/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o odgovornosti prevoznikov potnikov po morju v primeru nesreč (UL L št. 131 z dne 28. 5. 2009, str. 24), zadnjič spremenjena z Uredbo (EU) 2019/1243 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. junija 2019 o prilagoditvi več zakonodajnih aktov, v katerih je določena uporaba regulativnega postopka s pregledom, členoma 290 in 291 Pogodbe o delovanju Evropske unije (UL L št. 198 z dne 25. 7. 2019, str. 241), Uredbe (EU) št. 1177/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o pravicah potnikov med potovanjem po morju in celinskih plovnih poteh ter spremembi Uredbe (ES) št. 2006/2004 (UL L št. 334 z dne 17. 12. 2010, str. 1) in Uredbe (EU) št. 181/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o pravicah potnikov v avtobusnem prevozu in spremembi Uredbe (ES) št. 2006/2004 (UL L št. 55 z dne 28. 2. 2011, str. 1)) ali mednarodnih konvencij. Tako imajo potrošniki možnost vlagati zahtevke proti organizatorju potovanja, prevozniku ali kateri koli drugi odgovorni osebi. Zahtevek lahko glede na okoliščine vložijo tudi zoper več navedenih oseb, saj odgovornost organizatorja potovanja ne posega v pravico potrošnika, da zahteva izplačilo tudi od drugih oseb. Povrnitev škode ali znižanje cene na podlagi tega zakona in povrnitev škode ali znižanje cene na podlagi predpisov Evropske unije ali mednarodnih konvencij pa se vseeno medsebojno odšteva, da se preprečijo prekomerna izplačila.

K 199. členu (komunikacija z organizatorjem potovanja)

S tem členom se prenaša 15. člen Direktive 2015/2302/EU, ki je bil prenesen v c57.f člen ZVPot.

Potrošniki morajo imeti zlasti v čezmejnih primerih zaradi lažje komunikacije možnost, da z organizatorjem potovanja pridejo v stik tudi prek prodajalca potovanja.

Vsa sporočila, zahteve ali pritožbe v zvezi z izvedbo turističnega paketa lahko potrošnik naslovi neposredno na prodajalca potovanja. Prodajalec potovanja vsa prejeta sporočila, zahteve ali pritožbe brez nepotrebnega odlašanja posreduje organizatorju potovanja. Šteje se, da je organizator potovanja prejel sporočila, zahteve ali pritožbe, ko jih je prejel prodajalec potovanja.

K 200. členu (obveznost zagotavljanja pomoči)

S tem členom se prenaša 16. člen Direktive 2015/2302/EU, ki je bil prenesen s trinajstim in štirinajstim odstavkom 57.e člena ZVPot.

Organizator potovanja mora brez nepotrebnega odlašanja ponuditi ustrezno pomoč potrošniku v težavah, in sicer tudi kadar zaradi neizogibnih in izrednih okoliščin povratek potrošnika ni mogoč. Taka pomoč mora zlasti zajemati informacije o zdravstvenih storitvah, lokalnih organih in konzularni pomoči ter praktično pomoč, na primer pomoč pri zagotavljanju sredstev za komuniciranje na daljavo in pomoč pri iskanju nadomestnih potovalnih aranžmajev.

Če težave nastanejo zaradi namernega ali malomarnega ravnanja potrošnika, lahko organizator potovanja za pomoč, ki jo nudi v takem primeru, zaračuna razumno nadomestilo. To nadomestilo ne sme presegati dejanskih stroškov organizatorja potovanja.

K 201. členu (zagotavljanje informacij)

S tem členom se prenaša drugi odstavek 19. člena Direktive 2015/2302/EU, ki je bil v ZVPot prenesen z določbami 57.k člena.

Kadar potrošniki prek podjetja, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, sklenejo povezan potovalni aranžma, ne kupijo turističnega paketa, zato so posamezni ponudniki potovalnih storitev odgovorni le za ustrezno izvedbo svojih pogodb, ki so del povezanega potovalnega aranžmaja. Za odgovornost posameznih ponudnikov potovalnih storitev se tako uporablja splošna zakonodaja Evropske unije o varstvu potrošnikov in določenih drugih področij (npr. zakonodaja, ki ureja pravice potnikov v letalskem prometu).

Da bi bili potrošniki ustrezno obveščeni o vsebini in posledicah sklenjene pogodbe, je določena obveznost podjetja, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, da potrošnika pred sklenitvijo pogodbe, s katero se ustvarja povezani potovalni aranžma, oziroma preden potrošnika zavezuje ponudba na jasen, viden in razumljiv način informira, da potrošnik ne more uveljavljati pravic, ki mu pripadajo v primeru sklenitve pogodbe o paketnem potovanju, da je vsak ponudnik posamezne potovalne storitve sam odgovoren za izvedbo te storitve na podlagi sklenjene pogodbe in da potrošniku pripada varstvo v primeru likvidnostnih težav. Podjetje, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, navedene informacije zagotovi na ustreznem obrazcu, ki jih bo predpisal minister, pristojen za varstvo potrošnikov. Oblika in vsebina obrazcev bo v skladu s standardiziranimi obrazci, ki jih določa Priloga II Direktive 2015/2302/EU. Če noben od obrazcev ne pokriva vrste povezanega potovalnega aranžmaja, ki ga podjetje omogoča, mora podjetje vseeno zagotoviti informacije, povezane s tem povezanim potovalnim aranžmajem. Ta obveznost velja tudi za podjetja, ki omogočajo povezane potovalne aranžmaje in nimajo sedeža v Republiki Sloveniji, če na kakršen koli način usmerjajo to dejavnost na območje Republike Slovenije.

K 202. členu (posledice nezagotovitve informacij)

S tem členom se prenaša tretji odstavek 19. člena Direktive 2015/2302/EU, ki je bil prenesen v 57.l člen ZVPot.

Če podjetje, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, ne izpolni zahtev o zagotavljanju informacij in zahtev glede jamstva v primeru likvidnostnih težav, se za posamezne potovalne storitve, ki so del povezanega potovalnega aranžmaja, uporabljajo določbe glede prenosa pogodbe o paketnem potovanju na drugega potrošnika, odstopa od pogodbe o paketnem potovanju in pravici do umika pred začetkom turističnega paketa, odgovornosti za izvedbo turističnega paketa, znižanja cene in nadomestila za škodo, možnosti navezave stikov z organizatorjem potovanja prek prodajalca potovanja in obveznosti zagotavljanja pomoči.

K 203. členu (obveščanje med podjetji)

S tem členom se prenaša četrti odstavek 19. člena Direktive 2015/2302/EU, ki je bil v ZVPot prenesen s 57.m členom.

Če povezan potovalni aranžma nastane s sklenitvijo pogodbe o posamezni potovalni storitvi s podjetjem, ki ne omogoča povezanih potovalnih storitev, to podjetje o sklenitvi pogodbe obvesti podjetje, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje.

K 204. členu (odgovornost organizatorja potovanja)

S tem členom se prenašata prvi odstavek 17. člena in 20. člen Direktive 2015/2302/EU, ki sta bila v ZVPot prenesena s prvim do petim in sedmim odstavkom 58. člena.

Določa se odgovornost organizatorja potovanja za zagotavljanje jamstva v primeru likvidnostnih težav. Organizator potovanja mora zagotoviti jamstvo, ki bo zadoščalo za povračilo vseh plačil, izvedenih s strani potrošnika ali v njegovem imenu, če potovalne storitve niso bile izvedene zaradi likvidnostnih težav organizatorja potovanja. To je še posebej pomembno, ker se pri pogodbah o turističnih paketih v veliki večini primerov zahteva predplačilo. Prav tako mora jamstvo v primeru likvidnostnih težav zadoščati tudi za povratek potrošnikov, če pogodba o paketnem potovanju vključuje tudi prevoz.

V praksi pa se pogosto zgodi, da je kljub likvidnostnim težavam organizatorja potovanja možno nadaljevanje turističnega paketa, ki je običajno povezano z nižjimi stroški kot prekinitev izvajanja turističnega paketa. Zato ima subjekt, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, možnost, da potrošniku ponudi nadaljevanje turističnega paketa.

V drugem odstavku se za namene tega zakona opredeljuje trenutek nastopa likvidnostnih težav organizatorja potovanja. Pri potovanjih je bistvenega pomena, da so sredstva iz naslova jamstva v primeru likvidnostnih težav organizatorja potovanja na voljo takoj, ko organizator potovanja ni sposoben pravočasno izpolniti zapadlih obveznosti in zato ni zmožen zagotoviti izvedbe dogovorjenih potovalnih storitev. Še posebej je takšna ureditev potrebna za primere, ko likvidnostne težave organizatorja nastopijo v času trajanja potovanja in pride do situacije, ko je potrošnikom treba zagotoviti povratek na kraj odhoda. Organizator potovanja ima po tem zakonu torej likvidnostne težave, kadar v določenem časovnem obdobju ni sposoben poravnati vseh obveznosti, ki so v tem časovnem obdobju zapadle.

Ker pa je v praksi težko ugotavljati, kdaj organizator potovanja ni sposoben poravnati svojih obveznosti, je postavljena zakonska domneva, da organizator potovanja ni sposoben izpolnjevati zapadlih obveznosti, če na zahtevo subjekta, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, ne predloži dokazil o plačilu potovalnih storitev v roku 72 ur, če je potrošnik na subjekt, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, naslovil zahtevo za plačilo iz naslova jamstva v primeru likvidnostnih težav. Potrošnik pa lahko na subjekt, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, naslovi zahtevo za plačilo iz naslova jamstva v primeru likvidnostnih težav samo, če je organizatorja potovanja predhodno pozval na izpolnitev obveznosti, organizator pa svoje obveznosti v roku 48 ur vseeno ni izpolnil.

S petim odstavkom se določa obveznost zagotovitve jamstva v primeru likvidnostnih težav za organizatorje potovanja iz držav članic Evropske unije. Če organizator potovanja, ki ima sedež v drugi državi članici Evropske unije, usmerja dejavnost na slovenski trg, mora izpolnjevati enake pogoje kot slovenski organizator potovanja. Tako bo za potrošnike zagotovljeno enako varstvo, slovenski organizatorji potovanj pa ne bodo prekomerno obremenjeni v primerjavi s tujimi organizatorji potovanj.

Če pa ima organizator potovanja sedež zunaj Evropskega gospodarskega prostora, mora jamstvo v primeru likvidnostnih težav zagotoviti prodajalec potovanja, ki ima sedež v Republiki Sloveniji, razen če dokaže, da takšno jamstvo zagotavlja organizator potovanja.

K 205. členu (obseg in učinkovitost jamstva)

S tem členom se v skladu z drugim, tretjim, četrtim in petim odstavkom 17. člena Direktive 2015/2302/EU določa obseg jamstva v primeru likvidnostnih težav in zagotavlja njegova učinkovitost. Pri tem sam zakon ne določa oblike jamstva, pač pa to izbiro prepušča organizatorju potovanja. Organizator potovanja bo lahko tako tveganje za primer likvidnostnih težav zavaroval pri zavarovalnici, lahko pa bo izbral tudi drugačno obliko jamstva, npr. bančno garancijo, zavarovanje z namenskim depozitom ali oblikovanje posebne jamstvene sheme.

Bistveno je, da bo izbrano jamstvo v primeru likvidnostnih težav ustrezalo postavljenim kriterijem, ki bodo predpisani z uredbo. Takšno ureditev je že vseboval tudi 58.a člen ZVPot.
V skladu z Direktivo 2015/2302/EU se določa minimalni obseg jamstva, ki ga mora zagotoviti organizator potovanja. Jamstvo mora tako zadoščati za kritje vseh razumno predvidljivih stroškov. To pomeni, da mora jamstvo poleg morebitnih stroškov povratka potrošnika kriti tudi znesek vseh plačil, ki jih za čas največjega sezonskega povpraševanja s strani potrošnikov za namene turističnega paketa prejme organizator potovanja.
Jamstvo mora torej kriti dovolj velik odstotek letnega prometa organizatorja potovanja, da v primeru njegovih likvidnostnih težav zadošča za vračilo vseh plačanih zneskov potrošnikov. Pri izračunu zahtevane višine jamstva se upoštevajo vrsta in cena turističnih paketov, vrsta prevoza, kraj potovanja, vse pravne omejitve ali zaveze organizatorja v zvezi z zneski predplačil, ki jih lahko sprejme, ter njihova časovna razporeditev pred začetkom turističnega paketa. Spodnja meja jamstva bo v praksi zadoščala predvsem v primerih, ko bodo turistični paketi približno enakomerno razporejeni čez vse leto in ko organizator potovanja ne bo zahteval predplačil za več mesecev vnaprej.
Čeprav se potrebno kritje lahko izračuna na podlagi zadnjih poslovnih podatkov, kot je promet, dosežen v zadnjem poslovnem letu, morajo organizatorji potovanj prilagoditi jamstvo v primeru likvidnostnih težav v primeru povečanih tveganj, vključno z znatnim porastom prodaje turističnih paketov. Pri učinkovitem jamstvu v primeru likvidnostnih težav pa ni treba upoštevati zelo malo verjetnih tveganj, kot so hkratne likvidnostne težave več največjih organizatorjev potovanj, kadar bi takšno upoštevanje tveganj nesorazmerno vplivalo na stroške jamstva in s tem zmanjšalo njegovo učinkovitost. V takšnih primerih je lahko jamstvo za povračila omejeno.
Če likvidnostne težave organizatorja potovanja vplivajo na izvedbo turističnega paketa, mora organizator potovanja potrošnikom poleg vračila plačanega zneska za neizvedene potovalne storitve zagotoviti tudi povratek na mesto odhoda. To je zlasti pomembno v primerih, ko likvidnostne težave nastopijo po začetku izvajanja turističnega paketa, saj se želi preprečiti, da bi potrošniki ostali na sami destinaciji oziroma bi si morali sami kriti stroške povratka. Jamstvo mora poleg povratka obsegati tudi financiranje nastanitve pred povratkom, če je to potrebno.
Potrošniki uživajo pravice iz naslova jamstva v primeru likvidnostnih težav organizatorja potovanja ne glede na svoj kraj bivanja, kraj odhoda ali kraj prodaje turističnega paketa in ne glede na to, v kateri državi članici Evropske unije je subjekt, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav.
Peti odstavek zagotavlja učinkovitost jamstva. Jamstvo je lahko učinkovito le, če potrošnikom zagotavlja, da do vračila svojih sredstev pridejo v kratkem časovnem obdobju po vložitvi zahteve, torej brez nepotrebnega odlašanja.
Vlada Republike Slovenije bo z uredbo podrobneje določila način za izračun letnega prometa, povezanega z izvedbo turističnih paketov, pogoje delovanja jamstvene sheme in najnižjo višino zahtevanega jamstva, ki se šteje za učinkovito, za posamezno obliko zavarovanja, saj uredba omogoča hitrejše prilagajanje potrebam na trgu.

<u>K 206. členu (vzajemno priznavanje)</u>
Da ne bi bilo treba organizatorjem potovanj držav članic Evropske unije zagotavljati jamstva v primeru likvidnostnih težav v vsaki posamezni državi članici Evropske unije, v katero usmerjajo svojo dejavnost, se v skladu s prvim odstavkom 18. člena Direktive 2015/2302/EU določa vzajemno priznavanje jamstva v primeru likvidnostnih težav po pravu države članice sedeža. Če organizator potovanja iz druge države članice Evropske unije v skladu z nacionalnim predpisom države članice, v kateri ima sedež, zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav in ti predpisi izpolnjujejo zahteve iz 17. člena Direktive 2015/2302/EU, se vzpostavlja domneva, da ta organizator potovanja izpolnjuje zahteve tega zakona glede jamstva v primeru likvidnostnih težav. S takšno določbo se preprečuje postavljanje ovir za prost pretok storitev in svobodo ustanavljanja znotraj enotnega trga. Takšna določba je bila že vsebovana tudi v šestem odstavku 58. člena ZVPot.

K 207. členu (nacionalna kontaktna točka)

Da se v zvezi z jamstvom v primeru likvidnostnih težav poenostavita upravno sodelovanje in nadzor nad organizatorji potovanj in po potrebi prodajalci potovanj, ki delujejo v različnih državah članicah, se s predlaganim členom imenuje nacionalna kontaktna točka in določajo njene naloge. Tako se prenašata drugi in tretji odstavek 18. člena Direktive 2015/2302/EU, ki je bila prenesena z 58.b členom ZVPot.

Za izvajanje nalog nacionalne kontaktne točke je določeno ministrstvo, pristojno za turizem.

Glavni namen vzpostavitve kontaktnih točk je v pretoku informacij med državami članicami Evropske unije o nacionalnih zahtevah za jamstvo v primeru likvidnostnih težav, o identiteti subjektov, ki zagotavljajo takšno jamstvo, ter o organizatorjih potovanj, ki izpolnjujejo postavljene pogoje in so uvrščeni na seznam. Nacionalna kontaktna točka sezname tudi javno objavi na svoji spletni strani.

Poleg izmenjave informacij pa nacionalna kontaktna točka preverja tudi izpolnjevanje predpisanih zahtev za organizatorje potovanj iz drugih držav članic Evropske unije, ki poslujejo ali usmerjajo dejavnost na slovenski trg.

K 208. členu (upravno sodelovanje)

Ta člen v skladu s četrtim odstavkom 18. člena Direktive 2015/2302/EU ureja sodelovanje med upravnimi organi držav članic Evropske unije. Sodelovanje se predvideva v primerih, ko se pojavi dvom o zagotavljanju jamstva v primeru likvidnostnih težav. Vsaka država članica Evropske unije lahko v primeru dvoma od druge države članice Evropske unije, v kateri ima organizator potovanja sedež, zahteva pojasnila glede njegovega jamstva v primeru likvidnostnih težav.

Za večjo učinkovitost se predpisuje tudi rok, v katerem mora pristojni organ podati odgovor na zahtevo tujega organa. Na prejeto zahtevo mora pristojni organ odgovoriti brez nepotrebnega odlašanja ob upoštevanju nujnosti in zahtevnosti zadeve oziroma najpozneje v petnajstih delovnih dneh od prejema zahteve.

Takšne določbe je vseboval tudi 58.c člen ZVPot.

K 209. členu (jamstvo pri povezanih potovalnih aranžmajih)

Ta člen v skladu s prvim odstavkom 19. člena Direktive 2015/2302/EU nalaga obveznost zagotavljanja jamstva v primeru likvidnostnih težav tudi podjetjem, ki omogočajo povezane potovalne aranžmaje. Zahtevano jamstvo se nanaša na vračilo vseh plačil, ki jih podjetje, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, prejme od potrošnikov, če se potovalna storitev, ki je del povezanega potovalnega aranžmaja, ne izvede zaradi njegovih likvidnostnih težav. Podjetje, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, pa ni dolžno vrniti plačil potrošnikov, če se potovalna storitev, ki je del povezanega potovalnega aranžmaja, ne izvede zaradi likvidnostnih težav izvajalca posamezne potovalne storitve (npr. hotel, letalski prevoznik) in je podjetje, ki omogoča povezan potovalni aranžma, plačilo potrošnika že posredovalo izvajalcu posamezne potovalne storitve.

Na primer: Podjetje A ponuja hotelske storitve, podjetje B pa kuharski tečaj. Možne so štiri situacije:

1. Podjetje A plačilo potrošnika posreduje podjetju B in zatem ima podjetje B likvidnostne težave: denar je za potrošnika izgubljen, lahko pa nemoteno koristi storitve podjetja A, ki nima likvidnostnih težav.
2. Podjetje A plačilo potrošnika zadrži in ga še ne posreduje podjetju B, podjetje B pa ima nato likvidnostne težave: podjetje A izvede svoje storitve in potrošniku vrne denar za neizvedene storitve podjetja B.
3. Podjetje A plačilo potrošnika posreduje podjetju B in zatem ima podjetje A likvidnostne težave: potrošnik lahko koristi storitve podjetja B in uveljavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav za neizvedene storitve podjetja A.

4. Podjetje A plačilo potrošnika zadrži in ga še ne posreduje podjetju B in zatem ima podjetje A likvidnostne težave: potrošnik lahko uveljavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav in vračilo denarja tako za neizvedene storitve podjetja A kot tudi za neizvedene storitve podjetja B.
Ker gre vsebinsko za enako ureditev jamstev kot pri organizatorjih potovanj, se določa smiselna uporaba relevantnih členov, in sicer se smiselno uporabljajo določbe o odgovornosti organizatorja potovanja, obsegu in učinkovitosti jamstva, vzajemnem priznavanju, nacionalni kontaktni točki in upravnem sodelovanju.
Takšne določbe je že vseboval tudi 58.č člen ZVPot.

K 210. členu (opredelitev)

Z VIII. Poglavjem tretjega dela se v slovenski pravni red v celoti (popolna harmonizacija) prenaša Direktiva 2008/122/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. januarja 2009 o varstvu potrošnikov v zvezi z nekaterimi vidiki pogodb časovnega zakupa, dolgoročnih počitniških proizvodov, nadaljnje prodaje in zamenjave (UL L št. 33 z dne 3. 2. 2009, str. 10, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2008/122/ES). Takšne določbe je v 7. podpoglavju VI. poglavja vseboval tudi ZVPot.
S tem členom se prenašajo opredelitve pomena posameznih izrazov, kot so določene v 2. členu Direktive 2008/122/ES. Takšne opredelitve so bile že vsebovane v dvaindvajsetem do šestindvajsetem odstavku 1. člena ZVPot.
»Časovni zakup« se opredeljuje v skladu s točko a prvega odstavka 2. člena Direktive 2008/122/ES. Opredelitev pojma »časovni zakup« ni izključno povezana z nepremičnino, tako da so zajete tudi pogodbe za nastanitve na bivalnih plovilih, v bivalnih avtomobilih in prikolicah ali na ladjah za križarjenje. Druge pogodbe, ki ne zagotavljajo nastanitve, kot so najem prostora za bivalne avtomobile in prikolice, priveza za plovila za prosti čas itd., niso zajete. Zajete niso niti rezervacije za na primer mesta za posebne goste za oglede športnih dogodkov, ker izraz »nastanitev« pomeni prenočitev. Opredelitev zajema pogodbe za obdobje, daljše od enega leta. Po drugi strani dve vnaprej plačani nočitvi v hotelu v enem letu tudi nista zajeti, saj pogodba teče manj kot eno leto. Prav tako niso zajete večletne rezervacije hotelske sobe, pod pogojem, da to niso »pogodbe«, temveč za potrošnika neobvezujoče rezervacije. Ker mora biti nastanitev za »več kot eno obdobje«, običajne zakupne pogodbe niso zajete, tudi če trajajo več kot eno leto, ker se le-te nanašajo na enkratno neprekinjeno obdobje uporabe in ne na večkratna obdobja. Opredelitev zahteva, da se pravica pridobi z »nadomestilom«, ki je lahko na primer plačilo z gotovino ali plačilno kartico ali upoštevanje drugega časovnega zakupa. Pogodba se lahko šteje za skladno z opredelitvijo, ne da bi se za to zahtevalo plačilo celotnega nadomestila v začetni fazi pogodbe. Zajete so tudi pogodbe, po katerih potrošnik plača začetno vsoto za pridobitev pravice in nato dodatno plača posamezne uporabe nastanitev.
Opredelitev »dolgoročni počitniški proizvod« je v skladu s točko b prvega odstavka 2. člena Direktive 2008/122/ES in zajema proizvode, kot so počitniški dopustniški klubi. Bistvo teh proizvodov je, da potrošnik pridobi »pravico do popustov ali drugih ugodnosti pri nastanitvi, ločeno od potovanja ali drugih storitev ali skupaj z njimi«. Zajeti so samo proizvodi, pri katerih se pravice pridobijo na podlagi plačila nadomestila, zato običajni programi zvestobe, ki zagotavljajo popuste za prihodnje nočitve v hotelih hotelske verige niso zajeti, saj se članstvo v programu ne pridobi na podlagi plačila nadomestila oziroma nadomestilo, ki ga plača potrošnik, prvotno ni namenjeno pridobitvi popustov ali drugih ugodnosti v zvezi z nastanitvijo. Popusti za krajše obdobje ali enkratni popusti niso zajeti. To bi se lahko na primer zgodilo, če bi hotelska veriga prodajala »kartico poletnega popusta«, pri kateri potrošnik plača 100 eurov za karto, s katero je upravičen do 10-odstotnega popusta na nočitve v hotelih te verige v poletni sezoni. Pogodbe, katerih prvotni namen ni ponudba popustov ali nadomestil, niso zajete. To pomeni, da na primer kreditna kartica ni »dolgoročni počitniški proizvod«, čeprav podjetje, ki je izdalo kartico, ponuja popuste v hotelih in mora potrošnik plačati pristojbino za izdelavo kartice ter letno pristojbino, saj zagotavljanje popustov ni prvotni namen pogodbe.
»Nadaljnja prodaja« je opredeljena v skladu s točko c prvega odstavka člena 2 Direktive 2008/122/ES in zajema pogodbe za posredovanje, sklenjene med potrošnikom, ki želi prodati

ali kupiti časovni zakup/dolgoročni počitniški proizvod, in prodajalcem v nadaljnji prodaji. Prodajna pogodba med dvema potrošnikoma se ne ureja, saj zakon ureja le razmerja med podjetji in potrošniki. Pogodba, po kateri podjetje ni v vlogi posrednika, ampak kupi časovni zakup in ga nato proda naprej potrošniku (pogodba za prodajo časovnega zakupa), je prav tako zajeta, saj področje uporabe ni omejeno na prodajo iz prve roke.
»Zamenjava« je opredeljena v skladu s točko d prvega odstavka 2. člena Direktive 2008/122/ES in je zasnovana tako, da zajema pogodbe za članstvo v sistemu zamenjave in se ne nanaša na posamične zamenjave v teku pogodbe. Za pogodbo se šteje, da spada pod to opredelitev, četudi se dodeli brezplačno uvodno obdobje ali če pristojbino za prvo obdobje plača tretja stranka, na primer podjetje, ki prodaja časovni zakup, s katerim je zamenjava povezana.
Opredelitev »pomožna pogodba« je v skladu s točko g prvega odstavka 2. člena Direktive 2008/122/ES in pomeni pogodbo, ki je podrejena drugi pogodbi, kot je na primer zamenjava v zvezi s časovnim zakupom.

K 211. členu (oglaševanje)
S tem členom se prenašajo določbe 3. člena Direktive 2008/122/ES, ki so bile v ZVPot prenesene s 60.b členom. Določila, ki se nanašajo na oglaševanje, določajo obveznost podjetja, če podjetje ponuja potrošniku pogodbe na predstavitvenih dogodkih.

K 212. členu (predhodne informacije)
S tem členom se prenašajo določbe 4. člena Direktive 2008/122/ES, ki so bile v ZVPot prenesene s prvim do četrtim odstavkom 60.a člena.
Gre za določila, ki se nanašajo na »predhodne informacije«. Podjetje te informacije potrošniku zagotovi na jasen in razumljiv način brezplačno pisno na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov. Oblika in vsebina obrazca z informacijami za pogodbe o časovnem zakupu, pogodbe o dolgoročnem počitniškem proizvodu, pogodbe o nadaljnji prodaji in pogodbe o zamenjavi se predpišeta s pravilnikom.
Ureja se tudi, da je treba potrošnika izrecno opozoriti na pravico do odstopa od pogodbe, odstopni rok in prepoved predplačil med odstopnim rokom. Z namenom, da bo potrošnik še posebej seznanjen s pravico do odstopa od pogodbe, se določa, da potrošnik ta določila podpiše ločeno od preostalih pogodbenih določil. Odstopni obrazec se predpiše s pravilnikom in je sestavni del vsake pogodbe.

K 213. členu (seznanitev s kodeksom)
S tem členom se prenašajo določbe prvega odstavka 14. člena Direktive 2008/122/ES, ki so bile v ZVPot prenesene s 60.g členom.
V povezavi s kodeksom ravnanja Direktiva 2008/122/ES določa, da bi morale države članice tvorce kodeksov spodbuditi k obveščanju potrošnikov o obstoječih kodeksih ravnanja na tem področju, zato ta člen podjetju, ki je pristopilo k podpisu kodeksa ravnanja, nalaga, naj potrošnika seznani z vsebino sprejetega kodeksa.

K 214. členu (oblika pogodbe)
S tem členom se prenašajo določbe 5. člena Direktive 2008/122/ES, ki so bile v ZVPot prenesene s 60. členom ter petim in šestim odstavkom 60.a člena.
Prvi odstavek vsebuje določilo, da mora biti pogodba sestavljena pisno na papirju, lahko pa tudi na drugem trajnem nosilcu podatkov, ki je enostavno dostopen potrošniku, in da mora biti pogodba sestavljena v najmanj dveh izvodih. S petim odstavkom pa se določa, da morata pogodbo podpisati obe pogodbeni stranki in ne le potrošnik.
S šestim odstavkom se določa, da obliko in vsebino obrazcev z informacijami za pogodbe ter odstopni obrazec predpiše minister, pristojen za varstvo potrošnikov.

K 215. členu (prepoved predplačil)

S tem členom se prenašajo določbe 9. člena Direktive 2008/122/ES, ki so bile v ZVPot prenesene s 60.e členom.
Določilo, ki se nanaša na »prepoved predplačil med odstopnim rokom«, ne vključuje le plačil, temveč vse vrste nadomestil potrošnika, ne samo do podjetja, temveč do katerega koli prejemnika. Določa se tudi prepoved predplačil za nadaljnjo prodajo, ki se podaljša čez odstopni rok, dokler se ne izvede dejanska prodaja ali se pogodba o nadaljnji prodaji drugače ne prekine.

K 216. členu (načrt obročnega odplačevanja)
S tem členom se prenašajo določbe 10. člena Direktive 2008/122/ES, ki so bile v ZVPot prenesene s 60.c členom. Gre za posebne določbe v zvezi s pogodbami o dolgoročnem počitniškem proizvodu, ki se nanašajo na obročno odplačevanje plačila v primeru pogodb o dolgoročnem počitniškem proizvodu ter možnost in način prekinitve teh pogodb.

K 217. členu (pravica do odstopa)
S tem členom se prenašajo določbe prvega odstavka 6. člena in 7. člena Direktive 2008/122/ES, ki so bile v ZVPot prenesene s prvim in sedmim odstavkom 60.č člena.
Ureja se pravica potrošnika, da v 14 dneh od sklenitve pogodbe ali predpogodbe podjetje pisno obvesti, da odstopa od pogodbe ali predpogodbe, ne da bi mu bilo treba navesti razlog za svojo odločitev. Ker Direktiva 2008/122/ES ne določa načina pošiljanja sporočila o odstopu od pogodbe, se način pošiljanja obvestila širi tudi na druga komunikacijska sredstva (npr. elektronska pošta) in se določa, da je obvestilo poslano pravočasno, če ga potrošnik pošlje v roku, določenem za odstop od pogodbe.

K 218. členu (tek rokov)
S tem členom se prenašajo določbe drugega, tretjega, četrtega in petega odstavka 6. člena Direktive 2008/122/ES, ki so bile v ZVPot prenesene z drugim do petim odstavkom 60.č člena. Določa se začetek tega odstopnega roka, prav tako pa se določa tudi odstopni rok, če podjetje potrošniku hkrati s pogodbo o časovnem zakupu ponudi še pogodbo o zamenjavi.

K 219. členu (prenehanje obveznosti)
S tem členom se prenašajo določbe 8. člena Direktive 2008/122/ES, ki so bile v ZVPot prenesene s šestim in osmim odstavkom 60.č člena. Z uveljavitvijo pravice do odstopa preneha obveznost strank glede izpolnitve pogodbe. Podjetje v tem primeru od potrošnika ne sme zahtevati nobenih povračil za stroške oziroma opravljene storitve, ki jih je imel v času od sklenitve pogodbe do odstopa od pogodbe.

K 220. členu (prenehanje veljavnosti pomožnih pogodb)
S tem členom se prenašajo določbe 11. člena Direktive 2008/122/ES glede prekinitve pomožnih pogodb, ki so bile v ZVPot prenesene s 60.d členom.

K 221. členu (uporaba prava)
Ta člen ureja uporabo prava v razmerjih z mednarodnim elementom. S tem se zagotavlja ustrezno varstvo glede na 12. člen Direktive 2008/122/ES, ker varstvo v tako širokem obsegu, kot ga določa Direktiva 2008/122/ES, ni zagotovljeno v okviru Uredbe (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbena obligacijska razmerja (Rim I) (UL L št. 177 z dne 4. 7. 2008, str. 6, v nadaljnjem besedilu: uredba Rim I), ki ureja uporabo prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih. Takšne določbe so že bile vsebovane tudi v 60.f členu ZVPot.

K 222. členu (ministrstvo)
V tem členu je navedeno, da ministrstvo, pristojno za varstvo potrošnikov, opravlja dejavnosti s področja varstva potrošnikov v skladu s tem zakonom.

Ta člen ohranja določbe 61. člena ZVPot.

K 223. členu (varuh človekovih pravic)
V tem členu je navedeno, da na področju varstva pravic potrošnikov opravlja svoje naloge v razmerju do državnih organov, organov lokalne samouprave in nosilcev javnih pooblastil tudi varuh človekovih pravic.
Ta člen ohranja določbe 65. člena ZVPot.

K 224. členu (izvajalci izobraževanja potrošnikov)
V skladu s tem členom vzgojno-izobraževalni programi osnovnega in srednjega šolstva vsebujejo tudi temeljna znanja o varstvu potrošnikov.
Hkrati ta člen določa, da lahko potrošniške organizacije sodelujejo z vzgojno-izobraževalnimi institucijami, pripravljajo vzgojno-izobraževalna gradiva in vodijo druge vzgojno-izobraževalne aktivnosti s področja varstva potrošnikov za potrošnike vseh starostnih skupin.
Ta člen ohranja določbe 64. člena ZVPot.

K 225. členu (potrošniške organizacije)
V tem členu je opredeljen pojem potrošniških organizacij, in sicer se za potrošniške organizacije štejejo tiste organizacije, ki so jih z namenom izvajanja dejavnosti s področja varstva pravic potrošnikov ustanovili potrošniki in so vpisane v register potrošniških organizacij pri ministrstvu, pristojnem za varstvo potrošnikov. Takšne organizacije ne smejo biti ustanovljene z namenom pridobivanja dobička, lahko pa so registrirane kot društvo, zavod ali kot druga organizacija, ki ne opravlja pridobitne dejavnosti. Prav tako ta člen določa, da se lahko potrošniške organizacije združujejo v zvezo potrošniških organizacij z namenom podpiranja in krepitve varstva potrošnikov ter doseganja skupnih ciljev na zadevnem področju. Kot je že bilo poudarjeno, je najpomembneje, da te potrošniške organizacije ostanejo še naprej nepridobitne.
Ta člen ohranja vsebino določb prvega in šestega odstavka 63. člena ZVPot.

K 226. členu (register potrošniških organizacij)
Naloge vodenja registra potrošniških organizacij se še naprej, kot pri trenutni zakonski ureditvi, opravljajo na ministrstvu, pristojnem za varstvo potrošnikov, ki o vpisu v register oziroma izbrisu iz registra potrošniške organizacije odloča v upravnem postopku kot prvostopenjski organ. V tem členu je urejena pravna podlaga za vpis potrošniške organizacije v register potrošniških organizacij, prav tako pa tudi pravna podlaga za izbris iz registra. Natančnejši pogoji in postopek vpisa potrošniške organizacije so še vedno določeni s pravilnikom.
Ta člen ohranja določbe drugega, tretjega, četrtega, petega in sedmega odstavka 63. člena ZVPot.

K 227. členu (nacionalni program varstva potrošnikov)
S tem členom se določa vsebina nacionalnega programa varstva potrošnikov, ki je podlaga za oblikovanje in izvajanje politik na področju varstva potrošnikov, in sicer se določijo načela in cilji politike varstva potrošnikov, področja, ki imajo pri uresničevanju politike varstva potrošnikov prioriteto, ter vrsta nalog, ki se bodo opravljale na podlagi koncesij. Prav tako se z nacionalnim programom varstva potrošnikov določita okvirni obseg sredstev za izvedbo nalog iz nacionalnega programa in okvirni obseg sredstev za spodbujanje razvoja in delovanja potrošniških organizacij.
S tem členom se ohranja določba, da nacionalni program varstva potrošnikov sprejme Državni zbor Republike Slovenije na predlog Vlade Republike Slovenije za obdobje šestih let ter da se na podlagi tega programa vsako drugo leto pripravi dvoletni izvedbeni program, ki ga sprejme Vlada Republike Slovenije, in v katerem se opredelijo prednostne naloge za uresničevanje strateških ciljev in določijo prednostne naloge na področju varstva potrošnikov, ki se financirajo ali sofinancirajo iz državnega proračuna.
Ta člen ohranja vsebino določb 67. člena ZVPot.

K 228. členu (dejavnosti)
V tem členu so opredeljene dejavnosti s področja varstva potrošnikov, ki se opravljajo kot javna služba, katere trajnost in nemotenost opravljanja zagotavlja v javnem interesu Republika Slovenija, pri čemer se javna služba ne opravlja z namenom pridobivanja dobička.
Navedeni člen ohranja določbe 66. člena ZVPot.

K 229. členu (izvajanje dejavnosti javne službe)
Ta člen opredeljuje, katere organizacije in pod kakšnimi pogoji lahko opravljajo javno službo ter da se za opravljanje javne službe na določenih področjih lahko podeli koncesija. Prav tako opredeljuje, da se predmet koncesije, pogoji in postopek podeljevanja koncesij za opravljanje javne službe na področju varstva potrošnikov, koncesijska razmerja, financiranje izvajanja koncesije ter nadzor nad izvajanjem koncesije določijo z uredbo Vlade Republike Slovenije. Prav tako je navedeno, na kakšen način se podeli koncesija in na kakšen način se uredijo razmerja med koncedentom in koncesionarjem.
Navedeni člen ohranja določbe 68. člena ZVPot.

K 230. členu (nadzorni organi)
Ta člen določa pristojne nadzorne organe za nadzor nad izvajanjem določb tega zakona, in sicer kot pristojni nadzorni organ določa Tržni inšpektorat ter druge pristojne inšpekcijske organe, da v skladu s svojimi pristojnostmi nadzirajo izvajanje tega zakona in izrekajo ukrepe v skladu z zakonom.

K 231. členu (nadzor in postopek pred tvorcem kodeksa)
Nadzor nad nepoštenimi poslovnimi praksami je možen tudi poleg ustaljenih sodnih ali upravnih poti. Za varovanje interesov ali dobrih poslovnih praks znotraj kakšne stroke ali sektorja se lahko sprejmejo tudi kodeksi, ki so samoregulativni akti. Kodeksi lahko le dopolnjujejo zakone in nikakor ne morejo biti v nasprotju z njimi. Določbe tega člena dovoljujejo tvorcem kodeksov, da izvajajo nadzor oziroma podajajo mnenje o konkretni poslovni praksi na zahtevo državnih organov, organizacije potrošnikov ali posameznih potrošnikov. Nadzor, ki ga izvajajo tvorci kodeksov, lahko razbremeni delo upravnih in sodnih organov, vsekakor pa ne izključi uporabe zakonsko predpisanih sodnih in upravnih postopkov.

K 232. členu (naložitev izpolnitve zahtevka iz naslova neskladnosti blaga)
Ta člen ureja naložitev izpolnitve zahtevka iz naslova neskladnosti blaga s strani pristojnega inšpekcijskega organa. V primeru, da potrošnik zahteva brezplačno vzpostavitev skladnosti blaga (popravilo blaga ali zamenjava blaga z novim brezhibnim), vrnitev sorazmernega dela kupnine ali vrnitev plačanega zneska, če potrošnik odstopi od pogodbe, podjetje pa neupravičeno zavrne potrošnikovo zahtevo, lahko pristojni inšpekcijski organ izda odločbo, s katero podjetju odredi, naj ugodi zahtevi.
Pristojni inšpekcijski organ lahko izda prej navedeno odločbo, če med podjetjem in potrošnikom ni spora o obstoju neskladnosti, če potrošnik predloži mnenje sodnega izvedenca ali če je neskladnost na nesporen način dokazana.
V kolikor potrošnik uveljavlja zahtevek za vračilo sorazmernega dela kupnine, lahko pristojni inšpekcijski organ izda odločbo, s katero podjetju odredi, naj ugodi zahtevi, le če je višina zneska nedvoumno določljiva na podlagi ugotovljene delne neskladnosti blaga.
Določbe tega člena se smiselno uporabljajo tudi za nepravilno opravljeno storitev in za neskladnost pri dobavi digitalne vsebine.

K 233. členu (naložitev izpolnitve zakonske obveznosti)
V tem členu so navedene tiste kršitve zakonskih obveznosti, v primeru katerih lahko pristojni inšpekcijski organ izda upravni ukrep zoper podjetje, ki ne upošteva navedenih zakonskih obveznosti, ter mu z odločbo odredi izpolnitev zakonske obveznosti. Te kršitve so vezane na

zakonsko zahtevo po vračilu kupnine oziroma plačanega zneska potrošnika in obračun ter plačilo obresti pri končnem obračunu od predplačila za blago ali storitev ipd. V drugi alineji se na primer določa upravni ukrep, ki ga pristojni inšpektorat lahko izda zoper podjetje, ki ne upošteva določil 29. člena. Potrošnik bi drugače lahko zahteval vračilo plačil le prek sodišča. Ker gre pri potrošniških pogodbah večinoma za manjše vrednosti, se potrošniki kot ekonomsko šibkejša stranka večinoma ne odločajo za sodno uveljavljanje pravic. S tem bo poenostavljen postopek uveljavljanja pravic za potrošnike. Takšno določbo je delno že vseboval 72.a člen ZVPot.

K 234. členu (prepoved prodaje blaga ali opravljanja storitev)
V tem členu so navedene tiste kršitve zakonskih obveznosti, v primeru katerih lahko pristojni inšpekcijski organ izda upravni ukrep zoper podjetje, ki ne upošteva navedenih zakonskih obveznosti, ter mu z odločbo odredi prepoved prodaje blaga ali opravljanja storitev do odprave pomanjkljivosti. Te kršitve so vezane predvsem na samo prodajo blaga oziroma storitev (pravilno označevanje cen, priložitev vseh navodil, označevanje blaga pred iztekom roka uporabnosti, blaga z napako ipd.). Na ta način se zagotovi, da podjetje ne bo smelo prodajati določenega blaga ali digitalne vsebine ter opravljati storitve do odprave pomanjkljivosti.

K 235. členu (prepoved oglaševanja)
Ta člen ureja prepoved oglaševanja v navedenih primerih (v oglaševalskem sporočilu ni navedene cene v skladu s tem zakonom, oglašuje se blago, storitev ali digitalno vsebino na način, ki je v nasprotju s tem zakonom, primerjalno oglaševanje je v nasprotju s tem zakonom ter oglaševanje vsebuje sestavine, ki povzročajo ali bi lahko povzročile telesno, duševno ali drugačno škodo pri otrocih). Pristojni inšpekcijski organ lahko z odločbo prepove takšno oglaševanje blaga, storitve ali digitalne vsebine do odprave pomanjkljivosti ali celo prepove objavo takšnega oglaševalskega sporočila, če še ni bil objavljen.

K 236. členu (prepoved nepoštene poslovne prakse)
S tem členom se prenaša določba 1. točke 11. člena Direktive 2005/29/ES, ki je že bila vsebovana tudi v drugem odstavku 12. člena ZVPNPP. Dovoljuje se izvrševanje nadzorstvenih nalog tudi v primerih, ko do dejanske kršitve še ni prišlo, je pa podjetje tik pred tem, da jo izvrši. Na ta način se poizkušajo preprečiti škodljive posledice, še preden pride do njih.

K 237. členu (merila za odmero globe)
Ta člen ureja merila za odmero globe in določa, da se poleg splošnih pravil za odmero sankcije za prekršek iz zakona, ki ureja prekrške, pri odločanju pristojnega inšpekcijskega organa o višini izrečene globe ob obravnavanju konkretnih okoliščin posameznega primera upoštevajo tudi s tem členom določena merila, kadar je to ustrezno. Ta merila vključujejo na primer naravo, težo, obseg in trajanje prekrška ter vsa pravna sredstva, ki jih podjetje zagotovi potrošnikom za povzročeno škodo. Ponavljajoči se prekrški istega podjetja kažejo nagnjenost k takim prekrškom, zato so pomemben pokazatelj teže zadevnega ravnanja, s tem pa tudi potrebe po zvišanju ravni kazni za doseganje učinkovitega odvračanja. Če so na voljo ustrezni podatki, je treba upoštevati tudi pridobljene finančne koristi ali preprečene izgube zaradi prekrška. Upoštevajo se lahko tudi drugi oteževalni ali olajševalni dejavniki v zvezi z okoliščinami primera.
S tem členom se prenašajo določbe 1. člena, drugega odstavka 2. člena, šestega odstavka 3. člena in trinajstega odstavka 4. člena Direktive 2019/2161/EU, ki na novo urejajo 8b. člen Direktive 93/13/EGS ter spreminjajo 8. člen Direktive 98/6/ES, 13. člen Direktive 2005/29/ES in 24. člen Direktive 2011/83/EU. Sedanja nacionalna pravila o kaznih se znotraj EU zelo razlikujejo, zato je treba obstoječa pravila o sankcijah izboljšati.

K 238. členu (najhujši prekrški)
S tem členom se prenašajo določbe 1. člena, drugega odstavka 2. člena, šestega odstavka 3. člena in trinajstega odstavka 4. člena Direktive 2019/2161/EU, ki na novo urejajo 8b. člen

Direktive 93/13/EGS ter spreminjajo 8. člen Direktive 98/6/ES, 13. člen Direktive 2005/29/ES in 24. člen Direktive 2011/83/EU. Sedanja nacionalna pravila o sankcijah se znotraj EU zelo razlikujejo, zato je treba obstoječa pravila o sankcijah izboljšati.
Omenjene določbe zahtevajo, da se pristojnim organom držav članic zagotovi možnost izrekanja učinkovitih, sorazmernih in odvračilnih sankcij za močno razširjene kršitve in močno razširjene kršitve z razsežnostjo Unije, ki so predmet usklajene preiskave in izvršilnih ukrepov v skladu z Uredbo 2017/2394/EU. Glede na navedeno je treba uvesti globe kot element sankcije za take kršitve. Za zagotavljanje odvračilnega učinka glob morajo države članice v svojem nacionalnem pravu določiti najvišje globe za take kršitve v višini najmanj 4 odstotke letnega prometa podjetja v zadevni državi članici ali državah članicah. Podjetje lahko v nekaterih primerih pomeni tudi skupino gospodarskih družb.
Kadar na podlagi usklajenega ukrepanja v okviru Uredbe 2017/2394/EU enotni pristojni organ v smislu navedene uredbe izreče globo podjetju, ki je odgovorno za močno razširjeno kršitev ali močno razširjeno kršitev z razsežnostjo Unije, ima možnost, da izreče globo v višini najmanj 4 odstotke letnega prometa podjetja v vseh državah članicah, ki jih zadeva usklajeni izvršilni ukrep.
Prvi odstavek določa izrekanje globe za najhujše prekrške v višini od 0,5 odstotka do 4 odstotke letnega prometa podjetja v zadevni državi članici oziroma državah članicah EU v predhodnem poslovnem letu. S tem se za navedene prekrške uvaja izrekanje navedene globe za čezmejne kršitve v primeru, da predstavljajo močno razširjeno kršitev v skladu s 3. točko 3. člena Uredbe 2017/2394/EU.
Drugi odstavek določa izrekanje globe za najhujše prekrške v višini od 1,5 odstotka do 5 odstotkov letnega prometa podjetja v zadevni državi članici oziroma v državah članicah EU v predhodnem poslovnem letu. S tem se za navedene prekrške uvaja izrekanje navedene globe za čezmejne kršitve v primeru, da predstavljajo močno razširjeno kršitev z razsežnostjo Unije v skladu s 4. točko 3. člena Uredbe 2017/2394/EU.
Ta ukrep se nanaša predvsem na najhujše prekrške v zvezi s pogodbenimi pogoji in nepoštenimi poslovnimi praksami (postavljanje pogodbenih pogojev v nejasnem in nerazumljivem jeziku, postavljanje nepoštenih pogodbenih pogojev pri sklepanju pogodb s potrošniki, uporaba nepoštene poslovne prakse v razmerju do potrošnikov v nasprotju s prepovedjo iz prvega odstavka 47. člena tega zakona) ter v zvezi s kršitvami določb Direktive 2011/83/EU, kot so obveznost zagotavljanja predhodnih informacij ali obveznost zagotavljanja vračila prejetih plačil v primeru odstopa od pogodbe.
Tretji odstavek določa, da se v primeru, če informacije o letnem prometu podjetja niso na voljo, za prekršek iz prvega in drugega odstavka tega člena izreče globa v višini od 5.000 do 2.000.000 eurov.
Četrti odstavek določa, da se z globo od 4.000 do 8.000 eurov za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori prekršek iz tega člena.

Kot dodatno je treba pojasniti tudi, da v kolikor podjetje prodaja blago izključno v Republiki Sloveniji, čezmejni element ne obstaja in v takem primeru ne obstaja čezmejni prekršek.

K 239. členu do 241. členu (prekrški)

Predlagajo se sankcije (globe) za prekrške, ki jih storijo pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik in posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, zaradi neupoštevanja določb tega zakona, ter se razvrščajo glede na težo prekrška. Tako se v skladu s predlaganimi členi razvrščajo sankcije (globe) za prekrške v tri ravni (globa od 5.000 do 50.000 eurov, globa od 1.500 do 5.000 in globa 500 eurov). Nekatere predlagane sankcije so povzete iz veljavnega ZVPot, predlagane nove sankcije pa so naravnane zoper storjene prekrške zaradi neupoštevanja na novo predlaganih določb, oblikovanih večinoma zaradi prenosa Direktive 2019/770/EU, Direktive 2019/771/EU in Direktive 2019/2161/EU.

V predlaganih členih so v drugem odstavku navedene tudi sankcije (globe) za odgovorne osebe pravne osebe, samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

K 242. členu (višina globe v hitrem prekrškovnem postopku)
Ta člen določa, da se sme za prekrške iz tega zakona v hitrem postopku izreči globa tudi v znesku, ki je višji od najnižje predpisane globe, določene s tem zakonom.

K 243. členu (uveljavitev določb za pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve)
Ta člen določa, da bi se določbe poglavja tega zakona, ki ureja pogodbo o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, morale uporabljati tudi za pogodbe za nedoločen ali določen čas, ki so bile sklenjene pred datumom začetka uporabe teh določb, in določajo dobavo digitalne vsebine ali digitalnih storitev v daljšem obdobju, bodisi nepretrgano ali z nizom posameznih dobav, vendar le v zvezi z digitalno vsebino ali digitalno storitvijo, ki se dobavlja od datuma začetka uporabe nacionalnih ukrepov za prenos. Določbe o spremembi digitalne vsebine ali digitalne storitve in o pravici do pravnega varstva se uporabljajo samo za pogodbe, sklenjene po datumu začetka uporabe tega zakona.

K 244. členu (uveljavitev določb za prodajno pogodbo)
Določbe poglavja tega zakona, ki ureja prodajno pogodbo, se v skladu z drugim odstavkom 24. člena Direktive 2019/771/EU ne uporabljajo za prodajne pogodbe, sklenjene pred začetkom uporabe tega zakona. Za te prodajne pogodbe se tudi po prenehanju veljavnosti ZVPot še naprej uporabljajo določbe ZVPot.

K 245. členu (uporaba določb o prekrških)
Predlagana prehodna določba je dodana iz razloga, ker je razpon glob za prekrške iz 238. člena, čeprav je določba skladna z določbami Direktive 2019/2161/EU, določen zunaj okvira za predpisovanje glob, ki ga sicer določa 17. člen Zakona o prekrških (Uradni list RS, št. 29/11 – uradno prečiščeno besedilo, 21/13, 111/13, 74/14 – odl. US, 92/14 – odl. US, 32/16, 15/17 – odl. US, 73/19 – odl. US, 175/20 – ZIUOPDVE in 5/21 – odl. US). Ta člen zato določa, da se višine in razponi glob, ki so določeni v 238. členu tega zakona, uporabljajo ne glede na določbe zakona, ki ureja prekrške, in sicer do sprememb določb o višinah in razponih glob, ki jih določa zakon, ki ureja prekrške, ki bo omogočil predpisovanje glob za prekrške zunaj predpisanih višin in razponov, če in na način, ki je določen z evropskimi predpisi.

K 246. členu (vpis v register potrošniških organizacij)
Ta člen ureja vpis potrošniških organizacij, ki so bile vpisane pred uveljavitvijo tega zakona. In sicer se za organizacije, ki so bile že pred uveljavitvijo tega zakona vpisane v register potrošniških organizacij na podlagi ZVPot, šteje, da so vpisane v register potrošniških organizacij tudi na podlagi tega zakona. Na ta način že vpisane potrošniške organizacije ohranijo vpis v register potrošniških organizacij tudi po uveljavitvi tega zakona.

K 247. členu (postopki v teku)
Ta člen določa končanje upravnih postopkov in drugih postopkov ministrstva, pristojnega za varstvo potrošnikov, ki so se začeli pred začetkom uporabe tega zakona in v katerih ministrstvo, pristojno za varstvo potrošnikov, do uveljavitve tega zakona še ni odločilo. Ti postopki se končajo po določbah ZVPot.

K 248. členu (podzakonski akti)
Predlagani člen ureja izdajo podzakonskih predpisov, ki jih izdata minister, pristojen za varstvo potrošnikov, in Vlada Republike Slovenije v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

K 249. členu (razveljavitev predpisov)

Predlagani člen ureja razveljavitev predpisov tako, da z dnem uporabe tega zakona prenehajo veljati ZVPot, podzakonski predpisi, izdani na podlagi ZVPot, ter ZVPNPP.
Do začetka uporabe novih podzakonskih predpisov, izdanih v roku, določenem v tem členu, se uporabljajo trenutno veljavni podzakonski akti.
Uredba o koncesiji za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov ter javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev (Uradni list RS, št. 47/15) se uporablja do začetka uveljavitve nove uredbe ter za vse koncesijske pogodbe, sklenjene do začetka uveljavitve nove uredbe.

K 250. členu (začetek veljavnosti)
Predlagani člen ureja začetek veljavnosti in uporabe tega zakona. Veljati začne petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne devetdeseti dan po objavi.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO
(prepis določb veljavnega zakona, ki se s predlogom spreminjajo)

V. PREDLOG, DA SE PREDLOG ZAKONA OBRAVNAVA PO NUJNEM OZIROMA SKRAJŠANEM POSTOPKU
(razlogi in posledice, zaradi katerih se predlaga nujni ali skrajšani postopek, razen za predlog zakona o ratifikaciji mednarodne pogodbe, ki se v skladu s 169. členom Poslovnika državnega zbora obravnava po nujnem postopku)
Vlada Republike Slovenije predlaga Državnemu zboru Republike Slovenije, da se skladno s 143. členom Poslovnika državnega zbora (Uradni list RS, št. 92/07 – uradno prečiščeno besedilo, 105/10, 80/13 in 38/17), predlog zakona obravnava po nujnem postopku. S tem se Republika Slovenija morebiti lahko izogne finančnim sankcijam, ki jih lahko pri direktivah, sprejetih v skladu z zakonodajnim postopkom, naloži Sodišče v skladu s členom 260(3) Pogodbe o delovanju Evropske unije in ki jih bo Komisija uporabila v skladu s sporočiloma z dne 11. novembra 2010 o izvajanju člena 260(3) Pogodbe in z dne 21. decembra 2016 z naslovom „Pravo EU: z boljšo uporabo do boljših rezultatov“. Ob tem bi dodatno poudarili, da je Republika Slovenija zaradi neprenosa treh direktiv, ki se prenašajo s tem predlogom zakona, že prejela tri opomine, dva 30. 9. 2021 in enega 28. 1. 2022.

VI. PRILOGE

OSNUTEK PODZAKONSKIH AKTOV, PRILOŽENIH K PREDLOGU ZAKONA:

- Pravilnik o obrazcih v zvezi z uveljavljanjem pravice do odstopa od pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov – osnutek;
- Pravilnik o blagu, za katero se izda obvezna garancija za brezhibno delovanje – osnutek;
- Pravilnik o obrazcih za informacije o pogodbah o časovnem zakupu, o dolgoročnem počitniškem proizvodu, o nadaljnji prodaji in o zamenjavi ter o obrazcu za odstop od pogodb – osnutek;
- Pravilnik o načinu vpisa in o organizacijskih, tehničnih in prostorskih pogojih za vpis potrošniških organizacij v register – osnutek;
- Uredba o koncesiji za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov ter javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev – osnutek;
- Pravilnik o uporabi jezikov narodnih skupnosti v procesih poslovanja podjetij s potrošniki na območjih, kjer živita italijanska in madžarska narodna skupnost – osnutek;
- Pravilnik o obrazcih za informacije pri pogodbah o paketnem potovanju in povezanih potovalnih aranžmajih – osnutek;
- Pravilnik o načinu označevanja cen blaga in storitev – osnutek;
- Uredba o jamstvu zaradi likvidnostnih težav organizatorja potovanja in podjetja, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje – osnutek.

1. PRAVILNIK O OBRAZCIH V ZVEZI Z UVELJAVLJANJEM PRAVICE DO ODSTOPA OD POGODBE, SKLENJENE NA DALJAVO ALI ZUNAJ POSLOVNIH PROSTOROV

- **preambula:**

Na podlagi desetega odstavka 130. člena in petega odstavka 138. člena Zakona o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18) izdaja minister za gospodarski razvoj in tehnologijo

- **okvirni naslov podzakonskega akta:**

PRAVILNIK O OBRAZCIH V ZVEZI Z UVELJAVLJANJEM PRAVICE DO ODSTOPA OD POGODBE, SKLENJENE NA DALJAVO ALI ZUNAJ POSLOVNIH PROSTOROV

- **vsebina, opisana po vsebinskih sklopih:**

  - I. PREDMET UREJANJA (VSEBINA AKTA)

    Minister za gospodarski razvoj in tehnologijo v skladu z desetim odstavkom 130. člena in petim odstavkom 138. člena Zakona o varstvu potrošnikov določi vsebino in obliko obrazca, na katerem lahko podjetje pred sklenitvijo pogodbe na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov zagotovi potrošniku informacije v zvezi z uveljavljanjem pravice do odstopa od pogodbe ter vsebino in obliko obrazca za odstop potrošnika od pogodbe, v skladu z Direktivo 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 304 z dne 22. 11. 2011, str. 64), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES,

2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7).

- II. PREDSTAVITEV PO VSEBINSKIH SKLOPIH (ZA VSAK VSEBINSKI SKLOP POSEBEJ)

1. *Opis ukrepa in rešitve*

Pravilnik določa, da podjetje lahko potrošniku pred sklenitvijo pogodbe na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov zagotovi informacije v zvezi z uveljavljanjem pravice do odstopa od pogodbe in mu da na voljo že pripravljen obrazec, ki je kot priloga sestavni del tega pravilnika.

Zatem pa pravilnik določa tudi, da lahko potrošnik odstopi od pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, z odstopno izjavo, ki jo poda na obrazcu, ki je prav tako kot priloga sestavni del tega pravilnika.

2. *Naslovnik*

Naslovnik ukrepov so podjetja, ki s potrošniki sklepajo pogodbe na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov.

3. *Pravne posledice*

Podjetja, ki s potrošniki sklepajo pogodbe na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, imajo možnost, da potrošniku pred sklenitvijo take pogodbe zagotovijo informacije v zvezi z uveljavljanjem pravice do odstopa od pogodbe ter vsebino in obliko obrazca za odstop potrošnika od pogodbe, kar jim omogoča, da v najboljši meri zagotovijo potrošnikom varstvo njihovih pravic v skladu z Zakonom o varstvu potrošnikov.

- III. PREHODNI REŽIM

Do začetka uporabe tega pravilnika se uporabljajo določbe Pravilnika o obrazcih v zvezi z uveljavljanjem pravice do odstopa od pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov (Uradni list RS, št. 43/14).

- IV. ZAČETEK VELJAVNOSTI

Pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnika o obrazcih v zvezi z uveljavljanjem pravice do odstopa od pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov (Uradni list RS, št. 43/14).

 normativni del:

PRAVILNIK
o obrazcih v zvezi z uveljavljanjem pravice do odstopa od pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov

1. člen

Ta pravilnik določa vsebino in obliko obrazca, na katerem lahko podjetje pred sklenitvijo pogodbe na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov zagotovi potrošniku informacije v zvezi z uveljavljanjem pravice do odstopa od pogodbe ter vsebino in obliko obrazca za odstop potrošnika od pogodbe, v skladu z Direktivo 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 304 z dne 22. 11. 2011, str. 64), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov (UL L št. 328 z dne 18. 12. 2019, str. 7).

2. člen

Posamezni izrazi, ki so uporabljeni v tem pravilniku, imajo enak pomen kakor v Zakonu o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18).

3. člen

Podjetje lahko potrošniku pred sklenitvijo pogodbe na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov zagotovi informacije v zvezi z uveljavljanjem pravice do odstopa od pogodbe na obrazcu, ki je kot Priloga 1 sestavni del tega pravilnika.

4. člen

Potrošnik lahko odstopi od pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, z odstopno izjavo, ki jo poda na obrazcu, ki je kot Priloga 2 sestavni del tega pravilnika.

5. člen

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o obrazcih za informacije o pogodbah o časovnem zakupu, o dolgoročnem počitniškem proizvodu, o nadaljnji prodaji in o zamenjavi ter o obrazcu za odstop od pogodb (Uradni list RS, št. 43/14).

Št. ……
Ljubljana, ……..
EVA 2015-2130-0005

Matjaž Han l.r.
Minister
za gospodarski razvoj in tehnologijo

Priloga 1: Obrazec – obr. IOP

Priloga 2: Obrazec – obr. OP

OBRAZEC Z INFORMACIJAMI V ZVEZI Z UVELJAVLJANJEM PRAVICE POTROŠNIKA DO ODSTOPA OD POGODBE (Obr. IOP)

Vzorčna pravila za odstop od pogodbe

Pravica do odstopa od pogodbe

Potrošnik ima pravico, da brez navedbe razlogov v 14 dneh odstopi od te pogodbe.

Odstopni rok poteče v 14 dneh od dne _(1).

Za uveljavitev pravice do odstopa mora potrošnik z nedvoumno izjavo obvestiti podjetje (_(2)_) o svoji odločitvi o odstopu od te pogodbe (npr. s pismom, poslanim po pošti ali po elektronski pošti).
V ta namen lahko potrošnik neobvezno uporabi priloženi vzorčni odstopni obrazec. __(3)__

Da bi se rok za odstop od pogodbe upošteval, zadošča, da je obvestilo v zvezi z uveljavljanjem pravice potrošnika do odstopa od pogodbe poslano pred iztekom odstopnega roka od te pogodbe.

Učinki odstopa od pogodbe

Če potrošnik odstopi od te pogodbe, mu podjetje brez nepotrebnega odlašanja in v vsakem primeru najpozneje v 14 dneh od dneva prejetja obvestila o odstopu od te pogodbe povrne vsa prejeta plačila, vključno s stroški dostave (razen dodatnih stroškov zaradi izbire vrste dostave, ki ni cenovno najugodnejša ponujena standardna oblika dostave s strani podjetja). Tako povračilo podjetje izvede z enakim plačilnim sredstvom, kakor je bilo uporabljeno pri izvedbi prvotne transakcije, razen če je izrecno dogovorjeno drugače; v nobenem primeru pa zaradi tega povračila potrošnik ne nosi nikakršnih stroškov. __(4)__
__(5)__
__(6)__

Navodila za izpolnjevanje:

1. Vstavi se eno od besedil v narekovajih:

(a) pri pogodbi o opravljanju storitev ali pogodbi o dobavi vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, daljinskega ogrevanja ali digitalne vsebine, ki se ne dobavi na materialnem nosilcu podatkov: »sklenitve pogodbe«;

(b) pri prodajni pogodbi: »ko potrošnik pridobi fizično posest na blagu ali jo pridobi namesto potrošnika tretja oseba, ki ni prevoznik in jo v ta namen določi potrošnik«;

(c) pri pogodbi v zvezi z več kosi blaga, ki jih potrošnik naroči z enim naročilom in so dostavljeni ločeno: »ko potrošnik pridobi fizično posest na zadnjem kosu blaga ali jo pridobi namesto potrošnika tretja oseba, ki ni prevoznik in jo v ta namen določi potrošnik«;

(d) pri pogodbi v zvezi z dostavo blaga, ki je sestavljena iz več pošiljk ali kosov: »ko potrošnik pridobi fizično posest na zadnji pošiljki ali kosu blaga ali jo pridobi namesto potrošnika tretja oseba, ki ni prevoznik in jo v ta namen določi potrošnik«;

(e) pri pogodbi za redno dostavo blaga v določenem časovnem obdobju: »ko potrošnik pridobi fizično posest na prvem kosu blaga ali jo pridobi namesto potrošnika tretja oseba, ki ni prevoznik in jo v ta namen določi potrošnik«.

2. Vpiše se ime, fizični naslov, telefonska številka in elektronski naslov podjetja.

3. Če podjetje potrošniku ponudi možnost, da elektronsko izpolni in predloži informacije v zvezi s svojim odstopom od pogodbe na spletnem mestu prodajalca, se vstavi: »Potrošnik lahko elektronsko izpolni in predloži tudi vzorčni odstopni obrazec ali katero koli drugo nedvoumno izjavo na spletni strani prodajalca [vstavi se spletni naslov]. Če se potrošnik odloči za to možnost, podjetje (na primer po elektronski pošti) nemudoma pošlje potrošniku potrdilo o prejemu takšnega odstopnega obrazca na trajnem nosilcu podatkov.«.

4. Pri prodajnih pogodbah, pri katerih ob odstopu od pogodbe podjetje ne ponudi lastnega prevzema blaga, se vstavi: »Podjetje lahko zadrži plačilo, dokler ne prejme vrnjenega blaga ali dokler potrošnik ne pošlje dokaza, da je blago poslal nazaj, odvisno od tega, kateri dogodek se zgodi prej.«.

5. Če je potrošnik prejel blago v zvezi s pogodbo:

(a) Vstavi se:
- »Blago bo prevzelo podjetje.« ali
- »Potrošnik blago vrne ali izroči … [po potrebi se vstavi ime in fizični naslov osebe, ki jo je podjetje pooblastilo za prevzem blaga] brez nepotrebnega odlašanja in v vsakem primeru najpozneje v 14 dneh od dneva, na katerega je potrošnik obvestil podjetje o odstopu od pogodbe. Rok se upošteva, če potrošnik blago pošlje nazaj pred iztekom 14-dnevnega roka.«

(b) Vstavi se:
- »Blago potrošnik vrne na stroške podjetja.« ali
- »Neposredne stroške vračila blaga nosi potrošnik.« ali
- če pri pogodbah, sklenjenih na daljavo, podjetje ne ponudi, da krije stroške vrnitve blaga, in če blaga zaradi njegove narave ni mogoče vrniti na običajen način po pošti: »Neposredne stroške vračila blaga … EUR [vstavi se znesek] nosi potrošnik.«; ali če stroška vračila blaga ni mogoče razumno izračunati vnaprej: »Neposredne stroške vračila blaga nosi potrošnik. Strošek vračila blaga predvidoma ne presega … EUR [vstavi se znesek].« ali
- če pri pogodbi, sklenjeni zunaj poslovnih prostorov, blaga zaradi njegove narave ni mogoče na običajen način vrniti po pošti in je bilo potrošniku dostavljeno na dom ob sklenitvi pogodbe: »Podjetje prevzame blago na lastne stroške.«

(c) Vstavi se:
»Potrošnik odgovarja samo za zmanjšano vrednost blaga zaradi ravnanja z blagom, ki ni nujno potrebno za določanje njegove narave, lastnosti in delovanja.«

6. Pri pogodbah o opravljanju storitev ali pogodbah o dobavi vode, plina ali električne energije, če se ti ne prodajajo v omejeni prostornini ali določeni količini, ali daljinskega ogrevanja se vstavi: »Če potrošnik zahteva, da se izvedba storitev ali dobava vode/plina/električne energije/daljinskega ogrevanja [neustrezno se črta] začne v odstopnem roku, mora podjetju plačati znesek, ki je sorazmeren s storitvami, opravljenimi do trenutka, ko je podjetje obvestil o odstopu od pogodbe, glede na celotni obseg pogodbe.«.

OBRAZEC ZA UVELJAVITEV PRAVICE POTROŠNIKA DO ODSTOPA OD POGODBE (Obr. OP)

Vzorčni odstopni obrazec

- [Ime, fizični naslov ter elektronski naslov podjetja]
- Obveščam/obveščamo (*) vas, da odstopam/odstopamo (*) od pogodbe za prodajo tega blaga (*)/za zagotovitev te storitve (*)
- Naročeno dne (*)/prejeto dne (*)
- Ime potrošnika/potrošnikov
- Naslov potrošnika/potrošnikov
- Podpis potrošnika/potrošnikov (samo, če se obrazec pošlje v papirni obliki)

(*) Po potrebi se črta

2. PRAVILNIK O BLAGU, ZA KATERO SE IZDA GARANCIJA ZA BREZHIBNO DELOVANJE

- **preambula:**

Na podlagi 94. člena Zakona o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18) izdaja minister za gospodarski razvoj in tehnologijo

- **okvirni naslov podzakonskega akta:**

PRAVILNIK O BLAGU, ZA KATERO SE IZDA GARANCIJA ZA BREZHIBNO DELOVANJE

- **vsebina, opisana po vsebinskih sklopih:**

  - I. PREDMET UREJANJA (VSEBINA AKTA)

    Minister za gospodarski razvoj in tehnologijo v skladu s 94. členom Zakona o varstvu potrošnikov določi blago, za katero mora biti izdana garancija za brezhibno delovanje, pričetek teka garancijskega roka in najkrajše obdobje garancije.

  - II. PREDSTAVITEV PO VSEBINSKIH SKLOPIH (ZA VSAK VSEBINSKI SKLOP POSEBEJ)

    1. *Opis ukrepa in rešitve*

    Pravilnik natančneje določa posamezne vrste blaga, za katera so dolžni izdati garancijo za brezhibno delovanje, in sicer za: proizvode za gospodinjsko in podobno uporabo, proizvode avtomobilske in podobne industrije, stroje in naprave za kmetijstvo ter za obdelavo majhnih površin, proizvode informacijske tehnologije, športno opremo in rekvizite, proizvode s področja radio-komunikacij, avdio- in video-tehnike in naprav, ki se nanje priključujejo, elektro-medicinske pripomočke, namenjene za osebno uporabo, naprave za varstvo pred požarom in čistilne naprave, pri tem pa je pomembna določba v pravilniku, da garancijski rok začne teči z dnem izročitve blaga potrošniku.

    2. *Naslovnik*

Naslovnik ukrepov so proizvajalci katerega koli od vrst blaga, navedenih v tem pravilniku in za katera so dolžni izdati garancijo za brezhibno delovanje.

3. Pravne posledice

Proizvajalci blaga, navedenega v tem pravilniku, morajo za svoje blago izdati garancijo za brezhibno delovanje za obdobje najmanj enega leta od dneva izročitve blaga potrošniku.

- III. PREHODNI REŽIM

Do začetka uporabe tega pravilnika se uporabljajo določbe Pravilnika o blagu, za katero se izda garancija za brezhibno delovanje (Uradni list RS, št. 14/12).

- IV. ZAČETEK VELJAVNOSTI

Pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne 1. januarja 2022. Z dnem uporabe tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o blagu, za katero se izda garancija za brezhibno delovanje (Uradni list RS, št. 14/12).

- **normativni del:**

P R A V I L N I K
o blagu, za katero se izda garancija za brezhibno delovanje

1. člen
(vsebina)

Ta pravilnik določa blago, za katero mora biti izdana garancija za brezhibno delovanje, pričetek teka garancijskega roka in najkrajše obdobje garancije.

2. člen
(blago, za katero se izda garancija za brezhibno delovanje)

Garancija za brezhibno delovanje za obdobje najmanj enega leta se izda za naslednje vrste blaga:

1. Proizvodi za gospodinjsko in podobno uporabo, in sicer:
   - plinske naprave za kuhanje, ogrevanje ter hlajenje vode,
   - električni aparati za ogrevanje, klimatizacijo in ventilacijo prostorov,
   - električni aparati za pripravljanje in hrambo hrane,
   - električni aparati za pranje, čiščenje in vzdrževanje,
   - električni aparati za pomivanje,
   - električni aparati za ogrevanje vode,
   - električni aparati za nego telesa,
   - električno ročno orodje,
   - električne črpalke,
   - električni usmerniki, napajalniki in polnilniki akumulatorskih baterij,
   - električni razsmerniki, optimizatorji in solarni moduli za sončne elektrarne,
   - električni šivalni in pletilni stroji,
   - fotografski aparati,
   - mehanske, električne in elektronske ure,
   - glasbila,
   - gospodinjske tehtnice,

- hišno, pisarniško in šolsko pohištvo,
- stavbno pohištvo.

2. Proizvodi avtomobilske in podobne industrije, in sicer:
- cestna motorna in priklopna vozila ter vozila s pomožnim motorjem in motorna kolesa,
- motorji za cestna motorna vozila ter vozila s pomožnim motorjem, ki so dana v promet kot posebni proizvodi,
- štirikolesniki na motorni pogon, za katere se ne uporabljajo predpisi o homologaciji po predpisih o motornih vozilih,
- električna vozila in kolesa,
- kolesa,
- otroški vozički;
- otroški avto-sedeži,
- vodna rekreacijska plovila,
- gume za cestna motorna in priklopna vozila, vozila s pomožnim motorjem in kmetijske stroje,
- akumulatorske baterije, razen akumulatorskih baterijskih vložkov splošne rabe.

3. Stroji in naprave za kmetijstvo in za obdelavo majhnih površin, in sicer:
- kmetijski traktorji in njihovi priklopniki,
- stroji in naprave za obdelavo in urejanje vrtov, trate in žive meje,
- stroji in naprave za setev, nego in zaščito rastlin,
- stroji in naprave za žetev in spravilo pridelkov,
- stroji in naprave za čiščenje, sortiranje, pakiranje in transport kmetijskih pridelkov,
- stroji in naprave za pripravljanje in raznašanje živinske krme,
- oprema za rejo živali za prehrano.

4. Proizvodi informacijske tehnologije, in sicer:
- radijska in telekomunikacijska terminalska oprema,
- radijsko vodene naprave,
- osebni, dlančni in podobni računalniki,
- vgradne komponente za osebne in podobne računalnike,
- periferna oprema, ki se priključuje na osebne in podobne računalnike,
- računalniška komunikacijska oprema,
- kalkulatorji in računski stroji,
- stroji za fotokopiranje in razmnoževanje,
- navigacijske naprave.

5. Športna oprema in rekviziti, in sicer:
- športna oprema in rekviziti, ki imajo lastnost mehanizma,
- sestavni deli športne opreme in rekvizitov, ki imajo lastnost mehanizma,
- športno in lovsko orožje.

6. Proizvodi s področja radio-komunikacij, avdio- in video-tehnike ter naprav, ki se nanje priključujejo, in sicer:
- radijski in televizijski sprejemniki,
- naprave za snemanje in reprodukcijo avdio- in video-zapisov vseh formatov,
- ojačevalniki in pretvorniki signalov,
- sprejemniki signalov,
- naprave za daljinsko krmiljenje,
- sestavni deli za kabelske distribucijske sisteme,
- naprave za napajanje naprav iz prejšnjih alinej tega odstavka,
- slušalke,
- mikrofoni.

7. Elektro-medicinski pripomočki, namenjeni osebni uporabi, in sicer:
   - naprave za kontrolo in rehabilitacijo sluha,
   - naprave za pomoč slepim,
   - vse vrste ortopedskih in protetičnih mehanizmov,
   - elektro-medicinske naprave za merjenje telesnih parametrov, na primer: merilnik srčnega utripa, krvnega tlaka, krvnega sladkorja in podobno,
   - električni aparati, namenjeni izboljšanju zdravstvenega stanja in telesnega počutja.

8. Naprave za varstvo pred požarom, in sicer:
   - ročni in prevozni gasilni aparati.

9. Čistilne naprave:
   - male komunalne čistilne naprave do 50 PE.

10. Male kurilne naprave:
   - lokalni grelniki prostorov z nazivno izhodno toplotno močjo do 50 kW,
   - kotli na trdno gorivo z nazivno izhodno toplotno močjo do 500 kW,
   - grelniki prostorov in kombinirani grelniki z nazivno izhodno toplotno močjo do 400 kW.

3. člen
(pričetek teka garancije)

Garancijski rok začne teči z dnem izročitve blaga potrošniku.

4. člen
(začetek veljavnosti)

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o blagu, za katero se izda garancija za brezhibno delovanje (Uradni list RS, št. 14/12).

Št. ……
Ljubljana, ……..
EVA 2015-2130-0005

Matjaž Han l.r.
Minister
za gospodarski razvoj in tehnologijo

3. PRAVILNIK O OBRAZCIH ZA INFORMACIJE O POGODBAH O ČASOVNEM ZAKUPU, O DOLGOROČNEM POČITNIŠKEM PROIZVODU, O NADALJNJI PRODAJI IN O ZAMENJAVI TER O OBRAZCU ZA ODSTOP OD POGODB

- **preambula:**

Na podlagi šestega odstavka 214. člena Zakona o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18) izdaja minister za gospodarski razvoj in tehnologijo

- **okvirni naslov podzakonskega akta:**

PRAVILNIK O OBRAZCIH ZA INFORMACIJE O POGODBAH O ČASOVNEM ZAKUPU, O DOLGOROČNEM POČITNIŠKEM PROIZVODU, O NADALJNJI PRODAJI IN O ZAMENJAVI TER O OBRAZCU ZA ODSTOP OD POGODB

- **vsebina, opisana po vsebinskih sklopih:**

  - I. PREDMET UREJANJA (VSEBINA AKTA)

    Minister za gospodarski razvoj in tehnologijo v skladu s šestim odstavkom 214. člena Zakona o varstvu potrošnikov določi vsebino in obliko obrazcev, na katerih mora podjetje zagotoviti potrošniku predpogodbene informacije o pogodbah o časovnem zakupu, o dolgoročnem počitniškem proizvodu, o nadaljnji prodaji in o zamenjavi ter vsebino in obliko obrazca za uveljavljanje pravice potrošnika do odstopa od pogodb, v skladu z Direktivo 2008/122/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. januarja 2009 o varstvu potrošnikov v zvezi z nekaterimi vidiki pogodb časovnega zakupa, dolgoročnih počitniških proizvodov, nadaljnje prodaje in zamenjave (UL L št. 33 z dne 3. 2. 2009, str. 10).

  - II. PREDSTAVITEV PO VSEBINSKIH SKLOPIH (ZA VSAK VSEBINSKI SKLOP POSEBEJ)

    1. *Opis ukrepa in rešitve*

    Pravilnik podrobneje določa obrazce, na katerih morajo podjetja zagotoviti predpogodbene informacije o pogodbah, o časovnem zakupu, o dolgoročnem počitniškem proizvodu, o nadaljnji prodaji in o zamenjavi. Te informacije morajo zagotoviti, preden postane pogodba ali ponudba zavezujoča za potrošnika.

    K pravilniku so priloženi obvezni obrazci za podajanje predpogodbenih informacij ter ločeno za pogodbo o časovnem zakupu, pogodbo o dolgoročnem počitniškem proizvodu, pogodbo o nadaljnji prodaji in pogodbo o zamenjavi, zato ni dvoma o tem, kateri obrazec morajo podjetja uporabiti.

    Pri uporabi obrazca za informacije o pogodbi o časovnem zakupu podjetja v prvem delu navedejo osnovne podatke podjetja, opis proizvoda, naravo in vsebino pravic, obdobje, v katerem se lahko uveljavlja pravica, datum začetka uveljavljanja pogodbene pravice, ceno, ki jo mora plačati potrošnik za pridobitev pravic, dodatne obvezne stroške, povzetek glavnih storitev, ki so na voljo potrošniku z navedbo zneska plačila, povzetek ugodnosti, kaj je vključeno v stroške ipd. V drugem delu podjetja navedejo splošne informacije glede pravic odstopa od pogodbe, informacije glede prepovedi predplačil med odstopnim rokom, informacije glede neobstoja stroškov ali finančnih obveznosti, razen navedenih v pogodbi, ter informacije o uporabi prava in pristojnosti sodišč v primeru spora. V tretjem delu podjetja navedejo dodatne informacije, do katerih je potrošnik upravičen, in kje jih lahko pridobi, če niso navedene v tej prilogi (informacije o pridobljenih pravicah, informacije o nepremičninah/objektih, dodatne zahteve za

namestitveni objekt v gradnji, informacije o stroških, informacije o odstopu od pogodbe, dodatne informacije).

Pri uporabi obrazca za informacije o pogodbi o dolgoročnem počitniškem proizvodu podjetja v prvem delu navedejo osnovne podatke podjetja, opis proizvoda, naravo in vsebino pravic, obdobje, v katerem se lahko uveljavlja pravica, datum začetka uveljavljanja pogodbene pravice, ceno, ki jo mora plačati potrošnik za pridobitev pravic, načrt obročnega odplačevanja, možnost prilagoditve zneskov po prvem letu, dodatne obvezne stroške, povzetek glavnih storitev, ki so na voljo potrošniku z navedbo zneska plačila, povzetek ugodnosti, kaj je vključeno v stroške, ali je podjetje podpisnik kodeksa ravnanja in kje je le-ta dostopen ipd. V drugem delu podjetja navedejo splošne informacije glede pravic odstopa od pogodbe, informacije glede prepovedi predplačil med odstopnim rokom, informacije glede pravic potrošnika, da brez kazni odpove pogodbo z obvestilom podjetju v določenem roku od prejema zahtevka za plačilo posameznega letnega obroka, informacije glede neobstoja stroškov ali finančnih obveznosti, razen navedenih v pogodbi, ter informacije o uporabi prava in pristojnosti sodišč v primeru spora. V tretjem delu podjetja navedejo dodatne informacije, do katerih je potrošnik upravičen, in kje jih lahko pridobi, če niso navedene v tej prilogi (informacije o pridobljenih pravicah, informacije o odstopu od pogodbe, dodatne informacije).

Pri uporabi obrazca za informacije za pogodbe o nadaljnji prodaji podjetja v prvem delu navedejo osnovne podatke podjetja, opis storitev, trajanje pogodbe, ceno, ki jo mora plačati potrošnik za pridobitev storitev, dodatne obvezne stroške iz pogodb, vrsto stroškov ter navedbo zneskov, ali je podjetje podpisnik kodeksa ravnanja in kje je le-ta dostopen ipd. V drugem delu podjetja navedejo splošne informacije glede pravic odstopa od pogodbe, informacije glede prepovedi predplačil s strani potrošnika, dokler se ne izvrši dejanska prodaja ali pogodba o nadaljnji prodaji ne preneha veljati kako drugače, informacije glede neobstoja stroškov ali finančnih obveznosti, razen navedenih v pogodbi, ter informacije o uporabi prava in pristojnosti sodišč v primeru spora. V tretjem delu podjetja navedejo dodatne informacije, do katerih je potrošnik upravičen, in kje jih lahko pridobi, če niso navedene v tej prilogi (pogoji za odstop od pogodbe, posledice odstopa in informacije o morebitnih obveznostih, ki nastanejo za potrošnika zaradi takšnega odstopa, navedba jezika oz. jezikov, v katerih lahko potrošnik komunicira s podjetjem v zvezi s pogodbo, na primer v zvezi z obravnavanjem vprašanj ali pritožb ter glede možnosti izvensodnega reševanja sporov).

Pri uporabi obrazca za informacije za pogodbe o zamenjavi podjetja v prvem delu navedejo osnovne podatke podjetja, opis proizvoda, naravo in vsebino pravic, obdobje, v katerem se lahko uveljavlja pravica, datum začetka uveljavljanja pogodbene pravice, ceno, ki jo mora plačati potrošnik za pridobitev pravic, dodatne obvezne stroške, povzetek glavnih storitev, ki so na voljo potrošniku, kaj je vključeno v stroške ipd. V drugem delu podjetja navedejo splošne informacije glede pravic odstopa od pogodbe, informacije glede prepovedi predplačil med odstopnim rokom, informacije glede neobstoja stroškov ali finančnih obveznosti, razen navedenih v pogodbi, ter informacije o uporabi prava in pristojnosti sodišč v primeru spora. V tretjem delu podjetja navedejo dodatne informacije, do katerih je potrošnik upravičen, in kje jih lahko pridobi, če niso navedene v tej prilogi (informacije o pridobljenih pravicah, informacije o nepremičninah/objektih, informacije o stroških, informacije o odstopu od pogodbe, dodatne informacije).
K pravilniku je priložen tudi obrazec za uveljavljanje pravice potrošnika do odstopa od pogodbe, ki podrobneje opredeljuje pravico do odstopa, prepoved predplačila in obvestilo o odstopu.

2. *Naslovnik*

Naslovnik ukrepov so podjetja, ki s potrošniki sklepajo pogodbe o časovnem zakupu, o dolgoročnem počitniškem proizvodu, o nadaljnji prodaji in o zamenjavi.

3. *Pravne posledice*

Podjetja, ki s potrošniki sklepajo pogodbe o časovnem zakupu, o dolgoročnem počitniškem proizvodu, o nadaljnji prodaji in o zamenjavi morajo zagotoviti predpogodbene informacije, preden postane pogodba ali ponudba zavezujoča za potrošnika. Te predpogodbene informacije morajo zagotoviti na obrazcih, ki so kot priloge sestavni del tega pravilnika. Prav tako morajo podjetja za odstop potrošnika od navedenih pogodb uporabiti obrazec za uveljavljanje pravice do odstopa od pogodbe, ki je kot priloga sestavni del tega pravilnika.

- III. PREHODNI REŽIM

Do začetka uporabe tega pravilnika se uporabljajo določbe Pravilnika o obrazcih za informacije o pogodbah o časovnem zakupu, o dolgoročnem počitniškem proizvodu, o nadaljnji prodaji in o zamenjavi ter o obrazcu za odstop od pogodb (Uradni list RS, št. 100/11).

- IV. ZAČETEK VELJAVNOSTI

Pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o obrazcih za informacije o pogodbah o časovnem zakupu, o dolgoročnem počitniškem proizvodu, o nadaljnji prodaji in o zamenjavi ter o obrazcu za odstop od pogodb (Uradni list RS, št. 100/11).

- **normativni del:**

P R A V I L N I K
o obrazcih za informacije o pogodbah o časovnem zakupu, o dolgoročnem počitniškem proizvodu, o nadaljnji prodaji in o zamenjavi ter o obrazcu za odstop od pogodb

1. člen
(vsebina)

Ta pravilnik določa vsebino in obliko obrazcev, na katerih mora podjetje zagotoviti potrošniku predpogodbene informacije o pogodbah o časovnem zakupu, o dolgoročnem počitniškem proizvodu, o nadaljnji prodaji in o zamenjavi ter vsebino in obliko obrazca za uveljavljanje pravice potrošnika do odstopa od pogodb, v skladu z Direktivo 2008/122/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. januarja 2009 o varstvu potrošnikov v zvezi z nekaterimi vidiki pogodb časovnega zakupa, dolgoročnih počitniških proizvodov, nadaljnje prodaje in zamenjave (UL L št. 33 z dne 3. 2. 2009, str. 10).

2. člen
(pomen izrazov)

Posamezni pojmi v tem pravilniku imajo enak pomen kot v Zakonu o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18).

3. člen
(obrazci za predpogodbene informacije in odstop od pogodbe)

(1) Predpogodbene informacije o pogodbah iz 1. člena tega pravilnika podjetje zagotovi potrošniku, preden postane pogodba ali ponudba zavezujoča za potrošnika, na naslednjih obrazcih, ki so kot Priloge 1, 2, 3 in 4 sestavni del tega pravilnika:

- obrazec za informacije o pogodbi o časovnem zakupu (Obr. PČZ);
- obrazec za informacije o pogodbi o dolgoročnem počitniškem proizvodu (Obr. PDPP);
- obrazec za informacije o pogodbi o nadaljnji prodaji (Obr. PNP);
- obrazec za informacije o pogodbi o zamenjavi (Obr. PZ).

(2) Za odstop potrošnika od pogodb iz 1. člena tega pravilnika se uporabi »Obrazec za uveljavljanje pravice do odstopa od pogodbe (Obr. OP)«, ki je kot Priloga 5 sestavni del tega pravilnika.

4. člen
(začetek veljavnosti)

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o obrazcih za informacije o pogodbah o časovnem zakupu, o dolgoročnem počitniškem proizvodu, o nadaljnji prodaji in o zamenjavi ter o obrazcu za odstop od pogodb (Uradni list RS, št. 100/11).

Št. ……
Ljubljana, ……..
EVA 2015-2130-0005

Matjaž Han l.r.
Minister
za gospodarski razvoj in tehnologijo

Priloga 1: Obrazec za informacije o pogodbi o časovnem zakupu (Obr. PČZ)
Priloga 2: Obrazec za informacije o pogodbi o dolgoročnem počitniškem proizvodu (Obr. PDPP)
Priloga 3: Obrazec za informacije za pogodbe o nadaljnji prodaji (Obr. PNP)
Priloga 4: Obrazec za informacije za pogodbe o zamenjavi (Obr. PZ)
Priloga 5: Obrazec za uveljavitev pravice do odstopa od pogodbe (Obr. OP)

Obrazec za informacije o pogodbi o časovnem zakupu (Obr. PČZ)

1. del

Firma in sedež ali ime in naslov podjetja ali več podjetij, ki so stranke pogodbe:

Opis proizvoda (na primer nepremičnine):

Narava in vsebina pravic(-e):

Točno obdobje, v katerem se lahko uveljavlja pravica, ki je predmet pogodbe, in če je potrebno, trajanje tega obdobja:

Datum, ko sme potrošnik začeti uveljavljati pogodbeno pravico:

Če se pogodba nanaša na namestitev v nepremičnini/objektu, ki je še v gradnji, datum, ko bo objekt dokončan ter namestitev in storitve na voljo za uporabo:

Cena, ki jo mora potrošnik plačati za pridobitev pravic(-e):

Dodatni obvezni stroški iz pogodbe, vrsta stroškov in navedba zneskov (na primer letne pristojbine, druge ponavljajoče se pristojbine, posebne dajatve, lokalne pristojbine in drugi stroški):

Povzetek glavnih storitev, ki so na voljo potrošniku (na primer priključek na elektriko, vodo, vzdrževanje objekta, komunalne storitve in drugo) in navedba zneska, ki ga mora zanje plačati potrošnik:

Povzetek ugodnosti, ki so na voljo potrošniku (na primer uporaba skupnih objektov, kot so bazen, savna in podobno):

Ali so ugodnosti vključene v zgoraj navedene stroške?

Če niso, navesti, katere ugodnosti so vključene v stroške in katere je treba plačati posebej:

Ali se je mogoče pridružiti sistemu za zamenjavo?

Če je odgovor pritrdilen, naziv sistema za zamenjavo:

Navedba stroškov za članstvo/zamenjavo:

Ali je podjetje podpisnik kodeksa ravnanja in če je, kje je kodeks dostopen potrošniku?

2. del

Splošne informacije:

- Potrošnik ima pravico, da brez navedbe razlogov odstopi od pogodbe v štirinajstih koledarskih dneh po sklenitvi pogodbe oziroma predpogodbe ali po prejemu le-teh, če ju prejme po njuni sklenitvi.
- Med odstopnim rokom so vsa predplačila s strani potrošnika prepovedana. Prepoved velja za vsa plačila in nadomestila, vključno z zagotavljanjem kakršnih koli jamstev, rezervacije sredstev na računih, izrecna priznavanja itd. Prepoved velja za plačila podjetju in tretjim strankam.
- Potrošnik nima nobenih stroškov ali finančnih obveznosti razen tistih, ki so navedene v pogodbi.

– V skladu z mednarodnim zasebnim pravom lahko pogodbo ureja pravo druge države članice in ne le države članice, v kateri ima potrošnik stalno ali začasno prebivališče, za morebitne spore pa so lahko pristojna druga sodišča in ne le sodišča države članice, v kateri ima potrošnik stalno ali začasno prebivališče.

Podpis potrošnika:_____

3. del

Dodatne informacije, do katerih je potrošnik upravičen, in kje jih lahko pridobi (na primer v katerem poglavju splošne brošure), če niso navedene tukaj:

INFORMACIJE O PRIDOBLJENIH PRAVICAH:

– Pogoji za uveljavljanje pravice, ki je predmet pogodbe, na ozemlju držav(-e) članic(-e), kjer je zadevna nepremičnina ali zadevne nepremičnine, informacije o tem, ali so vsi pogoji izpolnjeni in, če niso, katere je treba še izpolniti.
– Kadar pogodba zagotavlja pravico do namestitve, ki se izbere iz vrste namestitev, informacijo o morebitnih omejitvah potrošnikovih možnosti uporabe katere koli namestitve v katerem koli trenutku.

INFORMACIJE O NEPREMIČNINAH/OBJEKTIH:

– Kadar se pogodba nanaša na določeno nepremičnino/objekt, natančen in podroben opis nepremičnine/objekta in njene lokacije, kadar pogodba zadeva več nepremičnin/objektov, ustrezen opis nepremičnin/objektov in njihovih lokacij, kadar pogodba zadeva namestitev, ki ni nepremičnina/objekt, ustrezen opis namestitve in ugodnosti, ki so na voljo potrošniku.
– Storitve (na primer priključek na elektriko, vodo, komunalne storitve in podobno), do katerih potrošnik ima ali bo imel dostop in pod katerimi pogoji.
– Skupni objekti (če obstajajo), na primer bazen, savna itd., do katerih ima ali lahko ima potrošnik dostop in pod katerimi pogoji.

DODATNE ZAHTEVE ZA NAMESTITVENI OBJEKT V GRADNJI:

– Faza gradnje namestitvenega objekta in priključkov, ki omogočajo normalno obratovanje namestitvenega objekta (plin, elektrika, voda in telefonski priključki), ter skupni objekti, ki jih bo lahko potrošnik uporabljal.
– Rok za dokončanje namestitvenega objekta in priključkov, ki omogočajo njegovo normalno obratovanje (plin, elektrika, voda in telefonski priključek), ter ocena roka izgradnje vseh skupnih objektov, ki jih bo lahko potrošnik uporabljal.
– Številka gradbenega dovoljenja ter naziv in polni naslov(-i) pristojnega organa(-ov).
– Jamstvo za dokončanje namestitvenega objekta ali jamstvo za povrnitev že plačanega plačila, če namestitveni objekt ni zgrajen v roku in, če je potrebno, pogoji, ki urejajo veljavnost takih jamstev.

INFORMACIJE O STROŠKIH:

– Natančen opis vseh stroškov, povezanih s pogodbo o časovnem zakupu, kako bodo ti stroški dodeljeni potrošniku ter kako in kdaj se lahko taki stroški zvišajo, način izračunavanja zneska stroškov, povezanih z bivanjem v nepremičnini, obvezni zakonski stroški (na primer davki, takse in pristojbine) ter administrativni stroški (na primer upravljanje, vzdrževanje, popravila in podobno).

– Če je potrebno, informacije o tem, ali obstajajo kakršne koli zaznambe stroškov, hipotek, zastavnih pravic ali drugih pravic na nepremičnini, ki je predmet zavarovanja.

INFORMACIJE O ODSTOPU OD POGODBE:

– Če je potrebno, informacije o postopkih za prenehanje veljavnosti pomožnih pogodb in o posledicah takšnega prenehanja veljavnosti.
– Pogoji za odstop od pogodbe, posledice odstopa in informacije o morebitnih obveznostih, ki zaradi odstopa nastanejo za potrošnika.

DODATNE INFORMACIJE:

– Informacije o načinu urejanja, vzdrževanja in popravila nepremičnine, njenega upravljanja in vodenja, vključno z navedbo, ali in kako lahko potrošniki vplivajo na odločitve glede teh zadev in pri njih sodelujejo.
– Informacije o tem, ali se je mogoče pridružiti sistemu za nadaljnjo prodajo pogodbenih pravic, informacije o ustreznem sistemu in navedba stroškov, povezanih z nadaljnjo prodajo v okviru tega sistema.
– Navedba jezika oz. jezikov, v katerih lahko potrošnik komunicira s podjetjem v zvezi s pogodbo (na primer v zvezi z upravljanjem nepremičnine, spremembo cene stroškov in obravnavanjem vprašanj ali pritožb).
– Če obstaja, možnost izvensodnega reševanja sporov.

Datum prejema informacij:_____

Podpis potrošnika:_____

Obrazec za informacije o pogodbi o dolgoročnem počitniškem proizvodu (Obr. PDPP)

1. del

Firma in sedež ali ime in naslov podjetja ali več podjetij, ki bodo stranke pogodbe:

Opis proizvoda:

Narava in vsebina pravic(-e):

Točno obdobje, v katerem se lahko uveljavlja pravica, ki je predmet pogodbe, in če je potrebno, trajanje tega obdobja:

Datum, ko sme potrošnik začeti uveljavljati pogodbeno pravico:

Cena, ki jo plača potrošnik za pridobitev pravic(-e), vključno z vsemi ponavljajočimi se stroški, za katere potrošnik lahko pričakuje, da bodo nastali in izvirajo iz njegove pravice do uporabe namestitve, potovanja ali vseh povezanih proizvodov ali storitev, ki so navedeni:

Načrt obročnega odplačevanja, v katerem so za to ceno določeni enaki zneski za vsako leto trajanja pogodbe in datumi zapadlosti plačil.

Po prvem letu se zneski lahko prilagodijo, da se zagotovi ohranitev dejanske vrednosti teh obrokov, na primer zaradi inflacije.

Dodatni obvezni stroški iz pogodbe, vrsta stroškov in navedba zneskov (na primer letne članarine):

Povzetek glavnih storitev, ki so na voljo potrošniku (na primer popusti za nočitve v hotelih in letalske prevoze):

Ali so te storitve vključene v zgoraj navedenih stroških?

Če niso, navesti, katere storitve so vključene v stroške in katere je treba plačati posebej (na primer tri nočitve so vključene v letno članarino, ostale nočitve se plačajo ločeno):

Ali je podjetje podpisnik kodeksa ravnanja in če je, kje je kodeks dostopen potrošniku?

2. del

Splošne informacije:

– Potrošnik ima pravico, da brez navedbe razlogov odstopi od pogodbe v štirinajstih koledarskih dneh po sklenitvi pogodbe oziroma predpogodbe ali po prejemu le-teh, če ju prejme po njuni sklenitvi.

– Med odstopnim rokom so vsa predplačila s strani potrošnika prepovedana. Prepoved velja za vsa plačila in nadomestila, vključno z zagotavljanjem kakršnih koli jamstev, rezervacije sredstev na računih, izrecna priznavanja dolga itd. Prepoved velja za plačila podjetju in tretjim strankam.

– Potrošnik ima pravico, da brez kazni odpove pogodbo z obvestilom podjetju v štirinajstih dneh od prejema zahtevka za plačilo posameznega letnega obroka.

– Potrošnik nima nobenih stroškov ali finančnih obveznosti razen tistih, ki so navedene v pogodbi.

– V skladu z mednarodnim zasebnim pravom lahko pogodbo ureja pravo druge države članice in ne le države članice, v kateri ima potrošnik stalno ali začasno prebivališče, za morebitne spore pa so lahko pristojna druga sodišča in ne le sodišča države članice, v kateri ima potrošnik stalno ali začasno prebivališče.

Podpis potrošnika:_____

3. del

Dodatne informacije, do katerih je potrošnik upravičen, in kje jih lahko pridobi (na primer v katerem poglavju splošne brošure), če niso navedene tukaj:

1. INFORMACIJE O PRIDOBLJENIH PRAVICAH:

– Natančen opis popustov, ki so na voljo za prihodnje rezervacije, ponazorjenih z nizom primerov nedavnih ponudb.

– Informacije o omejitvah potrošnikovih možnosti do uveljavljanja pravic, kot so omejena razpoložljivost ali ponudbe po načelu »kdor prvi prispe, prvi dobi«, ter časovne omejitve v zvezi z določenimi oglaševanimi in posebnimi popusti.

2. INFORMACIJE O ODSTOPU OD POGODBE:

– Če je potrebno, informacije o postopkih za prenehanje veljavnosti pomožnih pogodb in o posledicah takšnega prenehanja.
– Pogoj za odstop od pogodbe, posledice odstopa in informacije o morebitnih obveznostih, ki zaradi odstopa nastanejo za potrošnika.

3. DODATNE INFORMACIJE:

– Navedba jezika oz. jezikov, v katerih lahko potrošnik komunicira s podjetjem v zvezi s pogodbo, na primer v zvezi z obravnavanjem vprašanj ali pritožb.

– Če obstaja, možnost izvensodnega reševanja sporov.

Datum prejema informacij:_____

Podpis potrošnika:_____

Obrazec za informacije za pogodbe o nadaljnji prodaji (Obr. PNP)

1.del

Firma in sedež ali ime in naslov podjetja ali več podjetij, ki bodo stranke pogodbe:

Opis storitev (na primer trženje):

Trajanje pogodbe:

Cena, ki jo plača potrošnik za pridobitev storitev:

Dodatni obvezni stroški iz pogodbe, vrsta stroškov in navedba zneskov (na primer davki, notarski stroški, stroški oglaševanja in podobno):

Ali je podjetje podpisnik kodeksa ravnanja in če je, kje je kodeks dostopen potrošniku?

2. del

Splošne informacije:

– Potrošnik ima pravico, da brez navedbe razlogov odstopi od pogodbe v štirinajstih koledarskih dneh po sklenitvi pogodbe oziroma predpogodbe ali po prejemu le-teh, če ju prejme po njuni sklenitvi.

– Prepovedano je vsako predplačilo s strani potrošnika, dokler se ne izvrši dejanska prodaja ali pogodba o nadaljnji prodaji ne preneha veljati kako drugače. Prepoved velja za vsa plačila in nadomestila, vključno z zagotavljanjem kakršnih koli jamstev, rezervacije sredstev na računih, izrecna priznavanja dolga itd. Prepoved velja za plačila podjetju in tretjim strankam.

– Potrošnik nima nobenih stroškov ali obveznosti razen tistih, ki so navedene v pogodbi.

– V skladu z mednarodnim zasebnim pravom lahko pogodbo ureja pravo druge države članice in ne le države članice, v kateri ima potrošnik stalno ali začasno prebivališče, za morebitne spore pa so lahko pristojna druga sodišča in ne le sodišča države članice, v kateri ima potrošnik stalno ali začasno prebivališče.

Podpis potrošnika:_____

3. del

Dodatne informacije, do katerih je potrošnik upravičen, in kje jih lahko pridobi (na primer v katerem poglavju splošne brošure), če niso navedene tukaj:

  – Pogoji za odstop od pogodbe, posledice odstopa in informacije o morebitnih obveznostih, ki nastanejo za potrošnika zaradi takšnega odstopa.

– Navedba jezika oz. jezikov, v katerih lahko potrošnik komunicira s podjetjem v zvezi s pogodbo, na primer v zvezi z obravnavanjem vprašanj ali pritožb.

– Če obstaja, možnost izvensodnega reševanja sporov.

Datum prejema informacij:_____

Podpis potrošnika:_____

OBRAZEC ZA INFORMACIJE ZA POGODBE O ZAMENJAVI (Obr. PZ)

1. del

Firma in sedež ali ime in naslov podjetja ali več podjetij, ki bodo stranke pogodbe:

Opis proizvoda:

Narava in vsebina pravic(-e):

Točno obdobje za uveljavljanje pravice, ki je predmet pogodbe:

Datum, ko sme potrošnik začeti uveljavljati pogodbeno pravico:

Cena, ki jo plača potrošnik za članarino v sistemu zamenjave:

Dodatni obvezni stroški iz pogodbe, vrsta stroškov in navedba zneskov (na primer pristojbine za podaljšanje, druge ponavljajoče se pristojbine, posebne dajatve, davki in podobno):

Povzetek glavnih storitev, ki so na voljo potrošniku:

Ali so te storitve vključene v zgoraj navedene stroške?

Če niso, navesti, katere storitve so vključene v stroške in katere je treba plačati posebej (vrsta stroškov in zneski, na primer: ocena cene, ki se plača za posamične transakcije za zamenjavo, vključno z vsemi dodatnimi stroški):

Ali je podjetje podpisnik kodeksa ravnanja, in če je, kje je kodeks dostopen potrošniku?

2. del

Splošne informacije:

– Potrošnik ima pravico, da brez navedbe razlogov odstopi od pogodbe v štirinajstih koledarskih dneh po sklenitvi pogodbe oziroma predpogodbe ali po prejemu le-teh, če ju prejme po njuni sklenitvi. V primerih, kadar se skupaj in istočasno s pogodbo o časovnem zakupu ponudi pogodba o zamenjavi, za obe pogodbi velja en sam odstopni rok.

– Med odstopnim rokom so vsa predplačila potrošnika prepovedana. Prepoved velja za vsa plačila in nadomestila, vključno z zagotavljanjem kakršnih koli jamstev, rezervacije sredstev na računih, izrecna priznavanja dolga itd. Prepoved velja za plačila podjetju in tretjim strankam.

– Potrošnik nima nobenih stroškov ali obveznosti razen tistih, ki so navedene v pogodbi.

– V skladu z mednarodnim zasebnim pravom lahko pogodbo ureja pravo druge države članice in ne le države članice, v kateri ima potrošnik stalno ali začasno prebivališče, za morebitne spore pa so lahko pristojna druga sodišča in ne le sodišča države članice, v kateri ima potrošnik stalno ali začasno prebivališče.

Podpis potrošnika:_____

3. del

Dodatne informacije, do katerih je potrošnik upravičen, in kje jih lahko pridobi (na primer v katerem poglavju splošne brošure), če niso navedene tukaj:

1. INFORMACIJE O PRIDOBLJENI PRAVICI

– Pojasnilo o načinu delovanja sistema zamenjave ter navedba možnosti in načinov zamenjave; navedba vrednosti, ki je določena za časovni zakup potrošnika v sistemu zamenjave ter niz primerov konkretnih možnosti zamenjave.

– Navedba števila počitniških letovišč, ki so na voljo, in števila članov v sistemu zamenjave, vključno z morebitnimi omejitvami razpoložljivosti določene namestitve, ki jo izbere potrošnik (na primer v obdobju povečanega povpraševanja) in/ali je potrebna rezervacija precej vnaprej, ter navedbe kakršnih koli omejitev izbire, ki nastanejo zaradi sodelovanja potrošnika v sistemu zamenjave pravic časovnega zakupa.

2. INFORMACIJE O NEPREMIČNINAH/OBJEKTIH:

– Ustrezen opis nepremičnin/objektov in njihove lokacije; kadar pogodba zadeva namestitev, ki ni nepremičnina, ustrezen opis namestitve in storitev; ustrezen opis, kje lahko potrošnik pridobi nadaljnje informacije.

3. INFORMACIJE O STROŠKIH:

– Informacije o obveznosti podjetja, da pred izvedbo zamenjave pri vsaki predlagani zamenjavi zagotovi podrobnosti o morebitnih dodatnih stroških, ki bodo nastali za potrošnika v zvezi z zamenjavo.

4. INFORMACIJE O ODSTOPU OD POGODBE:

– Če je potrebno, informacije o postopkih za prenehanje veljavnosti pomožnih pogodb in o posledicah takšnega prenehanja veljavnosti.

  – Pogoj za odstop od pogodbe, posledice odstopa in informacije o morebitnih stroških, ki zaradi odstopa lahko nastanejo za potrošnika.

5. DODATNE INFORMACIJE:

– Navedba jezika oz. jezikov, v katerih lahko potrošnik komunicira s podjetjem v zvezi s pogodbo, na primer v zvezi z obravnavanjem vprašanj ali pritožb.

– Če obstaja, možnost izvensodnega reševanja sporov.

Datum prejema informacij:_____

Podpis potrošnika:_____

OBRAZEC ZA UVELJAVLJANJE PRAVICE DO ODSTOPA OD POGODBE (Obr. OP)

Pravica do odstopa

Potrošnik ima pravico, da brez navedbe razlogov v štirinajstih koledarskih dneh odstopi od pogodbe.

Pravica do odstopa začne veljati …….. (vpiše podjetje, preden potrošniku predloži obrazec).

Če potrošnik tega obrazca ni prejel, odstopni rok začne teči, ko potrošnik prejme obrazec in v vsakem primeru poteče eno leto po sklenitvi pogodbe ali predpogodbe.

Če potrošnik ni prejel vseh zahtevanih informacij, odstopni rok začne teči, ko potrošnik prejme te informacije, v vsakem primeru pa poteče tri mesece po sklenitvi pogodbe ali predpogodbe.

Če želi potrošnik uveljavljati pravico do odstopa, na papirju ali na drugem trajnem nosilcu podatkov (na primer obvestilo, poslano po klasični ali elektronski pošti itd.) o tem obvesti podjetje. Potrošnik lahko za odstop od pogodbe uporabi ta obrazec.
Če potrošnik uveljavlja pravico do odstopa, ni dolžan plačati nobenih stroškov.

Prepoved predplačila

Med odstopnim rokom so vsa predplačila potrošnika prepovedana. Prepoved velja za vsa plačila, nadomestila, zagotavljanja jamstev, rezervacije sredstev na računih, izrecna priznavanja itd. Prepoved velja za plačila podjetju in tretjim strankam.

Obvestilo o odstopu

– Za (firma in sedež ali ime in naslov podjetja):*
– Spodaj podpisani potrjujem/potrjujemo,** da odstopam/odstopamo** od pogodbe.
– Datum sklenitve pogodbe:*
– Ime(-na) potrošnika/potrošnikov:***
– Naslov(-i) potrošnikov:***
– Podpis(-i) potrošnika/potrošnikov (samo v primeru, da se obrazec posreduje na papirju):
– Datum:***

* Izpolni podjetje, preden predloži obrazec potrošniku.
** Neustrezno črtati.
*** Izpolni potrošnik v primeru, da za odstop od pogodbe uporabi ta obrazec.

Datum prejema informacij:_____

Podpis potrošnika:_____

4. PRAVILNIK O NAČINU VPISA IN POGOJIH ZA VPIS POTROŠNIŠKIH ORGANIZACIJ V REGISTER

- **preambula:**

Na podlagi četrtega odstavka 226. člena Zakona o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18) izdaja minister za gospodarski razvoj in tehnologijo

- **okvirni naslov podzakonskega akta:**

PRAVILNIK O NAČINU VPISA IN POGOJIH ZA VPIS POTROŠNIŠKIH ORGANIZACIJ V REGISTER

- **vsebina, opisana po vsebinskih sklopih:**

  - I. PREDMET UREJANJA (VSEBINA AKTA)

    Minister za gospodarski razvoj in tehnologijo v skladu s četrtim odstavkom 226. člena Zakona o varstvu potrošnikov določi način vpisa potrošniških organizacij v register potrošniških organizacij ter organizacijske, tehnične in prostorske pogoje, ki jih mora izpolnjevati organizacija za vpis v register.

  - II. PREDSTAVITEV PO VSEBINSKIH SKLOPIH (ZA VSAK VSEBINSKI SKLOP POSEBEJ)
    1. *Opis ukrepa in rešitve*

    V pravilniku je določeno, da register potrošniških organizacij vodi ministrstvo, pristojno za varstvo potrošnikov. V registru ministrstvo vodi evidenco potrošniških organizacij, podatki, ki so vpisani v register, pa so javni.

Zatem so določeni pogoji, ki jih mora potrošniška organizacija izpolnjevati za vpis v register potrošniških organizacij, pri čemer je pomembno, da je potrošniška organizacija registrirana kot društvo ali zavod ali druga organizacija, ki ne opravlja pridobitne dejavnosti in so jo ustanovili potrošniki zaradi varstva svojih pravic. Prav tako mora biti potrošniška organizacija nevtralna ter neodvisna od interesov ponudnikov blaga in storitev, mora razpolagati z ustrezno opremljenimi poslovnimi prostori, imeti vzpostavljeno delujočo spletno stran, imeti ob vhodu v poslovni prostor napis z navedbo imena organizacije in uradnih ur. Nenazadnje pa je pomembno tudi, da ima potrošniška organizacija v okviru svojega dela določene uradne ure ter opredeljene načine in poti komuniciranja s potrošniki ter da potrošniku zagotavlja varstvo njegovih osebnih podatkov.

V pravilniku je določen tudi postopek vpisa potrošniške organizacije v register potrošniških organizacij, in sicer s podatki, kje se vloži vloga za vpis v register, katere priloge oziroma dokazila mora vloga vsebovati.

V pravilniku je določeno, da v primeru izpolnjenih pogojev za vpis v register ministrstvo izda odločbo in opravi vpis potrošniške organizacije v register.

Pravilnik vsebuje tudi določbe glede podatkov, ki jih je treba vpisati v register potrošniških organizacij, in obveznosti potrošniške organizacije po vpisu v register o poročanju glede vsake spremembe podatkov, določenih s tem pravilnikom, ter o vpisu teh sprememb v evidenco.

2. *Naslovnik*

Naslovnik ukrepov so potrošniške organizacije, ki se želijo vpisati v register potrošniških organizacij in morajo za ta namen vložiti pri ministrstvu vlogo za vpis v navedeni register.

3. *Pravne posledice*

Potrošniške organizacije morajo za vpis v register potrošniških organizacij in tudi po navedenem vpisu v register izpolnjevati pogoje iz tega pravilnika. O vsaki spremembi podatkov, določenih s tem pravilnikom, mora vpisana potrošniška organizacija obvestiti ministrstvo najpozneje v tridesetih dneh od uveljavitve spremembe. Spremembe podatkov in datum sprememb se prav tako vpišejo v evidenco.

- III. PREHODNI REŽIM

Do začetka uporabe tega pravilnika se uporabljajo določbe Pravilnika o načinu vpisa in pogojih za vpis potrošniških organizacij v register (Uradni list RS, št. 8/12).

- IV. ZAČETEK VELJAVNOSTI

Pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o načinu vpisa in pogojih za vpis potrošniških organizacij v register (Uradni list RS, št. 8/12).

- **normativni del:**

P R A V I L N I K
o načinu vpisa in pogojih za vpis potrošniških organizacij v register

1. člen
(vsebina)

Ta pravilnik določa način vpisa potrošniških organizacij v register potrošniških organizacij (v nadaljnjem besedilu: register) ter organizacijske, tehnične in prostorske pogoje, ki jih mora izpolnjevati organizacija za vpis v register.

2. člen
(register)

(1) Register vodi ministrstvo, pristojno za varstvo potrošnikov (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo).

(2) Ministrstvo v registru potrošniških organizacij vodi evidenco potrošniških organizacij.

(3) Podatki, vpisani v register, so javni.

3. člen
(pogoji)

Potrošniška organizacija mora za vpis v register izpolnjevati naslednje pogoje:
- je registrirana kot društvo ali zavod ali druga organizacija, ki ne opravlja pridobitne dejavnosti in so jo ustanovili potrošniki zaradi varstva svojih pravic;
- je nevtralna ter neodvisna od interesov ponudnikov blaga in storitev;
- razpolaga z ustrezno opremljenimi poslovnimi prostori, pri čemer se stanovanje ne šteje kot poslovni prostor;
- ob vhodu v poslovni prostor mora imeti na vidnem mestu napis z navedbo imena organizacije in uradnih ur;
- ima vzpostavljeno delujočo spletno stran;
- v okviru svojega dela ima določene uradne ure ter opredeljene načine in poti komuniciranja s potrošniki;
- potrošniku zagotavlja varstvo njegovih osebnih podatkov.

4. člen
(postopek vpisa)

(1) Potrošniška organizacija vloži vlogo za vpis v register pri ministrstvu.

(2) Vloga iz prejšnjega odstavka mora vsebovati naslednje podatke oziroma so ji priložene naslednje priloge:
- odločba oziroma drugo dokazilo o registraciji društva, zavoda ali druge organizacije;
- ime in priimek osebe, ki je pooblaščena za zastopanje;
- izjava o nevtralnosti ter neodvisnosti od interesov ponudnikov blaga in storitev;
- dokazilo o razpolaganju s poslovnimi prostori, in sicer pogodba o lastništvu ali najemu poslovnih prostorov;
- dokazilo o napisu imena organizacije in uradnih ur ob vhodu v poslovni prostor;
- izjava o načinu in poteh komuniciranja s potrošniki;
- dokazilo o delovanju spletne strani.

(3) Če so izpolnjeni pogoji za vpis v register, ministrstvo izda odločbo v skladu s predpisi, ki urejajo splošni upravni postopek, in na podlagi odločbe opravi vpis v register.

5. člen
(vpis v evidenco)

V evidenco se vpišejo naslednji podatki:
- datum in zaporedna številka vpisa;
- datum in številka odločbe, na podlagi katere je bil vpis opravljen;
- ime potrošniške organizacije;
- podatki o registraciji društva, zavoda ali druge organizacije;
- sedež organizacije;
- temeljni akt društva, zavoda ali druge organizacije (datum, številka);
- številka in datum odločbe, na podlagi katere je bil opravljen izbris organizacije.

6. člen
(sprememba podatkov)

O vsaki spremembi podatkov, določenih s tem pravilnikom, mora vpisana potrošniška organizacija obvestiti ministrstvo najpozneje v tridesetih dneh od uveljavitve spremembe. Spremembe podatkov in datum sprememb se vpišejo v evidenco.

7. člen
(začetek veljavnosti)

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o načinu vpisa in pogojih za vpis potrošniških organizacij v register (Uradni list RS, št. 8/12).

Št. ……
Ljubljana, ……..
EVA 2015-2130-0005

Matjaž Han l.r.
Minister
za gospodarski razvoj in tehnologijo

5. UREDBA O KONCESIJI ZA OPRAVLJANJE JAVNE SLUŽBE OBVEŠČANJA IN IZOBRAŽEVANJA POTROŠNIKOV TER JAVNE SLUŽBE IZVAJANJA PRIMERJALNIH OCENJEVANJ BLAGA IN STORITEV

- **preambula:**

Na podlagi tretjega odstavka 229. člena Zakona o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18) izdaja Vlada Republike Slovenije

- **okvirni naslov podzakonskega akta:**

UREDBA O KONCESIJI ZA OPRAVLJANJE JAVNE SLUŽBE OBVEŠČANJA IN IZOBRAŽEVANJA POTROŠNIKOV TER JAVNE SLUŽBE IZVAJANJA PRIMERJALNIH OCENJEVANJ BLAGA IN STORITEV

- **vsebina, opisana po vsebinskih sklopih:**

  - I. PREDMET UREJANJA (VSEBINA AKTA)

Vlada Republike Slovenije v skladu s tretjim odstavkom 229. člena Zakona o varstvu potrošnikov z uredbo določi predmet, pogoje in postopek podeljevanja koncesije za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov ter koncesije za opravljanje javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev, koncesijsko razmerje, financiranje opravljanja koncesije in nadzor nad izvajanjem koncesije. Ta uredba je tudi koncesijski akt za podelitev koncesije.

  - II. PREDSTAVITEV PO VSEBINSKIH SKLOPIH (ZA VSAK VSEBINSKI SKLOP POSEBEJ)

    1. *Opis ukrepa in rešitve*

Uredba na začetku poleg vsebine uredbe zelo natančno opredeljuje koncedenta, število in območje koncesije, obdobje trajanja koncesije in neprenosljivost koncesije.

Zatem uredba določa predmet koncesije in opredeljuje, katere naloge obsega koncesija za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov ter koncesija za opravljanje javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev.

Zelo pomembne so nadaljnje določbe uredbe glede pogojev za pridobitev koncesije, merila za izbiro koncesionarja, slednja pa so podrobneje opredeljena v javnem razpisu.

Uredba določa postopek podelitve koncesije, pri čemer opredeljuje, kaj vse mora vsebovati javni razpis, prav tako pa opredeljuje tudi strokovno komisijo, ki pregleda in oceni vloge ter ugotovi, ali so izpolnjeni razpisni pogoji in na koncu pripravi tudi poročilo. O izbiri koncesionarja pa odloči Vlada Republike Slovenije z upravno odločbo.

V uredbi so natančno opredeljeni koncesijska pogodba in njena vsebina, načini prenehanja koncesijskega razmerja in prenehanje veljavnosti koncesijske pogodbe.

Zatem je opredeljeno tudi financiranje opravljanja koncesije, pri čemer je posebej opredeljeno zagotavljanje sredstev in priznavanje upravičenih stroškov, način in dinamika plačil in vračilo sredstev.

Zadnji del uredbe pa določa obveznost poročil o opravljanju nalog in nadzor nad upravljanjem koncesije; slednjega opravljajo ministrstvo in drugi pristojni organi.

    2. *Naslovnik*

Naslovnik ukrepov so organizacije, ki želijo pridobiti koncesijo za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov ter koncesijo za opravljanje javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev.

3. Pravne posledice

Organizacije, ki želijo pridobiti koncesijo za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov ter koncesijo za opravljanje javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev, morajo izpolnjevati pogoje iz te uredbe. Ko organizacija pridobi koncesijo, pa mora izpolnjevati vse obveznosti oziroma določbe te uredbe in koncesijske pogodbe, npr. izpolnjevanje predmeta in obsega opravljanja koncesije, določenih v programu opravljanja koncesije, upoštevanje rokov, določenih v koncesijski pogodbi, uporaba sredstev namensko in v skladu s koncesijsko pogodbo, obveznost poročanja itd.

- III. PREHODNI REŽIM

Do začetka uporabe tega pravilnika se uporabljajo določbe Uredbe o koncesiji za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov ter javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev (Uradni list RS, št. 47/15).

- IV. ZAČETEK VELJAVNOSTI

Uredba začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve te uredbe preneha veljati Uredba o koncesiji za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov ter javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev (Uradni list RS, št. 47/15).

- **normativni del:**

U R E D B A
o koncesiji za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov ter javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen
(vsebina uredbe)

(1) Ta uredba določa predmet, pogoje in postopek podeljevanja koncesije za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov ter koncesije za opravljanje javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev, koncesijsko razmerje, financiranje opravljanja koncesije in nadzor nad izvajanjem koncesije.

(2) Ta uredba je tudi koncesijski akt za podelitev koncesije.

2. člen
(koncedent)

Koncedent je Vlada Republike Slovenije, njene pravice in obveznosti v imenu in za račun Republike Slovenije izvaja ministrstvo, pristojno za varstvo potrošnikov (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo).

3. člen
(število in območje koncesije)

(1) Za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov se podeli ena koncesija za celotno območje Republike Slovenije.

(2) Za opravljanje javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev se podeli ena koncesija za celotno območje Republike Slovenije.

4. člen
(obdobje trajanja koncesije in neprenosljivost koncesije)

Koncesiji iz prejšnjega člena sta neprenosljivi in se podelita za dve leti.

II. PREDMET KONCESIJE IN POGOJI ZA PRIDOBITEV KONCESIJE

5. člen
(predmet koncesije)

(1) Koncesija za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov obsega naslednje naloge:
- izvajanje aktivnosti obveščanja in izobraževanja potrošnikov z namenom večje varnosti potrošnikov, izbire, dostopnosti, kakovosti blaga in storitev;
- informiranje potrošnikov o uveljavljanju njihovih pravic.

(2) Koncesija za opravljanje javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev obsega naslednje naloge:
- primerjalno ocenjevanje blaga in storitev z uporabo metodologije za preizkušanje in ocenjevanje kakovosti blaga in storitev, ki zajema analizo posameznih značilnosti blaga in storitev, ki blago in storitve uvršča v razrede z različnimi ocenami;
- zagotavljanje informiranja potrošnikov o rezultatih primerjalnega testiranja blaga in storitev.

6. člen
(pogoji za pridobitev koncesije)

Koncesijo posamezne javne službe lahko pridobi organizacija, ki izpolnjuje naslednje pogoje:
1. je nevladna potrošniška organizacija, vpisana v register potrošniških organizacij pri ministrstvu, ali druga nevladna organizacija, ki je ustanovljena za varstvo pravic potrošnikov ter izvaja posamezne strokovne in raziskovalne naloge na področju varstva potrošnikov ter izkazuje nepridobitnost, nevtralnost in neodvisnost od interesov ponudnikov blaga ali storitev;
2. deluje najmanj tri leta od ustanovitve;
3. proti njej ni uveden postopek prisilne poravnave, stečaja ali likvidacije ali ni prenehala poslovati na podlagi sodne ali druge odločbe;
4. v zadnjih treh letih pred objavo javnega razpisa in med postopkom javnega razpisa ni bila pravnomočno obsojena za kaznivo dejanje, povezano s poslovanjem organizacije, oziroma ji ni bila izdana sodna ali upravna odločba, s katero ji je prepovedano opravljanje dejavnosti, povezane z izvajanjem koncesije, in je odločba postala izvršljiva;
5. ima poravnane vse davke, prispevke in druge obvezne dajatve ali poslovne obveznosti v skladu s predpisi;
6. v zadnjih treh letih organizaciji ni bila dana odpoved pogodbe, sklenjena z Republiko Slovenijo za izvajanje dejavnosti na področju varstva potrošnikov, zaradi kršitve pogodbenih obveznosti;

7. ima ustrezne strokovne reference o delu na področju varstva potrošnikov, ki ne smejo biti starejše od treh let za vsako koncesijo posebej;
8. zagotavlja ločena stroškovna mesta za posamezne naloge vsake koncesije in drugih nalog, ki jih morebiti izvaja;
9. zagotavlja storitev koncesije na območju celotne Republike Slovenije.

7. člen
(merila za izbiro koncesionarja)

(1) Pri izbiri koncesionarja se upoštevajo naslednja merila:
- ocena predloženega programa opravljanja koncesije posamezne javne službe za celotno obdobje trajanja koncesije, ki je v skladu s predmetom koncesije, pri kateri se upoštevajo kakovost predloženega programa, spremljanje nalog in pojasnjenost izvedbe nalog;
- strokovna usposobljenost za opravljanje javne službe.

(2) Merila za izbiro koncesionarja so podrobneje opredeljena v javnem razpisu.

III. POSTOPEK PODELITVE KONCESIJE

8. člen
(javni razpis)

(1) Koncesionar je izbran z javnim razpisom, ki ga izvede ministrstvo.

(2) Javni razpis mora vsebovati:
- predmet koncesije;
- pogoje za pridobitev koncesije;
- dokumente in dokazila, ki jih mora k prijavi na javni razpis priložiti organizacija;
- začetek in čas trajanja koncesije;
- merila za izbiro koncesionarja;
- čas in kraj oddaje prijav;
- rok za sprejemanje prijav na javni razpis;
- rok za obveščanje prijavljenih organizacij o izbiri;
- rok za izbiro koncesionarja;
- odgovorne osebe za dajanje informacij med javnim razpisom in
- druge podatke za izvedbo javnega razpisa.

(3) Javni razpis se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije in na spletnih straneh ministrstva.

9. člen
(strokovna komisija)

(1) Minister, pristojen za varstvo potrošnikov (v nadaljnjem besedilu: minister), imenuje tričlansko komisijo, ki pregleda in oceni vloge ter ugotovi, ali izpolnjujejo razpisne pogoje. Komisija sestavi poročilo, v katerem navede vloge, ki izpolnjujejo razpisne zahteve, ter jih razvrsti tako, da je razvidno ustrezanje postavljenim merilom, ter ministru pošlje poročilo o izvedbi javnega razpisa in obrazloženi predlog izbire koncesionarja.

(2) O izbiri koncesionarja odloči Vlada Republike Slovenije z upravno odločbo.

IV. KONCESIJSKO RAZMERJE

10. člen
(koncesijska pogodba)

(1) Medsebojna razmerja med koncedentom in koncesionarjem se podrobneje uredijo s koncesijsko pogodbo, ki jo po pooblastilu Vlade Republike Slovenije podpiše minister. Pravice in obveznosti, ki izhajajo iz koncesijskega razmerja, nastanejo z dnem sklenitve koncesijske pogodbe.

(2) S koncesijsko pogodbo se določijo:
- predmet koncesije;
- ime, sedež in pravnoorganizacijska oblika koncesionarja;
- začetek veljavnosti in trajanje koncesijske pogodbe;
- obveznost koncesionarja, da zagotovi opravljanje koncesije na celotnem območju Republike Slovenije;
- vrsta upravičenih stroškov;
- pogodbena vrednost;
- oblika zahtevkov in poročil;
- obveznost vsebinskega in finančnega poročanja koncesionarja koncedentu;
- način finančnega in strokovnega nadzora, ki ga opravi koncedent;
- sredstva, ki jih za opravljanje koncesije zagotavlja koncedent, in način financiranja;
- pogodbene sankcije zaradi neopravljanja ali nepravilnega opravljanja koncesije;
- način spreminjanja in prenehanja koncesijske pogodbe;
- rok za odpoved koncesije in način odpovedi;
- prepoved odstopa terjatve koncedenta tretji osebi;
- druge določbe, ki so pomembne za opravljanje koncesije.

V. PRENEHANJE KONCESIJSKEGA RAZMERJA

11. člen
(načini prenehanja koncesijskega razmerja)

(1) Koncesijsko razmerje preneha s prenehanjem koncesijske pogodbe, prenehanjem koncesionarja, če ta nima pravnih naslednikov, ali z odvzemom koncesije.

(2) Koncedent z odločbo odvzame koncesijo, če:
- koncesionar ne izpolnjuje predmeta in obsega opravljanja koncesije, določenih v programu opravljanja koncesije;
- koncesionar ne začne opravljati koncesije v roku, določenem v koncesijski pogodbi;
- koncesionar krši določbe te uredbe ali koncesijske pogodbe;
- ministrstvo ali drugi pristojni organi ugotovijo, da koncesionar uporablja sredstva nenamensko ali jih uporablja v nasprotju s koncesijsko pogodbo;
- je v javnem interesu, da se dejavnost preneha opravljati kot koncesionirana javna služba;
- v drugih primerih, določenih s koncesijsko pogodbo.

12. člen
(prenehanje veljavnosti koncesijske pogodbe)

(1) Koncesijska pogodba preneha veljati:
- po poteku časa, za katerega je bila sklenjena;
- z odpovedjo;
- s sporazumno razvezo.

(2) Razlogi in pogoji za odpoved koncesijske pogodbe, odpovedni rok ter druge medsebojne pravice in obveznosti se določijo v koncesijski pogodbi.

VI. FINANCIRANJE OPRAVLJANJA KONCESIJE

13. člen
(zagotavljanje sredstev in priznavanje upravičenih stroškov)

(1) Sredstva za opravljanje koncesije se zagotovijo v skladu s sprejetim proračunom Republike Slovenije.

(2) Vrednost sredstev za posamezno proračunsko leto in njihovo izplačilo sta odvisna od sprejetega proračuna Republike Slovenije za posamezno leto. Sredstva med posameznimi proračunskimi leti niso prenosljiva.

(3) Koncesionarju se za opravljanje koncesije priznajo sredstva v višini upravičenih stroškov za opravljanje koncesije, katerih vrsta in obseg se opredelita z javnim razpisom in koncesijsko pogodbo, vendar največ v obsegu, predvidenem v proračunu Republike Slovenije.

14. člen
(način in dinamika plačil)

Način in dinamika plačil koncesionarju se opredelita s koncesijsko pogodbo.

15. člen
(vračilo sredstev)

Če koncesionar krši koncesijsko pogodbo ali če se pri nadzoru nad porabo proračunskih sredstev, dodeljenih za opravljanje koncesije, izkaže, da je koncesionar prejel sredstva neupravičeno oziroma je sredstva uporabil nenamensko, koncedent zahteva vračilo že izplačanih proračunskih sredstev skupaj s pripadajočimi zakonskimi zamudnimi obrestmi od dneva nakazila do dneva vračila.

VII. POROČILA IN NADZOR NAD OPRAVLJANJEM KONCESIJE

16. člen
(poročila o opravljanju nalog)

(1) Koncesionar mora koncedentu ob predložitvi zahtevka za financiranje opravljanja koncesije predložiti tudi vmesno vsebinsko in vmesno finančno poročilo o rezultatih opravljenih nalog skupaj z dokazili, in sicer v roku, določenem v koncesijski pogodbi.

(2) Koncesionar mora koncedentu predložiti zaključno vsebinsko poročilo in zaključno finančno poročilo o opravljanju koncesije v roku, določenem v koncesijski pogodbi.

(3) Zaključno vsebinsko poročilo iz prejšnjega odstavka zajema vsebinsko poročilo in dokazila o izpolnitvi prevzetih obveznosti glede:
- doseženih ciljev nalog iz programa;
- uresničitve programa;
- posebnosti pri izvedbi programa.

(4) Zaključno finančno poročilo iz drugega odstavka tega člena mora vsebovati:
- obrazložitev porabe sredstev in upravičenih stroškov;

– obseg izvedenih nalog;
– vrednost izvedenih nalog.

17. člen
(nadzor)

(1) Strokovni nadzor nad opravljanjem koncesije opravljajo ministrstvo in drugi pristojni organi.

(2) Koncesionar mora koncedentu in drugim pristojnim organom omogočiti nadzor nad porabo sredstev, tako da je vsak čas mogoča kontrola izvrševanja pogodbe tako, da lahko koncedent, ministrstvo in drugi pristojni organi kadar koli med trajanjem pogodbenega razmerja in eno leto po koncu trajanja koncesije zahtevajo vpogled v vso dokumentacijo posameznega dela poslovanja koncesionarja, ki se nanaša na opravljanje javne službe in izvajanje koncesijske pogodbe.

VIII. PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

18. člen
(prehodno obdobje)

Uredba o koncesiji za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov ter javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev (Uradni list RS, št. 47/15) se uporablja do prenehanja izvajanja koncesije, podeljene na njeni podlagi.

19. člen
(začetek veljavnosti)

Ta uredba začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve te uredbe preneha veljati Uredba o koncesiji za opravljanje javne službe obveščanja in izobraževanja potrošnikov ter javne službe izvajanja primerjalnih ocenjevanj blaga in storitev (Uradni list RS, št. 47/15).

Št. ……
Ljubljana, ……..
EVA 2015-2130-0005

Vlada Republike Slovenije
dr. Robert Golob l.r.
Predsednik

6. PRAVILNIK O UPORABI JEZIKOV NARODNIH SKUPNOSTI V PROCESIH POSLOVANJA PODJETIJ S POTROŠNIKI NA OBMOČJIH, KJER ŽIVITA ITALIJANSKA IN MADŽARSKA NARODNA SKUPNOST

- **preambula:**

Na podlagi tretjega odstavka 7. člena Zakona o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18) izdaja minister za gospodarski razvoj in tehnologijo

- **okvirni naslov podzakonskega akta:**

PRAVILNIK O UPORABI JEZIKOV NARODNIH SKUPNOSTI V PROCESIH POSLOVANJA PODJETIJ S POTROŠNIKI NA OBMOČJIH, KJER ŽIVITA ITALIJANSKA IN MADŽARSKA NARODNA SKUPNOST

- **vsebina, opisana po vsebinskih sklopih:**

  - I. PREDMET UREJANJA (VSEBINA AKTA)

Minister za gospodarski razvoj in tehnologijo v skladu s tretjim odstavkom 7. člena Zakona o varstvu potrošnikov določi procese poslovanja podjetij, ki se nanašajo na prodajo blaga in storitev, v katerih mora podjetje na območjih, kjer avtohtono živita italijanska in madžarska narodna skupnost, s potrošniki uporabljati poleg slovenskega tudi jezik narodne skupnosti.

  - II. PREDSTAVITEV PO VSEBINSKIH SKLOPIH (ZA VSAK VSEBINSKI SKLOP POSEBEJ)

1. *Opis ukrepa in rešitve*

Pravilnik podrobneje določa, da morajo podjetja na območjih, kjer avtohtono živita italijanska in madžarska narodna skupnost, s potrošniki uporabljati poleg slovenskega jezika tudi jezik narodne skupnosti, in sicer v naslednjih procesih poslovanja: pri podajanju osnovnih informacij glede značilnosti, prodajnih pogojev, namembnosti, sestave in uporabe izdelka ali storitve; v cenikih, če so predpisani s posebnim zakonom in v obvestilih o obratovalnih časih.

2. *Naslovnik*

Naslovnik ukrepov so podjetja, ki potrošnikom prodajajo blago ali storitve na območjih v Republiki Sloveniji, kjer avtohtono živita italijanska in madžarska narodna skupnost. Za območja iz prejšnjega člena se štejejo narodnostno mešana območja v skladu z zakonom, ki ureja ustanovitev občin ter določitev njihovih območij.

3. *Pravne posledice*

Podjetja, ki potrošnikom prodajajo blago ali storitve na območjih v Republiki Sloveniji, kjer avtohtono živita italijanska in madžarska narodna skupnost, morajo v določenih procesih poslovanja, navedenih v tem pravilniku, poleg slovenskega uporabljati tudi jezik narodne skupnosti.

  - III. PREHODNI REŽIM

Do začetka uporabe tega pravilnika se uporabljajo določbe Pravilnika o uporabi jezikov narodnih skupnosti v procesih poslovanja podjetij s potrošniki na območjih, kjer živita italijanska in madžarska narodna skupnost (Uradni list RS, št. 78/08).

  - IV. ZAČETEK VELJAVNOSTI

Pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o uporabi jezikov narodnih skupnosti v procesih poslovanja podjetij s potrošniki na območjih, kjer živita italijanska in madžarska narodna skupnost (Uradni list RS, št. 78/08).

- **normativni del:**

P R A V I L N I K
o uporabi jezikov narodnih skupnosti v procesih poslovanja podjetij s potrošniki na območjih, kjer živita italijanska in madžarska narodna skupnost

1. člen

Ta pravilnik podrobneje določa procese poslovanja podjetij, ki se nanašajo na prodajo blaga in storitev, v katerih mora podjetje na območjih, kjer avtohtono živita italijanska in madžarska narodna skupnost, s potrošniki uporabljati poleg slovenskega tudi jezik narodne skupnosti.

2. člen

Za območja iz prejšnjega člena se štejejo narodnostno mešana območja v skladu z zakonom, ki ureja ustanovitev občin ter določitev njihovih območij.

3. člen

Podjetje mora na območjih iz 1. člena s potrošniki uporabljati poleg slovenskega tudi jezik narodne skupnosti v naslednjih procesih poslovanja:

- pri podajanju osnovnih informacij glede značilnosti, prodajnih pogojev, namembnosti, sestave in uporabe blaga ali storitve;
- v cenikih, če so predpisani s posebnim zakonom;
- v obvestilih o obratovalnih časih.

4. člen

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o uporabi jezikov narodnih skupnosti v procesih poslovanja podjetij s potrošniki na območjih, kjer živita italijanska in madžarska narodna skupnost (Uradni list RS, št. 78/08).

Št. ……
Ljubljana, ……..
EVA 2015-2130-0005

Matjaž Han l.r.
Minister
za gospodarski razvoj in tehnologijo

7. PRAVILNIK O OBRAZCIH ZA INFORMACIJE PRI POGODBAH O PAKETNEM POTOVANJU IN POVEZANIH POTOVALNIH ARANŽMAJIH

- **preambula:**

Na podlagi petega odstavka 173. člena in tretjega odstavka 201. člena Zakona o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18) izdaja minister za gospodarski razvoj in tehnologijo

- **okvirni naslov podzakonskega akta:**

PRAVILNIK O OBRAZCIH ZA INFORMACIJE PRI POGODBAH O PAKETNEM POTOVANJU IN POVEZANIH POTOVALNIH ARANŽMAJIH

- **vsebina, opisana po vsebinskih sklopih:**

  - I. PREDMET UREJANJA (VSEBINA AKTA)

Minister za gospodarski razvoj in tehnologijo v skladu s petim odstavkom 173. člena in tretjim odstavkom 201. člena Zakona o varstvu potrošnikov določi vsebino in obliko obrazcev za informacije pri pogodbah o paketnem potovanju in povezanih potovalnih aranžmajih, ki so jih organizator potovanja, prodajalec potovanja, kadar se turistični paket prodaja prek njega, in podjetje, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, dolžni zagotoviti potrošniku pred sklenitvijo pogodbe oziroma preden potrošnika zavezuje ponudba.

  - II. PREDSTAVITEV PO VSEBINSKIH SKLOPIH (ZA VSAK VSEBINSKI SKLOP POSEBEJ)

    1. *Opis ukrepa in rešitve*

Pravilnik določa obrazce informacij v skladu s Prilogo I in Prilogo II Direktive (EU) 2015/2302 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o paketnih potovanjih in povezanih potovalnih aranžmajih, spremembi Uredbe (ES) št. 2006/2004 in Direktive 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 90/314/EGS (UL L št. 326 z dne 11. 12. 2015, str. 1).

    2. *Naslovnik*

Naslovnik ukrepov so organizatorji potovanj, prodajalci potovanj, kadar se turistični paket prodaja prek njih, in podjetja, ki omogočajo povezane potovalne aranžmaje.

    3. *Pravne posledice*

Organizatorji potovanj, prodajalci potovanj, kadar se turistični paket prodaja prek njih, in podjetja, ki ponujajo povezane potovalne aranžmaje, morajo pri pogodbah o paketnem potovanju in povezanih potovalnih aranžmajih potrošniku pred sklenitvijo pogodbe, oziroma preden potrošnika zavezuje ponudba, zagotoviti informacije na ustreznih obrazcih, ki jih kot prilogo določa ta pravilnik.

  - III. PREHODNI REŽIM

Do začetka uporabe tega pravilnika se uporabljajo določbe Pravilnika o obrazcih za informacije pri pogodbah o paketnem potovanju in povezanih potovalnih aranžmajih (Uradni list RS, št. 43/18).

  - IV. ZAČETEK VELJAVNOSTI

Pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o obrazcih za informacije pri pogodbah o paketnem potovanju in povezanih potovalnih aranžmajih (Uradni list RS, št. 43/18).

- **normativni del:**

P R A V I L N I K
o obrazcih za informacije pri pogodbah o paketnem potovanju in povezanih potovalnih aranžmajih

1. člen
(vsebina)

(1) Ta pravilnik določa obliko in vsebino obrazcev za informacije pri pogodbah o paketnem potovanju in povezanih potovalnih aranžmajih, ki jih organizator potovanja, prodajalec potovanja, kadar se turistični paket prodaja prek njega, in podjetje, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, zagotovijo potrošniku pred sklenitvijo pogodbe oziroma preden potrošnika zavezuje ponudba.

(2) S tem pravilnikom se v pravni red Republike Slovenije delno prenaša Direktiva (EU) 2015/2302 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o paketnih potovanjih in povezanih potovalnih aranžmajih, spremembi Uredbe (ES) št. 2006/2004 in Direktive 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 90/314/EGS (UL L št. 326 z dne 11. 12. 2015, str. 1).

2. člen
(pomen izrazov)

Izrazi, uporabljeni v tem pravilniku, imajo enak pomen, kot ga imajo v Zakonu o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18).

3. člen
(obrazci za zagotavljanje informacij)

(1) Organizator potovanja in prodajalec potovanja, kadar se turistični paket prodaja prek njega, potrošniku zagotovita standardne informacije iz prvega odstavka 173. člena zakona na obrazcu iz Priloge I ali Priloge II, ki sta sestavni del tega pravilnika.

(2) Organizator potovanja in prodajalec potovanja, kadar se turistični paket prodaja prek njega, potrošniku zagotovita standardne informacije iz drugega odstavka 173. člena zakona na obrazcu iz Priloge II, ki je sestavni del tega pravilnika.

(3) Organizator potovanja potrošniku zagotovi standardne informacije iz tretjega odstavka 173. člena zakona na obrazcu iz Priloge III, ki je sestavni del tega pravilnika.

(4) Podjetje, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje, potrošniku zagotovi informacije iz prvega odstavka 201. člena zakona na obrazcu iz Priloge IV, ki je sestavni del tega pravilnika.

4. člen
(končna določba)

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o obrazcih za informacije pri pogodbah o paketnem potovanju in povezanih potovalnih aranžmajih (Uradni list RS, št. 43/18).

Št. ……
Ljubljana, ……..
EVA 2015-2130-0005

Matjaž Han l.r.
Minister
za gospodarski razvoj in tehnologijo

Priloga I: Obrazec standardnih informacij za pogodbe o paketnem potovanju, kadar je možna uporaba hiperpovezav
Priloga II: Obrazec standardnih informacij za pogodbe o paketnem potovanju v primerih, ki niso zajeti v Prilogi I
Priloga III: Obrazec standardnih informacij, kadar organizator potovanja podatke posreduje drugemu podjetju
Priloga IV: Obrazci standardnih informacij v primeru povezanih potovalnih aranžmajev

Obrazec standardnih informacij za pogodbe o paketnem potovanju, kadar je možna uporaba hiperpovezav

Ponujena kombinacija potovalnih storitev je turistični paket v smislu zakona, ki ureja varstvo potrošnikov.

Zato boste upravičeni do vseh pravic EU, ki veljajo za turistične pakete. Podjetje XY prevzema/podjetja XY prevzemajo polno odgovornost za ustrezno izvedbo turističnega paketa v celoti.

Poleg tega podjetje XY/podjetja XY v skladu z zakonom, ki ureja varstvo potrošnikov, zagotavlja(-jo) jamstvo, da se v primeru njegovih/njihovih likvidnostnih težav povrnejo vaša plačila in zagotovi vaš povratek, kadar turistični paket vključuje prevoz.

Več informacij o ključnih pravicah iz zakona, ki ureja varstvo potrošnikov: [se zagotovi v obliki hiperpovezave].

Prek hiperpovezave potrošnik prejme naslednje informacije:
Ključne pravice na podlagi zakona, ki ureja varstvo potrošnikov:

- Potrošniki prejmejo vse bistvene informacije o turističnem paketu pred sklenitvijo pogodbe o paketnem potovanju.
- Za ustrezno izvedbo vseh potovalnih storitev, vključenih v pogodbo, je vedno odgovorno vsaj eno podjetje.
- Potrošniki prejmejo telefonsko številko za nujne primere ali podatke o kontaktni točki, prek katere lahko pridejo v stik z organizatorjem potovanja ali potovalno agencijo.
- Potrošniki lahko z obvestilom v razumnem roku in ob plačilu morebitnih dodatnih stroškov turistični paket prenesejo na drugo osebo.
- Cena turističnega paketa se lahko poveča le, če nastanejo posebni stroški (na primer cene goriva) in če je to izrecno določeno v pogodbi, v nobenem primeru pa ne pozneje kot 20 dni pred začetkom turističnega paketa. Če se cena poviša za več kot 8 odstotkov cene turističnega paketa, lahko potrošnik odstopi od pogodbe. Če si organizator potovanja pridržuje pravico do povišanja cene, ima potrošnik pravico do znižanja cene, če pride do znižanja zadevnih stroškov.

- Potrošniki lahko odstopijo od pogodbe brez plačila kakršne koli odstopnine in prejmejo celotno povračilo vseh plačil, če se je znatno spremenil kateri od bistvenih elementov turističnega paketa razen cene. Če podjetje, odgovorno za turistični paket, turistični paket pred njegovim začetkom prekliče, so potrošniki upravičeni do povračila plačil, kadar je to ustrezno, pa tudi do povrnitve škode.
- Potrošniki lahko v primeru izrednih okoliščin odstopijo od pogodbe pred začetkom turističnega paketa brez plačila kakršne koli odstopnine, na primer če v kraju potovanja nastanejo resne varnostne težave, ki bi verjetno vplivale na turistični paket.
- Poleg tega potrošniki lahko odstopijo od pogodbe kadar koli pred začetkom turističnega paketa proti plačilu ustrezne in upravičene odstopnine.
- Če bistvenih elementov turističnega paketa po njegovem začetku ni mogoče zagotoviti v skladu z dogovorom, je treba potrošniku brez dodatnih stroškov ponuditi primerne nadomestne aranžmaje. Potrošniki lahko brez plačila kakršne koli odstopnine odstopijo od pogodbe, kadar storitve niso izvedene v skladu s pogodbo in to znatno vpliva na izvedbo turističnega paketa ter organizator potovanja težave ne odpravi.
- Potrošniki so upravičeni tudi do znižanja cene in/ali povrnitve škode, kadar potovalne storitve niso izvedene ali so neustrezno izvedene.
- Če je potrošnik v težavah, mora organizator potovanja zagotoviti pomoč.
- Če ima organizator potovanja ali prodajalec potovanja, kadar zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, likvidnostne težave, se plačila povrnejo. Če ima organizator potovanja ali prodajalec potovanja, kadar zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, likvidnostne težave po začetku turističnega paketa in je v turistični paket vključen prevoz, se zagotovi povratek potrošnikov. XY je jamstvo v primeru likvidnostnih težav zagotovil pri YZ (subjekt, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, npr. jamstvena shema ali zavarovalnica). Če se izvedba storitev zavrne zaradi likvidnostnih težav XY, se potrošniki lahko obrnejo na ta subjekt ali po potrebi na pristojni organ (kontaktni podatki, vključno z imenom, naslovom, elektronskim naslovom ter telefonsko številko).

Obrazec standardnih informacij za pogodbe o paketnem potovanju v primerih, ki niso zajeti v Prilogi I

Ponujena kombinacija potovalnih storitev je turistični paket v smislu zakona, ki ureja varstvo potrošnikov.

Zato boste upravičeni do vseh pravic EU, ki veljajo za turistične pakete. Podjetje XY prevzema/podjetja XY prevzemajo polno odgovornost za ustrezno izvedbo turističnega paketa v celoti.

Poleg tega podjetje XY/podjetja XY v skladu z zakonom, ki ureja varstvo potrošnikov, zagotavlja(-jo) jamstvo, da se vam v primeru njegovih/njihovih likvidnostnih težav povrnejo vaša plačila in zagotovi vaš povratek, kadar turistični paket vključuje prevoz.

Ključne pravice na podlagi zakona, ki ureja varstvo potrošnikov:
- Potrošniki prejmejo vse bistvene informacije o turističnem paketu pred sklenitvijo pogodbe o paketnem potovanju.
- Za ustrezno izvedbo vseh potovalnih storitev, vključenih v pogodbo, je vedno odgovorno vsaj eno podjetje.
- Potrošniki prejmejo telefonsko številko za nujne primere ali podatke o kontaktni točki, prek katere lahko pridejo v stik z organizatorjem potovanja ali potovalno agencijo.
- Potrošniki lahko z obvestilom v razumnem roku in ob plačilu morebitnih dodatnih stroškov turistični paket prenesejo na drugo osebo.

- Cena turističnega paketa se lahko poveča le, če nastanejo posebni stroški (na primer cene goriva) in če je to izrecno določeno v pogodbi, v nobenem primeru pa ne pozneje kot 20 dni pred začetkom turističnega paketa. Če se cena poviša za več kot 8 odstotkov cene turističnega paketa, lahko potrošnik odstopi od pogodbe. Če si organizator potovanja pridržuje pravico do povišanja cene, ima potrošnik pravico do znižanja cene, če pride do znižanja zadevnih stroškov.
- Potrošniki lahko odstopijo od pogodbe brez plačila kakršne koli odstopnine in prejmejo celotno povračilo vseh plačil, če se je znatno spremenil kateri koli od bistvenih elementov turističnega paketa razen cene. Če podjetje, odgovorno za turistični paket, ta turistični paket pred njegovim začetkom prekliče, so potrošniki upravičeni do povračila plačil, kadar je to ustrezno, pa tudi do povrnitve škode.
- Potrošniki lahko v primeru izrednih okoliščin odstopijo od pogodbe pred začetkom turističnega paketa brez plačila kakršne koli odstopnine, na primer če v kraju potovanja nastanejo resne varnostne težave, ki bi verjetno vplivale na turistični paket.
- Poleg tega potrošniki lahko odstopijo od pogodbe kadar koli pred začetkom turističnega paketa proti plačilu ustrezne in upravičene odstopnine.
- Če bistvenih elementov turističnega paketa po njegovem začetku ni mogoče zagotoviti v skladu z dogovorom, je treba potrošniku brez dodatnih stroškov ponuditi primerne nadomestne aranžmaje. Potrošniki lahko brez plačila kakršne koli odstopnine odstopijo od pogodbe, kadar storitve niso izvedene v skladu s pogodbo in to znatno vpliva na izvedbo turističnega paketa ter organizator potovanja težave ne odpravi.
- Potrošniki so upravičeni tudi do znižanja cene in/ali povrnitve škode, kadar potovalne storitve niso izvedene ali so neustrezno izvedene.
- Če je potrošnik v težavah, mora organizator potovanja zagotoviti pomoč.
- Če ima organizator potovanja ali prodajalec potovanja, kadar zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, likvidnostne težave, se plačila povrnejo. Če ima organizator potovanja ali prodajalec potovanja, kadar zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, likvidnostne težave po začetku turističnega paketa in je v turistični paket vključen prevoz, se zagotovi povratek potrošnikov. XY je jamstvo v primeru likvidnostnih težav zagotovil pri YZ (subjekt, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, npr. jamstvena shema ali zavarovalnica). Če se izvedba storitev zavrne zaradi likvidnostnih težav XY, se potrošniki lahko obrnejo na ta subjekt ali po potrebi na pristojni organ (kontaktni podatki, vključno z imenom, naslovom, elektronskim naslovom ter telefonsko številko).

[Spletno mesto, kjer je dostopen zakon, ki ureja varstvo potrošnikov.]

Obrazec standardnih informacij, kadar organizator potovanja podatke posreduje drugemu podjetju

Če najpozneje v 24 urah po prejemu potrditve rezervacije od podjetja XY sklenete pogodbo s podjetjem AB, se bo potovalna storitev, ki jo zagotavljata XY in AB, štela za turistični paket v smislu zakona, ki ureja varstvo potrošnikov.
Zato boste upravičeni do vseh pravic EU, ki veljajo za turistične pakete. Podjetje XY prevzema polno odgovornost za ustrezno izvedbo turističnega paketa v celoti.
Poleg tega podjetje XY v skladu z zakonom, ki ureja varstvo potrošnikov, zagotavlja jamstvo, da se v primeru njegovih likvidnostnih težav povrnejo vaša plačila in zagotovi vaš povratek, kadar turistični paket vključuje prevoz.

Več informacij o ključnih pravicah iz zakona, ki ureja varstvo potrošnikov: [se zagotovi v obliki hiperpovezave].

Prek hiperpovezave potrošnik prejme naslednje informacije:

Ključne pravice na podlagi zakona, ki ureja varstvo potrošnikov:

- Potrošniki prejmejo vse bistvene informacije o potovalnih storitvah pred sklenitvijo pogodbe o paketnem potovanju.
- Za ustrezno izvedbo vseh potovalnih storitev, vključenih v pogodbo, je vedno odgovorno vsaj eno podjetje.
- Potrošniki prejmejo telefonsko številko za nujne primere ali podatke o kontaktni točki, prek katere lahko pridejo v stik z organizatorjem potovanja ali potovalno agencijo.
- Potrošniki lahko z obvestilom v razumnem roku in ob plačilu morebitnih dodatnih stroškov turistični paket prenesejo na drugo osebo.
- Cena turističnega paketa se lahko poveča le, če nastanejo posebni stroški (na primer cene goriva) in če je to izrecno določeno v pogodbi, v nobenem primeru pa ne pozneje kot 20 dni pred začetkom turističnega paketa. Če se cena poviša za več kot 8 odstotkov cene turističnega paketa, lahko potrošnik odstopi od pogodbe. Če si organizator potovanja pridržuje pravico do povišanja cene, ima potrošnik pravico do znižanja cene, če pride do znižanja zadevnih stroškov.
- Potrošniki lahko odstopijo od pogodbe brez plačila kakršne koli odstopnine in prejmejo celotno povračilo vseh plačil, če se je znatno spremenil kateri koli od bistvenih elementov turističnega paketa razen cene. Če podjetje, odgovorno za turistični paket, turistični paket pred njegovim začetkom prekliče, so potrošniki upravičeni do povračila plačil, kadar je to ustrezno, pa tudi do povrnitve škode.
- Potrošniki lahko v primeru izrednih okoliščin odstopijo od pogodbe pred začetkom turističnega paketa brez plačila kakršne koli odstopnine, na primer če v kraju potovanja nastanejo resne varnostne težave, ki bi verjetno vplivale na turistični paket.
- Poleg tega potrošniki lahko odstopijo od pogodbe kadar koli pred začetkom turističnega paketa proti plačilu ustrezne in upravičene odstopnine.
- Če bistvenih elementov turističnega paketa po njegovem začetku ni mogoče zagotoviti v skladu z dogovorom, je treba potrošniku brez dodatnih stroškov ponuditi primerne nadomestne aranžmaje. Potrošniki lahko brez plačila kakršne koli odstopnine odstopijo od pogodbe, kadar storitve niso izvedene v skladu s pogodbo in to znatno vpliva na izvedbo turističnega paketa ter organizator potovanja težave ne odpravi.
- Potrošniki so upravičeni tudi do znižanja cene in/ali povrnitve škode, kadar potovalne storitve niso izvedene ali so neustrezno izvedene.
- Če je potrošnik v težavah, mora organizator potovanja zagotoviti pomoč.
- Če ima organizator potovanja ali prodajalec potovanja, kadar zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, likvidnostne težave, se plačila povrnejo. Če ima organizator potovanja ali prodajalec potovanja, kadar zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, likvidnostne težave po začetku turističnega paketa in je v turistični paket vključen prevoz, se zagotovi povratek potrošnikov. XY je jamstvo v primeru likvidnostnih težav zagotovil pri YZ (subjekt, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, npr. jamstvena shema ali zavarovalnica). Če se izvedba storitev zavrne zaradi likvidnostnih težav XY, se potrošniki lahko obrnejo na ta subjekt ali po potrebi na pristojni organ (kontaktni podatki, vključno z imenom, naslovom, elektronskim naslovom ter telefonsko številko).

Spletno mesto, kjer je dostopen zakon, ki ureja varstvo potrošnikov: [HIPERPOVEZAVA].

Obrazci standardnih informacij v primeru povezanih potovalnih aranžmajev

<u>Del A: Obrazec standardnih informacij, kadar je podjetje, ki omogoča povezan potovalni aranžma prek spleta v smislu prve alineje drugega odstavka 170. člena, prevoznik, ki prodaja povratno vozovnico</u>

Če po izbiri in plačilu potovalne storitve prek našega podjetja/XY rezervirate dodatne potovalne storitve za svoje potovanje ali počitnice, NE BOSTE upravičeni do pravic, ki na podlagi zakona, ki ureja varstvo potrošnikov, veljajo za turistične pakete.

Naše podjetje/XY zato ne bo odgovorno za ustrezno izvedbo teh dodatnih potovalnih storitev.
Prosimo, da se v primeru težav obrnete na zadevnega ponudnika storitev.

Če pa med istim obiskom spletnega mesta našega podjetja/XY za rezervacije rezervirate dodatne potovalne storitve, bodo potovalne storitve postale del povezanega potovalnega aranžmaja. V tem primeru XY v skladu s pravom EU zagotavlja jamstvo za vračilo vaših plačil XY za storitve, ki niso bile opravljene zaradi likvidnostnih težav XY, in po potrebi za vaš povratek. Opozarjamo vas, da to ne zagotavlja povračila v primeru likvidnostnih težav zadevnega ponudnika storitev.

Več informacij o jamstvu v primeru likvidnostnih težav: [se zagotovi v obliki hiperpovezave].
Prek hiperpovezave potrošnik prejme naslednje informacije:

XY je jamstvo v primeru likvidnostnih težav zagotovil pri YZ (subjekt, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, npr. jamstvena shema ali zavarovalnica).

Potrošniki se lahko obrnejo na ta subjekt ali po potrebi na pristojni organ (kontaktni podatki, vključno z imenom, naslovom, elektronskim naslovom ter telefonsko številko), če storitve zaradi likvidnostnih težav XY niso izvedene.

Opomba: To jamstvo v primeru likvidnostnih težav ne zajema pogodb s strankami, ki niso XY, ki se lahko izpolnijo kljub likvidnostnim težavam XY.

Spletno mesto, kjer je dostopen zakon, ki ureja varstvo potrošnikov: [HIPERPOVEZAVA].

<u>Del B: Obrazec standardnih informacij, kadar je podjetje, ki omogoča povezan potovalni aranžma prek spleta v smislu prve alineje drugega odstavka 170. člena, podjetje, ki ni prevoznik, ki prodaja povratno vozovnico</u>

Če po izbiri in plačilu ene potovalne storitve prek našega podjetja/XY rezervirate dodatne potovalne storitve za svoje potovanje ali počitnice, NE BOSTE upravičeni do pravic, ki veljajo za turistične pakete na podlagi zakona, ki ureja varstvo potrošnikov.
Naše podjetje/XY zato ne bo odgovorno za ustrezno izvedbo posameznih potovalnih storitev.
Prosimo, da se v primeru težav obrnete na zadevnega ponudnika storitev.

Če pa med istim obiskom spletnega mesta našega podjetja/XY za rezervacije rezervirate dodatne potovalne storitve, bodo potovalne storitve postale del povezanega potovalnega aranžmaja. V tem primeru XY v skladu s pravom EU zagotavlja jamstvo za vračilo vaših plačil XY za storitve, ki niso bile opravljene zaradi likvidnostnih težav XY. Opozarjamo vas, da to ne zagotavlja povračila v primeru likvidnostnih težav zadevnega ponudnika storitev.

Več informacij o jamstvu v primeru likvidnostnih težav (se zagotovi v obliki hiperpovezave).

Prek hiperpovezave potrošnik prejme naslednje informacije:

XY je jamstvo v primeru likvidnostnih težav zagotovil pri YZ (subjekt, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, npr. jamstvena shema ali zavarovalnica).

Potrošniki se lahko obrnejo na ta subjekt ali po potrebi na pristojni organ (kontaktni podatki, vključno z imenom, naslovom, elektronskim naslovom ter telefonsko številko), če storitve zaradi likvidnostnih težav XY niso izvedene.
Opomba: To jamstvo v primeru likvidnostnih težav ne zajema pogodb z drugimi strankami, ki niso XY, ki se lahko izpolnijo kljub likvidnostnim težavam XY.

Spletno mesto, kjer je dostopen zakon, ki ureja varstvo potrošnikov: [HIPERPOVEZAVA].

Del C: Obrazec standardnih informacij v primeru povezanih potovalnih aranžmajev v smislu prve alineje drugega odstavka 170. člena, kadar so pogodbe sklenjene v sočasni fizični navzočnosti podjetja (ki ni prevoznik, ki prodaja povratno vozovnico) in potrošnika

Če po izbiri in plačilu ene potovalne storitve prek našega podjetja/XY rezervirate dodatne potovalne storitve za svoje potovanje ali počitnice, NE BOSTE upravičeni do pravic, ki na podlagi zakona, ki ureja varstvo potrošnikov, veljajo za turistične pakete.
Naše podjetje/XY zato ne bo odgovorno za ustrezno izvedbo posameznih potovalnih storitev.
Prosimo, da se v primeru težav obrnete na zadevnega ponudnika storitev.

Če pa med istim obiskom našega podjetja/XY ali stikom z njim rezervirate kakršne koli dodatne potovalne storitve, bodo potovalne storitve postale del povezanega potovalnega aranžmaja. V tem primeru XY v skladu s pravom EU zagotavlja jamstvo za vračilo vaših plačil XY za storitve, ki niso bile opravljene zaradi likvidnostnih težav XY. Opozarjamo vas, da to ne zagotavlja povračila v primeru likvidnostnih težav zadevnega ponudnika storitev.

XY je jamstvo v primeru likvidnostnih težav zagotovil pri YZ (subjekt, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, npr. jamstvena shema ali zavarovalnica).

Potrošniki se lahko obrnejo na ta subjekt ali po potrebi na pristojni organ (kontaktni podatki, vključno z imenom, naslovom, elektronskim naslovom ter telefonsko številko), če storitve zaradi likvidnostnih težav XY niso izvedene.

Opomba: To jamstvo v primeru likvidnostnih težav ne zajema pogodb z drugimi strankami, ki niso XY, ki se lahko izpolnijo kljub likvidnostnim težavam XY.

[Spletno mesto, kjer je dostopen zakon, ki ureja varstvo potrošnikov.]

Del D: Obrazec standardnih informacij, kadar je podjetje, ki prek spleta omogoča povezane potovalne aranžmaje v smislu druge alineje drugega odstavka 170. člena, prevoznik, ki prodaja povratno vozovnico

Če prek te povezave/teh povezav rezervirate dodatne potovalne storitve za svoje potovanje ali počitnice, NE BOSTE upravičeni do pravic, ki na podlagi zakona, ki ureja varstvo potrošnikov, veljajo za turistične pakete.

Naše podjetje/XY zato ne bo odgovorno za ustrezno izvedbo teh dodatnih potovalnih storitev.
Prosimo, da se v primeru težav obrnete na zadevnega ponudnika storitev.

Če pa najpozneje v 24 urah po prejemu potrditve rezervacije s strani našega podjetja/XY rezervirate dodatne potovalne storitve prek te povezave/teh povezav, bodo te potovalne storitve postale del povezanega potovalnega aranžmaja. V tem primeru XY v skladu s pravom EU zagotavlja jamstvo za vračilo vaših plačil XY za storitve, ki niso bile opravljene zaradi likvidnostnih težav XY, in po potrebi za vaš povratek. Opozarjamo vas, da to ne zagotavlja povračila v primeru likvidnostnih težav zadevnega ponudnika storitev.

Več informacij o jamstvu v primeru likvidnostnih težav (se zagotovi v obliki hiperpovezave).

Prek hiperpovezave potrošnik prejme naslednje informacije:

XY je jamstvo v primeru likvidnostnih težav zagotovil pri YZ (subjekt, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, npr. jamstvena shema ali zavarovalnica).

Potrošniki se lahko obrnejo na ta subjekt ali po potrebi na pristojni organ (kontaktni podatki, vključno z imenom, naslovom, elektronskim naslovom ter telefonsko številko), če storitve zaradi likvidnostnih težav XY niso izvedene.

Opomba: To jamstvo v primeru likvidnostnih težav ne zajema pogodb z drugimi strankami, ki niso XY, ki se lahko izpolnijo kljub likvidnostnim težavam XY.

Spletno mesto, kjer je dostopen zakon, ki ureja varstvo potrošnikov: [HIPERPOVEZAVA].

Del E: Obrazec standardnih informacij, kadar je podjetje, ki prek spleta omogoča povezane potovalne aranžmaje v smislu druge alineje drugega odstavka 170. člena, podjetje, ki ni prevoznik, ki prodaja povratno vozovnico

Če prek te povezave/teh povezav rezervirate dodatne potovalne storitve za svoje potovanje ali počitnice, NE BOSTE upravičeni do pravic, ki na podlagi zakona, ki ureja varstvo potrošnikov, veljajo za turistične pakete.

Naše podjetje/XY zato ne bo odgovorno za ustrezno izvedbo teh dodatnih potovalnih storitev.
Prosimo, da se v primeru težav obrnete na zadevnega ponudnika storitev.

Če pa najpozneje v 24 urah po prejemu potrditve rezervacije s strani našega podjetja/XY rezervirate dodatne potovalne storitve prek te povezave/teh povezav, bodo te potovalne storitve postale del povezanega potovalnega aranžmaja. V tem primeru XY v skladu s pravom EU zagotavlja jamstvo za vračilo vaših plačil XY za storitve, ki niso bile opravljene zaradi likvidnostnih težav XY. Opozarjamo vas, da to ne zagotavlja povračila v primeru likvidnostnih težav zadevnega ponudnika storitev.

Več informacij o jamstvu v primeru likvidnostnih težav (se zagotovi v obliki hiperpovezave).

Prek hiperpovezave potrošnik prejme naslednje informacije:

XY je jamstvo v primeru likvidnostnih težav zagotovil pri YZ (subjekt, ki zagotavlja jamstvo v primeru likvidnostnih težav, npr. jamstvena shema ali zavarovalnica).

Potrošniki se lahko obrnejo na ta subjekt ali po potrebi na pristojni organ (kontaktni podatki, vključno z imenom, naslovom, elektronskim naslovom ter telefonsko številko), če storitve zaradi likvidnostnih težav XY niso izvedene.

Opomba: To jamstvo v primeru likvidnostnih težav ne zajema pogodb z drugimi strankami, ki niso XY, ki se lahko izpolnijo kljub likvidnostnim težavam XY.
Spletno mesto, kjer je dostopen zakon, ki ureja varstvo potrošnikov: [HIPERPOVEZAVA].

8. PRAVILNIK O NAČINU OZNAČEVANJA CEN BLAGA IN STORITEV

- **preambula:**

Na podlagi petega odstavka 14. člena zakona o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT, in 31/18) izdaja minister za gospodarski razvoj in tehnologijo

- **okvirni naslov podzakonskega akta:**

PRAVILNIK O NAČINU OZNAČEVANJA CEN BLAGA IN STORITEV

- **vsebina, opisana po vsebinskih sklopih:**

  - I. PREDMET UREJANJA (VSEBINA AKTA)

Minister za gospodarski razvoj in tehnologijo v skladu s petim odstavkom 14. člena Zakona o varstvu potrošnikov določi način označevanja prodajnih cen in cen za enoto blaga, ki ga podjetja ponujajo potrošnikom. Pravilnik določa tudi način označevanja cen storitev, ki jih podjetja ponujajo potrošnikom. Namen pravilnika je izboljšanje obveščanja potrošnikov in lažje primerjanje cen.

  - II. PREDSTAVITEV PO VSEBINSKIH SKLOPIH (ZA VSAK VSEBINSKI SKLOP POSEBEJ)

1. *Opis ukrepa in rešitve*

Pravilnik podrobno opredeljuje ključne izraze, uporabljene v pravilniku: prodajna cena blaga, cena za enoto blaga, blago, ki se prodaja nepakirano v razsutem stanju in cena storitve.

Pravilnik določa obveznost označevanja cene blaga ali storitve v eurih, prav tako pa podrobneje določa, katero blago mora biti označeno, in tudi način označevanja, kje se cena navede, obveznost nedvoumne, prepoznavne in čitljive označitve cen za potrošnika na vidnem in dosegljivem mestu. Določa tudi primere, v katerih ni treba označiti blaga s ceno (npr. pri prodaji blaga na javnih dražbah, pri prodaji umetniških del in starin, pri blagu, ki se potrošniku dobavlja kot sestavni del storitve, pri razstavljenem blagu, ki ni namenjeno prodaji, ali blagu, ki je namenjeno le za okrasitev poslovnih prostorov in izložb).

Pravilnik med drugim določa tudi označevanje cen storitev v obliki cenika in alternative od takšnega označevanja v nekaterih primerih, kadar cene ni mogoče označiti kot cene za vrsto storitve v skladu s tem pravilnikom ali kadar bi bila zaradi velikega števila storitev, ki jih ponuja podjetje potrošnikom, objava cen za storitve na ceniku dvoumna, slabo vidna in težko prepoznavna, ali če podjetje opravlja storitve izključno na terenu in nima poslovnega prostora za opravljanje storitev – v slednjem primeru so lahko cene storitev potrošniku dostopne in razvidne na drug ustrezen način, naveden v pravilniku.

2. *Naslovnik*

Naslovnik ukrepov so podjetja, ki ponujajo ali prodajajo blago ali storitve potrošnikom.

3. *Pravne posledice*

Podjetja, ki ponujajo ali prodajajo blago ali storitve potrošnikom, morajo označevati cene tistemu svojemu blagu ali storitvam in na način, kot je določeno s tem pravilnikom.

- III. PREHODNI REŽIM

Do začetka uporabe tega pravilnika se uporabljajo določbe Pravilnika o načinu označevanja cen blaga in storitev (Uradni list RS, št. 63/99, 27/01 in 65/03).

- IV. ZAČETEK VELJAVNOSTI

Pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o načinu označevanja cen blaga in storitev (Uradni list RS, št. 63/99, 27/01 in 65/03).

- **normativni del:**

PRAVILNIK
o načinu označevanja cen blaga in storitev

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

(1) Pravilnik določa način označevanja prodajnih cen in cen za enoto blaga, ki ga podjetja ponujajo potrošnikom. Pravilnik določa tudi način označevanja cen storitev, ki jih podjetja ponujajo potrošnikom.

(2) Namen pravilnika je izboljšanje obveščanja potrošnikov in lažje primerjanje cen.

2. člen

(1) Prodajna cena blaga je cena za enoto blaga ali za določeno količino blaga skupaj z davkom in vsemi drugimi dajatvami.

(2) Cena za enoto blaga je cena blaga skupaj z davkom in z vsemi drugimi dajatvami za en kilogram, en liter, en meter, en kvadratni meter ali en kubični meter blaga ali za neko drugačno posamično enoto količine, ki se splošno in običajno uporablja pri prodaji določenega blaga.

(3) Blago, ki se prodaja nepakirano v razsutem stanju, je blago, ki ni vnaprej pakirano in ga merimo v prisotnosti potrošnika, kolikor narava blaga to dopušča.

(4) Cena storitve je cena storitve skupaj z davkom in z vsemi drugimi dajatvami.

(5) Za potrošnika oziroma podjetje po tem pravilniku se šteje oseba, kot je določena v zakonu, ki ureja varstvo potrošnikov.

3. člen

Cena blaga oziroma storitve mora biti označena v eurih. V primeru, da je poleg cene v eurih cena za blago ali za storitve označena tudi v drugih valutah, mora biti poleg zneska v eurih tudi oznaka EUR.

II. OZNAČEVANJE CEN BLAGA

4. člen

(1) Vse blago mora biti označeni s prodajno ceno.

(2) Vse blago mora biti označeno tudi s ceno za enoto. Cene za enoto ni treba označevati, če je enaka prodajni ceni ali če to ne bi bilo koristno zaradi narave ali namena blaga, zlasti če:

- količina blaga ni pomembna za primerjavo cen ali
- se v isti embalaži prodaja različno blago.

(3) Blago, ki se prodaja nepakirano v razsutem stanju, mora imeti označeno le ceno za enoto blaga.

(4) Blago v izložbah prodajaln mora biti označeno s cenami iz prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena.

(5) Razstavljeno blago, ki je namenjeno za prodajo ali za zbiranje ponudb, mora biti označeno s ceno iz prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena.

5. člen

Ne glede na določila 4. člena ni treba označiti blaga s ceno v naslednjih primerih:

- pri blagu, ki se potrošniku dobavlja kot sestavni del storitve;
- pri prodaji blaga na dražbi;
- pri prodaji umetniških del in starin;
- pri razstavljenem blagu, ki ni namenjeno niti prodaji niti za zbiranje ponudb ter je to nedvomno označeno;
- pri blagu, namenjenemu le za okrasitev poslovnih prostorov in izložb.

6. člen

(1) Cena blaga mora biti označena na blagu.

(2) Cena se lahko označi tudi na enega od naslednjih načinov, vendar tako, da ne obstaja možnost zamenjave s ceno drugega blaga:

- na polici, kjer je blago nameščeno;
- na izvirni embalaži blaga;
- v obliki cenika;
- v katalogu;
- na nek drug ustrezen način.

7. člen

(1) Cene blaga, ki so označene na polici, morajo biti označene pred, pod ali nad blagom z imenom blaga.

(2) Pri istovrstnem blagu z različno neto težo ali z različno prostornino mora biti na oznaki cene poleg imena blaga tudi navedba neto teže ali prostornine.

(3) Za blago, ki se ne nahaja v prodajalni, se cene lahko označijo s cenikom ali s katalogom, ki mora biti dostopen potrošniku.

8. člen

(1) Označitev cen v skladu s 6. in 7. členom mora biti nedvoumna, lahko prepoznavna, čitljiva in za potrošnika na vidnem in dosegljivem mestu.

(2) Cena je nedvoumno označena, če je ni mogoče zamenjati s ceno drugega blaga, ki se nahaja v neposredni soseščini.

(3) Prodajna cena in cena za enoto blaga sta označeni čitljivo, če je velikost številk najmanj 3 mm. Pri označevanju cen v obliki cenika sta prodajna cena in cena za enoto blaga označeni čitljivo, če je velikost številk najmanj 5 mm. Pri označevanju cen na polici, kjer je blago nameščeno, je prodajna cena označena čitljivo, če je velikost številk najmanj 4 mm, cena za enoto blaga pa, če je velikost številk najmanj 2 mm.

III. OZNAČEVANJE CEN STORITEV

9. člen

Cene za vse storitve morajo biti označene kot cene v obliki cenika.

10. člen

Pri storitvah, pri katerih cene ni mogoče označiti kot cene za vrsto storitve v skladu z 2. členom, se ceno storitve lahko označi na enega od naslednjih načinov:

- kot ceno delovne ure za izvedbo določene storitve v poslovnem prostoru izvajalca storitve;
- kot ceno delovne ure za izvedbo določene storitve na kraju samem;
- kot ceno vseh stroškov za izvedbo določene storitve;
- kot ceno storitve, preračunano na mersko enoto;
- kot ceno storitve, ki jo nedvoumno opredelimo na drug način in se običajno uporablja pri ponujanju določenih storitev.

11. člen

V primeru, ko bi bila zaradi velikega števila storitev, ki jih ponuja podjetje potrošnikom, objava cen za storitve na ceniku dvoumna, slabo vidna in težko prepoznavna, ali če podjetje opravlja storitve izključno na terenu in nima poslovnega prostora za opravljanje storitev, so lahko cene storitev potrošniku dostopne in razvidne na drug ustrezen način:

- katalog storitev s cenami;
- posebna brošura z nedvoumnim opisom storitev s cenami;
- prospekti z nedvoumnim opisom storitev s cenami;
- na drug ustrezen način.

12. člen

(1) Označitev cen za storitve mora biti nedvoumna, lahko prepoznavna, čitljiva in za potrošnika na vidnem in dosegljivem mestu.

(2) Cena za storitve je nedvoumno označena, če je ni mogoče zamenjati s ceno druge storitve, ki se nahaja v neposredni soseščini.

(3) Cena za storitve je v poslovnem prostoru označena čitljivo, če je velikost črk in številk na ceniku za storitve najmanj 5 mm.

(4) Cena za storitev mora biti potrošniku lahko dostopna ter mora biti objavljena na vidnem mestu v poslovnem prostoru, kjer je ta storitev potrošniku ponujena.

(5) Kot vidno označeno ceno storitve se šteje, da je cenik obešen na steno poslovnega prostora oziroma tistega njegovega dela, kjer se nahajajo potrošniki.

13. člen

Če se vgrajeno blago za opravljeno storitev obračuna posebej, mora biti potrošniku na razpolago cenik vgrajenega blaga.

IV. PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

14. člen

Določba drugega odstavka 4. člena tega pravilnika se ne uporablja za prodajalne, katerih površina prodajnega prostora je manjša od 500 m2.

15. člen

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o načinu označevanja cen blaga in storitev (Uradni list RS, št. 63/99, 27/01 in 65/03).

Št. ……
Ljubljana, ……..
EVA 2015-2130-0005

Matjaž Han l.r.
Minister
za gospodarski razvoj in tehnologijo

9. UREDBA O JAMSTVU ZARADI LIKVIDNOSTNIH TEŽAV ORGANIZATORJA POTOVANJA IN PODJETJA, KI OMOGOČA POVEZANE POTOVALNE ARANŽMAJE

- **preambula:**

Na podlagi sedmega odstavka 205. člena Zakona o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18) izdaja Vlada Republike Slovenije

- **okvirni naslov podzakonskega akta:**

UREDBA O JAMSTVU ZARADI LIKVIDNOSTNIH TEŽAV ORGANIZATORJA POTOVANJA IN PODJETJA, KI OMOGOČA POVEZANE POTOVALNE ARANŽMAJE

- **vsebina, opisana po vsebinskih sklopih:**

  - I. PREDMET UREJANJA (VSEBINA AKTA)

Vlada Republike Slovenije v skladu s sedmim odstavkom 205. člena Zakona o varstvu potrošnikov z uredbo podrobneje določi način za izračun letnega prometa, povezanega z izvedbo turističnih paketov, pogoje delovanja jamstvene sheme in najnižjo višino zahtevanega jamstva, ki se šteje za učinkovito, za posamezno obliko zavarovanja. Uredba namreč omogoča hitrejše prilagajanje potrebam na trgu.

Izbiro oblike jamstva se prepušča organizatorju potovanja. Organizator potovanja bo lahko tako še vedno zavaroval tveganje za primer likvidnostnih težav pri zavarovalnici, lahko pa bo izbral tudi drugačno obliko jamstva, npr. bančno garancijo, zavarovanje z namenskim depozitom ali oblikovanje posebne jamstvene sheme. Bistveno je, da bo izbrano jamstvo v primeru likvidnostnih težav ustrezalo postavljenim kriterijem, ki so predpisani z uredbo.

- II. PREDSTAVITEV PO VSEBINSKIH SKLOPIH (ZA VSAK VSEBINSKI SKLOP POSEBEJ)

  1. *Opis ukrepa in rešitve*

  Uredba določa, da lahko organizator potovanja jamstvo v primeru svojih likvidnostnih težav zagotovi z zavarovanjem pri zavarovalnici, zavarovanjem z namenskim bančnim depozitom, bančno garancijo ali vključitvijo v jamstveno shemo, ki izpolnjuje pogoje iz Zakona o varstvu potrošnikov in te uredbe.

  Najprej je določena zahtevana višina jamstva zavarovanja pri zavarovalnici ali z namenskim bančnim depozitom (kritje mora zadoščati za višino 10 odstotkov letnega prometa organizatorja potovanja iz naslova organiziranja turističnih potovanj) in zahtevana višina sredstev v jamstvenih shemah (višina sredstev mora zadoščati za kritje 10 odstotkov letnega prometa iz naslova organiziranja potovanja za eno petino osnove zahtevane višine sredstev – za izračun osnove zahtevane višine sredstev se uporabi prihodek iz naslova organiziranja potovanja vseh vključenih organizatorjev potovanj).

  Zatem se določajo pogoji delovanja jamstvene sheme, in sicer se ta lahko ustanovi v okviru katere koli pravne osebe, ki se šteje za nosilca jamstvene sheme. Sredstva, zbrana za namene plačila iz naslova odgovornosti organizatorja potovanja, se vodi na ločenem namenskem računu. Nosilec jamstvene sheme sam določi podrobnejše pogoje plačil organizatorjev potovanj v jamstveno shemo, vendar pa pri tem velja, da se mora zahtevana višina sredstev doseči v največ treh letih po začetku uporabe uredbe in da noben od vključenih organizatorjev potovanj ne sme biti dolžan prispevati več kot 10 odstotkov svojih letnih prihodkov iz naslova organiziranja potovanj. Organizator potovanja, ki izstopi iz jamstvene sheme, je upravičen do vračila vplačanega zneska, razen če so bile iz jamstvene sheme plačane obveznosti zaradi njegovih likvidnostnih težav.

  Upravitelj sheme lahko proti organizatorju potovanja, za katerega je plačal določen znesek iz naslova jamstva v primeru likvidnostnih težav organizatorja potovanja, uveljavlja regresni zahtevek. Sredstva, ki jih upravitelj prejme na podlagi regresnega zahtevka, vrne na ločen namenski račun. Organizator potovanja, ki je opravil povratek potrošnikov namesto organizatorja potovanja, ki ima oziroma je imel likvidnostne težave, pa je upravičen do povračila vseh stroškov, ki jih je imel s povratkom potrošnikov, iz jamstvene sheme.

Nosilec jamstvene sheme je za svoje delo upravičen do plačila nadomestila, ki ga določi v svojih pravilih, prav tako pa lahko nosilec sheme sprejme tudi podrobnejša pravila glede delovanja sheme.

2. Naslovnik

Naslovnik ukrepov so organizatorji potovanj in podjetja, ki omogočajo povezane potovalne aranžmaje.

3. Pravne posledice

Organizatorji potovanj in podjetja, ki ponujajo povezane potovalne aranžmaje, morajo zagotoviti jamstvo v primeru likvidnostnih težav v skladu z določbami te uredbe.

- III. PREHODNI REŽIM

Do začetka uporabe te uredbe se uporabljajo določbe Uredbe o jamstvu zaradi likvidnostnih težav organizatorja potovanja in podjetja, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje (Uradni list RS, št. 52/18).

Za podjetja je v predlogu zakona določeno prehodno obdobje glede načina zagotavljanja jamstva v primeru likvidnostnih težav, ki je bilo določeno glede na prehodno obdobje iz predhodno veljavne uredbe.

- IV. ZAČETEK VELJAVNOSTI

Uredba začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve te uredbe preneha veljati Uredba o jamstvu zaradi likvidnostnih težav organizatorja potovanja in podjetja, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje (Uradni list RS, št. 52/18).

- **normativni del:**

U R E D B A
o jamstvu zaradi likvidnostnih težav organizatorja potovanja in podjetja, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje

1. člen
(vsebina)

(1) Ta uredba določa najnižjo višino zahtevanega jamstva za povračilo vseh plačil potrošnika in stroškov povratka potrošnika zaradi likvidnostnih težav organizatorja potovanja in podjetja, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje (v nadaljnjem besedilu: jamstvo), način izračuna letnega prometa, povezanega z izvedbo turističnih paketov, in pogoje delovanja jamstvene sheme.

(2) S to uredbo se v pravni red Republike Slovenije delno prenaša Direktiva (EU) 2015/2302 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o paketnih potovanjih in povezanih potovalnih aranžmajih, spremembi Uredbe (ES) št. 2006/2004 in Direktive 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 90/314/EGS (UL L št. 326 z dne 11. 12. 2015, str. 1–33).

2. člen

(pomen izrazov)

Izrazi, uporabljeni v tej uredbi, imajo enak pomen, kot ga imajo v Zakonu o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKolT in 31/18).

3. člen
(zagotavljanje jamstva)

Jamstvo zagotovita organizator potovanja in podjetje, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje (v nadaljnjem besedilu: organizator potovanja).

4. člen
(oblike jamstev)

Organizator potovanja zagotovi jamstvo v obliki:
- zavarovanja pri zavarovalnici;
- namenskega bančnega depozita;
- bančne garancije ali
- vključitve v jamstveno shemo.

5. člen
(najnižja višina zahtevanega jamstva)

(1) Najnižja višina zahtevanega jamstva v obliki zavarovanja pri zavarovalnici, namenskega bančnega depozita ali bančne garancije zagotavlja kritje v višini najmanj 10 odstotkov letnega prometa organizatorja potovanja, najnižja višina zahtevanega jamstva v jamstveni shemi pa najmanj 2 odstotka skupnega letnega prometa vseh organizatorjev potovanj, vključenih v jamstveno shemo.

(2) Organizator potovanja, ki v preteklem poslovnem letu ni imel letnega prometa, zagotovi najnižjo višino zahtevanega jamstva, ki zagotavlja kritje v višini najmanj 10 odstotkov načrtovanega letnega prometa.

6. člen
(jamstvena shema)

(1) Jamstvena shema je skupek sredstev, ki se zberejo za namene povračila vseh plačil potrošnika in stroškov povratka potrošnika iz naslova odgovornosti organizatorja potovanja. Jamstvena shema se lahko oblikuje v okviru katere koli pravne osebe, ki postane nosilec jamstvene sheme.

(2) Sredstva, zbrana za namene povračila vseh plačil potrošnika in stroškov povratka potrošnika iz naslova odgovornosti organizatorja potovanja, se vodijo na ločenem namenskem računu.

(3) Nosilec jamstvene sheme organizatorju potovanja na njegovo zahtevo omogoči vpogled v namenski račun iz prejšnjega odstavka.

(4) Če se jamstvena shema oblikuje v okviru gospodarskega interesnega združenja, članstvo v tem združenju ne sme biti pogoj za vključitev v to shemo.

7. člen

(vplačila v jamstveno shemo)

(1) Organizator potovanja, ki se vključi v jamstveno shemo, vplačuje v jamstveno shemo višino sredstev glede na vrsto in ceno turističnih paketov, vrsto prevoza, dolžino obdobja zahtevanih predplačil pred začetkom izvedbe turističnega paketa in svojo bonitetno oceno, pri čemer prispeva v jamstveno shemo najmanj 1 odstotek in največ 10 odstotkov letnega prometa.

(2) Organizator potovanja, ki v preteklem poslovnem letu ni imel letnega prometa, vplačuje v jamstveno shemo višino sredstev v skladu s prejšnjim odstavkom glede na načrtovani letni promet.

8. člen
(izstop iz jamstvene sheme)

Organizator potovanja, ki izstopi iz jamstvene sheme, je upravičen do vračila vplačanih sredstev, razen če so bile iz jamstvene sheme plačane obveznosti zaradi njegovih likvidnostnih težav.

9. člen
(nadomestilo)

Nosilec jamstvene sheme je za svoje delo upravičen do plačila nadomestila, ki pokriva dejanske stroške upravljanja jamstvene sheme.

10. člen
(povratek potrošnikov)

Organizator potovanja, ki je opravil povratek potrošnikov namesto organizatorja potovanja, ki ima oziroma je imel likvidnostne težave, je upravičen do povračila vseh stroškov, ki jih je imel s povratkom potrošnikov, iz jamstvene sheme.

11. člen
(regresni zahtevek)

(1) Nosilec jamstvene sheme lahko uveljavlja regresni zahtevek proti organizatorju potovanja, za katerega je plačal znesek iz naslova jamstva.

(2) Znesek, ki ga nosilec jamstvene sheme prejme na podlagi regresnega zahtevka iz prejšnjega odstavka, vrne na ločen namenski račun iz drugega odstavka 6. člena te uredbe.

12. člen
(pravila nosilca jamstvene sheme)

Nosilec jamstvene sheme sprejme pravila v zvezi z zagotavljanjem in upravljanjem jamstvene sheme.

13. člen
(način izračuna letnega prometa)

(1) Letni promet iz 5. in 7. člena te uredbe se izračuna na podlagi prihodkov od prodaje iz naslova organiziranja potovanj in omogočanja povezanih potovalnih aranžmajev v preteklem poslovnem letu.

(2) Načrtovani letni promet iz drugega odstavka 5. člena in drugega odstavka 7. člena te uredbe se izračuna na podlagi načrtovanih prihodkov od prodaje iz naslova organiziranja potovanj in omogočanja povezanih potovalnih aranžmajev v tekočem poslovnem letu.

PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

14. člen
(prehodno obdobje)

Najnižja višina zahtevanega jamstva iz prvega odstavka 5. člena in višina vplačil v jamstveno shemo iz prvega odstavka 7. člena te uredbe se zagotovita v dveh letih od uveljavitve te uredbe, in sicer v enem letu od uveljavitve te uredbe najmanj v višini 75 odstotkov zahtevanega jamstva in vplačil.

15. člen
(končna določba)

Ta uredba začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem uveljavitve te uredbe preneha veljati Uredba o jamstvu zaradi likvidnostnih težav organizatorja potovanja in podjetja, ki omogoča povezane potovalne aranžmaje (Uradni list RS, št. 52/18).

Št. ……
Ljubljana, ……..
EVA 2015-2130-0005

Vlada Republike Slovenije

dr. Robert Golob l.r.
Predsednik

2. MSP-TEST:

Predlagatelj predpisa: Ministrstvo za gospodarski razvoj in tehnologijo EVA: 2015-2130-0005	Presoja učinkov na gospodarstvo (MSP test)
	Datum vnosa: 21.05.2021
	Datum spremembe: 24.05.2021

Povzetek izvedene presoje vplivov predpisa na gospodarstvo:

Zakon o varstvu potrošnikov

Ocena učinkov predlaganih alternativ						
Alternativa / Izbrana alternativa	Mikro podjetja brez zaposlenih	Mikro podjetja	Mala podjetja	Srednja in velika podjetja	Učinki	Skupaj
1. Sprejem novega Zakona o varstvu potrošnikov / Da	/	/	/	/	/	/

I. Analizirane alternative	
Naziv alternative	Izbrana alt.
Alternativa 0: Obstoječe stanje (stanje brez sprememb)	Ne

OBRAZLOŽITEV:

OBVEZNOSTI	SKUPNI PREDVIDENI STROŠKI (NA LETNI RAVNI)
/	/
SKUPAJ	/

Alternativa 1: Sprejem novega Zakona o varstvu potrošnikov	Da

OBRAZLOŽITEV:

Predlaga se nov Zakon o varstvu potrošnikov, v katerega se poleg določb veljavnega ZVPot in veljavnega ZVPNPP prenašajo tudi določbe Direktive (EU) 2019/770 o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalne vsebine in digitalnih storitev, Direktive (EU) 2019/771 o nekaterih vidikih pogodb za prodajo blaga in Direktive (EU) 2019/2161 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov. Zaradi prenosa navedenih direktiv se v predlaganem predpisu posodablja nekatera pravila v skladu z razvojem v digitalni sferi ter zagotavlja boljše izvajanje ter uveljavljanje pravil. Krepi se zlasti pravice potrošnikov pri sklepanju prodajnih pogodb in pogodb o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, pri spletnih nakupih blaga in storitev ter v primeru nepoštenih poslovnih praks. Uvaja se tudi učinkovitejše sankcije za kršitve prava EU.

OBVEZNOSTI	SKUPNI PREDVIDENI STROŠKI (NA LETNI RAVNI)
Prilagoditev poslovanja novim določbam v predlogu predpisa	0,00 €
SKUPAJ	/

Povzetek analize

Alternativa 1

Naziv alternative:	Sprejem novega Zakona o varstvu potrošnikov
Opis alternative:	Predlaga se nov Zakon o varstvu potrošnikov, v katerega se poleg določb veljavnega ZVPot in veljavnega ZVPNPP prenašajo tudi določbe Direktive (EU) 2019/770 o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalne vsebine in digitalnih storitev, Direktive (EU) 2019/771 o nekaterih vidikih pogodb za prodajo blaga in Direktive (EU) 2019/2161 o spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in direktiv 98/6/ES, 2005/29/ES ter 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi boljšega izvrševanja in posodobitve pravil Unije o varstvu potrošnikov. Zaradi prenosa navedenih direktiv se v predlaganem predpisu posodablja nekatera pravila v skladu z razvojem v digitalni sferi ter zagotavlja boljše izvajanje ter uveljavljanje pravil. Krepi se zlasti pravice potrošnikov pri sklepanju prodajnih pogodb in pogodb o dobavi digitalne vsebine ali digitalne storitve, pri spletnih nakupih blaga in storitev ter v primeru nepoštenih poslovnih praks. Uvaja se tudi učinkovitejše sankcije za kršitve prava EU.

1. Neto stroški na gospodarstvo

Vrsta stroškov		Skupaj
Enkratni stroški	Korist	/
Periodični stroški	Korist	/
SKUPAJ		/

2. Opredelitev stroškov

2 Kvalitativni učinki alternative 1

Kako predlog predpisa vpliva na pravno varnost?	**Pozitivno**
Obrazložitev: S predlogom predpisa se prenaša direktive s področja varstva potrošnikov, ki so bile sprejete na ravni EU. Ker direktive temeljijo na načelu maksimalne harmonizacije, države članice v svojem nacionalnem pravu ne morejo ohraniti ali uvesti določb, ki se razlikujejo od določb direktiv. S enotnim pravnim okvirom varstva potrošnikov na ravni EU se povečuje pravna varnost in olajšuje čezmejno poslovanje podjetij, ki so del notranjega trga EU. Ker ključni element pravne varnosti predstavlja tudi skladno izvrševanje veljavne zakonodaje, so v predlogu predpisa tudi jasno določeni organi za nadzor nad spoštovanjem zakonodaje s področja varstva potrošnikov.	
Kako predlog predpisa vpliva na nelojalno konkurenco?	**Pozitivno**
Obrazložitev: S predlogom predpisa se določa usklajena merila za odmero globe, ki veljajo v vseh državah članicah, pri najhujših močno razširjenih kršitvah ali močno razširjenih kršitvah z razsežnostjo Unije, ki so predmet usklajene preiskave in izvršilnih ukrepov v skladu z Uredbo (EU) 2017/2394, pa se določa možnost izreka globe v višini do 4% odstotke letnega prometa podjetja. Tako bodo kazni za kršitev prava varstva potrošnikov učinkovitejše, sorazmerne in odvračilne, saj bodo v vseh državah članicah kršitelji kaznovani na primerljiv način.	
Kako predlog predpisa vpliva na problematiko dela na črno in sivo ekonomijo?	**Nima vpliva**
Obrazložitev: Nima vpliva.	
Kako predlog predpisa vpliva na produktivnost?	**Pozitivno**

Obrazložitev: Predlog predpisa usklajuje pravila s področja varstva potrošnikov med državami članicami EU. Z večjo harmonizacijo predpisov pa se za podjetja olajšuje čezmejna trgovina, ker se zmanjšujejo pravne ovire za vstop na nove trge, ter s tem veča konkurenca na notranjem trgu, na katerem si podjetja konkurirajo na podlagi svojih uspehov, kar vpliva na večjo produktivnost in ustvarjanje novih delovnih mest.	
Kako predlog predpisa vpliva na delovne pogoje, naložbe v kadrovske vire oz. nove zaposlitve?	**Pozitivno**
Obrazložitev: S predlogom predpisa se pravno varstvo potrošnikov prilagaja digitalni dobi. Ker se v skladu z razvojem v digitalni sferi določajo nove pravice potrošnikov (npr. dodatne informacije za potrošnike pri nakupovanju preko spletnih platform, nov pravni okvir za pogodbe o dobavi digitalne vsebine in digitalne storitve), bodo podjetja za izpolnjevanje teh zahtev morala zagotoviti kadrovske vire.	
Kako predlog predpisa vpliva na naložbe v raziskave in razvoj?	**Pozitivno**
Obrazložitev: Z večjo harmonizacijo predpisov se za podjetja olajšuje čezmejna trgovina, ker se zmanjšujejo pravne ovire za vstop na nove trge, ter s tem veča konkurenca na notranjem trgu. Večja konkurenca pa spodbuja učinkovitost in inovativnost ter znižuje cene. Da je konkurenca med podjetji učinkovita, morajo podjetja delovati neodvisno drug od drugega, vendar so podvržena konkurenčnemu pritisku drugih. Zato morajo podjetja vlagati v raziskave in razvoj, da izboljšujejo proizvode ter jih na trgu ponujajo po najboljših možnih cenah.	

3 Najprej pomisli na male - alternativa 1

Ali in na kakšen način ste uporabili delne ali popolne oprostitve obveznosti za mikro, mala in srednja podjetja?
Obrazložitev: Ni vpliva.
Ali je za mikro, mala in srednja podjetja načrtovano dovolj časa za prilagoditev na nove obveznosti (daljša prehodna obdobja)?
Obrazložitev: Ni vpliva.
Ali in na kakšen način so obveznosti, kot npr. poročanje, vodenje evidenc, za mikro, mala in srednja podjetja prilagojene oziroma poenostavljene v primerjavi z ostalimi večjimi subjekti?
Obrazložitev: Ni vpliva.
Ali in na kakšen način so za mikro, mala in srednja podjetja postopki nadzora prilagojeni oziroma poenostavljeni?
Obrazložitev: Ni vpliva.
Ali so za mikro, mala in srednja podjetja uvedene znižane pristojbine, davčne olajšave in podobne oblike privilegiranega pristopa?
Obrazložitev: Ni vpliva.